

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRATVA
Prince

T J MAGUIRE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bratva Prensi

T J MAGUIRE

İçindekiler

[T J Maguire'i takip edin](#)

[YAZAR NOTU](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

T J Maguire

Bratva Gelini

Telif Hakkı T J Maguire 2023

Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir şekilde iletilemez; ayrıca, yayınlandığı şekilden farklı bir cilt veya kapakla başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz ve sonraki alıcıya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul getirilemez. Bu yayında açıkça kamu malı olanlar dışında tüm karakterler ve yerler kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Dark Ink Designs

Düzenleme: BLD Creative

Biçimlendirme: Dark Ink Designs

T J Maguire'ı takip edin

[Goodreads](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

*Tüm destekçilerime,
Bana inandığınız için çok teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok
önemli.
Eğer benimle herhangi bir şekilde akraba iseniz, lütfen 5, 12, 21, 25, 28 ve
35. bölümleri okumayın.
Bana güvenin.*

YAZARIN NOTU

Devam etmeden önce, bu kitabın içerik uyarısı olduğunu lütfen unutmayın.

Hassas bir okuyucuysanız, lütfen dikkatli olun.

-Aşırı şiddet

-Kaba dil

-Açık cinsel sahneler

-Cinsel istismar hakkında konuşmalar

-İşkence sahneleri

-İlkel oyun

Birinci Bölüm

Silahımın namlusunu kontrol ettim, namluyu geri çekerek namludaki mermiyi görebilecek kadar açtım ve sonra bir *tıklama* sesiyle bıraktım. Tutuşumu ayarladım, namluyu birkaç kilometre uzaktaki iki katlı eve doğrultarak silahı ellerimle sıkıca tuttum.

Nefesimi düzenledim, damarlarımdan akan öfkeye rağmen kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım.

Küçük kız kardeşim orada.

Doğduğu andan itibaren onu korumak, güvende tutmak ve ona göz kulak olmak benim görevimdi. Ve hayatı boyunca bunu yaptım. Onun yanında oldum, üzgün olduğunda ya da zor bir dönemden geçtiğinde onu teselli ettim. Artık yetişkin bir kadın olmasına rağmen, benim gözümde o hala gece yarısı kabuslardan çılgılık atarak uyanacak kadar korkmuş yedi yaşındaki kızdı. Kötü rüyalardan korumak için yatağının ayak ucunda uyumamı isteyen küçük kız.

O şimdi her zamankinden daha fazla bana ihtiyaç duyuyordu ve ben onu geri getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Chicago Outfit'in patronu Nero onu kaçırmış ve birkaç mil uzaklıktaki bir çiftlik evinde tutsak tutuyordu. Bunu, Bratva'nın La Cosa Nostra ile olan savaşına karışmasına kızdığı için yapmıştı. Bizden geri çekilmemizi istiyordu. *Pakhan'ın* tek kızını kaçırmak, üstünlük sağlamaya çalışmasının bir yoluydu. Ama bu, babamı sadece kızdırdı.

Göğsüme bağladığım Kevlar yeleğin ağırlığı rahatsız ediciydi ama gerekliydi. Neye bulaştığımızı bilmiyorduk. Bir tabanca belime bağlıydı, bir diğeri arkama saklanmıştı ve omzumda bir P-90 asılıydı.

Babam yanıma geldi, öfkesi başımızın üzerinde kara bir bulut gibi asılı duruyordu ve eve somurtarak bakıyordu. *"Ty so mnoy. My zachistim kazhduyu komnatu, prezhe chem dvigat'sya dal'she. Nasha rabota - okhranyat' dom."* Benimle birliktesin. İlerlemadan önce her odayı temizleyeceğiz. Evi güvenli hale getirmek bizim işimiz, diye Rusça emretti ve tabancasına şarjör taktı. Tabancayı arkasına sakladı ve P-90'ı iki eliyle sıkıca kavradı.

Bir kez başımı salladım ve nişan aldım.

Vladimir, babamın *Sovyetli arkadaşı*, biraz nefes nefese koşarak yanıma geldi. Bu pozisyonda nispeten yeniydi, ama her gün bu sorumluluğu üstlenmek için fazlasıyla yeterli olduğunu kanıtlıyordu.

"Patlayıcılar yerleştirildi patron," diye nefes nefese silahını çıkararak söyledi. "İki arabanın altına birkaç C4 patlayıcı ve arka kapının yanındaki arka güverteye bir tane yerleştirildi."

Babam başını salladı. "Görüldün mü?" "Hayır, patron."

Şaşırmamıştı. Vladimir ayakları üzerinde tüy kadar hafifti. Hiç ses çıkarmadan her yere gidebilir, her yüzeyde hareket edebilirdi.

Baba, Arturo, Alessandro ve Vincenzo arkadan silahlarını hazırlayarak, kendi adamlarından oluşan bir grupta birlikte yaklaşırken döndü.

İtiraf etmeliyim ki, Arturo'yu ilk gördüğümde ondan hoşlanmamıştım. Hiçbirinden hoşlanmamıştım. Babam ilk kez onlarla görüşme talebini bize ilettiğinde şüpheliydim. Onların gizli bir amaçları olduğundan emindim. Bizi aldatıp ortadan kaldırmaya çalışacaklardı. Tüm görüşme boyunca elim silahımın üzerindeydi, yanlış bir hareket yaptıkları anda kafalarına kurşun sıkmaya hazırdım.

Onlar hakkında araştırma yaptım. O günden önce, hem internette bulabildiklerimden hem de kendi bağlantılarımdan onlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. Arturo'yu derinlemesine araştırdım. Yapmak zorundaydım. Eğer küçük kız kardeşimle evlenme ihtimali varsa, onun yeterince iyi biri olduğundan emin olmalıydım.

Bana göre değildi.

Arturo'nun düzenli olarak aradığı kadınlarla dolu küçük bir kara defteri vardı. Sikişmek için. Kullanmak için. Hiçbir kadını bir haftadan fazla tutmazdı ve yataktan yatağa atlamakta hiçbir sorun görmezdi. Kız kardeşimle evlendikten sonra sikini pantolonunda tutabileceğinden emin değildim.

İllayana bunu saklamaya çalışsa da, onun romantik bir kalbi olduğunu biliyordum. O, destansı bir aşk istiyordu. Güven, anlayış ve

sadakat. Arturo ona bunu verebilir miydi?

Emin değildim.

"Plan şu," diye başladı babam, gözleri Cosa Nostra adamlarına dikilmiş, "oraya girdiğimizde, dağılın. Oda oda dolaşın. Illayana'yı bulun. Karşılaştığınız herkesi öldürün. Nero hariç. O piçi canlı istiyorum. O benim." Küçük kardeşlerim Nikolai ve Lukyan'a baktı. "Siz ikiniz Arturo ile birlikte olacaksınız."

"*Da Otets,*" *Evet baba,* ikisi de Rusça cevap verdi ve başlarını salladı.

"Anlaşıldı mı?" Arturo cevap vermediğinde babam sordu.

Arturo'nun mavi-yeşil gözleri öfkeyle parladı ve silahını o kadar sıkı tuttu ki ön kollarındaki damarlar şişti. "Anlaşıldı," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

Öfkesi durumdan mı yoksa babamın ona emir vermesinden mi kaynaklanıyordu, emin değildim. Ve açıkçası, umurumda da değildi. Şu anda önemli değildi. Tek bir şey önemliydi.

Kız kardeşimi geri almak.

Babam Vladimir'e başını salladı. "Patlat."

İki kişilik ekipler halinde, evin arkasında açtığımız devasa delikten içeri girdik, ayaklarımızın altında alçı ve ahşap parçaları ufalanıyordu. Havada kıvrılan duman görüşümü engelliyordu. Babam ve ben mutfağın kalıntıları olan yere adım attığımızda ve evin içlerine doğru ilerlediğimizde çığlıklar kulaklarımda yankılanıyordu.

Oranın kat planı yoktu. Planı elde edecek vaktimiz de yoktu, bu yüzden her odayı tek tek temizlemek çok önemliydi. Yerde birkaç ceset yatıyordu, kanlar içinde ve parçalanmış halde. Onların tekrar ayağa kalkıp arkadan bize saldırma riskini göze alamazdım, bu yüzden yanlarından geçerken her birinin kafasına bir kurşun sıktım.

Hepimiz farklı yönlere dağıldık. Arturo, Vincenzo, Nikolai ve Lukyan sola gitti. Babam, Alessandro ve ben sağa gittik. Bratva ve Cosa Nostra adamları aramızda bölündü, bazıları bizimle, bazıları onlarla gitti.

Cam ve kırık mobilya parçalarıyla dolu geniş bir yemek salonuna girerken silahımı sıkıca tuttum. Üç adam içeri koştu. İlk fark ettiğim şey silahlarının namlularıydı ve uzun bir masayı devirdim, vücudumu onların ateşinden korumak için siper aldım. Babam ve Alessandro da bana katılarak ateşle karşılık verdiler.

Başımı yan taraftan çıkardım, nişan aldım ve ateş ettim, o pisliklerden birinin tam alnının ortasına isabet ettim. Kafasından kan fışkırdı ve duvarlara sıçradı. Her yönden kurşunlar vızıldayarak uçarken, destansı bir silahlı çatışma başladı.

Babam askeri el işaretleri kullanarak, o ve Alessandro bana koruma sağlarken benim onlara saldırmamı söyledi. Başımı salladım ve her iki elimde birer silah olması için bir silah daha çıkardım.

Onlar ayağa fırlayarak durmaksızın ateş ettiler ve adamları geri çekilip siper almaya zorladılar, aksi takdirde vurulma riski vardı. Her biri bir duvar bölümünün arkasına siper aldılar, biri sol, diğeri sağda, böylece salonun girişini açık bıraktılar. Adrenalinle dolmuş bir şekilde, onlara doğru koştum ve yere atladım, yerde yuvarlandım ve girişin tam ortasında dizlerimin üzerine çöktüm. İki de tepki veremedi, iki kolumu da yanlara açtım ve ateş ettim, ikisini de öldürdüm. Hızla döndüm, iki silahı da havada tutarak odanın geri kalanını taradım.

Ortalık temizdi.

Babam ve Alessandro yanıma geldiğinde ayağa kalktım.

"Büyük bir *coglione* için hızlısın," dedi Alessandro, elinin tersiyle yüzündeki kanı silerek.

Ben homurdandım ve bir silahı geri koydum.

"Tamam, Alessandro, sen ve adamların merdivenleri kullanın. Biz sağdan, koridordan gideceğiz," dedi babam, P-90'ını yeniden doldururken.

Alessandro başını salladı. Adamlarına İtalyanca bir emir verdi ve onlar da onu takip ederek merdivenlerden yukarı çıktılar ve köşeyi dönerek ortadan kayboldular.

Babam elini omzuma koydu ve iki kez vurdu, gitmeye hazır olduğunu işaret etti. Silahımı kaldırarak öncü oldum, koridordan aşağı doğru ilerledim, babam da her adımımı takip etti. Arkamda yakın durdu, ben öncü olurken eli omzumda sabit kaldı. Ben döndüğümde o da döndü. Ben yavaşladığımda o da yavaşladı. Ben çöktüğümde o da çöktü. Tek vücut gibiydik. Uyumluyduk. Akıcıydık. Birbirimizin uzantısıydık.

Koridorun sonu geldiğinde, sırtımı duvara dayadım ve köşeyi gözetleyerek etrafın güvenli olup olmadığını kontrol ettim.

Koridor boştu. Etrafta kimse yoktu. Dört oda vardı; ikisi solda, ikisi sağda.

Hâlâ omzumda duran babamın eline hafifçe vurdum, gitmeye hazır olduğumuzu ona haber verdim.

İyi yağlanmış bir takım gibi tek vücut olarak hareket ettik, hızlı adımlarla ve silahlarımızı kaldırarak koridordan aşağı koştuk. Sağımdaki ilk kapıda durdum. Babam yanımdan geçerek diğer tarafa geçti. Kapı kolunu sıkıca kavradı, gözleri gözlerime dikildi.

Aynı şeyi daha önce binlerce kez yapmıştık. İster uyuşturucu yuvasına sızmak ister basit bir hırsızlık olsun, rutin her zaman aynıydı. Odayı oda oda taradık, potansiyel tehditleri kontrol ettik ve sorun haline gelmeden ortadan kaldırdık.

Babamın kardeşlerime ve bana uyguladığı tatbikatlar bizi tam da böyle anlar için hazırlamıştı. Eğitim çok zorluydu. Kanlıydı. Acımasızdı. Ve ben her dakikasını seviyordum. Depomuzu, her türlü tehlikeyle dolu dev bir engel parkuruna dönüştürürdü. Bizi bayılttıracak kadar güçlü elektrikli ağları tetikleyen tuzak tellerinden, stratejik noktalara yerleştirilmiş ve plastik mermiyle donanmış babamın adamlarına kadar.

Lastik mermiyle hayalarına vurulmanın ne kadar acıttığını biliyor musun?

Çok acıyor.

Babamın dudakları hareket etti, tek bir ses çıkarmadan "*Bir, iki, üç*" dedi. Kapıyı açtı ve ben içeri koştum, hızlıca alanı kontrol ettim. Küçük bir yatak odasıydı. Uzak köşede tek kişilik bir yatak vardı, başlığı ve ayakları zincirlerle bağlanmıştı. Yatak kan, idrar ve kim bilir başka nelerle lekelenmişti.

Korkunç kokuya burnumu buruşturup arkanı döndüm ve dışarı çıktım. "Temiz," dedim ve bir sonraki kapıya yöneldim.

Aynı işlemi tekrarlayarak, her odayı kontrol ettikten sonra bir sonrakine geçtik. İlk odaya tıpatıp benzeyen iki yatak odası daha vardı. Ancak bunlardan birinde, kanlı ve morluklarla kaplı, çıplak ve baygın bir kadın yatıyordu ve aynasız küçük bir banyo vardı.

Her şey temiz.

Koridor sola ve sağa dönüyordu, her iki taraftan çığlıklar ve silah sesleri yankılanıyordu. Birisi köşeyi dönüp

köşeyi dönüp göğsüme çarpmadan bir an önce, gürültülü ayak sesleri kulağıma ulaştı.

İlk bakışta onun sadece bir çocuk olduğunu sandım. Kesinlikle bir çocuk olarak geçebilecek kadar kısaydı. Boyu 1,60'tan fazla değildi. Ama yüzündeki gür sakal ve çete dövmeleleri onun bir çocuk olmadığını kanıtlıyordu.

Adam-çocuk bana bakakaldı, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı.

Onu suçlayamazdım. 2 metre boyumla çoğu insandan daha uzundum. 7 gün 24 saat spor yaptığımı da ekleyelim, bu yüzden 109 kilo ağırlığındaydım. Uyluklarım kelimenin tam anlamıyla onun vücudu kadar büyüktü.

Kararsızlık, çocuk gibi adamın yüzünde bir anlık bir ifade olarak belirdi, sonra geri çekilip çeneme yumruk attı. Ya da atmaya çalıştı.

Ulaşamadı, bu yüzden yüzüme vurmak yerine göğsüme vurdu.

Vuruş zayıftı, özensizdi. Ama onun çöküşü tereddüt etmesiydi. Birini vuracaksan, *vur*. Yarım yamalak yapma. Kendini sorgulama, özellikle de bu bir ölüm kalım meselesi ise.

Kaşlarımı kaldırdım, silahımı kaldırdım ve ateş ettim, alınının ortasına isabet ettim. Zırh delici mermi kafasını parçaladı, kan ve beyin parçaları duvarlara sıçradı. Vücudu yere çakıldı. Etrafımda daha fazla ayak sesi yankılandı, sanki bir ceylan sürüsü bize doğru koşuyormuş gibi.

Babam karşımdaki duvara yapıştı, eğilip üzerimize saldıracak Outfit/Zeta adamlarının sayısını saydı ve sonra geri çekildi. Dört parmağını kaldırdı.

Harika. İki tane ona, iki tane bana. Bizi takip eden adamlarımıza elimi kaldırdım, geri çekilip bu işi bize bırakmaları için sessiz bir mesaj verdim.

Arkamdan uzanıp bıçağımı çıkardım. Bıçağı ters tutarak elimde çevirdim ve sağ elimdeki tabancayla paralel olacak şekilde kaldırdım. Nişan aldım ve bekledim, tüm dikkatimi önümdeki alana verdim.

Karşımda, babam P-90'ını iki eliyle sıkıca kavradı ve koşan ayak seslerinin geldiği yöne doğrulttu. Birisi görüş alanıma girer girmez, silahımı ateşledim ve adamın başının yan tarafına isabet ettim. Adam yere düşerken, öne doğru adım attım ve döndüm, bıçağımı bana doğru koşan başka bir adamın göğsüne sapladım. Adam benim geldiğimi bile görmedi, sadece

bıçağıma saplandı. Tek yapmam gereken, etini delmek için hafifçe bastırmaktı. Gerisini o halletti.

Diğer iki adam, arkadaşlarının ölümüne hızlı tepki göstererek silahlarını bana doğrulttu. Ölen adamın cesedini kalkan olarak kullanarak çömeldi. Babam, onlar tek bir kurşun bile sıkamadan ikisini de vurarak öldürdü. Boynumu yana doğru uzatarak etrafın güvenli olduğunu kontrol ettikten sonra, adamın göğsünden bıçağımı çekip onu yere düşürdüm.

Kanlı bıçağı gömleğimin koluna sildim, her iki tarafını da temizledikten sonra yerine koydum.

Babam yanıma geldi. "Aferin," diye homurdandı ve şarjöründe kaç mermi kaldığını kontrol etti. Yeterince mermi vardı galiba, çünkü yeniden doldurma zahmetine girmedi.

Onun övgüsüne başımı eğdim. Babam pek övgü yapmazdı, bu yüzden bunu kabul etmek aklıma gelen tek şeydi.

Babam arkasına, koridorun karanlığına baktı. Başını geriye attı ve kaşlarını çatı. Nedenini biliyordum. Daha fazla alanı tarayabilmek için ayrılmamız gerekecekti. Burası dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü.

Omzumun üzerinden arkamdaki koridora başparmağımı uzattım. "Ben bu tarafa gideceğim. Sen şu tarafa git," dedim, diğer yönü işaret ederek.

Babam itiraz edecek gibi görünüyordu. Ona bu şansı vermedim. Bir sonraki emri bekleyen Bratva adamlarına baktım. "Siz üçünüz benimle gelin, geri kalanlar *Pakhan'la gitsin*." Böylece babamın altı adamlık bir desteği oldu. Fazlasıyla yeterliydi.

Dönüp uzaklaşmaya başladığımda babam konuştu.

"Aleksandr." Donakaldım ama dönmedim.

"*Bud' ostorozhen, syn moy,*" *Dikkatli ol, oğlum.* Rusça söyledi, sesinde daha önce hiç duymadığım derin bir samimiyet vardı.

Kız kardeşimin kaçırılması onu, gösterdiği kadar değil, daha fazla etkilemiş olmalıydı. Genelde böyle şeyler söylemezdi.

Bir kez başımı salladım ve geri dönmeden yoluma devam ettim. Bu konuda babama çok benziyordum. İkimiz de duygularımızı pek iyi idare edemezdik. Sert ve dayanıklıydık. Konuşmak yerine harekete geçmeyi tercih ederdik.

Bratva adamları arkamda ilerlerken, evin içinden geçerek karşılaştığımız her odayı kontrol ettik. Birkaç adamla daha karşılaştık ve yolumuzu açmak için savaşmak zorunda kaldık. Her dakikasını çok sevdim.

Bunun vahşeti. Şiddet. Onların canını almanın verdiği his. Bıçağımı bedenlerine saplamak. Yere akan kan. Bir bakıma arındırıcıydı. Rahatlatıcıydı.

En azından benim için öyleydi. Normal insanların öldürme konusunda böyle hissetmediklerinden eminim. Ama ben normal değildim. Ben kana susamış bir katildim.

Geniş, çift kanatlı bir kapıya geldiğimizde durdum, başımı eğip kapıyı inceledim. Sadece kapıdan bile, odanın içindeki her şeyin, şimdiye kadar karşılaştıklarımızdan farklı olacağını anlayabiliyordum. Silahımı kaldırdım ve Erik'e başımı sallayarak kapıyı açmasını işaret ettim. Erik başını salladı, kolu çevirdi ve kapıyı ardına kadar açtı.

En kötüsüne hazırlıklı olarak içeri girdim ve birdenbire durdum.

İkinci Bölüm

Gözlerimi kırıştıtarak önümdeki manzarayı içime çektim. Kalın metal zincirlerle ayak bilekleri kelepçelenmiş, devasa bir kral yatakta oturan küçük bir Hispanik kadın vardı.

Ve küçük derken, gerçekten *küçük*, boyu 1,5 metreyi zor geçiyordu. Karamel rengi güzel bir teni, uzun siyah saçları ve bir rahibin bile yeminini hiç pişmanlık duymadan bozmasına yetecek kadar kıvrımlı bir vücudu vardı. Elmas şeklindeki yüzünde yumuşak, narin hatlar ve şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici kehribar rengi gözlerin üzerinde koyu renk kaşlar vardı.

Odanın durumu, fark ettiğim bir sonraki şeydi. Şimdiye kadar gördüklerimin aksine, bu oda, yerde kırık bir lamba dışında, tertemiz bir durumdaydı. Pahalı meşe ağacından mobilyalar, siyah ipek çarşaf ve zeminin büyük bir bölümünü kaplayan egzotik İran halıları vardı.

Burası Nero'nun odası olmalıydı.

Bir *gürültü* ve bir *çınlama* sesiyle dikkatim tekrar küçük kadına yöneldi. Kelepçe artık ayak bileğinde değildi. Şimdi yerde buruşuk bir şekilde yatıyordu ve kadının elinde bir tel parçası sıkıca tutunmuştu.

Kilitleri açmıştı.

Kadın bacağını sallayıp yavaşça ayağa kalkarken onu merakla izledim. Onda farklı bir şey vardı. Bu bok çukurunda şimdiye kadar gördüğüm birkaç kadın, eski hallerinin sadece kabuklarıydı. Kirli. Pis. Uyuşturulmuş. Kan ve meni ile kaplı. Kullanılmış ve istismar edilmiş.

Ama önümdeki kadın mükemmel bir sağlık tablosu gibiydi, hayat ve ışık doluydu. Karamel rengi güzel teninde tek bir leke bile yoktu.

O yumuşak, pürüzsüz teni ısırıp kendi izimi bırakma görüntüsü beynimde canlandı ve kanım sıkime hücum etti,

sertleşmesine neden oldu.

İçimden küfrettim. Siktir. Şimdi sikimin sertleşmesi için uygun bir zaman değildi. Şehvetli düşünceleri kafamdan atmak için hafifçe başımı salladım ve önümdeki meseleye odaklandım.

"Kenara çek, koca adam," dedi kadın, sözlerinde hafif bir İspanyol aksanı vardı. "Yolumu kesiyorsun."

Olduğum yerde kaldım, kapıyı engelliyordum, silahım hala göğsüne doğrultulmuştu. "Kimsin sen? Bu yerde ne yapıyorsun?"

O, Nero için önemli biriydi. Güzel kafasında tek bir saç teli bile yerinden oynamamış olmasına bakılırsa, bu çok açıktı. Oysa burada karşılaştığım diğer tüm kadınlar yaşayan ölümler gibi görünüyordu. Ayrıca, diğerleri doğdukları günkü gibi çıplakken, onun giyinik olması da dikkat çekiciydi.

Koyu renkli, yırtık skinny jean pantolon bacaklarını kaplıyordu, kumaş cildine yapışarak kıvrımlarını vurguluyordu. Önünde kafatasının üzerine kanlı bir bıçak basılı siyah bir tişört giymişti. Vücudu dövmelerle kaplıydı, iki kolu ve boynu grafik resimlerle kaplıydı, çene hattının hemen önünde duruyordu.

Ellerini önüne kaldırdı ve bir adım öne çıktı. "Zavallı, silahsız, minik bir kadını vurmazsın, değil mi?" başını eğdi, masumiyet numarası yaptı. Bir adım daha attı.

Gözlerimi kısarak silahımı kaldırdım. Bu kadının, göstermeye çalıştığı kadar tatlı ve masum olduğunu bir an bile düşünmedim.

Hayır.

Hareketlerinde ölümcül bir şey vardı. Yerde süzülür gibi yürümesi. Silahıma lazer gibi odaklanması. Gözlerindeki kurnaz bakış. Onun gerçek yüzünü gösteriyordu.

Bir avcı.

"Bir adım daha atarsan, o güzel kafana bir kurşun sıkırım," diye karanlık bir sesle uyardım, sesimi, onun üç katı büyüklüğündeki adamları altlarına sıçratacak kadar derin ve tehditkar bir tona büründürdüm.

Ama o sadece gülümsedi. Ve ne kadar parlak bir gülümsemeydi.

Ya tehlikenin ne olduğunu bilmiyordu ya da biliyordu ama umursamıyordu. Her ikisi de tehlikeliydi.

"Ah, beni güzel mi buluyorsun?" Parmaklarını boynunda hafifçe gezdirerek dikkatimi göğüslerine çekti. Gözleri yukarıya kaydı ve

vücudumun aşağısına kaydı. "Sen de uzun boylu, sert, kaslı ve seksi bir adamsın, değil mi?" Dudaklarını ısırdı. "Şu kaslara bak. Tanrım, sana ne yapmak isterdim. Steroid kullanıyor musun? Çünkü bu çok hayal kırıcı olur. Hile yapmak da cabası."

Bu yorumu görmezden geldim. Steroid kullanıp kullanmadığım sorulduğu ilk sefer değildi. Benim kadar iri olduğunda, insanlar otomatik olarak performans artırıcı ilaçlar kullandığını varsayarlar. Ama gerçekte tek gereken şey sıkı çalışma, bağlılık, sağlıklı beslenme ve tabii ki iyi genlerdi.

Aşırı cinsel davranıyordu. Dikkatimi dağıtmak için bir taktik miydi? Öyleyse, aptalca bir taktikti. Evet, ona karşı sert davrandım, ama bunun beni yönetmesine veya kararımı etkilemesine izin vermeyecektim.

O, benim fark etmeyeceğimi düşündüğü kadar küçük bir adım daha attığında, ben de uyarı ateşi açtım ve kulağının üst kısmını sıyırdım.

O, acı içinde kıvranarak eğildi.

Çılgılık atmasını bekliyordum. Ağlamasını. Bu kaygısız, çılgın tavrını bırakmasını.

Beklemediğim şey ise, onun *sırıtmasıydı*.

Kulağına hafifçe dokundu, parmağında birkaç damla kan vardı. Gözlerimi hiç ayırmadan parmağını ağzına soktu ve yanaklarını içe çekerek parmağını temizledi.

Lanet olsun. Onun sergilediği erotik gösteri karşısında pantolonumun içindeki sikim acı verici bir şekilde zonkluyordu. Onu önümde diz çökmüş, elleri arkada bağlı halde hayal ettim, ben de o güzel küçük ağzını yüzüne gözyaşları akacak kadar sert bir şekilde sikiyordum.

Tanrım. Neden birdenbire bu kadar gergin oldum? Eve gittiğimde Mila'yı aramam gerekecekti.

"Tamam, koca adam, burada yetki sende. Ve ne demek istediğini açıkça belirttin. Kıpırdamayacağım. Öyleyse neden bana ne istediğini söylemiyorsun, ben de yoluma devam edeyim."

"Burada ne yaptığını bilmek istiyorum. Kimsin sen?" diye sordum, gardımı indirmeden. Birdenbire işbirliği yapmaya karar verdiğine bir an bile inanmadım.

"Nero bana bu gece için para ödedi. Ama çılgınlıkları ve silah seslerini duyunca, zararı azaltmak için kaçmaya karar verdim," omuzlarını silkti, alt dudağı kayıtsızca dışarı çıkmıştı.

"Ödeme mi yaptı?"

"Evet, bilirsin. Bana para ödedi," dedi ve elleriyle kaba bir hareket yaptı ve defalarca dilini yanağına soktu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen fahişe misin?" "Biz 'eskort' terimini tercih ederiz."

Gözlerimi kısarak onu dikkatle inceledim. Yalan söylüyordu. Nasıl anladığımı bilmiyordum ama bunun yalan olduğunu biliyordum. Doğruyu söylemiyordu. Orada olmasının gerçek nedenini saklıyordu.

Neden? Neden yalan söylüyordu? Bütün bu durum beni şaşırtmış ve her şeyin iç yüzünü öğrenmeye daha da kararlı hale getirmişti. Onu çevreleyen gizemi çözmek.

Ve bunu yapacaktım.

Silahımı yavaşça indirdim ve güvenli bir şekilde kaldırdım. Bir adım yana çekildim, kapıdan geçmesi için yol açtım ve başımı yana çevirerek gitmesini işaret ettim.

Bana parlak, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle karşılık verdi ve adımlarını hızlandırarak çıkışa doğru yöneldi. "Biliyor musun, bu kadar berbat koşullarda tanışmış olmamız gerçekten çok yazık," dedi, bana doğru zıplayarak. "Sen... seninle bedavaya yatardım," diye göz kırptı.

Sözleri beni ne kadar heyecanlandırırsa da cevap vermedim. Gerçekten de onu bırakacağımı sanıyordu.

Ulaşabileceğim mesafeye geldiğinde onu yakaladım ve omzuma attım. Bana göre *o kadar küçüktü* ki, yastık kaldırmak gibiydi. Ben ondan bir buçuk boy uzundum ve en az dört kat daha ağırdım. Onun ağırlığı benim için hiçbir şeydi.

Şaşkınlıkla çığlık attı ve o tatlı ve masum rolünün arkasına saklamaya çalıştığı tüm o ateşli ve hırslı kişiliğini ortaya çıkardı.

Yumruklarıyla sırtıma vurup, bacaklarıyla karnıma tekme attı. Tüm bunları yaparken bana İspanyolca bağırıp küfrediyordu.

"Beni indir, seni koca canavar! *¡Voy a cortarte las pelotas! ¡Cómo te atreves! ¡Hijo de puta! Taşaklarını keseceğim! Bu ne cüret! Seni orospu çocuğu!*

Ne kadar vurup tekmelerse de beni bırakmayacağımı anlayınca, üst vücudunu kaldırdı ve bir tür ters boğma hareketi yaparak kollarını boynuma dolamaya çalıştı.

Bu hareket, onun hakkında ilk düşündüklerimi doğruladı. *Kesinlikle* kendini gösterdiği kişiden çok daha fazlasıydı.

Onu sabit tutmak için çırpınan bacaklarını kollarımla sardım, belimdeki kınlardan birinden bıçağı çıkardım ve bıçağı yumuşak, pürüzsüz kalça derisine dayadım.

Anında hareketsiz kaldı.

"Hoşuna gitse de gitmese de benimle geleceksin. En iyisi şimdi kabullen. İşbirliği yapman için gerekirse sana zarar vermekten çekinmem," diye uyardım, bıçağın düz kısmını cildine sürterek.

Vücudu titredi. Korkudan mı, heyecandan mı? Bıçak oyunlarından hoşlanıyor muydu?

Kafamdaki bu düşünceleri silmek için başımı salladım. Öyle olsa da ne fark ederdi ki? Onu eve götürüp sevişmek için almıyordum. Onun kim olduğunu ve Chicago Outfit'in piçi Nero ile ne yaptığını öğrenmek için yapıyordum.

"Neden?" diye boğuk bir sesle sordu, ağlamaya ramak kalmış gibi. "Ben... ben hiç kimseyim. Hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen, bırakın beni gitsem."

Beni kandıramıyordu. Yine de ona hakkını vermem gerekiyordu. Harika bir oyuncuydu.

Alaycı bir şekilde güldüm ve bıçağımı kaldırdım. "Hile yapmayı bıraksan iyi olur. Senin iddia ettiğin kadar masum olduğuna inanmıyorum. Hayır. Bir şey saklıyorsun ve ben ne olduğunu öğreneceğim."

Kişiliği o kadar hızlı değişti ki, boynum incinmemesi mucizeydi. Bir anda korkmuş ve üzgün halinden öfkeli ve şiddet dolu bir hale geçti.

"Seni piç kurusu! Bırak beni! Yemin ederim, bunu pişman olacaksın!
¡Maldito imbécil! ¡Voy a hacer que te comas mi maldito cuchillo! Seni lanet olası pislik! Sana benim bıçağımı yedirteceğim!

İspanyolca söylediği her şeyi anlayabildiğimi fark etmediğini sanıyorum. Ya da belki fark etti ama umursamadı. Her halükarda, çırpınan vücudunu sıkıca tutarak evin içinden geçtim ve kafasına kurşun sıkarak öldürmediğim her pisliği ortadan kaldırdım.

Patlayıcının dumanı dağılmıştı ve duvarların üzerindeki kanı ve yerde yatan cesetleri görünce çığlık atıp ağlayacağını düşünmüştüm. Ya da en azından insanları vurmaya başladığımda.

Ama hayır. O sadece küçük yumruklarıyla sırtıma vurmaya devam etti ve bana her türlü küfürü etti.

Bu beni özellikle rahatsız etmedi. Onun mücadele ruhunu çok seviyordum. Vücudunun bana çarptığını hissetmeyi seviyordum. Bu, sikimi çelik gibi sertleştiriyordu.

Şimdi düşününce, bu muhtemelen iyi bir şey değildi. Muhtemelen onu öldürmek zorunda kalacaktım.

Onu öldürmeden *önce* sikebilirim?

Hayır! Siktir. Mila'yı aramam gerekiyordu.

Şu anda kendimi kontrol etmemi zorlaştıran sıkı, kıvrımlı küçük bedeni görmezden gelerek köşeyi döndüm ve her yerde tanıyabileceğim uzun boylu, siyah saçlı bir kadın gördüm.

Illayana.

İçimde büyük bir rahatlama dalgası yayıldı. Kirli ve ıslaktı, kanla kaplı gibi görünüyordu, ama hayattaydı. Küçük kız kardeşim iyiydi.

Duygularım boğazımı tıkadı ve bir an için neredeyse sendeledim. Onu kollarıma alıp ölümüne sarılmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama yapmayacaktım. Kendime böyle bir duygu göstermeye asla izin veremezdim, özellikle de düşmanlarımızın gözü önünde.

Bu yüzden her zamanki gibi yaptım. Duygularımı kilitledim.

Illayana, omzumun üzerinden baktığım kadına şaşkın bir bakış attı. "Seni gördüğüme sevindim, velet," diye homurdandım ve yanından geçip ön kapıya doğru yürüdüm. Dışarı adımımı attığım anda, serin gece havası yüzüme çarptı. Derin bir nefes aldım. O ana kadar evin içinde ne kadar sıcak ve havasız olduğunu fark etmemiştim.

Nik ve Lukyan garaj yolunda durmuş, bir grup adamı karartılmış bir minibüse bindiriyorlardı. Lukyan gözleri bana kaydı ve omzumun üzerinden atılan, tekmeleyip çığlık atan kadını görünce kaşları kalktı. Adamlarımızdan birine emir verdi ve bana doğru yürümeye başladı.

Ön verandanın merdivenlerinden indim — kulağıma çığlık atan çırpınan kadını sıkıca tutarak — ve koyu renkli bir sedanın yanında duran askerlerimizden biri olan Ivan'a doğru yöneldim.

"Anahtarlar," diye bağırdım, silahımı cebime sokup elimi uzattım.

Hiç tereddüt etmeden, anahtarları cebinden çıkardı ve açık avucuma bıraktı.

Anahtarlığın düğmesine bastım ve ışıklar yanıp söndü, bagaj kapağı açıldı. Kapıyı sonuna kadar ittim ve Lukyan yanıma geldiğinde kadını içeri attım.

Çarpmanın etkisiyle inledi. Kehribar rengi gözleri bana çevrildi, öfkeyle yanıyordu. "Seni öldüreceğim..."

Bagajı kapattım.

Kulaklarıma boğuk bir çığlık ulaştı, bagajın içinden yumuşak bir vurma sesi geliyordu. Kadın yumruklarını arabaya vuruyordu.

"Çılgın kız kim?" Lukyan, bagaja bakarak sordu. "Bilmiyorum.

Nero'nun odasında kilitli halde buldum."

"Hadi canım?" Lukyan ceketinin içinden bir puro çıkardı ve yakarak dumanı havaya savurdu. "Neden onu diğer mahkumların yanına koymadın?" Başını hafifçe sallayarak arkasındaki karartılmış minibüsü işaret etti.

"Bildiğimiz kadarıyla, o kız bir şekilde Zetas'la bağlantılı. Kim olduğunu öğrenene kadar onları ayrı tutmak daha iyi."

"Doğru, doğru, doğru. Akıllıca, akıllıca, akıllıca." Lukyan purodan bir nefes daha aldı ve dumanı yüzüme üfledi.

Ben ona öfkeyle baktım ve sigarayı uzaklaştırdım. "Neden Kevlar giymiyorsun?"

Lukyan omuz silkti. "Dışarı çıktıktan sonra çıkardım. Kavga bitti. Artık giymeme gerek yok. O lanet şeyi sevmiyorum. Kaşındırıyor."

"Baban seni giymeden yakalarsa kafanı koparır. Eve güvenli bir şekilde varana kadar kavga bitmez. Bunu biliyorsun. Git giy onu."

"Ama..."

"Hemen, Lukyan," diye emrettim, bu konuda tartışmaya yer bırakmadan.

O da homurdandı ama emrimi yerine getirmek için uzaklaştı. Benim emrimi

biliyordur, her ne kadar çoğu zaman küçük bir pislik olsa da.

Babamın ilk çocuğu olarak, o öldüğünde Bratva'nın lideri *Pakhan* rolünü devralacak olan kişi bendim. Bu rol için doğmuştum. Hayatım boyunca bunun için eğitilmiştim. Bana neyin miras kalacağını anlayacak yaşa geldiğim andan itibaren, olabildiğince güçlü olmak için durmaksızın çalıştım. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da.

Babamın yaptığı her hareketi izledim. Zamanı geldiğinde onun yarısı kadar bile olsa *Pakhan* olabilmek umuduyla, onun yaptığı her saldırı ve savunma planını inceledim. Volkov isminin mirası omuzlarıma yüklendi ve ben onu lekelemek istemedim.

Üçüncü Bölüm

"Siktiğimin piçi!" Saf bir hayal kırıklığıyla yanan öfkemle yumruklarımı bagajın iç kısmına vurmaya başladım. Ne kadar sert vurursam vurayım, hiçbir şey olmayacağını biliyordum. Ben Wonder Woman değildim. Ama her vurduğumda kollarımda hissettiğim acı rağmen, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Nasıl oldu da yine bu duruma düştün, Drea?

En azından Nero beni kaçırdığında, o pisliğin kim olduğunu biliyordum. Beni hazırlıksız yakalamış olabilir (dürüst olalım, o pislik herifin bana elini sürebilmesinin tek yolu buydu), ama bu benim hatamdı. Onun *cesaretini* hafife almıştım. Bir daha asla yapmayacağım bir hata.

Nero görüldüğünden çok daha akıllı olmasaydı, daha önce kaçmış olurum. Beni 24 saat gözetim altında tutuyordu. İkisi odada benimle birlikte, her hareketimi izliyor, diğer ikisi dışarıda, en ufak bir sorun belirtisinde müdahaleye hazır bekliyordu.

Ben iyiydim, ama dört adamı birden alt edemezdim. Bu yüzden oturdum. Kaçmak için mükemmel bir fırsatı bekledim. Bu fırsat, tüm evi sarsan büyük bir patlama şeklinde geldi.

Muhafızlarım, patronlarını kontrol etmek ya da kendi canlarını kurtarmak için hemen kaçtılar.

Her iki durumda da, bu bana ihtiyacım olan fırsatı verdi, yatak başındaki lambayı kırdım ve ampulün telini kullanarak kilidi açtım.

Çok kolaydı. Nero, kaliteli bir metal zincir için birkaç yüz dolar harcamıştı, ama onu sabitlemek için ucuz bir kilit kullanmıştı. Herhangi bir bahçe malzemeleri dükkanından satın alabileceğiniz türden bir kilit.

Amatör.

Sonunda kurtulduğumu düşünüyordum, ta ki kapı açılıp o yakışıklı adam içeri girene kadar.

Siktir. Onu düşünmek bile kadınlık organımı titretmeye yetiyordu.

Her zaman beden ölçüsü konusunda bir saplantım olmuştur; partnerimle beden ölçüsü açısından belirgin bir fark olması beni tahrik eder. Bundan utanmıyordum. Birçok saplantım vardı. Ama *lanet olsun*, o mavi gözlü Rus herif o kadar büyüktü ki, bir an için kaçışımı tamamen unuttum. Tek istediğim, o bu dünyadan olmayan, oyulmuş gibi bir vücuda tırmanmak ve orgazmdan bayılana kadar onu sürmekti.

Arnold Schwarzenegger *kadar büyüktü*. Filmlerden önceki günlerinden bahsediyorum, altı yıl üst üste Mr Olympia'yı kazandığı zamanlardan.

Boyu (2 metre, kolayca) ve kilosu (Hulk gibi gömleğini yırtacak kadar kaslı) ve taştan oyulmuş bir yüzü vardı. Gözleri, hayatımda gördüğüm en dikkat çekici mavi tonundaydı, hafif ve ışıltılı, okyanus yüzeyinden yansıyan güneş ışığı gibi.

Her şeye sahipti, ama sonra beni kaçırarak her şeyi mahvetti.

Onun kim olduğunu hiç bilmiyordum. Aksanı kökenini ele veriyordu, ama ondan anlayabildiğim tek şey buydu. Bir de, varlığı itaat gerektiriyordu. Kendini tutuşunda, etrafını saran havada bunu hissediyordunuz. Tamamen ve tamamen itaat edilmesini bekliyordu. Ve eğer itaat etmezseniz, bunu zorla elde etme gücüne sahipti.

Örnek olarak, beni bu lanet bagaja kilitlemesi.

Bir kez daha bagaja vurdum, sonra geriye yığıldım, nefesim kısa ve hızlıydı.

Tamam. Dur ve bir saniye düşün. Silahlar. Silah olarak kullanabileceğin bir şey ara.

Hiçbir şey göremiyordum. Her yer kapkaranlıktı ve hava boğucuydu, sanki yeterince yokmuş gibi. Küçük alanda, birinin kafasına vurabileceğim bir şey var mı diye etrafı yokladım. Bir levye. Bir kürek. Bir kriko. Herhangi bir şey.

Hiçbir şey yoktu, bu da tüm bu duruma olan öfkemi daha da artırdı.

Lanet olsun. Oraya bir şey bırakmak onları öldürür müydü?

Hayatımda gördüğüm en temiz bagajdı.

Motor çalışmaya başlayınca araba sallandı, titreşimler beni o kadar sarsmıştı ki dengemi korumak için duvarlara tutunmak zorunda kaldım. Araba ileriye doğru sarsıldı,

beni geriye doğru savurdu ve kafamın arkası sertçe çarptı.

"Hey!" diye bağırdım, başımın arkasını ovuşturarak. "Dikkat et! Arkada değerli bir yük var!"

Sürücü, sesimi bastırarak kadar yüksek sesle müziği açarak cevap verdi.

Gözlerimi kısarak baktım. *Pislik.*

Yaklaşık bir saat yol aldık. Her durduğumuzda, gergin bir şekilde bagajın açılmasını bekledim. Ama sonra tekrar yola çıktık. Çılgılık atmak istedim. Tüm bu olay beni sinir ve adrenalinle dolduruyordu. Yerimde duramıyordum.

Sonunda durduğumuzda ve motor kapandığında, varış noktamıza ulaştığımızı anladım — her ne haltsa orası.

Küçük boyum sayesinde, kendimi derin ve alçak bir çömelme pozisyonuna getirebildim. Hiç de rahat değildi. Öyle eğilmiştim ki, ellerimi önümdeki yere dayamak zorunda kaldım, ama bu benim için en iyi seçenektir.

Saldırganlar sonunda bagajı açtıklarında onlara tekme atacak kadar uzanabileceğimi sanmıyordum. Bacaklarım çok kısaydı. Başarısız olma ihtimali olan bir planla tek kaçış şansımı riske atmak istemedim. Oysa çömelmiş pozisyondan zıplayacak beceriye sahip olduğumu biliyordum. Bacaklarım kısa olabilir, ama güçlüdür.

Bacak günü haftanın en sevdiğim günüydü ve *asla* ihmal etmedim.

Sessiz kaldım, ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldım, zihnim tüm olası senaryoları gözden geçirirken küçük, kontrollü nefesler aldım. Bu pisliklere sahip olduğum her şeyi fırlatmam gerekiyordu. Kaçmam gerekiyordu.

Nero'nun yanında güvende olduğumu biliyordum (bir dereceye kadar). Karteli kontrol altında tutmak için beni hayatta tutmak zorundaydı. Bana zarar veremezdi.

Ama bu adamlar? Evet, istediklerini elde ettikleri anda bana zarar verecekleri veya öldürecekleri konusunda hiç şüphem yoktu.

Sessiz sesler kulağıma ulaştı. Çakıl taşları üzerinde ayak sesleri beni çevreliyordu.

Siktir. Orada kaç kişi vardı?

Önemli değildi. Ya yap ya da öl, ya öldür ya da öl. Kaç kişi bekliyor olursa olsun, savaşmak zorundaydım.

Huzursuzluk kemiklerimi sardı. Yerde yumruklarımı tekrar tekrar sıktım, bekledim, gerginlik vücudumu kaskatı yaptı.

Dışarıdaki sesler daha da yükseldi. Yaklaşıyorlardı. Bir *bip* sesi duyuldu ve ben hazırlık için hafifçe kıpırdadım. Bagaj yavaşça açılmaya başladığında, karanlığı bir ışık şeridi yırttı.

PT'mi gururlandıracak bir hareketle bagajı sonuna kadar açtım ve güçlü bir sıçrayışla arabanın arkasında duran adamın üzerine atladım.

Onu kısaca görebildim. Uzun boylu. İnce yapılı. Koyu saçlı. Kahverengi gözlü. Ama o pisliğin gözlerini oyup, başparmaklarımı güzel gözlerine derinlemesine saptırmadan önce gördüğüm tek şey buydu.

Çığlık attı, beni üzerinden atmak için çılgınca sağa sola savruldu. Ona sarıldım, bırakmayı reddettim. Dengesini kaybetti ve geriye doğru yuvarlandı. Onu tutmaya devam ettim ve yere kadar sürükledim, sırtı sert bir şekilde yere çarptı. Son anda, bacaklarımı belinden çözmeyi başardım, böylece düşüşün yükünü dizlerim aldı.

Yalan söylemeyeceğim, çok acıdı. *Hem de çok*. Ama dişlerimi sıktım ve acıyı görmezden geldim.

Başımı kaldırdım, gözlerim hızla etrafı taradı, çevremdeki her şeyi algıladı. Önümde güzel bir Viktorya tarzı ev duruyordu, karanlıkta dışını aydınlatan koyu renkli aplikler vardı. Yapısal hasar belliydi, evin bir tarafı büyük onarımlardan geçiyordu, ama bu onun güzelliğini gölgelemiyordu.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici ve çarpıcı gayrimenkullerden biriydi. Gerçek bir mimari tarih parçası.

Bir yanım, iç kısmının da dış kısmı kadar muhteşem olup olmadığını görmek için can atarken, diğer yanım ise ters yönde koşmam gerektiğini biliyordu. Çekici güzelliğine rağmen, o evde ne varsa benim için ölümcül olacaktı. Oradan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu.

Ellerim kanla ıslak ve yapış yapıştı, başparmaklarımın altında zonklayan gözbebeklerinin yumuşak ve ıslak hissi beni titretmişti. Hâlâ çığlık atıyor, altımda bir boğa gibi debeleniyordu.

İğrenç bir sesle başparmaklarımı göz çukurlarından çıkardım ve ayağa kalktım, sırf canım öyle istediği için ona son bir tekme attım.

Evden silahlarını çekip bana nişan alan muhafızlar çıktı. Birkaç adım geri çekildim ve ayaklarımın ucunda dönerek kaçmaya hazırlanırken, hareket ettirilemez bir kas duvarına çarptım.

"Ah! Ne oluyor lan?!" diye bağırdım, geriye düşerek sert bir şekilde yere Kıpır çakıldım.
ım.

Üzerimde duran, yakışıklı Rus devdi.

Kaşlarını kaldırdı. "Nereye kaçıyorsun, *malyshka*?"

Omurgamdan bir ürperti geçti. Kahretsin, o derin, gürleyen ses.

Ne dediğini hiç anlamadım. Rusça bildiğim bir dil değildi, ama o ses tonuyla kim takar ki?

Ben değil.

Ona dik dik baktım ve ayağa kalktım. Ellerimi bacaklarımdan silkeledim ve etrafımı saran geniş alanı gözlerimle taradım. Uzakta, yüksek demir bir çit (muhtemelen tüm mülkü çevreleyen) ve ana kapıda duran bir bekçi kulübesi gördüm.

Önümdeki bu mükemmel örneği inceledim. Bu adam iriydi, ama hızlı mıydı? Bu sert, kaslı vücudu onu yavaşlatırdı, değil mi?

Kaçabilir miydim?

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, iri adam şüpheyle gözlerini kısarak baktı. İki parmağını ağzına sokup kulakları sağır eden bir ısıklık çaldığında, kasları koyu renkli, uzun kollu gömleğinin altında gerildi.

Havada şiddetli havlamalar yankılandı. Yarım düzine köpek evin her iki yanından koşarak geldi, bana doğru koşarken pençeleriyle toprağı ve çakılları havaya savuruyorlardı.

Onlar Rottweiller cinsi köpeklerdi. Büyük, iri köpekler. Güçlü, kaslı. Her taraftan beni çevrelediler, vahşi hayvanlar gibi havlayıp hırladılar, keskin dişlerini havada şaklattılar.

Tamam, kaçmak söz konusu bile olamaz.

Gürültü kulakları sağır ediyordu. Kuduz gibi hırlamalar. Arkamda yerde çırpınan adamın çığlıkları. Sürekli devam eden bu sinir bozucu gürültü beni yavaş yavaş delirtiyordu.

Büyük Adam Rusça sert bir emir verdi. "*Sidet!*"

Tüm köpekler oturdu, havlamaları bir anda kesildi. Dominant hayvanlar üzerinde tam ve mutlak bir kontrolü vardı. Onun emri olmadan tek bir kaslarını bile kıpırdatmıyorlardı.

Gözlerimi kilitleyerek, gözlerinde alaycı bir meydan okuma vardı. "İyi bir kız gibi isteyerek gelebilirsin ya da seni omzuma atıp, tekmeleyip çığlık atarak sürükleyebilirim. Seçim senin."

"Benden ne istiyorsun?" diye sinirle tısladım, gözlerim soldan sağa kayarak bir çıkış yolu arıyordu.

Her tarafım köpekler ya da silahlı muhafızlarla çevriliydi. Gözümün ucunda bir hareket gördüm ve donakaldım. Uzun, zayıf, uzun siyah saçlarını erkek topuzu şeklinde toplamış bir adam, siyah bir minibüsten insanları çıkarıyordu, hepsi de plastik kelepçelerle bağlanmıştı. O barbar beni bagaja attığında onu tanımıştım. Önümde duran mamutla benzer özellikleri vardı.

Aralarında bir akrabalık var mıydı?

"Sana daha önce de söyledim, kim olduğunu bilmek istiyorum," dedi Büyük Adam, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

"Ben de *sana* daha önce söyledim, ben hiç kimseyim. Hiçbir şeyim. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunan yüksek sınıf bir fahişeyim."

"Sen 'escort' terimini tercih ettiğini sanıyordum?" diye sordu, bir kaşını kaldırarak

"Her neyse," diye somurtarak cevap verdim. "Mesele şu ki, ben senin düşündüğün kişi değilim." "Senin kim olduğunu *bilmiyorum*. Sorun da bu."

"Peki, sen kimsin? Adın ne? Ben burada kaçırılan kişiyim.

Burada kaçırılan benim. Eğer birisi cevapları hak ediyorsa, o da benim."

Sorumu cevaplayıp cevaplamayacağını düşünür gibi uzun bir süre bana baktı. Açıkçası cevap vereceğini düşünmüyordum, bu yüzden "Aleksandr Volkov" diye homurdandığını duyduğumda şaşırdım.

Gerildim, vücudumu gergin bir enerji doldurdu. *Volkov mu?* Bratva Volkovları mı? *Kahretsin*. Onların kim olduğunu biliyordum. Organize suç dünyasında olan herkes Volkovları tanırdı. Sokaklarda onlar hakkında birçok söylenti dolaşıyordu. Acımasızlıkları, merhametsizlikleri hakkında. Sert piçlerdi. Vahşi. Güçlü. Korkusuz. En iyi silahlara sahip oldukları gerçeğini saymıyorum bile.

Babam ölmeden önce beni onlar hakkında uyarmıştı. Ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durmamı söylemişti. Onlarla uğraşılmaması gerektiğini söylemişti.

Ve şimdi aslanın inindeydim.

"Sıra sende," Aleksandr başını bana doğru eğdi. "Adın ne?" "Mary Smith." Aklıma gelen ilk isim buydu, gerçek adım değildi

O bunun sahte olduğunu biliyordu. Bana "Sana aptal mı görünüyorum?" der gibi baktı ve ben sadece gülümsedim. Asla gerçek adımla, gerçek kimliğimi öğrenemeyecekti. Özellikle de onun kim olduğunu öğrendiğimden beri. Kim olduğumu öğrenirse, ölmüş sayılırdım.

"*Kabluk!*" diye bağırdı Aleksandr. Altı Rottweiler ona doğru koştu ve yanına dikildiler. Bana doğru bir adım attı ve köpekler de onu takip ederek

her adımını takip etti.

Göğsümü bir tedirginlik sardı. Geri çekildim, mesafemi korudum. Tehditkar bir manzaraydı. Bu iri, hantal figür, vahşi canavarlarıyla çevriliydi. Hades ve bekçi köpeği Cerberus gibi.

Yunan mitolojisini çok severdim. Zeus, Poseidon, Apollo gibi tanrılarla ilgili her şeye bayılırdım. Bu konular beni çok etkilerdi. Özellikle Hades. Hades ve Persephone'den esinlenerek yazılmış kaç kitap okuduğumu sayamam. Neredeyse takıntı haline gelmişti. Ve şu anda, Aleksandr'ın köpekleriyle birlikte bana doğru yaklaşması, Hades ve Cerberus'un sayısız resmini hatırlattı bana.

"Belka, Boris, Igor, *stado!*" Köpeklerden üçü ayrılıp bana doğru koştu ve topuklarını ısırmaya başladı.

Beni tamamen farklı bir yöne zorladılar ve evin yan tarafına doğru sürüklediler. Aleksandr ve diğer üç köpek yakınımda kalarak bahçede peşimden geldiler.

"Bu da ne? Beni omzuna atacağını sanmıştım, mağara adamı tarzında?" diye sordum, geriye doğru yürürken, etrafımı saran ve kaçmamı engelleyen tehlikeli avcılarının farkında olarak.

Dudaklarında çok küçük bir gülümseme belirdi. O kadar küçüktü ki, gerçekten gördüğümünden emin olamadım. "İstedğin bu mu, *malyshka?* Seni omzuma atmamı mı istiyorsun?"

Evet.

"Hayır," dedim, sanki bu fikir tamamen saçma gibi alaycı bir şekilde, oysa aslında tüm vücudumu titretmişti. "Beni kaçırdın. Neden bunu isteyeyim ki?"

Omuzlarını hafifçe silkti. "Bazı kadınlar böyle şeylerden hoşlanır." Sesinde belirli bir ton vardı. Böyle kadınlarla kişisel deneyimi olduğunu gösteren bir ton.

Aniden, o devasa adamın altında sıkışıp kalacak kadar şanslı olan tüm kadınları kıskandım. Ona bakarak, kadın vücudunu çok iyi tanıdığını anlayabilirdin. Kadınları tamamen ve tamamen tatmin eden türden bir adam olduğunu. Yatakta tam bir vahşi olanlar, her zaman soğukkanlı, sakın ve kendinden emin olanlardı.

"Öyle mi? Ben değilim," dedim, ayağımı yana kaydırarak.

Yalan söylüyordum. Onun tarafından avlanmak, kovalanmak, omzuna atılmak ve yatağına sürüklenmek fikri, beni olması gerekenden daha fazla tahrik ediyordu.

Köpeklerden biri havladı, dişlerini ayak bileğimden bir santim uzağa geçirdi ve ben küfrederek geri atladım.

"Hmm," Aleksandr gözlerini yavaşça, şehvetli bir okşama ile vücudumda gezdirdi, dilini dudaklarında gezdirdi. "Yazık."

O ve köpekler beni evden biraz uzaktaki büyük bir endüstriyel depoya doğru yönlendirdiler, sanki bir koyun sürüsüyüm gibi beni güttüler. Ne zaman başka bir yöne çok fazla adım atsam, köpekler hırlayıp havlayarak uyarı olarak havayı ısırıyorlardı.

Aleksandr'ın arkasında, Man Bun göründü, yanında onun kadar iri ve heybetli başka bir adam, bir sıra mahkumları bize doğru yönlendirmeye yardım ediyordu.

Mahkumlardan birinin gözlerine baktığımda, tüm vücudum kaskatı kesildi. Gözlerimdeki tanıma belirtisini gizlemeye çalıştım, ama çok geçti. Aleksandr bunu fark etti. Daralmış bakışlarıyla beni şüpheyle inceledi, sonra omzunun üzerinden bakarken bir şekilde beni görüş alanında tutmayı başardı.

"Lukyan!" diye bağırdı, sesi havada yankılandı. "Onları buraya getir."

Uzun saçlı adam — Lucas, ya da her ne halt ediyorsa — hemen yanına geldi.

Duygularımı kilitledim, yüzümü maskeledim.

Aleksandr'ın inanılmaz derecede zeki olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Durumları değerlendirme ve satır aralarını okuma konusunda gerçek bir yeteneği vardı. Başkalarının görmesini istemediklerini görme konusunda. Ona hiçbir ipucu veremezdim. Tutukluların her birini şahsen tanıdığımı anlamasına izin veremezdim.

Aleksandr, sert bir hareketle Javier'i ensesinden yakaladı ve Javier'in yüzünü buruşturmasına neden oldu. Javier'i, sırtı Aleksandr'ın göğsüne bakacak şekilde bana doğru çekti.

"Siz ikiniz tanıştırıyor musunuz?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde.

"Onu daha önce hiç görmedim," diye cevapladı Javier biraz fazla hızlı.

Aleksandr Javier'i yere itti ve ağır botuyla yüzünün yan tarafına vurdu, yanağını yolu oluşturan küçük taşlara çarptı.

Javier yüzünü buruşturdu ve ağzından acı dolu bir inilti çıktı.

"Tekrar denemek ister misin?" diye sordu Aleksandr, Javier'in yüzünü çakıllara daha da bastırarak.

"Onu tanımıyorum dostum! Tanrım, dur! Yemin ederim, onu tanımıyorum!"

"Sana inanmıyorum," diye homurdandı Aleksandr. Botunu çıkardı ve çok etkileyici bir Beretta tabancasını çekip namluyu Javier'in şakağına dayadı. "Bana gerçeği söyle yoksa burada, şu anda ölürsün."

Javier yutkundu. "Sana gerçeği söyledim zaten. Ben..."

Aleksandr tetiği çekti. Yüksek bir *patlama sesi* havayı yırttı, kulaklarımda çınladı. Aleksandr'ın yüzüne kan sıçradı, cildini parlak kırmızıya boyadı.

Öfke, şiddetli bir fırtına gibi içimi kapladı. O yakışıklı yüzünü pençelerimle parçalamamak için yumruklarımı sıktım. İçimden öfkeyle kaynıyordum. Ama dışarıdan bakıldığında, sanki olanlar beni hiç etkilememiş gibi soğukkanlıydım.

Aleksandr doğruldu, elini saçlarının arasından geçirdi. Javier'in cansız bedeninin üzerinden atladı ve başka bir tutsağı, Roberto'yu yakaladı ve onu önüne sürükledi.

"Ya sen?" Aleksandr silahını Roberto'nun kafatasına dayadı. "Ne diyeceksin?"

Roberto gözlerimi karşıladı. Aramızda sessiz bir mesaj geçti. "Onu tanımıyorum," diye homurdandı, sesi kalın İspanyol aksanıyla ağırlaşmıştı.

Aleksandr başını salladı, yüzünde hayal kırıklığı izleri belirmişti. Silahını ateşlemeye hazırladı.

Roberto gözlerini kapattı, kaderine boyun eğdi. Hareket etmeye çalışmadı. Yaklaşan sonla mücadele etmeye çalışmadı. Bunun bir anlamı olmayacağını biliyordu.

Öfke ve umutsuzluk kalbimi sardı. Kapana kısılmış hissettim. Onu kurtarmak istemekle gerçek kimliğimi gizli tutmak arasında sıkışmıştım. Sonunda ne yapmam gerektiğini anladım. Tek bir seçenek olduğunu biliyordum. Kim olduğumu öğrenmelerini göze alamazdım. Beni Nero'nun yaptığı gibi kullanırlardı. Ama Roberto'ya güvence verebilirdim.

"*Tu familia será cuidada.*" *Ailenize iyi bakılacak*, diye Roberto'nun kulağına İspanyolca fısıldadım. Elbette Aleksandr'ın beni duyabileceğini biliyordum. O da oradaydı. Ama o koca ahmağın İspanyolca bildiğini hiç sanmıyordum.

Roberto'nun gözleri açıldı, gözyaşlarıyla parıldıyordu. Bu durumdan sağ çıkma şansının neredeyse hiç olmadığını zaten biliyordu. Bu tür bir hayat sürmenin bedeli buydu. Ama kartele olan sadakati on katıyla geri ödenecekti.

Aleksandr beni yakından izliyordu. Bakışları Roberto ile benim aramda gidip geliyordu, gözlerinde hesaplayıcı bir ifade vardı. Ne gördüyse, ne sonuca vardığıysa, taktik değiştirmesine neden oldu.

Bana doğru hücum etti, Roberto'nun ensesini hala sıkıca tutarken onu zorla sürükledi.

Ben çekinmedim. O benim kişisel alanımı işgal edip burnumu burnuma dayadığında geri çekilmedim, aksine beni tehdit ederek silahının namlusunu çenemin altına dayadı.

Dördüncü Bölüm

Bir şeyler yolunda değildi. "Mary" İspanyolca konuşmaya başladığında, onun sözlerini anlayamayacağımı düşündüğünü anladım.

Onun adının gerçekten Mary olduğuna bir saniye bile inanmadım. Belli ki sahteydi. Beni, onun tanıdığı insanlara zarar vermem pahasına bile olsa, gerçekte kim olduğunu öğrenmemem için kararlıydı.

Oh, bunu saklamaya çalışmıştı. Yüzünde bir anlığına beliren tanıma ifadesini gizlemeye çalışmıştı. Ama çok geçti. Ben gördüm ve zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı.

Zetas ile bağlantısı vardı.

Nasıl olduğunu, onlar için kim olduğunu bilmiyordum, ama bunu kesinlikle öğrenecektim.

Silahımı çenesinin altına dayadım, başını geriye doğru zorladım ve ona baktım. Gözlerinde öfke parlıyordu, çenesi sıkı sıkıya kapalıydı.

O kadar güzel bir kızdı ki. Meydan okuyan. Ateşli ve tavırlı. Bütün bunlar beni tahrik ediyor ve sikimi zonklatıyordu. Gözlerim dudaklarına kaydı. Onları sikimin etrafında görmek için neler vermezdim, tercihen yüzünde hala aynı öfkeli bakışla.

Boynunun arkasından kenara çektiğim adam çırpınıyordu. Tutuşumu sıkılaştırdım, acı içinde inlemesine neden oldum.

"Bunu bir daha deneyelim. Ve ikinizden biri bana yalan söylerse, *onu* öldüreceğim," dedim boğuk bir sesle, silahımı onun yanağına vurarak.

Onu öldürmek *istemi*yordum. Onu öldürmeden önce, o kıvrımlı vücudunun altında kıvranışını hissetmek, o seksi İspanyol aksanıyla en az bir kez adımı haykırmasını duymak istiyordum.

Ama gerekirse, yapardım.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

İkisi de cevap vermediğinde, geri saymaya başladım. "Bir. İki. Üç..."

"Bekle!" diye bağırdı adam.

"¡Mantén tu maldita boca cerrada!" Lanet olası çeneni kapat! diye öfkeyle tısladı.

"Ama..."

"Me escuchas. No. Otro. Palabra," Beni duydun. Bir kelime daha etme, diye homurdandı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

İspanyolca anlamasam da, onların konuşuyor olması benim sorumun cevabını veriyordu. Ayrıca, adam onun emrine itaat edip başka bir kelime bile etmediği için, onun kartelde yüksek rütbeli olduğunu da ortaya çıkardı.

Sanki gözlerimi oyup çıkarmak istiyormuş gibi bana öfkeyle baktı. Eli bileğimi sıkıca kavradı, parmakları hala Darryl'ın kanıyla kaplıydı. İlk başta aptalca bir hareket yapıp silahımı çalmaya çalıştığını sandım, ama sonra silahı derisine daha sertçe bastırdı, kullandığı kuvvetle morluklar bırakacağı kesindi.

"Beni öldürecekse, öldür. Ölmekten korkmuyorum. Öyleyse yapacaksan, acele et. Yoksa, siktir git başımdan."

Kısa bir an için, şok içinde ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Gözlerindeki bakıştan, tamamen ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Ölmekten korkmuyordu. Yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Sadece tam bir sakinlik, tam bir rahatlık vardı, sanki bu sadece iş yerinde sıradan bir günmüş gibi.

Onun gibi bir kadınla hiç tanışmamıştım. O korkusuzdu. Ölümle karşı karşıya olsa bile.

Bratva kadınları çok sertlerdi. Bu hayata girmek istediklerine karar verdiklerinde, erkeklerle aynı zorlu eğitime tabi tutulurlardı. Aynı derecede acımasız olmayı öğrenirlerdi. Aynı derecede kurnaz olmayı. Hepimiz gibi, aileleri için ölmeye hazır olmayı.

Yine de, tanıştığım Bratva kadınlarının hiçbiri bu kadar tam ve eksiksiz bir korkusuzluk göstermedi.

Belki kız kardeşim hariç. Ama o delinin tekiydi.

Telefonumun çalması düşüncelerimi böldü. Onu izlediğimi fark ettim. O da beni izliyordu. Yüzünde hafif bir yumuşaklık vardı. Nedenini bilemiyordum. Eğer

bana da aynı şeyi hissettirmek istiyorsa, zamanını boşa harcıyordu. Ben yumuşak davranmazdım. Buna yeteneğim yoktu.

Silahımı çenesinin altında tutarak (çünkü dürüst olmak gerekirse, o bana dik dik bakarken, benim çok daha iri yapım onun üzerinde yükselirken, içimdeki pis canavara her türlü şeyi yapıyordu), boynunu elimle daha sıkı kavradım ve adamı geriye doğru fırlattım, kardeşlerimin onu yerden kalkamadan yakalayacağından emindim.

Arkamdan uzanıp arka cebimden telefonumu çıkardım. "Da?" Evet? Cevap verdim, önümdeki küçük ateş parçasından gözlerimi ayırmadan. Aramızda güneş patlaması gibi çok fazla cinsel gerilim vardı.

Oh, benden nefret ediyordu. Gözlerindeki bakıştan bu belliydi. Ama o da benimle yatmak istiyordu. Ve bu sorun değildi. Nefret seks muhteşemdi.

"Orada bir grup aptal gibi ne yapıyorsunuz?" Babamın sesi kulağımda yankılandı. "Görev brifingi otuz dakika sonra. O mahkumları kilitleyin ve içerde olun."

Telefonu kapattım. Cevap vermeye gerek yoktu. Babam bir emir verdiğinde, sorgusuz sualsiz yerine getirilmesini beklerdi.

Telefonumu cebime geri koydum, silahımı Firecracker'a doğrultmaya devam ettim. Bana gerçek adını vermeyi reddettiği için, Firecracker yeterliydi. Bu isim, 'Mary'den çok daha uygun düşüyordu.

"Erik, mahkumları çukura götür. Onları aynı odaya koy ve sıkı bir şekilde kilitlendiğinden emin ol," diye emrettim, solumdaki adama bakarak.

Erik, askerleri kontrol altında tutmaktan sorumlu, yüksek rütbeli kaptanlarımızdan biriydi. Yirmi yılı aşkın süredir ailemizin yanındaydı. Son derece sadık, kusursuz bir iş ahlakına sahipti. Kırklı yaşlarının sonlarında, sağlam yapılı bir adamdı, koyu renk saçları, ona uyan büyük, gür sakalı ve koyu kahverengi gözleri vardı.

"Evet, patron," dedi Erik başını sallayarak ve arka cebinden bir çift kablo bağı çıkardı. Onları Firecracker'ın bileklerine taktı ve etrafta duran birkaç askere diğer tutukluları yakalamaları için işaret verdi.

Firecracker, tahmin ettiğim gibi direndi, Erik onu depoya sürüklerken mücadele etti ve yol boyunca hepimizi İspanyolca küfürlerle hakaret etti.

Kardeşlerim yanımda belirdi, Nik sağımda, Lukyan solumda solumda.

"Onları bir araya getirmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin? Babanın Kaçış planı yapmalarını zorlaştırmak için onları ayrı tutmayı tercih ettiğini bilmiyor musun?"

planı yapmalarını zorlaştırmak için ayrı tutulmalarını tercih ettiğini biliyorsun," dedi Nik, hafifçe eğilerek Boris'in kafasını okşadı. Hâlâ kirli, kanlı giysilerini giyyordu, göğsüne Kevlar yelek bağlanmıştı ve vücudu silah ve bıçaklarla delik deşikti. Benden sadece bir kaç santim kısaydı, ama benzer bir vücut yapısına sahipti.

Homurdandım ve eve dönmek için arka döndüm. Köpekler beni takip etti ve ben de bir komutla onları serbest bıraktım. "*Vol'no.*" *Serbest.* Davranışları bir anda değişti ve birbirlerini şakacı bir şekilde ısırarak koşmaya başladılar.

"Kimsenin dinlemediğini düşündüklerinde birbirlerine ne dediklerini duymak istiyorum," dedim Nik ve Lukyan yanımda yürürken. "Odadaki kameraların açık olduğundan emin olun."

"Anlaşıldı." Nik telefonunu çıkardı ve gözetleme sistemine giriş yaptı. O teknik şeyleri çok severdi. Onlara karşı bir ilgisi vardı. İstedığı zaman telefonundan uzaktan erişebilmek için tüm sistemi kurmuştu. Sistem, güvenlik duvarları ve benzeri şeylerle donatılmış, son derece güvenliydi. O izin vermedikçe kimse erişemezdi.

"O kızla diğer mahkum arasındaki etkileşimi fark ettin mi?" Lukyan, düşünceli bir bakışla sordu. "Tamamen haklıydın, Zander. O, Zetas'la bağlantılı. Kim olursa olsun, askerlerin onu dinleyeceği kadar yüksek bir konumda. Sorgulamada yardıma ihtiyacın var mı? Ona biraz daha yaklaşmak isterim," diye göz kırptı.

Kardeşimin Firecracker'a dokunduğu görüntü zihnimde canlanınca kaskatı kesildim. "Hayır," diye homurdandım. Lukyan'ın ona yaklaşmasına izin vermem mümkün değildi. O lanet olası bir seks manyağıydı.

Benim gibi, o da asla bir kadına zorla sahip olmazdı. Ama o yakışıklılığı ve çekiciliğiyle buna hiç gerek kalmazdı. Kadınlar resmen kendilerini ona atarlardı. Eğer onunla baş başa, kapalı bir alanda, sadece ikisi ve onun her zaman kullandığı o nazik tavırları olsaydı, kim bilir neler olabilirdi.

Hayır. Buna izin vermem mümkün değildi.

Lukyan kaşlarını çatarak şaşkınlıkla baktı. "Hayır mı? Neden? Her zaman eğlenceye katılmama izin verirsin."

"Eğlenceye katılmak" derken, onları ağlayana kadar işkence etmekten bahsediyordu. Ya da altlarına işemelerine kadar. Ya da her ikisini birden.

Ama onun Firecracker için böyle bir şey düşünmediğini biliyordum.

"Çünkü ben öyle dedim."

"Ama..."

"Hayır dedim, Lukyan," diye bağırdım, omzunu tutup onu durdurdum. "Ondan uzak dur, duydun mu?"

"Ne? Hadi ama, Zander," dedi ve bana sırtıarak baktı. "Eminim daha önce hiç Bratva adamıyla birlikte olmamıştır."

"Ona parmağını bile sürersen, onu kırarım, anladın mı? *Ben* Zeta mahkumlarıyla ilgileniyorum. Seninle değil. Yardımına ihtiyacım olursa, isterim. O zamana kadar, çukurdan uzak dur. Şimdi git, görev brifingi için hazırlan." Sesim tehlikeli bir şekilde tehditkar bir tona düştü, böylece benim şaka yapmadığımı anlasın.

Ama bu Lukyan'dı. Asla imaları anlayamazdı. Hatta imalar gözünün önünde olsa bile.

"Cidden, ne var bunda bu kadar önemli ki... Ah!"

Omzunu acı verecek kadar sıktım, o da bağırdı. "Tamam! Tamam! Anladım. Tanrım." Onu bıraktım, o da omzunu ovuşturdu.

bana dik dik bakıyordu. Goril gibi göğsünü yumrukladı. "Hulk kızgın," diye homurdandı, beni taklit ederek.

O küçük pislik.

O geri adım attığında ben öne doğru adım attım. Lukyan evine doğru koşarken çocukça kahkahaları havayı doldurdu.

Nik'e dönüp yüzündeki ifadeye kaşlarımı çattım. "Ne?"

Kahverengi gözleri beni dikkatle inceledi. "Hiçbir şey," dedi sonunda, başını sallayarak. "Hiçbir şey."

Buna inandığımı sanmıyordum. Açıkça söylemek istediği bir şey vardı. Ancak Nik'in özelliği, bir şey hakkında konuşmak istemiyorsa, konuşmamasıydı. Ve ben onu zorla konuşturmak istemiyordum. En azından şu anda.

"Neyse. Kendini temizle ve babamın ofisine rapor vermeye git," dedim ve eve doğru yöneldim.

Duş alıp hızlıca bir şeyler yedikten sonra, kendimi tazelenmiş ama yorgun hissederek babamın ofisine girdim. Çok uzun bir kırk sekiz saat olmuştu. Önce Illayana'nın düğününe yapılan saldırı, sonra cephaneliğimizden yüzbinlerce dolar değerinde malzeme çalan o pislikleri takip etmek

son olarak da küçük kız kardeşimi kurtarmak için bir kurtarma operasyonu düzenlemek. Bunların hepsi beni bitkin düşürmüştü. Son enerjim de neredeyse tükenmişti.

Uzuvlarım ağrıyordu, zihnimin uzak köşelerine hafif bir baş ağrısı sızmaya başlamıştı. Odanın havasında esrar ve alkol kokusu dolaşıyordu. Esrar, babamın masasının önünde oturan, duştan çıkmış saçları hala ıslak olan Lukyan'ın ikramıydı.

Babamın katı bir "uyuşturucu yasak" politikası vardı. Hepimizin zihninin açık ve sağlıklı olmasını istiyordu. Uyuşturucuyla kafası güzel olmamızı istemiyordu. Ama esrar konusunda biraz daha hoşgörülüydü. Özellikle tehlikeli bir görevin hemen ardından.

Lukyan, savaş kıyafetini gri bir eşofmanla değiştirmiş, gömleğini çıkarmış ve göğsünü çıplak bırakmıştı. Dudaklarında bir esrar sigarası sallanıyor, gözleri donuk ve cam gibi bakıyordu.

Nik, kendi sandalyesinde onun yanına oturdu, bir elinde uzun bir votka bardağı tutuyordu. Yorgun görünmüyordu, ama benim kadar yorgun olduğunu biliyordum. Dizüstü bilgisayarını kucağında kapalı duruyordu. O lanet şey onun için bir güvenlik battaniyesi gibiydi. Her yere onu götürüyordu.

Lukyan gibi, o da bir eşofman giyiyordu (koyu mavi) ve ayrıca koyu renkli, uzun kollu bir gömlek giymişti.

"Güzel, geldin," dedi babam, derin sesi sessizliği bozdu. Kanlı giysileriyle masasının arkasında oturuyordu, parmakları sabırsızca masanın ahşap yüzeyine vuruyordu. "Başlayabiliriz. Otur," başını yan taraftaki kanepeye doğru eğdi ve ben de oturup vücudumu gergin bir şekilde uzattım.

"İllayana ne olacak?" diye sordu Lukyan, konuşurken dudaklarından dumanlar çıkıyordu.

"Kız kardeşin bu brifingden muaf. Dinlenmesi gerekiyor."

Babam birçok kuralı olan bir adamdı. Alışkanlıklarının esiri biriydi. Rutin. Hatırlayabildiğim kadarıyla her zaman aynı şeyi aynı şekilde yapardı. Bunlardan biri de görev sonrası brifingiydi.

Bu geceki gibi planlanmamış bir sızma operasyonu ya da müşterilerimizden biriyle düzenli bir teslimat yapmamız fark etmezdi. *Her zaman* sonrasında bir brifing yapardık. Olan biten her şeyi ve daha iyi yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını tartışırdık.

Babam her zaman iyileştirme için yer olduğuna inanırdı. Her zaman daha iyi olabileceğimize. Daha iyisini yapabileceğimize. Çocuklarından en iyisini beklerdi ve eğer bunu vermezsek...

Lukyan şiddetle öksürdü. "Ne?" diye boğuldu, göğsünü vurarak. "Bu nasıl adil olabilir? Triad ile olan anlaşma kötü gittiğinde bacağımı kırıdığım da bile, *yine* de görev sonrası brifinge katılmamı istedin."

Nik burnunu çekti. "Bu pek de sağlam bir argüman değil, aptal. *Orada olman gerekiyordu* orada olman gerekiyordu. Anlaşmanın bozulması senin hatandı."

"Hey! Bir gece önce yattığım kadının *Yakuza'nın* kızı olduğunu nereden bilebilirdim? Ya da nişanlı olduğunu? Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Onlarla buluşmadan önceki gece Triad kulübüne gitmemeliydin," dedi Nik, içkisini yudumlarken.

Lukyan elini salladı. "Evet, evet, evet. Her neyse. Önemli olan..." "Yeter artık ikiniz," diye araya girdi babam. "Bu gece halletmemiz gereken çok iş var

bu yüzden arkanıza yaslanın ve susun."

Babam hemen konuya girdi. Not defterinde, bizim eylemlerimizle ilgili her bir sorunu ele alırken, tek tek işaretledi. "Lukyan, çok fazla dalga geçtin, işleri yeterince ciddiye almadın. Kafanı topla. Nikolai, çok yavaşsın, daha hızlı ol. Aleksandr, çevrene daha fazla dikkat et."

Hem silah geri alma görevinden hem de Illayana'nın kurtarılmasından bahsetti, iyileştirmemiz gerektiğini düşündüğü önemli noktalara odaklandı ve neden belirli hareketleri yaptığımızı sordu.

Konuşmasını bitirdiğinde, hepimiz yerimize oturmuştuk.

"Tamam, bir sonraki konuya geçelim. Kız kardeşin, Rayna'nın onu uyuşturup Nero'ya teslim eden kişi olduğunu söyledi..."

"Bir dakika, ne?" Kaşlarımı çatarak öne eğildim. "Rayna mı? *Kuzenimiz* Rayna mı?"

Lukyan hafifçe dönüp bana baktı. "Kahretsin, doğru ya. O bize olanları anlatırken sen arabada değildin. Rayna onu korumalarından uzaklaştırıp boynuna bir iğne batırdı ve onu bayılttı."

Illayana'nın korumalarından biri olan Adrian, Rayna'nın onunla özel olarak konuşmak istediğini söyledi. Bu yüzden Illayana kaçırıldığında yanlarında değillerdi. Ama Illayana'nın kaçırılmasından onun sorumlu olduğunu hiç düşünmemiştim. O bencil, kendini beğenmiş bir kaltaktı, ama aileden biriydi. Daha önce hiç bu kadar yakınımızdan bir ihanet yaşamamıştık.

"Sence Dominik biliyor muydu? Bu işe karışmış mıydı?" diye sordu Nik.

"Biliyordur. Rayna babasının izni olmadan hiçbir şey yapmaz," diye cevapladım, hayal kırıklığıyla başımı sallayarak.

Aramızda çok kötü bir kan davası vardı, ama aileye ihanet edip Illayana'yı tecavüze uğratıp öldürülmesi için teslim etmek? Hayır. *Ben* bile böyle haince bir hareketi öngöremezdim.

Babam sandalyesine yaslandı. "Katılıyorum. Kardeşim biliyor olmalı, hatta belki de her şeyi o planlamıştır. Gerçek şu ki, onunla konuşana kadar bu olaya ne kadar karıştığını tam olarak bilemeyiz. Şu anda tüm aramalarımı görmezden geliyor ve küçük bir orospu gibi saklanıyor," dedi, gözleri Nik'e kilitlenmiş halde. "Onu bulman ne kadar sürer?"

Nik düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ne kadar iyi saklandığına ve gözlerden uzak kalmayı seçip seçmediğine bağlı. Ama Vegas'taki binlerce kamera üzerinden onu arayacak bir yüz tanıma programı kurabilirim, yüzünü gösterdiğinde beni uyarır. Hala buradaysa tabii."

Babamın yüzünde karanlık, öfkeli bir ifade belirdi. "Oh, o hala burada. Bu onun bir güç gösterisiydi. Şimdi ülkeyi terk etmesi imkansız. Yap şunu. Onu bul. Rayna'yı da ara. İkisini de istiyorum."

"Evet, baba." Nik dizüstü bilgisayarını açtı, bir eliyle yazarken diğer eliyle bardağından yavaşça yudumladı.

Babamın bakışları bana çevrildi. "Nikolai bunu yaparken, Aleksandr, senin de Zeta tutuklularını sorgulamanı istiyorum. Onlar hakkında bulabileceğin her şeyi öğren, neden Outfit'ten emir aldıklarını da dahil. Konuşmazlarsa, onları konuşur."

Başımı eğdim. Zaten bunu yapmayı planladığımı söylemenin bir anlamı yoktu. Bunu hoş karşılamayacaktı. En azından başkalarının önünde.

Babam, baş başa kaldığımızda biraz daha hoşgörülüydü. Özel olarak konuştuğum ve onunla aynı fikirde olmadığım zamanlarda, bana karşı çıkmamı umursamıyordu.

Babam bir sonraki görevlerimizi dağıtmaya devam etti. "Lukyan, sen envanterden sorumlusun."

Küçük kardeşim homurdandı. Envanterden *nefret ederdi*. Tiksiniirdi. Ama bu gerekli bir kötülüktü. Her şeyin kayıtlarımızla uyuşmasını sağlamak için haftada bir kez malzemelerimizin envanterini çıkarırdık. Ve cephaneliğimiz kısa süre önce basıldığından, envanter daha da önemli hale gelmişti.

"Ele geçirdiğimiz tüm silahları kontrol et ve kayıtlarımızla karşılaştır. Hiçbirinin eksik olmadığından emin ol," diye devam etti.

"Evet, baba," dedi Lukyan, neredeyse sızlanarak.

"Güzel, şimdi ele almamız gereken başka bir konu var. Kuzey Las Vegas'ta faaliyet gösteren yeni ve yükselen bir motosiklet çetesi bizimle iletişime geçti. Adları Dirty Vultures. Bir kasa MP5 ve M4 SOCOM satın almak istiyorlar."

Lukyan ıslık çaldı. "Bu çok fazla silah."

"Bilgileri nasıl ele geçirdiler?" diye sordum.

Babam en iyi zamanlarında bile paranoyaktı. Sadece tanıdığı veya güvenlik kontrolünden geçmiş kişilerle iş yapardı. Bu da, geçmişte birlikte çalıştığımız birinin onlara bizim bilgileri verdiğini anlamına geliyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Söylemeyi reddettiler. Ama ihtiyaçları olanı onlara sağlayabileceğimiz konusunda ısrarcıydılar. Ve iki katı ödeme teklif ettiler."

"İki katı mı?" Nik boş bardağını babamın masasına koydu. "O kadar parayı nereden bulacaklar?"

"Önemli değil," diye homurdandı babam. "Benim, incelemedim kişilerle iş yapmadığımı biliyorsun."

"Yani onlara hayır mı dedin?" Bunun hoşlarına gitmediğini tahmin ediyordum.

"Tabii ki reddettim. Açıkçası bundan hiç memnun olmadılar. Onları geri çevirdiğimiz için pişman olacağımızı, onlardan düşman edinmek istemediğimizi söylediler. Tüm o tehditkar, gösterişli saçmalıklar. Bu yüzden onları yakından takip etmek, hareketlerini izlemek ve aptalca bir şey planlamadıklarından emin olmak istiyorum. Herkes sokaklardaki bağlantılarına ulaşsın ve onlar hakkında olabildiğince fazla bilgi toplasın. Nerede yemek yediklerini bilmek istiyorum. Nerede uyuduklarını. Eşleri, çocukları var mı? Her şeyi."

"Sanırım MC'de onlara Ol' Ladies diyorlar. Bunu hiç anlamadım. Kim kadınına yaşlı kadın demek ister ki?" Lukyan esrarını uzun bir nefesle içti ve duman halkaları üfledi. "Bana çok garip geliyor."

"MC'de bu bir otorite pozisyonudur. Bazı Sweet Butts'lar yıllarca birinin Ol' Lady'si olmak umuduyla ortalıkta dolaşır." Nik konuşurken gözlerini dizüstü bilgisayarının ekranından ayırmadı.

"Biliyorum," diye tersledi Lukyan. Nik'in ona aptalmış gibi bir şeyler açıklamasına sinirleniyordu. Ama Nik, Nik'ti. O bir gerçek kontrolcüsüydü ve bazen teknik olarak doğru olan bazı ifadeleri söylemeden edemiyordu.

Nik ve Lukyan tartışmaya başladılar, ki dürüst olmak gerekirse bu beni pek şaşırtmadı. Lukyan, herkesi kendisiyle tartışmaya sokma gücüne sahipti.

"Tamam, yeter," diye araya girdi babam iç çekerek. "Bu gecelik bu kadar. Gidip dinlenin, yarın işlerinize başlayabilirsiniz," diye kapıyı işaret ederek

"Aleksandr, sen kal," dedi, ben kalkıp gitmek üzereyken sertçe.

Sinirli bir şekilde iç çekmeyi kendime tuttum, çünkü babam benimle yalnız konuşmak isterse, bu kötü bir şeyin olacağı anlamına geldiğini biliyordum.

Beşinci Bölüm

Nik ve Lukyan vedalaşırken telefonumu çıkardım ve Mila'ya bir mesaj attım.

Ben: Evim—30 dakika.

Hemen cevap verdi.

Mila: Sabırsızlanıyorum ;)

Ön kapıda görevli güvenlik görevlileri Ethan ve Daniel'a da kısa bir mesaj attım ve Mila geldiğinde onu içeri almalarını söyledim, sonra telefonumu cebime geri koyup tekrar oturdum.

Mila, Erik'in kızıydı. O ve ben yıllardır ara sıra görüşüyorduk. O bazen öyle düşünse de, o benim kız arkadaşım değildi. Randevulara çıkmıyorduk, sarılmıyorduk, ya da insanların yaptığı diğer çiftlere özgü şeyleri yapmıyorduk.

Sikişiyorduk. *Hepsi* bu kadardı.

Mila, bunun onu gerçekte olduğundan daha önemli yaptığını düşünmekten hoşlanıyordu. *Pakhan*'ın oğluyla, Bratva'nın gelecekteki lideriyle sevişmek, ona bir şekilde diğerleri üzerinde güç ve otorite kazandırıyor. Bunu diğer Bratva kadınlarına karşı bir silah gibi kullanıyordu.

Benim umurumda değildi. Ne söylediği, nasıl davrandığı benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Seksiydi, sevişmesi hoştu ve benimle aynı cinsel fantezileri paylaşıyordu. Onun saçmalıklarını katlanmamın *tek* nedeni buydu.

Babamın ofisinin kapısı kapandığında, kardeşlerim veda edip gittiler, babam ayağa kalktı ve Armani takım elbisesinin ceketini çıkardı.

Kevlar yelegini çıkardı ve sanki omuzlarından dev bir yük kalkmış gibi masanın üzerine attı.

Aramızda rahat bir sessizlik hakim oldu, ikimiz de bu sessizliği bozma ihtiyacı hissetmedik. Babam gömleğinin manşetlerini açıp kollarını sıvadı.

Gerginlik çizgileri yüzünü bozuyordu, gözlerinde yorgunluk belirgindi. Illayana'nın kaçırılmasının onu çok etkilediğini biliyordum, ama ancak böyle anlarda, *Pakhan* maskesini düşürdüğünde, onun zayıf tarafını görebildim, başkalarının görmesine çok nadiren izin verdiği bir tarafını.

Babam bir sürahi votka aldı ve kendine büyük bir bardak doldurdu. Üç büyük yudum aldı.

"Neler oluyor?" diye sordum. Babam sadece ciddi bir sorun olduğunda böyle içerdi.

Yavaşça kadehini döndürerek hafifçe güldü. "Biliyorsun, bir zamanlar bana böyle konuşmaya cesaret edemezdin."

Alaycı bir şekilde güldüm, arkama yaslanıp bir ayağımı önümdeki sehpa koydum. "O çok uzun zaman önceydi, ihtiyar."

Büyürken babam bana hep farklı davranırdı. Benden daha fazlasını beklerdi. Beni kardeşlerimden daha yüksek standartlarda tutardı. Bir gün onun yerini alacağımı biliyordu.

Daha sert ve daha katıydı. Bazen resmen şeytani davranırdı.

Ama aynı zamanda onu sorgulamamı da teşvik ederdi. Ona karşı düşüncelerimi söylemekten asla korkmamamı söylerdi. En azından özel olarak.

Buna alışmam uzun zaman aldı. Ergenliğimin sonlarına kadar, babamdan kesinlikle çok korkuyordum. "Babam şiddet uyguluyor" gibi bir korku değil, daha çok "onun varlığı korku dolu bir saygı gerektiriyor" gibi bir korkuydu. Ve sonunda o korku ortadan kayboldu.

"Ne oluyor?" diye tekrar sordum.

Babam derin bir nefes aldı ve koltuğuna çöktü. İçkisi bardaktan döküldü ve sıvı yere sıçradı. Babam umursamadı. Sadece bir yudum daha aldı ve kalanını bitirdi. "Büyükbaban Las Vegas'a geliyor."

Tamamen şok içinde bir, iki, üç kez gözlerimi kırptım. Öne doğru eğilirken ayağım yere çarptı, kollarım uyluklarımın üzerinde duruyordu. "Büyükbabam mı? Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Babam kendine bir bardak daha doldurdu. "Illayana'nın düğününden hemen önce aradı. İki hafta sonra gelecek."

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla.

Büyükbabam Rusya'yı hiç terk etmedi, gerçekten *hiç*. Bizi Las Vegas'ta Bratva üssü kurmak için buraya gönderdiğinde, bir kez bile ziyarete gelmedi. Annem öldüğünde bile. Tek yaptığı lanet olası bir "başsağlığı" kartı göndermekti.

Annem aklıma her geldiğinde olduğu gibi, suçluluk ve ıstırap duygusu içimi kapladı. Yumruklarımı sıkıca sıktım, dişlerimi gıcırdattım. Duygularımı sıkı sıkıya kilitledim, annemle ilgili her türlü düşünceyi zihnimin derinliklerine gömdüm, kabul etmeyi reddettim.

"Nedenini açıklamadı," diye cevapladı babam, başını geriye atıp bir yudum daha votka içti. Bu hızla devam ederse, yakında bayılacaktı. Tam da istediği şeyin bu olduğunu hissediyordum. "Sadece geleceğini söyledi ve telefonu kapattı. Piç kurusu."

"Sence Dominik ve Rayna'nın yaptıklarını biliyor muydu? Belki de bu işi halletmek için geliyor? Onları halletmek için?"

Babam alaycı bir şekilde güldü. "Sergei *asla* Dominik ile benim aramdaki bir anlaşmazlığa karışmaz. Aksine, o yaşlı piç bunu teşvik ederdi. Dom ile beni nasıl birbirimize düşürdüğünü bilirsin. Onun zihninde, Dom benden *Pakhan* rolünü alacak kadar güçlüyse, ben o pozisyonu hak etmiyordum."

"O zaman neden buraya geliyor? Bunun dışında başka ne nedeni olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Beni endişelendiren de bu," dedi babam, şakaklarını ovuşturarak. "Onun gelişi için hazırlanacak çok şey var. Kayıtlarımızı, envanterimizi, her şeyi kontrol edecek. Küçük şeylere çok takıntılıdır. En ufak ayrıntılara bile."

"Sen de öylesin," diye homurdandım. "Endişelenme. Her şeyi hallederim. Lukyan'ı kontrol altında tutar ve envanteri *düzgün bir şekilde* yapmasını sağlarım."

"Hayır, ben hallederim. Sen mahkumlara odaklanman gerekiyor." Kaşlarımı çattım. "İkisini de yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Sorun o değil. Sergei buraya geldiğinde, Los Zetas'ın neden Outfit'ten emir aldıklarına dair net ve kesin bir cevabımız yoksa, bu konuyu sonsuza kadar dinlemek zorunda kalacağım. Yumuşadığımızı, işimizi yapamadığımızı düşünecek. Böyle bir şeye ihtiyacım yok."

"Emirleri Outfit'ten aldıklarını kim söyleyebilir? Ya sadece Nero'dan alıyordularsa ve şimdi o öldüğü için yine kendi işlerine dönmüşlerse?"

Babam bir an düşündü. "İyi bir teori. Ama içlerinden birini konuşturmadıkça bunu kesin olarak bilemeyiz."

Yüzümde kötü bir ifade belirdi. "Oh, bunun için endişelenmene gerek yok, baba. Onları konuşturacağım. Öyle ya da böyle."

Babam gülümsedi. Gerçekten karanlık ve acımasız bir gülümsemeydi. "Bundan hiç şüphem yok, oğlum. Şimdi, sana söylemem gereken başka bir şey var."

Lanet olsun. "Ne? Şimdi de ne var?"

"Birkaç gün içinde bir stajyer alacaksın."

Kaşlarım birleşti. "Ne?"

"Stajyer," dedi, sanki kelimeyi anlamamışım gibi. Ona sert bir bakış attım.

"Meğer Mikhail'in bir oğlu varmış."

Kaşlarımı kaldırdım. "Mikhail'in mi? Oğlu mu? Ne zamandan beri?"

"Bir kadın kapısına gelip çocuğu ve babalık testini bırakmış."

"Hay sıçayım," diye güldüm. "Kaç yaşında?"

"On sekiz yaşına birkaç ay var. Mikhail'e göre, tam bir korkakmış, onun sözleriyle. Görünüşe göre bir adamın vurulduğunu görünce ağlamış."

Omuz silktim. "O bir sivil, bu hayata doğmamış. Muhtemelen çocuk ilk kez birinin öldüğünü görmüştür. Korkması için onu suçlayamazsın."

"Katılıyorum. Ama Mikhail'in konumundaki bir adam zayıf görünmeyi göze alamaz. Şiddetin ilk belirtisinde gözyaşlarına boğulan bir oğlu olması, hayatlarını tehlikeye atar."

"Yani Mikhail onu sana eğitmen için mi gönderiyor? Sertleştirmek için mi?"

Babam başını salladı. "Esasen, evet. Mikhail'in askerlerinin çoğunun bizim eğittiğimiz adamlar olduğunu düşünürsek, bu mantıklı."

Öyleydi, bu da beni çok sinirlendiriyordu. Şu anda yeni bir acemi ile uğraşacak ne zamanım ne de sabrım vardı. Özellikle de bu çocuk kadar tecrübesiz biriyle.

"Ona güvenebileceğimizi nereden bileceğiz? Hayatının ilk on yedi yılını kanunlara saygılı bir vatandaş olarak yaşamış. İlk fırsatta polise koşup gördüklerini anlatmayacağını kim söyleyebilir?"

Babam bana "Beni aptal mı sanıyorsun?" bakışı attı. "Günlük işlere karışmayacak. Ona yakın dövüş ve silah kullanımı eğitimi vereceksin. Onu birkaç rutin işe götüreceksin. Ona disiplin ve kontrol öğret

disiplin ve kontrolü öğret. Kan görünce bayılmasın diye onu sertleştir. Hepsi bu. Buradayken sürekli bir takipçisi olacak. Tüm mesajları ve aramaları izlenecek. Ayrıca Mikhail, ispiyoncu olursa başına ne geleceğini ona uyardı."

Siktir. Bunların hiçbirine karşı çıkamazdım, değil mi?

"Neden Nikolai yapamıyor? İşimi yapmaya çalışırken bir çocuğun peşimde dolaşmasına ihtiyacım yok."

"Çünkü bunu yapmanı istiyorum, Aleksandr. Sen Pakhan değilsin..." "Henüz," diye sırttım.

"Ve olana kadar, beni dinleyeceksin."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Bana birçok şeyi görmezden geliyordu, ama ona gözlerimi devirmek mi? Hayır. Beni o halde yakalarsa, ringde onunla karşı karşıya gelirdim. "Evet, baba."

"İyi."

Cebimdeki telefonum çaldı. Onu çıkardım ve ekrana baktım.

Mila: Geldim. Kapıdan geçiyorum.

Ayağa kalktım. "Başka bir şey var mı?"

Babam eliyle beni uğurladı. "Daha sonraya kadar bekleyebilecek bir şey yok. Git hadi. Yarın konuşuruz."

Başımı eğip çıktım. Ofisinden çıkarken ön kapının açıldığını duydum, Lukyan'ın sesi koridorda yankılanıyordu.

"Eck. Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba Lukyan," dedi Mila, sesinde sahte bir tatlılık vardı. "Seni de görmek güzel."

"Seni gördüğüme sevindim demedim."

Köşeyi döndüğümde Lukyan'ın Mila'nın yüzüne kapıyı çarptığını gördüm. Ardından acımasızca kapıyı yumruklamaya başladı.

Kafamı salladım. "Bu gerekli miydi?" diye sordum, Lukyan ağzında buzlu bir çubukla bana doğru gelirken.

"Evet," diye mırıldandı. "O çok sinir bozucu. Onu neden çekiyorsun bilmiyorum. O entrikacı küçük bir sürtü. Seninle sadece bir sonraki *Pakhan* olacağın için yattığını biliyorsun, değil mi? Ben ya da Nikolai olsaydık, senin sikinde değil, bizim sikimizde zıplayıyor olurdu."

"Tabii ki biliyorum," diye alay ettim. "Burada başkalarını kullanan tek kişi o mu sanıyorsun?" Ön kapıya gidip kapıyı açtım.

Mila, uzun siyah bir trençkot giymiş, koyu renk saçları serbest bırakılmış, uzun bukleler halinde sırtına dökülmüş halde orada duruyordu. Uzun boyluydu, ama ayağındaki "becer beni" ayakkabılar onu daha da uzun gösteriyordu. İnce bir yüzü, açık, soluk bir teni, dolgun, tombul dudakları ve koyu ela gözleri vardı.

"Alek," diye gülümsedi ve sarılmak için içeri girdi. Yüzümdeki sert bakış onu yeniden düşündürdü ve gülümsemesi sönükleşti.

Bunu her seferinde yapıyordu, benim sarılmayı sevmediğimi bildiği halde. Sürekli sınırları zorlamaya çalışıyordu, birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, bana ne kadar çok sevgi gösterirse, o kadar yakınlaşacağımızı umuyordu.

Olmayacaktık ve ben de ona bunu söyledim. Benim tek istediğimin sıradan bir cinsel ilişki olduğunu biliyordu. Ama bu onu denemekten alıkoymadı, değil mi?

"Gidelim," diye homurdandım ve vücudumu kullanarak onu geriye doğru ittim. Lukyan, kapıyı kapatırken "Cinsel yolla bulaşan hastalık kapmamaya çalış!" diye bağırdı.

Mila'nın yüzü öfkeden kızardı, ama ben onu depoya doğru yönlendirirken hiçbir şey söylemedi.

Lukyan, Mila'nın büyük bir hayranı değildi ve bunu ona söylemekten çekinmiyordu. Lukyan, kimseye hiçbir şeyi söylemekten çekinmezdi. Bu aptal herifin ağzından çıkanları filtreleyen bir mekanizması yoktu, aklına gelen ilk şeyi söylemekten çekinmezdi. Bu tamamen uygunsuz olsa bile. Bu yüzden %99 oranında başını belaya sokuyordu.

"Mesajını aldığım için sevindim. Bu hafta seni görebilecek miyim emin değildim." Çakıl taşlı yolda bir profesyonel gibi yürüyordu, arkamda yürürken tek bir yanlış adım bile atmadı.

Ben homurdandım. Mila gibi bir kadınla, verdiğin sinyallere çok dikkat etmen gerekiyordu. Onunla birkaç haftada birden fazla plan yapmak, onun durumu olduğundan daha ciddiye almasına neden olurdu. Onu birkaç gün önce gördüğümü düşünürsek, bu hafta tekrar görüşmeyeceğimizi düşünmesinin nedenini anlayabiliyordum. Ama tatmin edilmesi gereken cinsel bir istek vardı içimde, Firecracker ile karşılaşmamla daha da artan bir istek.

Depoya vardığımızda, kapıyı açtım ve başımı sallayarak Mila'ya içeri girmesini işaret ettim. Bana şehvetli bir gülümseme attı, yanımdan geçerken parmaklarını göğsümde gezdirdi ve kalçalarını daha da salladı.

Kan penisime hücum etti. Kavgadan kaynaklanan adrenalin hala içimde dolaşıyor ve cinsel ihtiyaçlarımı artırıyordu. Aşağıda duran, koyu saçlı,

dövmeli, kehribar gözlü kadının görüntüsü zihnimde canlandı. Bu durum işleri daha da kötüleştirdi ve beni acı verici bir şekilde sertleştirdi.

Kapıyı gürültüyle kapattım ve Mila şaşkınlıkla irkildi. Işıkları kapatarak odayı karanlıkta bıraktım. Birkaç ışık huzmesi odayı keserek, görebilmek için yeterli aydınlatmayı sağlıyordu.

"Soyun," diye sertçe emrettim ve gömleğimi çıkardım.

Mila bana döndü. Çıplak göğsüme bakarken gözlerinde ateş parladı, dişlerini alt dudağına geçirdi. "Önce biraz konuşmak istemez misin, Alek? Kız kardeşinin kaçırılması senin için zor olmalı. Akşam yemeği yiyip bunu konuşabiliriz. Birine güvenmek istersen, her zaman yanında olduğumu biliyorsun."

Evet, bunu biliyordum. Ama bunun nedeni benim için endişelenmesi değildi. Beni kendisine bağlamak, bana ihtiyacı olduğunu hissettirmek, fiziksel bir ilişkiden öteye geçmek için yapıyordu. Yaptığı her şeyin, gösterdiği amaçtan başka bir gizli amacı vardı. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen konumumla ilgiliydi.

"Buraya bunun için gelmedin Mila, bunu sen de biliyorsun. Ya kıyafetlerini çıkar ya da bunu yapacak başka bir kadın bulurum."

Dudakları heyecandan büzüldü. Tartışacakmış gibi görünüyordu, ama sonunda vazgeçti. Parmaklarını göğsünden aşağı doğru kaydırды ve vücudunu saran kuşağı kavradı, hızla çözdü. Trençkotu yere düştü, ayaklarının dibinde bir yığın oluşturdu.

Tamamen çıplaktı ve benim aletim dikleşti. Mila güzel bir kadındı. Podyum mankeni vücudu vardı. Uzun ve inceydi, tek bir gram yağ yoktu. Göğüsleri küçük sayılırdı ama dik ve canlıydı. Peki ya bacakları? On beş santimlik topuklu ayakkabılarla sanki sonsuza kadar uzanıyorlardı.

"Güvenlik kelimesi?" diye homurdandım, boynumu bir yandan diğer yana çevirerek.

"*Yabloki*," *Elma*, dedi Rusça, tüyleri diken diken olmuştu.

Başımı salladım. Güvenli kelimesi, seviştiğimiz süre boyunca hiç değişmemişti, ama her zaman yakınlaşmadan önce bunu tekrar ettiğimden emin olurdum.

Omuzlarımı geriye doğru çevirdim ve dudaklarım onunkilerden bir santim uzaklıkta olana kadar öne eğildim.

Nefesi kesildi, gözleri dudaklarıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü.

Yüzümde kötücül bir gülümseme belirdi. "Koş," diye fısıldadım.

Mila dönüp koşmaya başladı, topukları beton zeminde tıklıyordu.

Adrenalin kanımda yükseldi, kalbim heyecandan göğsümde çarpıyordu. Kovalamacanın heyecanı. Bu kısmı çok *seviyordum*. Bekleyiş. Avımın benden kaçmak için olabildiğince hızlı koşmasını izlemek, ama sonunda benim altımda kalmasını izlemek. Zar zor sabit durabiliyordum, ellerim kovalama ihtiyacıyla titriyordu. Yakalamak için. Yutmak için.

Kafamda ondan geriye doğru saydım, işleri eğlenceli hale getirmek için ona yeterli bir başlangıç avantajı verdim. İlginç.

Yaptığı her hareketi duyuyordum. Attığı her adımı. Her spor aletine çarptığında, ışığın yetersizliği nedeniyle görmesi zorlaşıyordu. Her şeyi duyabiliyordum. Bu beni daha da heyecanlandırdı, içimdeki derin, ilkel canavarı besledi.

Eğildim, kuşağını aldım ve elime sardım, sonra peşine düştüm.

Onu avladım, geniş açık alanda onu takip ettim, o eğilip zikzaklar çizerek saklanacak bir yer arıyordu. O hareket ettiğinde ben de hareket ettim, yavaşça mesafeyi kapattım ve birkaç adım arkasına geldim. Hiçbir fikri yoktu.

Mila titredi, belirsiz bir şekilde etrafına bakındı. Yakın olduğumu biliyordu. Avlar, avcıların yaklaştığını içgüdüsel olarak anlarlar. Beni, varlığımı hissedebiliyordu, ama beni göremiyordu.

Ben de öyle olmasını istiyordum.

Alçak durdum ve onun yanına geçtim, bacak pres makinesini kullanarak iri yapımı gizledim. Parmaklarımı hafifçe belinin alt kısmına değdirdim ve o çığlık attı, hızla döndü, ama arkasında boşluk olduğunu gördü.

Birkaç adım geri çekildikten sonra tekrar koşmaya başladı, bu sefer öncekinden daha hızlı. Nefesi kısa ve hızlıydı, tüm vücudu titriyordu.

Onu kovalamaya başladım, ayak seslerim arkasında yüksek sesle yankılanıyordu. Bu bir taktikti. Gerekirse sessizce hareket edebilirdim, ama onun beni duymasını istedim. Ona yaklaştığımı, gittikçe yaklaştığımı duymasını istedim.

Odanın ortasındaki boks ringinin arkasına saklandı, göğsü hızla inip kalkıyordu, başını sağa sola çevirerek beni arıyordu. Nefesini toparlaması için ona birkaç dakika verdim, sabırla bekledim, avımdan gözlerimi ayırmadım.

Tekrar hareket etmeye başladığında, arkadan ona atladım. Kolumu gövdesine doladım, elimi ağzına kapatarak şaşkınlık çığlığını bastırdım. Onu ayaklarından kaldırdığımda bacakları çılgınca sallanıyordu

, tırnakları ön koluma batıyordu. Bütün gücüyle bana karşı koydu, kıvranıp bükülerek, çılgık atıp tırmaladı.

İçimdeki o ilkel kısım kükredi, kavgayı seviyordu. Daha fazlasını istiyordu. Isırmak. Pençelemek. Ona uyguladığım kısıtlamalar olmadan oynamak. Ama içimdeki canavar çok vahşiydi ve onun vahşiliğiyle başa çıkabilecek bir kadın bulamamıştım henüz.

Mila'yı yere sürükledim, bileklerinden tutup yüzüstü yatırdım.

"Alek," diye inledi, kışını havaya kaldırarak.

Bana öyle seslendiğinde sinirlerim bozuldu. Uyluklarının arkasını tokatladım. "Bacaklarını aç."

Bacakları çok açıldı, rahatsız olacağını bildiğim kadar gerildi. Elimdeki kuşağı çözdüm ve onun ellerini bağlamak için kullandım, sonra kalan kısmını önümdeki bankın direğine bağladım.

İşimi bitirdikten sonra, geriye yaslanıp avımı hayranlıkla seyrettim.

Mila altımda kıvranıyordu, cildi kızarmış, sırtı terle kaplıydı. Kalçaları dönüyor, sürtünecek bir şey arıyordu ve hiçbir şey bulamayınca sabırsız, hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı.

Kışını avuçladım, parmaklarımı derisine sertçe batırdım. Acı çekti ama güvenlik kelimesini söylemedi.

Kalçalarından tutup kışını havaya kaldırdım, ta ki amı yüzümle aynı hizaya gelene kadar. Üst vücudu hala yere yapışık, elleri bankın direğine sıkıca bağlı, onu sıkıca tutuyordu.

"Lütfen, Alek," diye sızlandı, vücudu titriyordu.

Onu biraz daha yukarı ittim. Amcığı sıırılsıklamdı. Parlıyordu. Önce klitorisine hafifçe üfledim, o da inledi, sonra dilimi klitorisinden girişine doğru sürükledim.

Siktir, am yalamayı seviyordum. Dilimin o kaygan kıvrımların arasında hissettiği duygu. O narin pembe etin yumuşaklığı.

Tanrım.

Seksin yanında, en sevdiğim şey buydu. Her kadının kendine özgü, kendine has bir tadı vardı. Bazıları kötüydü. Bazıları iyiydi. Bazıları ise tam anlamıyla cennetseldi.

Genelde Mila'nın tadını severdim, ama nedense bu sefer her zamanki kadar hoşuma gitmedi. Ve bu beni sinirlendiriyordu.

Dilimi klitorisinin etrafında döndürdüm ve sertçe ağzıma aldım.

Mila derin bir inilti çıkardı. "Evet, Alek. Evet. Çok iyi geliyor, bebeğim."

Sanki beni yakmış gibi yüzümü çekip, beni göremese de ona öfkeyle baktım. "Bana öyle dememeni kaç kez söyledim?"

"Özür dilerim! Kazara oldu. Lütfen devam et," diye çaresizce sızlandı, ama çok geçti. Bana "Alek" demesine izin verirdim, ama "bebeğim"? Hayatta olmaz. Buna asla izin vermezdim.

Onun alt yarısını yere bıraktım.

"Hayır! Alek, lütfen. Özür dilerim! Bir daha yapmayacağım," diye ağlayarak bana bakmaya çalıştı.

Onu çenesinden sertçe tutup başını öne doğru çevirdim. "Bana bakma hakkını kaybettin. Kuralları biliyorsun Mila ve onları çiğnedin. Şimdi sonuçlarına katlanacaksın."

Yalvardı, yakardı. Defalarca özür diledi. Ama ona en ufak bir hoşgörü gösterirsem, bunu sonuna kadar kullanırdı.

Bir prezervatif çıkardım, dişlerimle yırtarken plastik hışırdadı.

Mila ön kollarını ve dizlerini yere dayadı. Tahmin ettiğim gibi, şehvetli bir sesle mırıldandı, "Prezervatif takmana gerek olmadığını biliyorsun. Hap kullanıyorum."

Her seviştiğimizde bunu söylerdi. Saat gibi. Ve diğer tüm seferlerde olduğu gibi, onu görmezden geldim ve penisimi kılıfına soktum.

Mila hırslıydı. Azimliydi. Manipülatifti. Gözünü Bratva'nın kraliçesi olmaya dikmişti. Kazara bir hamilelik riskini göze alamazdım.

Sikimin başını amının üzerinde gezdirip ıslaklığıyla kapladım, sonra tek bir derin hamlede içine girdim.

Altıncı Bölüm

Biri sikiliyordu. Hem de gerçekten *sikiliyordu*. Duvarın üstündeki havalandırma deliğinden zevk dolu inlemeler yankılanıyordu, kadınsı çığlıklar küçük hapishanemde yankılanıyordu.

Kim olursa olsun, hayatının en iyi seksini yaşıyordu, tekrar tekrar "devam et" ve "durma" diye bağıırıyordu.

Bana göre sesleri, iç organları çıkarılan bir domuz gibi geliyordu, ama hey, bu sadece kıskançlığımdan olabilir. O benden çok daha iyi vakit geçiriyordu. Keşke şu anda bu lanet yerde sıkışıp kalmak yerine, ben de sikiliyor olsaydım.

Sade, sıradan bir odanın ortasındaki bir sandalyeye kelepçelenmişim, ellerim arkamda kelepçelenmişti. Roberto, Angel, Julian ve Liam da benimle aynı durumdaydı, lanet olası sandalyeler gibi bu küçük alana sıkışmışlardı.

Duvarlar ve zemin kurumuş kanla kaplıydı, havada ölüm kokusu vardı. Burası belli ki bir tür işkence odasıydı ve bizi burada tutmak bizi korkutmak içindi. Gözdağı vermek içindi.

En azından benim için işe yaramadı. Evimde de buna benzer bir yer vardı ve benimki on kat daha korkutucuydu.

Peki ya erkekler? Evet, onlar da çok korkmuştu.

Angel, son bir saat içinde yüzüncü kez, kurtulmaya çalışarak çırpınıyordu. Diğerleri çoktan pes etmişti.

"Buradan çıkmalıyız," diye bağırdı, bağlarını zorlayarak. "Bizi öldürecekler. *Oh, dios*. Bizi öldürecekler." Sesi titreyerek, aptal bir mantra gibi bunu tekrarlamaya devam etti.

"Kapa çenenin Angel," diye bağırdı Roberto, kaşlarını öfkeyle çatarak.

Dördü arasında Roberto, teğmen olarak en yüksek rütbeli kişiydi. Diğerleri ise kartelin gözü ve kulağı olan, örgüt içindeki en düşük rütbeli kişilerden olan Şahinlerdi. Ama Angel şu anda nezaketi umursamıyordu. Korkusu onu tüketiyor, muhakemesini bulanıklaştırıyordu.

"Sen sus. Bu *senin* hatan. Hepsi *senin* hatan. Nero'nun yanında gardını düşürmeseydin, o asla..."

"*Suficiente, Yeter*, diye İspanyolca tısladım, sözünü keserek. "*Pelear entre nosotros no va a hacer ningún bien. Y hablar en español. Por lo que sabemos, podrían estar escuchando.*" Kendi aramızda kavga etmek hiçbir işe yaramaz. *Ve İspanyolca konuşun. Bildiğimiz kadarıyla, bizi dinliyor olabilirler.*

Angel çok akıllıca çenesini kapattı. Roberto'ya karşılık vermekten paçayı sıyrabilirdi. Eğer buradan sağ çıkarsak, en fazla dayak yerd. Ama bana karşılık vermek? Kafası omuzlarından koparılırdı.

Odaya tekrar göz gezdirdim. Odanın sağ üst köşesinde şık, modern bir kamera vardı. Yanıp sönen kırmızı ışık, her hareketimizi kaydettiğini gösteriyordu. Pencere yoktu ve sadece bir kapı vardı.

Dışarıda nöbetçi gardiyanlar olduğunu varsaymak akıllıcaydı. Beş kişiydik, yani her birimize bir gardiyan dikmedikleri sürece sayıca üstünlük bizdeydi. Ama büyük olasılıkla silahlıydılar ve biz kelepçeli olduğumuz için ciddi bir dezavantajdaydık.

Kafamda planlar oluşmaya başladı. Bazıları iyi, işe yarama ihtimali az olan, bazıları ise kötü. Korkunç.

"¿*Que hacemos ahora?*" Şimdi ne yapacağız? diye sordu Roberto.

"*Esperamos, averiguar exactamente lo que quieren de nosotros. Qué cartas temenos.*" Bekleyip, bizden tam olarak ne istediklerini öğreneceğiz. Elimizde ne kartlar var. Roberto'nun gözlerine bakmak için hafifçe döndüm. "*Cuéntame todo lo que pasó, justo hasta tu captura.*" Yakalanana kadar olan her şeyi anlat bana.

Nero beni kaçırdığı andan itibaren, mürettebattan tamamen izole edildim. Son birkaç ayda neler olduğunu hiç bilmiyordum. Roberto'nun beni bilgilendirmesi gerekiyordu.

Anlatmayı bitirdiğinde, onun lanet suratını parçalamak için dayanılmaz bir istek duydum.

"¿*Estás bromeando?*" Dalga mı geçiyorsun? Öfkeyle tısladım.

"*Hangi dünyada Rus mafyasının patronunun kızını kaçırmaya yardım etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündün?*

¿En qué demonios estabas pensando? "Rus mafyasının patronunun kızını kaçırmaya yardım etmenin iyi bir fikir olduğunu hangi dünyada düşündün? Ne halt ediyordun sen?"

Roberto gergin bir şekilde yutkundu. *"Nerón bize seçenek bırakmadı. Yardım etmezsek seni öldüreceğini söyledi. Juan, onun istediğini yapmamız gerektiğini söyledi. Nero bize seçenek bırakmadı. Yardım etmezsek seni öldüreceğini söyledi. Juan, onun istediğini yapmamızı söyledi."*

Küfrettim. Lanet olası Juan. Bu emri vererek Nero'yu uzak tutmakla kalmayıp, Cosa Nostra'nın yanı sıra Bratva'nın da düşmanı haline geldiğinin farkında değildi sanırım.

Bizi gerçekten mahvetti.

Nero kartelle ittifak kurmak için ilk kez bize geldiğinde, onu reddettik. Mafya aileleri arasındaki çekişmelere karışmak bizim işimiz değildi ve kararımızı değiştirebilecek hiçbir şey sunamadı.

Biz esas olarak Chicago ile New York'un ortasında bulunan Columbus'ta faaliyet gösteriyorduk. Bu da bizi Outfit ile Cosa Nostra arasındaki çekişmenin tam ortasına yerleştiriyordu.

Yıllar boyunca, ikisiyle de çok az ilişkimiz olmuştu. Uyuşturucuları doğrudan Meksika'dan ithal ediyorduk ve sadece kendi bölgemizde satış yapmaya çok dikkat ediyorduk, bizimle onların arasındaki sınırın iki tarafına da asla yaklaşmıyorduk. Onlarla etkileşime girmekle ilgilenmiyorduk.

Öyle kalmalıydık. Nero ile buluşmayı kabul etmek başlangıçta büyük bir hataydı ve yıllarca bedelini ödeyeceğimiz korkunç sonuçları oldu.

"No es como si realmente la fuéramos a violar." Onu gerçekten tecavüz edecek değiliz, diye Julian kendini haklı çıkarmaya çalıştı. "Estábamos allí principalmente por intimidación. Solo sus hombres estaban en esa mierda de lotería." Biz esas olarak gözdağı vermek için oradaydık. O piyango zırvalığına sadece onun adamları karışmıştı.

"¿Lo saben? Bunu biliyorlar mı?" diye sordum.

"Javier onlara söylemeye çalıştı. Onlar dinlemediler." Javier onlara söylemeye çalıştı.

Dinlemediler.

Evet, bu konuda onları suçlayamazdım. Sevdiğim birine tecavüz etmeye çalıştığımı düşünseydim, ben de onlara açıklama şansı vermezdim.

"Ah, bu tam bir karmaşa," diye inledim, başımı omuzlarıma üzerine geriye doğru eğerek. Onları, bu işe karışmak istemediğimize nasıl ikna edecektik?

bunun bir parçası olmak istemediğimize nasıl ikna edecektik?

Onlara gerçeği söyleyebilirsin. Kim olduğunu.

O sesi hemen susturdum. Bu aptalca bir fikirdi. Nero kim olduğumu öğrendi (hala nasıl olduğunu bilmiyorum) ve o pislik beni kaçırıp karteğe karşı kullanmak için rehin aldı.

Bratva da öğrenirse aynı şeyi yapmayacağını kim söyleyebilir?

Hayır. Bir daha aptal bir pazarlık kozu olarak kullanılmaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Muy bien, escuchen, cuando regresen, todos mantengan la boca cerrada, ¿me oyen? Yo hablaré todo. Hasta entonces, por difícil que sea, trata de descansar un poco." Tamam, dinleyin, geri döndüklerinde hepiniz çenenizi kapalı tutun, duydunuz mu? Konuşmayı ben yapacağım. O zamana kadar, ne kadar zor olursa olsun, biraz dinlenmeye çalışın.

"Dinlenmek mi?" Liam burun kıvırdı. "O lanet olası gürültüyle kim dinlenebilir ki?"

Haklıydı. Yukarıdan gelen seks sesleri müstehcenliğin ötesindeydi. Sanki lanet bir porno filmi çekiliyordu. Kız her kimse, partnerinin zevk aldığını bilmesi için elinden geleni yapıyordu.

"Sadece dene." Kendi tavsiyemi uygulamaya çalışarak gözlerimi kapattım. Zordu. Ölen bir kedi gibi çığlık atıyordu ve ben kulağıma lanet bir çivi çakmak istiyordum.

"Neden onlara kim olduğunu söylemiyoruz..."

"Cállate, Roberto." Sus, Roberto.

"Ben sadece..."

"No voy a decírtelo de nuevo. Le han dado sus órdenes." Sana bir daha söylemeyeceğim. Emirlerin sana verildi.

Roberto ağzını sıkıca kapattı ve sertçe başını salladı.

Yukarıdan gelen seks sesleri doruğa ulaştı ve sonra bir anda kesildi. Rahatladım. Umarım sonunda biraz uyuyabilirdim.

Yedinci Bölüm

Ertesi sabah, omuzlarımda gergin bir sertlikle Illayana'nın yatak odasının kapısını çaldım. Dün gece düşündüğüm gibi geçmemişti. İyi bir sevişmeden sonra genellikle rahatlamış ve tazelenmiş hissederek uyanır, yeni güne hazır olurdum. Bu sefer ise sinirli ve tatminsiz bir şekilde uyandım.

Bunun bir kısmı seksti; geçmişte olduğu kadar tatmin edici değildi. Üstelik, Mila'ya gece kalamayacağını söylediğimde sinir krizi geçirmişti. Bu yeni bir bilgi değildi. Hiçbir zaman gece kalmazdı. Buraya sevişmek için gelirdi, hepsi bu. Ama bu ona uygun olduğunda bunu unutuyor gibiydi.

Bu çile, rahatlamam gereken bir zamanda beni sinirli ve rahatsız bırakmıştı.

Kaslarımda biriken gerginliği biraz olsun gidermek için boynumu sağa sola çevirdim. Cevap gelmeyince tekrar kapıyı çaldım, yarı yarıya ayrılıp daha sonra geri gelmeyi düşünürken kapı aralandı.

Illayana'nın yorgun gözleri bana kilitlendi, yüzünde bir kaş çatma belirdi. "Aleksandr? Ne oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Neden fısıldıyorsun?"

Illayana odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Bornozunun ipek kuşağını vücuduna bağlarken, "Arturo daha yeni uykuya daldı. Onu uyandırmak istemiyorum," dedi.

Saatime baktım, kaşlarımı şaşkınlıkla çattım. "Saat sabah 8." Bu saatte ben çoktan kahvaltımı yapmış, iki saatlik antrenmanımı tamamlamış, hafif bir koşu yapmış ve tüm silahlarımı temizlemiştim. Silah bakımı *çok* önemliydi.

"Dinlenmek için gardını yeterince düşürmekte zorlandın. Sonunda bir saat önce yorgunluktan bayıldın."

Anlayışla başımı salladım. Bir bakıma, bu konuda Arturo'ya sempati duyabiliyordum. Eğer benim kadınıma kaçırılmış olsaydı, ben de rahat edemezdim.

"Sadece seni kontrol etmek istedim. İyi olup olmadığını görmek için. Bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmak için."

Illayana'nın yüzü yumuşadı. Kollarını bana sıkıca doladı. "İyiyim, teşekkürler *yıldız çocuğu*." *Abim*.

Bir elimle beceriksizce sırtını okşadım. Sarılmayı pek sevmezdim, ama küçük kız kardeşim için buna katlanabilirdim.

"İyi," diye homurdandım ve geri çekildim. "Aç mısın? Sana yemek göndermemi ister misin?"

"Yemek istiyorum!" Lukyan'ın boğuk sesi arkamdaki yatak odasından bağırdı. Meraklı piç kurusu, konuşmamızı duymak için kulağını kapıya dayamış olmalıydı.

"Kendin al!" diye bağırdı Illayana, Lukyan'ın kapısına öfkeyle bakarak. Gözleri tekrar bana döndü. "Flora kahvaltı için bir yığın yemek gönderdi bile..."

Arkasındaki kapı birden açıldı, Arturo orada duruyordu ve silahını kafama doğrultmuştu, uyumsuz gözlerinde Illayana'ya odaklanmış lazer gibi bir bakış vardı. Gömleksizdi, üst vücudu dövmelemlerle kaplıydı ve gri bir eşofman altı kalçalarına kadar sarkmıştı.

Illayana içini çekerek başını öne eğdi. "Lanet olsun," diye fısıldadı. Ona dönerek, "Her şey yolunda. Uyumaya devam et," dedi.

Yüzündeki çılgın, vahşi ifade, yakın zamanda uykuya dalmayacağını açıkça gösteriyordu. "Bağırdığımı duydum," dedi, sesinde kalın İtalyan aksanı vardı.

"O hep bağıırıyor!" Lukyan yatak odasından bağırdı.

Illayana ayağındaki terliklerden birini çıkarıp Lukyan'ın kapısına fırlattı. "Kapa çeneni!"

"Beni durdur da!"

Illayana öne atılırken Arturo onu yakaladı ve kolunu beline doladı. Illayana tekmeledi, çırpındı, bırakılmasını istedi ve Lukyan'a Rusça küfretti.

Hafifçe eğlenerek başımı salladım. Çocukluklarından beri böyle şeyler yaparlardı. Hatta, geçmişte birbirlerine yaptıkları bazı

Benim tecrübelerime göre, onları birbirlerine bırakmak daha kolaydı. Asla *çok fazla* kontrolden çıkmazlardı.

Tamam, bu bir yalandı. Aslında bazen oldukça şiddetli olabiliyordu.

Lukyan da bağırmaya başlayıp Illayana'yı daha da kızdırınca, araya girmeye karar verdim. "Sessiz ol, Lukyan," diye arkamdan bağırdım.

O sustu.

Kız kardeşime baktım. Göğsü hızlı ve kısa nefeslerle inip kalkıyordu, yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Arturo elini saçlarının arasına soktu ve onu rahatlatmak için kafa derisini masaj yapmaya başladı.

İşe yaradı. Her geçen saniye gerginliği azalıyor gibiydi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verir misin?"

diye sordum. Derin bir nefes alarak başını salladı.

"Veririm."

"Tamam. Biraz dinlen. Birkaç saat sonra tekrar gelip seni kontrol edeceğim."

"Gerek yok, Aleksandr. Söyledim ya, ben iyiyim."

Ona ciddiyetle sert bir bakış attım. "Birkaç saat sonra seni kontrol etmek için geri geleceğim," diye sertçe tekrarladım.

Derin bir nefes aldı. "Tamam."

Illayana ne kadar güçlü olursa olsun, çok travmatik bir olay yaşamıştı. Bunu inkar etmeye çalışacaktı, ama hem zihinsel hem de fiziksel olarak iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Bir şeye ihtiyacı olursa benim orada olduğumu bilmesini istedim.

Arturo ile birbirimize baktık. Ona hala tam olarak güvenmiyordum. Onun hakkında hala bilmediğim çok şey vardı, ama bildiğim bir şey vardı, o da Illayana'yı önemseddiği idi ve bu yeterliydi. Şimdilik.

Veda edip ayrıldım. Yapacak çok işim vardı, ama küçük kız kardeşim için her zaman zaman ayırırdım.

Depoya gitmeden önce, ana kata indim ve evin arkasındaki, mutfağın hemen sağındaki güvenlik odasına doğru yöneldim. İçeri girdiğimde Nik mutfak masasında oturmuş, bir kase mısır gevreğinin üzerine eğilmişti. Yanında açık duran dizüstü bilgisayarının ekranında amcamın resmi ve onun yanında ara sıra beliren başka yüzler vardı. Flora ve diğer birkaç hizmetçi arka planda koşuşturup yemek pişiriyor ve temizlik yapıyordu.

"Bir dakikan var mı?" diye sordum, masaya yaklaşarak. Nik bana baktı, yavaşça çiğniyordu. "Ne oldu?"

"Mahkumların görüntülerine bakmak istiyorum."

Nik kaşlarını çatı, gözlerini kasesine indirdi ve tekrar bana baktı. "Şimdi mi?"

"Şimdi," dedim kısaca. O odaya girmeden önce hazırlıklı olmak istedim. Yalnız kaldıklarında birbirleriyle nasıl etkileşim kurduklarını görmek istedim. Bizim onları anlayamayacağımızı düşünerek, aralarında özgürce konuştukları zamanları. Onları, yüzlerini, vücutlarını izlemek istedim. Kimlerin çıldırdığını, kimlerin güçlü kaldığını görmek istedim. En zayıf halkayı bulup onu dürtmek, kırılmasını sağlamak ve bilmek istediğim her şeyi bana anlatmasını sağlamak istedim. Neye bulaştığımı tam olarak bilmek istedim.

Nik, son bir kaşık yemeği homurdanarak ağzına attı, ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarını aldı. "Gidelim."

Güvenlik odasına doğru öncü oldu. İçeri girdiğimizde bizi bir monitör duvarı karşıladı, ekranlar evin içindeki ve etrafındaki farklı kamera açılarını gösteriyordu. İki adam monitörlerin önünde oturuyordu, bizi selamlamak için monitörlerden gözlerini ayırıp tekrar dönüyorlardı.

Nik dizüstü bilgisayarını kapının yanındaki sehpa koydu ve Dean ile Oleg'in arasına sıkıştı. "Gidip biraz dinlenin, buradan sonrasını biz hallederiz. Otuz dakika sonra dönün."

İki adam da başlarını sallayıp odadan çıktılar. Nik oturdu ve klavyeye basmaya başladı. Kullanıcı adı ve şifresiyle bir programa giriş yaptı ve ekran, çukurda bulunan farklı odaları gösteren on iki ayrı kamera görüntüsüyle doldu.

Bratva'nın alt kademedeki üyeleri çukurdaki kameralara erişemiyordu. Adamlarımıza tamamen güveniyorduk, ama bu bizi tedbirli olmaktan alıkoymuyordu.

Odaların üçü doluydu. Birinde Zeta mahkumları vardı. Birinde Maxim, babamın eski *Sovyet ajanı* vardı ve diğerinde ise askerlerimizin çocuklarından birine saldırıp onu dövmeyi iyi bir fikir sanan yerel bir çete üyesi vardı.

Biz kendi adamlarımıza göz kulak olurduk. Birisi bizim adamlarımızdan birine bulaşırsa, sonuçlarına katlanırdı.

"Ne kadar geriye gitmek istiyorsun?" diye sordu Nik, Zeta mahkumlarının görüntülerini tıklayarak.

"Hapsedildikleri andan itibaren."

Nik başını salladı ve görüntüleri geri sardı. O oynat düğmesine bastı ve ben Erik ile adamlarımızın onları içeri sürükleyip sandalyelere kelepçelediklerini izledim. Firecracker

, bağlanana kadar sürekli tekmeledi ve çığlık attı. Erik, bacaklarını sandalyeye bağladıktan sonra ayağa kalktığı anda, Erik'in yüzüne yumruk attı ve onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Erik, acı içinde inleyerek kıcının üstüne düştü ve eli kırılan burnuna gitti.

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Onun bu mücadele ruhunu ne kadar sevdiğimi inkar edemezdim.

"Siktir," Nik güldü. "İyi vuruştun."

Erik telaşla ayağa kalktı. Kolunu geriye çekti ve Firecracker'ın burnuna yumruk attı.

Ellerim sıkıştı, içimden bir öfke seli yükseldi. Bu tepkiye kaşlarımı çattım. Onun incinmesi umurumda olmamalıydı. O düşmandı. İhtiyacım olan cevapları almak için ona *çok* daha kötüsünü yapmayı planlıyordum. Yine de, tek istediğim Erik'in ona el kaldırdığı için onu boğazlayıp öldürmekti.

Bu duyguyu kafamdan attım. Ona sempati duymaya hakkım yoktu. Babam tüm bu olayların iç yüzünü ortaya çıkarmamı beklerken bunu yapamazdım.

Erik ve adamlarımız gittikten sonra, onların konuşmalarını dikkatle dinledim. İspanyolca konuşuyorlardı, bu beni hiç şaşırtmadı. Başka bir dilin arkasına saklanmaya çalışıyorlardı. Ama bunun boşuna bir çaba olduğunu bilmiyorlardı.

"Sence doğruyu mu söylüyorlar, yoksa sadece palavra mı atıyorlar?" Nik, Zeta adamlarından biri Illayana'ya tecavüz etmeyi hiç planlamadıklarını iddia ettikten sonra sordu.

"Onlar bizim onları anlayabildiğimizi, hatta dinlediğimizi bile bilmiyorlar." Ama Firecracker'ın bildiğinden şüpheleniyordum. O akıllıydı. Kamerayı görür ve her sözlerini dinlediğimizi anlardı.

"Yani onlara inanıyor musun?"

"Bir şey varsaymak için henüz çok erken." Konuşmalarını dinlemeye devam ettim, her ifadeleri, seslerinin korkudan titremesi olup olmadığını inceledim. Yalan söylüyor ya da bizim için rol yapıyorlar gibi görünmüyorlardı.

Angel dedikleri adam çok kıpır kıpırdı. Gözleri sürekli odanın içinde dolaşıyordu, sanki kaçacak bir yol arıyormuş gibi. Terden sıırılsıklamdı, yüzünde sürekli bir tedirginlik ve gerginlik maskesi vardı.

O zayıf halkaydı. Benim içeri girme yolum.

Nik de izliyordu, kaşları konsantrasyondan çatılmıştı. "Aralarındaki dinamik garip. Kadın onlara hükmediyor gibi görünüyor. Yine de neler olup bittiğini, erkeklerin ne yaptığını bilmiyor mu? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Parçalar zihnimde bir yapboz gibi bir araya geldi. "Onu bulduğumda zincirlenmişti. Eskort olduğunu ve Nero'nun onu bir geceliğine satın aldığını iddia etti, ama bence orada kendi isteğiyle değildi. Nero onu esir tutuyordu."

"Tamam mı?" Nik kafamda düşüncelerimin döndüğünü görebiliyordu. "Sence o kartel için önemli biri mi? Nero onu koz olarak rehin mi tutuyordu?"

"Onun geçmişini düşünürsek, mantıklı geliyor. Miguel, Illayana'yı ilk kez kaçırmaya çalıştıklarında babam onu sorguladığında ne demişti hatırlıyor musun? Babamı hizaya getirmek için yaptıklarını? Outfit ve Cosa Nostra arasına girmesini engellemek için? Ya Nero da karteğe aynı şeyi yaptıysa? Patron için önemli birini kaçırdı, böylece Nero onları güvende tutmak için ne isterse yapsın diye?"

Nik başını salladı. "Bu kesinlikle Nero'nun taktiklerine uyuyor."

"O zaman, onun kim olduğunu bulmamız gerekiyor." Ama bu, söylemesi yapmasından kolaydı. Şimdiye kadar, bu bilgiyi paylaşmaya hiç istekli değildi ve ben de bu sırrı mezara götüreceğini hissediyordum.

Aklımda bir fikir belirdi. Telefonumu çıkardım ve Thomas'ı aradım. O, LVPD'deki (Las Vegas Polis Departmanı) bağlantılarımızdan biriydi. Departman içinde bizim gözümüz ve kulağımız olması için ona ayda beş bin dolar ödüyorduk. İstedığımız herkes hakkında bilgi sağlamak için - isimler, adresler, sosyal güvenlik numaraları, ne istersek - ve gerektiğinde bizi korumak için. Illayana'nın düğününde evimiz havaya uçtuğunda olduğu gibi.

En yakın komşularımız kilometrelerce uzakta olmasına rağmen, büyük patlama ve ardından gelen silah sesleri nedeniyle insanlar polisi aramıştı. Thomas ve birkaç kişi daha bizi korumuş ve herhangi bir olay olmadığını bildirmişti.

Polis departmanında kendi tarafında olan insanlar olması her zaman akıllıcaydı. Sadece bu tür durumlarda yardım etmekle kalmadılar, aynı zamanda bizi mahvedebilecek suçlayıcı kanıtları da ortadan kaldırdılar. Polis evimize biraz fazla yaklaştığında bize haber verdiler ve onları başka bir yöne yönlendirmemize yardımcı oldular.

"Evet?" Thomas, sesinde derin bir Boston aksanı ile cevap verdi. "Eve gelmen gerekiyor."

Thomas içini çekti.

"Ne zaman?" "Şimdi."

"Yapamam. Vardiyadayım."

"Otuz dakikan var. Parmak izi tarayıcını da getir." Ona itiraz etme şansı vermeden telefonu kapattım.

Ayda beş bin dolar alıyordum, onun meşgul olup olmadığı umurumda değildi. Onu arayıp gelmesini istersem, gelmesi gerekirdi.

"Planın ne?" Nik, kamera sisteminden çıkarken sordu. Sandalyesinde dönerek bana baktı.

"Onun parmak izlerini tarayıp kim olduğunu öğreneceğim." Onun gibi sert ve mücadeleci bir kadının mutlaka bir tür sabıka kaydı olacağına emindim ve bu kayıt bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatacaktı.

Dün gece gördüğüm o meraklı ifade Nik'in yüzünde tekrar belirdi. Bu beni sinirlendirdi.

"Ne?" diye bağırdım.

"Neden tarayıcıyla uğraşıyorsun? Onsuz da onu konuşturabilirsin. Yetişkin erkekleri altlarına sıçtırap, duymak istediğin her şeyi anlatmalarını sağladın."

Doğru. Ve bunun her saniyesinden zevk almıştım. Ama bu taktiklerin Firecracker üzerinde işe yaramayacağına dair bir hisse kapıldım. O çok sert bir kadındı. Kesinlikle korkusuzdu. Onu konuşturacak kadar acı çektirebileceğimi sanmıyordum.

Ama asıl neden bu değildi.

"Eğer teorimiz doğruysa ve Zetalar, Nero'nun kirli işlerini yapmak zorunda kaldılsa, *onun* yüzünden, dikkatli davranmalıyız. Onu işkence edip öldürmemiz, çözdüğümüzden daha fazla sorun yaratabilir ve büyükbabamın gelişi ile birlikte, ihtiyacımız olan son şey daha fazla sorundur."

Nik, ben konuşurken parmağını masaya boş boş vuruyordu, bakışları hareketleri takip ediyordu, ama Büyükbaba'dan bahsedilince başını kaldırdı ve yüzünde derin bir kaş çatma belirdi. "Ne? Büyükbaba buraya mı geliyor? Ne zaman?"

"İki hafta sonra. Onun gelişi için her şeyi hazırlamamız gerekiyor. Zetalarla olan bu sorunu ve Dominik ve Rayna ile olan sorunu ne kadar çabuk çözersek o kadar iyi. Buraya gelmeden önce çözülmesi ideal olur."

Nik başını salladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Zaten yaptığın şeyi. Dominik ve Rayna'yı bul. Yerlerini öğrenir öğrenmez bana haber ver."

Yüzünde kararlılık dolu bir ifade belirdi. "Tamam."

"Ve o aptal kardeşimize de göz kulak ol. Babamızın istediğini yaptığından emin ol. Babamız stresli ve Lukyan'ın işini iki kez kontrol etmek gibi ek bir dertle uğraşmak istemiyor."

Lukyan işinde kötü değildi. Aslında tam tersiydi. Kendini bir şeye adanmış, harika şeyler yapabiliyordu. Ama sorun da buydu. Kesinlikle gerekli olmadıkça nadiren bir şeye kendini adardı ve sorumluluklarını ihmal etme eğilimi vardı. Zaten başlangıçta çok fazla sorumluluğu da yoktu.

"Anladım." Nik ayağa kalktı. "Los Zetas hakkında da ne bulabileceğime bakacağım. Onlar hakkında bilgi almaya çalıştığımızda patronları hakkında hiçbir şey bulamadığımızı biliyorum, ama kim bilir, belki şansımız yaver gider."

Bundan şüpheliydim. Los Zetas'ın patronunun kimliği, örgüt içinde iyi saklanan bir sırdı. Dört yıl önce kanserden ölmeden önce patron olan adamın adı Andres'ti (ya da El Diablo, kendisi böyle çağrılmayı severdi). Ama onun yerini alan adamın kimliği o zamandan beri bizim için bir sır olarak kalmıştı.

Miguel'i öldürmeden önce onun onayladığı gibi, ikinci adamın Juan olduğunu biliyorduk. Ama hepsi bu kadardı.

"Tamam, beni haberdar et." Omzuna hafifçe vurdum. "Teşekkürler kardeşim."

Sekizinci Bölüm

Thomas'la garaj yolunda karşılaştım, hafif tombul vücudu beyaz sedanından indiği sırada ben de ön merdivenlerden iniyordum.

Kendisine birkaç beden büyük, ucuz, koyu renkli bir takım elbise giymişti, sarı saçları üst dudağındaki porno yıldızı bıyığıyla aynı renkteydi. Yüzünde sinirli bir ifade vardı, ince dudakları büzülmüştü, zeytin yeşili gözleri bana dikilmiş, kapıyı çarparak kapatmıştı.

"Aleksandr," diye sinirli bir sesle selamladı.

Başımı eğdim. "Thomas. Parmak izi tarayıcısını getirdin mi?" "Evet."

Cebinden küçük bir cihaz çıkardı. "Ne ne için lazım?"

"Sence ne için?" diye sordum, ona ifadesiz bir bakış atarak. Firecracker'ın parmağını bir kez taradığımda, onun kim olduğunu tam olarak öğrenecektim. Parmak izleri, geçmişte gözaltına alınan herkesin ve ülkeye giriş yapmış yabancıların parmak izlerini içeren hükümet ve federal veritabanlarıyla karşılaştırılıyordu. Onun bu sistemlerden birinde olduğuna bir milyon dolar bahse girerdim.

Tarayıcıyı ondan alıp bir kez gözden geçirdim. Bu cihaza aşinaydım. Thomas'ı bu cihazı kullanması için çağırdığımız ilk sefer değildi.

"Mümkün olduğunca çabuk geri almam lazım. Amirim kaybolduğunu fark edecek."

"Yarın gel al" dedim ona ve 100 dolarlık banknotlardan oluşan bir rulo çıkardım. Ayda 5.000 dolarlık bir ücret ödüyorduk, esasen onu 7/24 hazır tutmak için. Böyle ekstra işler yaptığımda, ona her zaman biraz daha fazla ödeme yapmayı severdim.

Babamın bağlantıları ile etkileşimini izlerken fark ettiğim bir şey, hepsinin ona karşı yüksek düzeyde sadakat ve saygı duyduklarıydı, çünkü babam onlara iyi davranıyordu. Sert biriydi ve hiçbir saçmalığı kabul etmezdi, ama ailenin işleri için yaptıkları işlerin karşılığını her zaman iyi bir şekilde aldıklarından emin olurdu.

Thomas başını sallayarak parayı aldı. Parayı cebine koydu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir an düşündüm. Babamın dün geceki konuşması aklımdan geçti. "The Dirty Vultures adlı bir motosiklet çetesi hakkında herhangi bir bilgin var mı?"

Thomas'ın kaşları çatıldı. "Kuzey Las Vegas'tan mı? Evet, onları takip ediyoruz. Oradaki yerlilere sorun çıkarıyorlar."

"Ne tür sorunlar?"

"Sadece küçük şeyler. Birkaç hırsızlık, taciz ve tehdit vakası. Ayrıca yerel işletmelere yaklaşıp, 'bölgelerinde' bulundukları için kârlarından küçük bir pay talep ediyorlar." Son kelimeyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyledi. "Elbette bunların hiçbirini kanıtlayamıyoruz. Şu anda hepsi sadece dolaylı kanıtlar. Elimizde kanıt yok ve tüm bölge sakinleri onlara karşı ifade vermekten çok korkuyor."

Babamın onlarla uğraşmayı reddetmesi gerçekten iyi olmuştu. Tamamen sorunlu tiplere benziyorlardı ve zaten yeterince sorunumuz vardı.

"Onlar kim?"

"Anladığım kadarıyla, sadece bir grup eski mahkum. Hepsi de Nevada'daki farklı hapishanelerden yakın zamanda tahliye edilmiş. Ama akıllılar. Kirli işlerini, gelecek vaat eden gençlere yaptırıyorlar, böylece kendileri temiz kalabiliyorlar. Şartlı tahliye memurlarına her zaman rapor veriyorlar. İdrar testlerinde asla başarısız olmuyorlar. Hapisten çıktıkları andan itibaren kayıtlarına bakarsanız, hepsinin dürüst vatandaşlar olduğunu düşünürsünüz."

"Onlar hakkında elinde ne varsa bana göndermeni istiyorum." Ne kadar çok bilgi toplayabilirsem, onlar tehdit haline gelmeden o kadar çabuk halledebiliriz.

"Tamamdır." Thomas arabasının sürücü kapısını açtı ve kapı çerçevesine yaslandı. "Sana sorun çıkarıyorlar mı?"

"Henüz değil." Ama yakında sorun çıkaracaklarını hissediyordum. Çok, çok yakında. Tarayıcıyı havaya kaldırıp hafifçe salladım. "Yarına kadar sana geri getiririm."

Thomas başını hızlıca salladı. "Teşekkürler. Yakında görüşürüz." Arabasına binip ana kapıya doğru yola çıktı.

Thomas'ın en sevdiğim özelliklerinden biri, gereksiz, boş sohbetlerle zaman kaybetmemesiydi. Gelir, yapması gerekeni yapar ve giderdi.

Tarayıcıyı cebime koyup depoya doğru yola çıktım. Midemde hafif bir heyecan hissettim. Ve bundan nefret ediyordum.

Firecracker'ı görmekten heyecanlanmamalıydım, onunla etkileşime girme fikrini heyecan verici bulmamalıydım. Neşelendirmemeliydim. Onun bir şekilde kelepçelerinden kurtulduğunu ve odaya girdiğim anda bana saldırmaya hazır olduğunu ummamalıydım. Benimle dövüşmeye, tırmalamaya, ısırmaaya hazır olduğunu.

Harika. Şimdi de sertleşmişim.

Homurdanarak kendimi düzelttim, öfkeyle deponun kapısını açarken, artık şiddetli bir şekilde sertleşmiş olan penisimi saklamak için yeniden düzenledim.

Ben kontrolcü bir adamdım. Düzenli. Disiplinli. Duygularımın, hislerimin eylemlerimi belirlemesine izin vermedim. En temel dürtülerimin beni yönetmesine izin vermedim. Beni kontrol etmesine izin vermedim. *Onları ben kontrol ettim.*

Firecracker'ın üzerimde bu kadar güç sahibi olmasına izin vermedim. Onu düşünmenin bile beni özlemle acıtmasına izin vermedim.

Bunu reddettim.

Lanet olsun, reddettim.

O zaman neden hala sertleşiyorsun?

Dişlerimi sıktım ve sonunda bunu görmezden gelmeye karar verdim. Binanın arkasındaki çelik kapıya doğru yürüdüm. Birkaç adamımız makinelerde çalışıyor, büyük ağırlıkları ileri geri, ileri geri çekip itiyorlardı, terleri vücutlarında parlıyordu. Yanlarından geçerken, onaylayan homurtular ve kısa, canlı "merhabalar" ile beni selamladılar. Adımımı hiç bozmadan, başımı sallayarak selamlarına karşılık verdim.

Çelik kapıya ulaştığımda, parmağımı duvardaki tarayıcıya koydum ve kapı bir *klik* sesiyle açıldı, üstündeki ışık kırmızıdan yeşile döndü.

Merdivenlerden aşağı inip çukura doğru yürürken, Firecracker'ın düşünceleri zihnimden geçti. O ateşli gözler. Bana attığı o lanet olasıca öfkeli bakışlar. Kanımın damarlarımda kaynamasına neden oluyordu.

Los Zetas'ın tutulduğu oda, iki adam tarafından korunuyordu: Sasha ve Pavel. Köşeyi dönüp onlara doğru yürürken, iri cüsseli vücutları kapının iki yanında duruyordu. Pavel genç ve kısaydı, uzun, kalın sakalı ve kısa kesilmiş saçları vardı. Sasha ondan birkaç santim daha uzundu. Yuvarlak yüzlü, geniş omuzlu ve dağınık sarı saçlıydı.

Sasha ile ön kollarımızı kenetledik. "Sana sorun çıkardılar mı?"

Başını salladı. "Hiç ses çıkarmadılar."

"Tamam, güzel. İkiniz de içeri girin ve erkek tutukluları dışarı çıkarın.

Onları başka bir odaya koyun. Kadınla yalnız konuşmak istiyorum."

Sasha başını salladı ve Pavel'e eliyle yanına gelmesini işaret etti.

Boynumu çevirdim, derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Zetalar, kamerada gördüğüm yerden kıpırdamamışlardı. Zaten kıpırdamalarını da beklemiyordum. Firecracker tam ortadaydı, kehribar rengi gözleri nefretle yanıyordu. Sırıtmaya isteği duydum ama kendimi tuttum. Gözlerim hafif bir ilgiyle diğerlerine kaydı. Üçünü işaret ettim. "Onları dışarı çıkarın. Başka bir odaya koyun." Kamerada kavga ettiğini gördüğüm adama baktım. Sanırım adı Angel'dı. Pavel ve Sasha diğer üç adamı dışarı sürüklerken, adamın her yerinden gerginlik yayılıyordu, bakışları bir kişiden diğerine atıyordu. Adamlarım geri döndüğünde, Angel'ı işaret ettim. Angel'ı işaret ettim ve sonunda sırtıma serbest bıraktım. "Onu Vault'a koyun."

Angel'ın gözleri büyüdü, yüzü hayalet gibi soldu. "Ne-Ne mezarı?"

"Oh, göreceksin." Sasha'ya baktım ve başımı yana çevirdim. O da yanına gitti, Angel'ın sandalyesinin arkasını tutup onu kapıya doğru çekti.

"Ne-ne oluyor?" Angel'ın sesi korkudan titriyordu, gözleri çılgınca etrafta dolaşıyordu. "Durun. Bir saniye bekleyin. Ben..."

"*Cállate, Ángel,*" *Sus, Angel,* Firecracker homurdandı.

Angel tartışacak gibi görünüyordu, ama sonunda vazgeçti.

Sasha Angel'ı odadan çıkarırken ve kapıyı arkasından kapatırken, ben rahatça duvara yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Gözlerim Firecracker'ın üzerinde dolaştı. Uzun, koyu saçları. O pürüzsüz, kremi karamel teni, ısırarak istedim. İçimdeki ilkel canavar heyecanla kıpırdanmaya başladı. Oynamak istiyordu. Onu bağlı, ele geçirilmeye hazır halde görmek hoşuna gidiyordu.

"Bütün gün orada öylece duracak mısın yoksa işine bakacak mısın?" Gözlerinde ateş yanıyordu, yüzünde karanlık, öfkeli bir ifade vardı.

Vücudunu bir kez daha yavaşça, tembelce süzdüm. "Neye devam edeceğim?"

"Dalga geçmeyi bırak. Buraya cevaplar almaya geldin, değil mi? En kötüsünü yap, ama şimdiden söyleyeyim, beni konuşturacak kadar acı çektiremezsin."

En azından artık tatlı ve masum "ne olduğunu bilmiyorum" saçmalığını yapmıyordu.

Duvardan itildim ve sanki dünyadaki tüm zaman benimmiş gibi yavaş, ölçülü adımlarla ona doğru yürüdüm. Yüz yüze gelene kadar önünde çömeldi. Erik'e yaptığı gibi bana da kafa atmaya karar vermesi ihtimaline karşı yeterince uzak durduğumdan emin oldum.

"Sen bir Zeta'sın." Bunu bir soru olarak sormadım, çünkü soru değildi. Öyle olduğunu biliyordum. Onun bunu onaylamasına veya reddetmesine gerek yoktu, ama yine de yaptı.

"Evet, ne olmuş? Kadınlar kartelde olamaz mı? Sen de çocuk kaçırın kadar cinsiyetçi misin?"

"Pençelerini geri çek, *malyshka*. Küçük kız. Kim olduğunu söylemeye hazır mısın?"

"Bıçakla sikilip öl." Kelepçelerini çekip, hiçbir şey olmayınca hayal kırıklığıyla küçük bir homurtu çıkardı.

Çenesini kavradım, dudakları büzülene kadar yanaklarını birbirine çarptım. "Ne pis bir ağız," diye fısıldadım, bakışlarım dudaklarına kaydı ve tekrar yukarı döndü.

Gözleri bir anlığına parladı, sonra öfkeli bir bakışa dönüştü. Yüzünü elimden çekip aldı. "Bana bir daha dokunursan, bu pis ağzımı kullanıp lanet olası yüzünü ısırırım."

Boğazımdan bir kahkaha çıktı. "Beni eğlenceli bir şeyle kışkırtma, *malyshka*."

"Bana öyle deme," diye homurdandı, hayal kırıklığıyla sandalyesinde çırpınıyordu.

"Bana adını söyle, ben de sana öyle diyeyim."

Çenesini havaya kaldırdı, ağzını sıkıca kapattı. Gözlerinde meydan okuyan bir parıltı vardı.

Sırıttım. "Böyle bir tepki vereceğini tahmin etmiştim. O yüzden bunu getirdim." Arka cebimden tarayıcıyı çıkarıp havaya kaldırdım ve bir yandan diğer yana salladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nereden buldun lan?" "Demek bunun ne olduğunu biliyorsun?"

"Uh, hayır." Bir saniye başka yere baktı, sonra gergin bir şekilde cihaza tekrar baktı.

Gölmek istedim. "Zaten kartlarını açtın. Artık yalan söylemenin bir anlamı yok. Sana bir şans vereceğim. *Bir tane*. Bana bilmek istediğim şeyi söylersen, sana karşı yumuşak davranmayı düşünebilirim. Hatta kendimi cömert hissedersen, seni daha güzel bir odaya bile yükseltebilirim. Ama bunu kullanmamı sağlarsan..." Tarayıcıyı tekrar salladım. "...cömertliğim yok olur."

Firecracker'ın gerginliği bir anda kayboldu ve yerini beni yakacak kadar sıcak bir öfke aldı. "Devam et. Kullan. Kim olduğumu öğrenmen önemli değil, nedenini bilmek ister misin? Çünkü buradan çıkacağım ve çıktığımda, senin lanet boğazını keseceğim."

Ah, işte oradaydı. O bakış. Sikimi zonklatan bakış.

"Bunu görmek isterim..." Arkasına geçtim, sıkılı yumruğundan bir parmağını açtım ve tarayıcıya koydum. Altmış saniye sonra, ekranında adı ile birlikte resmi belirdi. "Drea Ortega," diye bitirdim.

Ağzından, saf öfke ve hayal kırıklığından kaynaklanan sevimli bir homurtu çıktı. Sanırım kendi küçük öfke nöbeti şeklinde bacaklarını tekmelemeye çalıştı, beni İspanyolca küfürler yağdırarak dövdü.

Onun önüne geri dönerken ekrandaki bilgileri inceledim. "Ağır saldırı, araba hırsızlığı, mala zarar verme, ölümcül silahla saldırı ve ağır bedensel zarar verme..."

"Bununla resmi olarak suçlanmadım," diye araya girdi.

"Kamu düzenini bozma, huzuru bozma, hırsızlık, ahlaksız teşhir..." "O suçlama saçmalıktı. Saat üçte okyanusta çıplak yüzdüm.

Sabah. Bu nasıl ahlaksızlık olabilir ki? Etrafta kimse yoktu.

"Vandalizm, tutuklamaya direnme, uyuşturucu bulundurma..."

"Sadece biraz ot vardı. Sayılmaz."

"Kamu malına zarar verme, tehlikeli araç kullanma..." Tarayıcıdan başımı kaldırıp kaşlarımı kaldırdım. "Hayvan kaçırma?"

"Onlar üzerinde deney yapıyordu! Büyük bir ilaç şirketi. Ne yapmam gerekiyordu? Onları orada acı çekmeye terk mi etmeliydim?" Başını salladı.

"Hayır. Onları kaçırmadım, kurtardım."

Kafamı salladım, hafifçe gülerek. "Bütün bu suçlamalardan sonra nasıl hala özgürce dolaşabiliyorsun?"

Omuzlarını silkti. "İyi bir avukatım var."

Kimse *o kadar* iyi olamazdı. Bu şüpheliydi. Çözülmesi gereken başka bir gizem. Belki de düşündüğümde daha üst düzeyde biriydi. Cüzdanı kabarık arkadaşları vardı. Etkisi sadece kolluk kuvvetlerine değil, yargı sistemine de uzanıyordu. Böyle bir sabıkası olan birinin hapiste olmaması için tek yol buydu.

"Karteldeki pozisyonun nedir?" diye sordum, tarayıcının sağladığı temel kişisel bilgilerin geri kalanını gözden geçirerek. Otuz bir yaşında, 1,55 boyunda, Meksika'nın Guadalajara kentinde doğmuş, on beş yıl önce babası, annesi ve ikiz kardeşi ile birlikte Amerika'ya göç etmiş.

Bana somurtarak baktı. "Daha önce söylediklerimi hatırlıyor musun? Bıçakla sikilip ölmekle ilgili olanları? Neden gidip bunu yapmıyorsun?"

Dosya'da listelenen uzun tanıdıklar listesini gözden geçirdim. Bir isim dikkatimi çekti ve beni duraksattı.

İlginç. Çok ilginç.

Topuklarımı döndürdüm ve kapıya doğru yöneldim.

"Hey! Hey! Nereye gidiyorsun? Beni buradan çıkar! Beni bu bok çukurunda kilitli tutamazsın!"

Kapıyı açarken ona döndüm. Gözlerimi tekrar vücudunda gezdirdim. Tutunmak için mükemmel olan kalın kalçaları. Emilip sıkılmak için yalvaran tüm o kıvrımları ve kocaman göğüsleri. Kafamdan pek çok müstehcen düşünce geçti.

Nefesi kesildi, göz bebekleri tabak gibi büyüdü.

Yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum, ama her neyse, aramızdaki havayı cinsel gerilimle doldurdu. Benim onun vücuduna baktığım gibi o da benim vücuduma baktı, dişlerini alt dudağına geçirdi.

Aramızda yanan bu tuhaf, hayvani cinsel çekim, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. O benim tipimden en uzak kişiydi, ama yine de bir kadına hiç bu kadar ilgi duymamıştım.

Onun kelepçelerini gevşetip, kaçmasına izin vermek için onu avlayabilmek için çok cazip geldi. Onu kovalayıp, tekmeleyip bağırarak geri getirmek. Belki ev boşaldığında ve etrafta kimse olmadığından emin olduğumda bunu yapabilirdim. Bu fikir beni çok heyecanlandırdı.

"Ne istersem yapabilirim. Artık sen benimdin, *malyska*. Ve yaramazlık yaptığın sürece, burada, o sandalyeye bağlı, hiçbir şeyin ve kimsenin olmadığı bir yerde kalacaksın. Ben yemek yiyebilirsin dediğimde yemek yiyeceksin. Sadece ben izin verdiğimde tuvalete gideceksin. Hayatın benim kontrolüm altında, istediğim gibi yapabilirim. Bunun değişmesini istiyorsan, işbirliği yapmaya başlamayı öneririm."

"Seni orospu çocuğu," diye tısladı, heyecanı bir anda yok oldu.

Ben tısladım. "Seni belaya sokan bu tür sözler. Buradan çıkmak için *uslu* bir *kız* olmalısın, Drea. Uslu dur."

Bakışı bıçak gibiydi, derimi kesecek kadar keskin. "Siktir git. Siktir git," diye tükürdü.

"Teklif mi ediyorsun?"

"Sen dünyadaki son erkek olsan bile olmaz, *estúpido*, *arrogante gilipollas*," *seni aptal, kibirli pislik*.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "*Bundan emin misin?*" İspanyolca cevap verdim.

Şoktan ağzı açık kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"*Hasta pronto, Drea*," *Görüşürüz, Drea*, dedim ve dışarı çıktım.

Şaşkınlığı çabucak geçti ve ben kapıyı çarparak kapatırken bana küfürler yağdırdı. Hâlâ diğer tarafta onu duyabiliyordum, o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki, sesinin kısılması sadece birkaç dakika sürerdi.

Sasha ve Pavel dışarıda duruyorlardı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Sasha, gözleri arkamdaki kapalı kapıya ve bana bakarak.

Drea hala çıldırmış bir halde bağırıyor ve küfrediyordu. "Her şey yolunda. Onu banyoya götürün ve bir saat sonra ona bir kase pirinç ve fasulye getirin. Sadece plastik tabak ve çatal bıçak kullanın. Sürekli kelepçeli tutun. Hiçbir koşulda kelepçeleri çıkarılmasın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, patron."

Başımı salladım. "İyi. Herhangi bir sorun olursa hemen bana haber ver." En üst kata doğru geri döndüm ve çelik kapıyı kilitlerken cebimden telefonumu çıkardım. Sinyal alır almaz Nik'i aradım.

"Ne haber, Zander?" diye sordu üçüncü çalınıştta cevap verdiğinde. "Zetas ikinci, Juan, soyadı ne?"

"Ortega, sanırım. Neden?"

Ben de öyle düşünmüştüm. "Kadının adı Drea. Drea Ortega. O, Juan'ın ikiz kardeşi."

Dokuzuncu Bölüm

O lanet olası piç.

Kısıtlamaları acı verecek kadar sertçe çektim, metal beni kesip cildimde morluklar oluşturdu.

Aleksandr gittikten sonra, uşaklarını beni tuvalete götürmeleri için gönderdi. Bu tamamen aşağılayıcıydı. Tamamen küçük düşürücüydü. İki yabancı erkeğin önünde işemek zorunda kalmak, şüphesiz hayatımın en kötü deneyimlerinden biriydi.

Ama hey, bu fırsatı kaçırmayacaktım. O devasa canavarın bana tekrar gitmeme izin vereceğini kim bilebilirdi ki?

Kafamı sallayarak alay ettim. *İzin*. Argh, kendini ne sanıyordu bu adam? Önce beni kaçırdı. Sonra beni küçük işkence zindanına kilitledi. *Sonra* da bana, istediği gibi davranabileceğini söyleme cüretini gösterdi.

Onu çıplak ellerimle boğmak istedim. Ve hareket edemeyecek hale gelene kadar onu becermek istedim.

Lanet olsun. Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki? Bu, öfkeme odaklanmamı zorlaştırıyordu. Tam benim tipimdi. Devasa boyutu. O sert ve yakışıklı yüz hatları ve o dominant, otoriter kişiliği, bir sevgilide aradığım her şeydi.

Tüm bunların o pislik herifte bir araya gelmesi benim şanssızlığımdı.

Yani, aslında şaşırmamam gerekirdi, değil mi? Her zaman sert, kötü çocuk tiplerinden hoşlanmışımdır. *Her şeyi alan* türden erkeklerden. Her şeyi kontrol eden, istek ve ihtiyaçlarından hiç utanmayan erkeklerden.

Kendine güvenen bir erkekle kibirli bir erkek arasında büyük bir fark vardı. Kendine güvenen bir erkek seksiydi. Kendinden emindi, ama

istediği kadını parmağını şıklatarak elde edebileceğini düşünen tam bir kibirli değildir.

Aleksandr böyleydi. Yakışıklı olduğunu biliyordu. Kadınların dokunmak için kardeşlerinin gözünü oymaya razı olacakları bir vücudu vardı. Ama kibirli değildi. Kıçına kocaman bir sopa sokulmuş üniversiteli gençler gibi ortalıkta dolaşmıyordu. O kadar yakışıklı ve taş gibi bir vücuda sahip olmasına rağmen kibirli değildi.

Bununla birlikte, gerektiğinde bu yakışıklılığını bir silah gibi kullanmayı da biliyordu. Vücudum hala onun dokunuşundan, yüzümü kavrayıp dudaklarımı ısırarak istercesine bakışlarından yanıyordu.

Ne pis bir ağız.

İçimi kaplayan şehvet dalgasıyla inleyerek bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. O, şimdiye kadar duyduğum en seksi sese sahipti. Derin. Boğuk. Rus aksanıyla kalın. Tüm vücudunu titretip içini *yakıp kavuran* türden bir ses.

Böyle bir sesin, onun gibi görünen bir adama ait olması gerçekten adil değildi. Cidden. Kadınlar ona karşı hiç şansları yoktu. Gittiği her yerde kadınların ona atlaması beni hiç şaşırtmazdı.

Ve bu düşünce beni çok sinirlendirdi.

Bu konuda fazla düşünmemeye çalıştım, bu duyguyu azgın olduğum için kendime mal ettim, çünkü aylardır seks yapmamıştım.

Evet, öyleydi. Ben sadece azgın bir piçtim ve kendimi toparlamak için iyi bir sikişe ihtiyacım vardı.

Aleksandr adındaki kas yığınınla hiçbir ilgisi yoktu.

Odaya tekrar göz gezdirdim, kaçmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey arıyordum, ama oda tamamen boştu. Dört duvar, bir kapı ve ben dışında hiçbir şey yoktu.

Oh, ve o aptal kamera.

Gözlerimi ona dikip baktım. Şu anda yukarıda beni izliyor muydu? Keşke bir elim serbest olsaydı da ona parmak gösterebilseydim, ama dilimi çıkarmakla yetinmek zorundaydım. Çocukça, biliyorum, ama kendimi daha iyi hissettirdi.

Bir parçam, onun bir şekilde polis parmak izi tarayıcısını ele geçirmeyi başardığı gerçeğinden hala sarsılmıştı. *Bunu* beklemiyordum ve bu, "kimliğimi gizli tutma" konusunda ciddi bir engel oluşturdu.

Ama sorun değildi. O benim adımlı biliyordu. Sicilimi. Temel kişisel bilgilerimi. Ama hikayemi bilmiyordu.

Ve asla öğrenemeyecekti.

İnan ya da inanma, şu anda en acil sorun Angel'dı. Eğer pes edip o büyük, aptal ağzını açarsa, işimiz biterdi.

Buradan çıkamazsam, en azından ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım... ve onu öldürmeliydim.

Midem yüksek sesle guruldadı. İnledim, başım öne düştü. Bana verdikleri zavallı pirinç ve fasulye kasesi iştahımı kesmek için hiçbir işe yaramadı.

Ben çok yiyen biriydi. Yemeği *severdim* ve eğer bana o gün verecekleri tek şey buysa, çok çabuk sinirlenip aç kalacaktım.

Nero pisliğin teki olabilir, ama en azından istediğim her şeyi yedirirdi. İhtiyacım olduğunda tuvaleti kullanmama izin verirdi. Belli bir Rus devinin aksine.

"Hey! Hey!" diye bağırdım, kapının dışındaki muhafızlardan birinin dikkatini çekmeye çalışarak. "Orada olduğunuzu biliyorum ve beni duyabildiğinizi biliyorum! Sesim çok uzaklara ulaşıyor!" Cevap gelmeyince, yılmadan devam ettim. "Hey! Aptal ve daha aptal! Buraya gelin!"

Bu işe yaradı. Kapı açıldı ve kısa boylu, kalın bacaklı, koyu renkli Noel Baba sakalı olan adam içeri girdi. İlk düşündüğümünden daha gençti, belki yirmili yaşların başındaydı. Bu benim için iyiydi. Bu, onu etkilenmeye daha açık hale getirebilirdi.

"Ne?" diye

homurdandı. "Daha fazla yiyecek lazım."

"Günlük yiyecek kotan verildi." "Yeterli değildi."

"Sen bir mahkumun. Mahkumların söz hakkı yoktur." Ayrılmak için döndü ve ben sandalyemi yere sürterek gürültü çıkardım.

"Bekle!"

O içini çekti. "Daha fazla yemek almayacaksın."

"Bu *senin* iyiliğin için, biliyorsun. Hiç aç ve sinirli bir kadının yanında bulundun mu?"

Yüzü soldu, gözlerinde dehşet dolu bir bakış belirdi.

Gülmek istedim. Birini düşünüyordu. Belki kız kardeşi, ya da eski kız arkadaşı? Ya da karısı? Her halükarda, yüzündeki ifade

aç bir kadınla ilk elden deneyimi olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Ve bunun tekrarlanmasını istemiyordu.

"Aynen öyle," diye fısıldadım, sesime karanlık, korkutucu bir ton kattım. "Bana *gerçekten* yemek getirmelisin."

Yüzünde ne yapacağını bilemediğini gösteren belirsiz bir ifade belirdi. Rahatsızlık içinde ensesini kaşıdı, düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, başka bir derin ses havayı yırttı.

"Pavel! Orada ne yapıyorsun?" Scooby-Doo'daki Shaggy'ye benzeyen adam odaya daldı, gözleri sert ve azarlayıcıydı.

Kahretsin. O daha yaşlıydı, yüzünde yılların mücadelesi ve bilgeliği okunuyordu. Onu etkilemek imkansızdı.

"Mahkumlarla konuşmanın yasak olduğunu biliyorsun."

"Ama o..."

"Ne yaptığı ya da ne söylediği umurumda değil. Patron, senin burada onunla en iyi arkadaşmışsın gibi sohbet ettiğini öğrenirse, ikimizin de kafasını koparır. Çık dışarı." Hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi bir elini beline koyarak kapıyı işaret etti.

Pavel tartışmaya girmeden odadan çıktı. "Psst, Pavel," diye fısıldadım.

Kapıda durdu ve bana sorgulayan bir bakışla baktı. "*Malyshka* ne demek?" diye rastgele bir soru sordum.

"Ne?" diye kaşlarını çatı, konuşmanın ani değişimi karşısında şaşkın bir ifadeyle.

Onu suçlayamazdım. Zihnim bir anda bir konudan diğerine atlamaya meyilliydi. Dikkatim dağınıktı falan.

"*Malyshka*. Ne anlama geliyor? Rusça, değil mi?"

"Evet, anlamı..."

"Pavel!" Shaggy araya girerek bağırdı. "Git. Hemen."

Pavel odadan çıktı ve köşeyi dönerek ortadan kayboldu.

"Peki ya sen, Shaggy? *Malyshka'nın* ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bana sertçe baktı. "Evet." Sonra arkasını dönüp kapıyı çarparak çıktı.

"Kaba!" diye bağırdım, o kadar yüksek sesle ki beni duymaması imkansızdı

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim ve kapalı kapıya öfkeyle baktım. Etrafımı saran sessizlik beni sinirlendiriyordu. Cildim kaşınıyordu, rahatsız edici bir

sırtımdan aşağıya doğru yayılan rahatsız edici bir his uyandırdı. Dayanılmaz yalnızlık da durumu kolaylaştırmıyordu.

Gözlerimi kapattım ve aklımı kaybetmek üzereyken babamın bana söylediği tavsiyeleri hatırlamaya çalıştım — ki büyürken bu durum neredeyse yirmi dört saat yedi gün sürerdi.

Gençken, çok ufak bir öfke sorunun vardı.

Tamam, sadece ergenlik döneminde değildi. Yetişkinliğe kadar devam etti, ama bunun üzerinde çalışıyordum ve aslında kaydettiğim ilerlemeden oldukça gurur duyuyordum.

Artık, yolda biri önümü kestiğinde sinirlenmek yerine, derin bir nefes alıp on sayıya kadar sayıyor ve sessizce küfrediyordum, kafamı camdan dışarı çıkarıp onlara her türlü küfürü yağdırmak yerine.

Sadece öfkemin beni yönetmesine izin vermemem gerektiğini hatırlamam gerekiyordu. Kontrol edemediğim bir durumdan dolayı yaşadığım hayal kırıklığının beni iki yaşındaki bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirmeye itmesine izin vermemem gerekiyordu. Soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu. Rahatlamam gerekiyordu.

Şu anda yapabileceğim tek şey oturup bir sonraki adımın ne olacağını beklemektir. Sorun şu ki, ben hareketsiz oturmakta pek iyi değildim. Her zaman hareket halinde olmayı severdim. Bir şeyler yapmayı. Herhangi bir şey.

Aleksandr bunu bilmiyordu, ama bu benim gibi biri için en kötü işkenceydi. Yine de rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini görmelerini istemedim. Benden yeterince şey almışlardı. Onlara beni bu kadar rahatsız görmekten duyacakları tatmini yaşatmayacaktım.

Aklım Juan'a gitti. Onunla en son ne zaman konuşmuştum? Bilmiyordum bile. Tahminde bulunabilirdim, ama doğru olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Hangi gün olduğunu bile bilmiyordum. Tarihin ne olduğunu.

İçimde endişe yükseldi. Kardeşimi seviyordum, ama bazen kararlarını iyice düşünmeden veriyordu. Ben hapse girdiğimden beri kartel ne hale gelmişti? Düzenli siparişlerimizi yerine getirmiş miydi? Paketleme ve dağıtımı denetlemiş miydi?

Daha da önemlisi, The Outfit'i nasıl idare ediyordu? Nero'nun ölümünden sonra bazı yansımalar olması kaçınılmazdı. Artık onların esiri olmadığını biliyor muydu? Beni güvende tutmak için hala onların emirlerini yerine getiriyor muydu?

Aklımda çok fazla soru vardı ve cevapları bilmemek, bu cevapları *bulma* fırsatım olmaması beni tedirgin ediyordu.

Juan kartele onarılamaz bir zarar vermeden buradan çıkmam gerekiyordu. Bunu kasten yapmazdı, ama dediğim gibi, eylemlerinin sonuçlarını düşünmezdi. Her şeyi iyice düşünmeden bir şeye girer ve sonuç felaket olurdu.

Serbest bırakılmam karşılığında Bratva'ya ne sunabilirdim? Herkes onların uyuşturucu ticareti yapmadığını biliyordu. Onlar silah tüccarlarıydı. Belki de sunabileceğimiz şey buydu? Las Vegas'ta uyuşturucu pazarını ele geçirme şansı.

Vegas'ta uyuşturucu ticaretini kimin yönettiğini bilmiyordum, ama kim olursa olsun, en saf uyuşturucuyu düzenli olarak tedarik edebiliyorlarsa, Bratva'ya karşı koyamayacaklarını biliyordum.

Aklımda çeşitli senaryolar canlandırarak Bratva'ya sunabileceğim en cazip teklifi bulmaya çalıştım. Onları ne cezbedebilirdi?

En çok ne istediklerini bulabilirsem, Juan her şeyi mahvetmeden buradan canlı çıkma şansım olurdu.

Onuncu Bölüm

Yumruklarım kum torbasına şiddetle vuruyordu, her vuruşta ellerimin temas ettiği sarsıcı his kollarımdan yukarı doğru yayılıyordu. Ter yüzümden çıplak göğsüme damlıyordu, nefesim sık ve kontrollüydü, farklı kombinasyonları deniyordum: jab, jab, sol kroşe, sağ aparkat, diz ve hemen ardından dirsek vuruşu.

Boks torbasına en büyük düşmanımış gibi acımasızca saldırdım. Sanki attığım her yumruk, son birkaç gündür biriken öfkem ve hayal kırıklığımı bir şekilde hafifletecekmiş gibi.

Öyle olmadı. Ama kendimi biraz daha iyi hissettirdi. Genelde bir şeyleri dövmek bunu sağladı.

Illayana'yı kurtarıp Zetas'ı kaçırmamızın üzerinden beş gün geçmişti Zetas'ı kaçıralı beş gün olmuştu ve şu ana kadar öğrendiğimiz tek şey Drea'nın Juan'ın kız kardeşi olduğuydu.

Her zamanki işkence tekniklerimiz hiçbir etki yaratmadı, ki bunu şaşırtıcı bulduğumu itiraf etmeliyim. Zayıf halka olacağına yemin edebileceğim Angel bile, benim için bir fırsat olacağına inandığım Angel bile, görüldüğünden daha sert çıktı.

Babam onların masumiyet iddialarını umursamadı. Arturo da öyle. Onların gözünde, o gece Illayana ile aynı odada bulundukları için hepsi suçluydu. Nero'nun onu tehlikeye atan Cosa Nostra'ya karşı savaşında ona yardım ettikleri için. Onun aleyhindeki suçlarının kefareti olarak kan ve acı istiyorlardı.

Ve bedelini ödediler. On katını. Arturo'nun her birinin penisini kesip parçalara ayırmasını hepimiz izledik. Kanları, geçmişte bize karşı duran ve ailemize zarar vermeye çalışan diğerlerinin kanları gibi çukurun duvarlarını lekeledi.

Drea hariç.

Yumruğumu homurdanarak torbaya vurdum, hayal kırıklığım yeniden doruğa ulaştı. Drea'yı kurtaran tek şey, o gece diğer Zeta üyeleriyle birlikte odada olmamasıydı. Orada olsaydı, babam onun da ölümünü isterdi.

Beni en çok kızdıran şey, buna izin verip vermeyeceğimi bilemememdi. Drea'nın ölmesi, küstah tavırları ve ateşli kişiliğinin sonsuza dek yok olması düşüncesi göğsümü sıkıştırdı.

Babam onu öldürmemi söyleseydi ne yapardım? Diğerleri gibi ona işkence mi ederdim?

Hayatım boyunca babamın istediği her şeyi yaptım, tek bir emrine bile karşı gelmedim. Babam bir şey yapmanı söylerse, yapardım. Tartışmaya gerek yoktu.

Yine de, tüm gücümle kum torbasına vururken, babam onu öldürmemi söyleseydi, bunu yapar mıydım diye kesin olarak söyleyemezdim. Çünkü dürüstçe bilmiyordum.

Kimliğini öğrendiğimden beri, ondan uzak durmak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Onun yanında kendime güvenmiyordum. Onda uyandırdığı duygulara güvenmiyordum. Durumun kontrolünü kaybetmiş olmam beni son derece rahatsız ediyordu. Ben eylem adamıyım. Hep öyle olmuştum. Bir şey istediğimde, onu alırdım. Sonuçları, etkilerini düşünmezdim. Ne istersem, ne zaman istersem yapardım. Bu yüzden Drea'ya karşı hissettiklerim beni çok rahatsız ediyordu.

Onlara göre hareket edemezdim. O benim düşmanımdı. Kız kardeşimi kaçırıp tecavüz etmeye çalışan çetenin bir parçasıydı. Yine de, tüm bunlara rağmen, onu istiyordum.

Hiç kimseye karşı bu kadar güçlü bir ihtiyaç hissetmemiştim, kanımda kaynayan bu kadar yakıcı bir acı hissetmemiştim. İçimdeki vahşi, ilkel taraf onu avlamak istiyordu. Onu almak. Onu alıp, boyun eğene kadar sıklamak. Gece boyunca benim adımları haykırıncaya kadar. O dolgun, dudakları, çekici kıvrımları ve sıkı vücudu beni çıldırtıyordu. Vahşi. Lanet olası bir vahşi. Birinin onu sikmesini isteyen o küstah tavrını da ekleyince, onu elde etme düşüncesi beni tamamen tüketmişti.

Günde bir kez onu görmeye gittim. Sorularımı cevaplarsa durumunu değiştirebileceğini söyledim. Sadece bilmek istediğim şeyi söylemesini istedim. Ve her gün bana siktirip gitmemi söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, bu pek de şaşırtıcı değildi.

Genellikle, bir mahkum onun gibi davranırsa, vücudunu parçalardım, bir insanın ölmeden önce dayanabileceği en fazla acıyı çektirirdim.

Drea'ya bunu yapamadığım için sinirleniyordum, ona fiziksel zarar verme fikri midemi bulandırıyor. Onun herhangi bir acı çektiğini düşünmek, içimde sadece ailem için sakladığım şiddetli bir koruma içgüdüğü uyandırıyor.

O çok güzeldi. İradeli. Cesur, beni tamamen heyecanlandıran çılgın ve dengesiz bir kişiliğe sahipti. Bir sonraki sözünün ne olacağını, bana ne tür hakaretler yağdıracağını asla bilemezdim. Bu beni heyecanlandırıyordu. Aslında heyecanlanmamam gerekirdi.

Normalde insanların bana karşılık vermesi, bana saygısızlık etmesinden nefret ederdim. Ama nedense Drea bunu yaptığında, taş gibi sertleşirdim.

"Bu sabah kim senin Wheaties'ine işedi?"

Kombinasyonumu acımasız bir yüksek tekmeye bitirdim, bacağım o kadar güçlü bir şekilde torbaya çarptı ki, torba geriye doğru sallandı ve onu yerinde tutan metal protesto edercesine gıcırdadı. Derin bir nefes aldım ve döndüm, Illayana'yı boks ringine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldum. Yüzünde küstahça bir sırıtiş vardı.

Siyah eşofman ve beyaz uzun kollu bir gömlek giymişti, saçları sıkıca topuz yapılmıştı.

"Toplanman gerekmiyor mu?" Yan taraftaki küçük bir bankın yanına gidip bir havlu aldım ve yüzümdeki teri sildim.

Yarın Illayana, artık kocası olan Lukyan'ın yanına, New York'a gidecekti. Onun gitmesine üzüliyordum. O ve Lukyan olmadan ev eskisi gibi olmayacaktı. Onlara asla itiraf etmedim ama ikisini de özleyecektim.

İkisi de birbirleriyle kavga etmeden bir gün geçiremezdi, saçma sapan kavgaları bizim en önemli eğlence kaynaklarımızdan biriydi. Nik ve ben, kavga ettiklerinde kimin kazanacağına bahis yapardık. Ki bu sık sık olurdu.

Bu arada, o pislik geçen seferden bana hala elli dolar borçlu. Illayana omuz silkti. "Yarına kadar gitmiyorum. Vaktim var."

Kafamı salladım ve su şişesinden bir yudum aldım. "Her zamanki gibi son dakikaya bırakacaksın. Sonra da zamanında yetişemeyeceğin için stres yapıp herkese bağırıp çağıracaksın."

"Oh, beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, değil mi?" dedi alaycı bir tonla.

"Çünkü tanıyorum." Bankta oturdum ve havluyu omzuma attım.
"Örneğin, senin orada durmanın sebebinin

Şu anda bana böyle davranmanın sebebi, bir şey istediğin içindir.

Masumiyet numarası yaparak nefesini tuttu. "Nasıl cüret edersin? Bana böyle bir şey söylediğine inanamıyorum. Bir kız ayrılmadan önce kardeşi ile biraz zaman geçirmek istemez mi?"

Ona "kimi kandırmaya çalıştığını sanıyorsun" bakışı attım. "Sadece ne istediğini söyle, her ne ise, cevap hayır olacak."

"Tamam, tamam," diye hızlıca cevap verdi. "Spar yapmak istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni kim kızdırdı?" İllayana sadece biri onu kızdırdığında dövüşmek isterdi. Bu onun öfkesini dışa vurma yöntemi, öfkesini atmak için kullandığı bir yoldu.

"Sence kim?" diye homurdandı, oturduğu yere oturup bacak bacak üstüne attı.

Birkaç adamımız antrenman yaparken, ağırlıkların çınlaması ve kaba, erkeksi homurtular etrafımızda yankılanıyordu. Ortam ter ve vücut kokusuyla doluydu, bu koku burnumu buruşturuyordu.

"Arturo, benim henüz New York'ta olmamamdan kızgın. Beni günler önce orada görmek istiyordu, ama şu anda olan biten her şey yüzünden ayrılmak istemediğim için sürekli erteliyordum."

"Sana daha önce de söyledim, her şeyi hallettik. Endişelenecek bir şey yok."

"Biliyorum, sadece..." Yüzünde üzgün bir ifade belirdi ve konuşmayı kesip gözlerini yere indirdi.

"Korkuyorsun," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Sen yokken bir şey olacağından korkuyorsun. Ama bizim halledebileceğimize inanmalısın, yoksa asla rahatlayamayacaksın."

Kafasını salladı ve derin bir nefes verdi. "Evet, haklısın." Telefonu çaldı ve cebine uzanıp telefonu çıkardı. Dudakları sinirle büzüldü.

"Arturo mu?" diye sordum.

"Evet. Erken gelmem için bana rüşvet vermeye çalışıyor." "Rüşvet mi? Neyle?"

Gözleri utanarak benden başka yere kaydı ve ben hemen elimi kaldırdım.

"Hayır. Sorduğumu unut. Bilmek istemiyorum."

O hafifçe güldü. "Belki erken gidebilirim. Birkaç saat içinde yola çıkarsam, bu gece oraya varabilirim."

Ayağa kalktım. "Gidemezsin. Bunu benden duymadın, ama babam bu akşam için sana sürpriz bir veda yemeği hazırlıyor. Flora'ya

en sevdiğin yemekleri hazırlatıyor, hatta eski okul masa oyunlarını bile çıkarıyor."

Yüzü yumuşadı. "Ah, o içten içe çok yufka yürekli, değil mi?" "Onu öyle çağırdığını duymasın. Öyle olmadığını kanıtlamak için kışını tekmeler. bunu kanıtlamak için kışını tekmeler."

Kız yüzünü buruşturdu. "Haklısın. Ama oyunlar iyi bir fikir mi sence? En son Monopoly oynadığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Eğlence içimi kapladı. Haklıydı. Son oynadığımızda, Lukyan'ı hile yaparken yakaladı ve kimse bakmıyorken bankaya uzanıp para çaldığı için eline çatal sapladı. O andan itibaren Monopoly evde yasaklandı.

"Eminim sorun olmaz. Sen sakinliğini koruduğun sürece."

"Ben mi?" diye göğsünü işaret etti. "*Ben mi?* Lukyan'la konuş. Hile yapan o."

Gözlerimi devirdim. Bu ikisi birbirleriyle çok rekabetçiydi. Delice bir şeydi. *Her şeyde* rekabet ederlerdi. Kim akşam yemeğini en hızlı yer? Kim koşuda daha hızlı? Kim daha iyi atış yapar? Rekabet edebilecekleri bir şey varsa, bunu yaparlardı.

Boks ringine doğru yürüdüm, zıpladım ve iplerin altından geçtim. Onları davet etmek için kaldırdım. "Hala dövüşmek istiyor musun?"

Illayana'nın dudaklarında heyecanlı bir gülümseme belirdi.

Illayana'yı omzumun üzerinden fırlattım ve onu yere çarptım, dudaklarından acı dolu bir inilti çıktı. Üzerine atladım, kolunu kilitledim ve geri çekildim, kolunu ikiye kırmadan hemen önce durdum.

Illayana çığlık attı, bacaklarını çırpıyordu. Bacağıma defalarca vurdu ve ben onu bıraktım, geriye yuvarlandım ve çömelerek yere indim.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, hayal kırıklığıyla avucunu yere vurdu. "Tekrar!" ayağa fırladı, birkaç kez kolunu döndürdü ve sonra dövüş pozisyonu aldı, elleriyle yüzünü koruyordu.

Yüksekte durarak hafifçe güldüm. Onun aşırı rekabetçi olmasının yanı sıra, her zaman lanet olası bir kaybeden olduğunu da söylemiş miydim? "Tekrar yapmak istediğinden emin misin?"

tekrar denemek istediğinden emin misin?" Bu üçüncü deneme olacaktı ve her denemede kazanamadığı için giderek daha fazla sinirleniyordu.

Illayana bana öfkeyle baktı. "Lanet ellerini kaldır."

Bana bunu yapma şansı bile vermedi. Bana doğru koştu ve sağ kroşe attı, eğer isabet etseydi çok acıtacaktı. Ama ben elimi onun ön koluna doladım, ona doğru dönerek yumruğunu etrafımda yönlendirdim ve başının yanına ters dirsek vurdum.

"Orospu çocuğu," diye tısladı, geriye doğru sendeleyerek. Kafasını salladı, sanki gözlerinin önündeki bulanıklığı gidermeye çalışıyormuş gibi, sonra gözleri öfkeyle bana çevrildi.

"Ha!" Lukyan, kenardan izlerken ağzını patlamış mısırla doldurarak güldü. İkinci raunt bittikten sonra evden aşağı inmişti, yüzünde heyecanlı bir ifade vardı, sanki şeker dükkanındaki bir çocuk gibiydi. Adamlarımızdan birkaçı onun yanında oturmuş, fısıldaşarak bahis oynuyorlardı.

İkimiz de Lukyan'ın alaylarını görmezden geldik, Illayana tekrar ilerledi. Bir dizi etkileyici kombo ile saldırdı ve ben her bir vuruşunu engellemek için çok uğraşmak zorunda kaldım. Beni tamamen savunmaya zorladı. Ringde peşimden koştu, her açıdan bana saldırdı. Sağdan sahte bir hareket yaptı ve soldan yüksek bir tekme attı. Kolumu kaldırıp engelledim, temas sarsıcıydı. Sağ kroşe attım, o eğildi ve vahşi bir aparkatla karşılık verdi. Geri çekildim, yumruğunu kıl payı kaçırdım ve ayaklarımın ucunda döndüm, göğsüne bir tekme attım (o da ön koluyla engellemeyi başardı). Ön kollarını vücudunun önünde X şeklinde kaldırdı, böylece saldırının şiddetini onlar aldı ve darbeye homurdandı.

Acımasızca birbirimize saldırarak yumruklaşmaya devam ettik. Benim savunmamı aşamayacağını anlayınca, homurdandı ve taktik değiştirdi.

Kız kardeşim alışkanlıklarına çok bağlı biriydi. Her zaman kullanmayı sevdiği hareketleri vardı. Bunda yanlış bir şey yok. Ama *bu* hareketleri bilen biriyle dövüşürken, bu durum sizi dezavantajlı konuma getirir.

Jimnastik eğitiminden yararlanarak ve uzun bacaklarını kullanarak çok sayıda dönüş ve kıvrılma yapmayı severdi.

Bu yüzden, havaya sıçrayıp bacaklarını başımın etrafına dolayarak beni yere çarpmaya çalıştığında, hazırlıklıydım.

Bir kolumu bacağına doladım, gömleğinin önünü tuttum ve onu solumdaki iplere fırlattım. Vücudunu durdurmaya vakti olmadı.

ivmeyle bana doğru hızla geriye doğru savruldu. Kolumu uzattım ve onu yakaladım. Nefesi kesildi ve ılık attı, sırtı yere sertçe çarptı.

Göğsüne bacaklarımı açtım ve hızlı bir yumrukla yüzüne vurdum. Tam gücümle vurmamak için yumruğumu biraz geri çektim, ama çok acıtacak kadar sert vurdum.

Dudağı yarılmıştı, çenesinden kan akıyordu ve acı içinde inliyordu.

Ayağa kalktım ve ona baktım. "İşin bitti."

"Hayır," diye tekrar inledi ve yanına yuvarlandı. "Bir tane daha." Kafamı salladım. Bazen çok inatçı olabiliyordu.

Kendini kaldırdı, elinin tersiyle yüzündeki kanı sildi. Ringin dışında toplanan küçük kalabalığa baktı, gözleri Lukyan'da sabitlendi.

Lukyan sandalyesine yaslanmış, ayaklarını uzatmış ve elini kucağındaki popcorn kovaına daldırmıştı. Yüzünde, Illayana'nın dayak yemesini izlemekten zevk alıyormuş gibi, kibirli ve küstah bir gülümseme vardı.

Muhtemelen de öyleydi.

"Buraya gel," diye bağırdı, ona öfkeyle bakarak.

"Hayır, olmaz. Hayır. Ölmek istemiyorum," dedi, başını sallayarak. İplere doğru yürüdüm ve onları açık tuttum. "Hadi gidelim," diye homurdandım,

başımı sallayarak.

Illayana beni teke tek yenemediğinde, her zaman Lukyan'ı yardım için çağırırdı. Birlikte savaşırılsa kazanma şansları daha yüksekti —henüz denemediler ama. Ama kim bilir, belki bugün o gündü.

Lukyan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Neden? Ben hiçbir şey yapmadım ki!" "Buraya gel Lukyan. Bir daha sormayacağım."

O inleyerek, son bir avuç popcorn alıp ağzına tıktırdıktan sonra onu adamlardan birine uzattı. Ayağa kalktı, parmaklarındaki tereyağı ve tuzu yalarken ringe doğru yürüdü, zıpladı ve iplerin altından tırmandı.

"Bu saçmalık. Hiçbir zaman spar yapmak istediğimi söylemedim."

Haklıydı. Biraz haksızlıktı. Ama bu, bir süreliğine ikisiyle de sparring yapabileceğim son seferdi. Belki de yaşlandıkça nostalgik olmaya başlamıştım.

Illayana ve Lukyan ringin bir köşesine, ben de diğer köşeye geçtim ve ellerimdeki bezleri sıktım. Bir tür strateji bulmaya çalışarak fısıltıyla konuşuyorlardı.

İllayana havayı sanki birinin boynuymuş gibi kavradı, şiddetle salladıktan sonra dizini tekrar tekrar yukarı doğru vurmaya başladı. Lukyan başını salladı. Onu işaret etti, sonra kendini işaret etti ve yumruğunu açık avucuna vurdu. Bu sefer Illayana başını salladı. Sesleri birbirleriyle tartışmaya başladıkça yükseldi.

Gözlerimi devirdim. Bu noktada benimle değil, birbirleriyle kavga etmeye daha meyillilerdi.

Sonunda kavgayı nasıl halledecekleri konusunda anlaşmaya vardılar. İkisi de hareket ederek pozisyonlarını aldılar.

Adrenalin vücudumu sararken ben de ringin ortasına katıldım. Ellerimi kaldırmadan önce kollarımı salladım ve dövüş pozisyonu aldım.

Onların ilk hamleyi yapmasını bekledim. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Hem Illayana hem de Lukyan sabırsızdı. Hareket etmeden tek bir yerde uzun süre duramazlardı.

Tahmin ettiğim gibi, aynı anda, uzaya fırlayan bir roket gibi üzerime atıldılar. Lukyan bacaklarıma saldırdı, Illayana ise göğsüme atladı ve hepimiz yere yığıldık.

Bu hareket beni şaşırttı. Daha önce hiç kullanmadıkları bir hareketti.

Üzerime tırmandılar, Lukyan beni diz kilidi ile kilitlemeye çalışırken Illayana kolumu kilitlemek için hamle yaptı.

Vücudumu çırpınarak direndim.

"Onu sabit tutun," diye bağırdı Illayana, bacaklarını koluma dolayarak. Onu yerinde sabitlemek için bir kalp atışı kadar kalmıştı.

Buna izin veremezdim.

"*Deniyorum,*" diye homurdandı Lukyan. Dişlerini sıkmış, boynunun yanındaki damarlar şişmiş, tüm gücüyle bacaklarımı hareket ettirmemi engellemeye çalışıyordu.

Sahip olduğum tüm gücümle ittiğimde Illayana tutuşunu kaybetti. Bu fırsatı değerlendirdim. Kolumu onun tutuşundan kurtardım ve geriye doğru savurarak yumruğumun arkasını yüzüne çarptım.

O çığlık attı, elleriyle kırılan burnunu tuttu.

Üst bedenim artık serbestti, oturdum, Lukyan'ı saçından yakaladım ve başını acı verici bir şekilde geriye doğru çektim. Çenesine yumruk attım. Bacaklarımı tutuşu gevşedi, ben de tekme atarak kurtuldum ve ayağa fırladım.

Lukyan yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Elini başının arkasına götürdü. "Saçımı kopardın!" diye öfkeyle bağırdı.

"Yıllardır sana saçını kesmeni söylüyorum. Bu bir dezavantaj," diye sırttım ve parmaklarımın arasından saç tellerini yere düşürdüm.

Lukyan homurdandı ve bana saldırdı. Tekme attı ama ben onu engelledim ve bacağını sıkıca tuttum. Onun alanına girdim, bacağını onun bacağına doladım ve onu iterek dengesini bozdum ve yere düşmesini sağladım.

Güçlü bir darbeye sırtımdan bir acı yayıldı ve öne doğru uçtum. Yıllarca süren antrenmanlar sayesinde bilinçli düşünmeden tepki verdim, vücudum takla attı, yerde yuvarlandı ve ayağa fırladı. Döndüm.

Illayana uçan diz vuruşuyla bana saldırdı ve göğsüme vurdu. İplere doğru uçtum, kendimi ona doğru savrulmamak için kollarımı iplere dolamaya yetecek kadar aklım başımdaydı.

Gözlerimi ona çevirdim, gözlerimi kısıarak, saldırısından dolayı göğsümde yayılan acıyı ovuşturdum. Yüzümde karanlık bir ifade belirdi.

"Siktir," diye fısıldadı Lukyan, sesi korkudan titriyordu. Çömeldi ve eliyle yere iki kez vurarak pes etti.

Illayana biraz tedirgin görünmekle akıllılık etti, ama geri adım atmadı. Omuzlarını dikleştirdi ve yumruklarını kaldırdı.

"Ayağa kalk," diye Lukyan'a bağırdım ve onlara doğru büyük adımlarla yürüdüm. Bu kadar kolay kurtulamayacaktı.

O ayağa kalktığı anda saldırıya geçtim ve ikisini aynı anda saldırdım. Elimden gelen her şeyi yaptım. Artık nazik davranmayı, onlara karşı yumuşak davranmayı bırakmıştım. İki elimle de saldırdım, yumruk üstüne yumruk attım, her vuruşta ikisi arasında dönüşümlü olarak. Lukyan çok yavaştı, yumruğumu yüzüne indirdim. Illayana'nın yumruğundan kaçtım ve yumruğumu karnına indirdim, bu da onu hırıltılı solumaya ve eğilmeye zorladı. Döndüm ve Lukyan'a dönen bir yumruk attım, bu da onu yere düşürdü.

Illayana hala belinden eğilmiş durumdaydı ve ben yüzüne bir tekme attım. Hızla kollarını kaldırıp engellemeye çalıştı ama darbenin gücü onu geriye sendeletti. Ona doğru koştum, sola doğru sahte bir hareket yaptım, sağa adım attım ve döndüm, böylece onun önünde değil arkasında kaldım. Kollarımı boynuna doladım ve sıkarak onu yerden kaldırdım.

Lukyan yandan hızla gelip yüksek bir tekme attı. Illayana'yı darbenin yoluna çektim ve o da Illayana'nın başının yanına vurdu.

Illayana acı içinde inledi ve ben onu bıraktım.

"Kahretsin, üzgünüm," dedi Lukyan yüzünü buruşturarak.

Uykumda bile yapabileceğim bir kombo ile ona saldırdım. Sağ kroşe, sol jab, sağ aparkat, ön tekme. İlk ikisini engelledi ama son ikisini durduracak kadar hızlı değildi. Geriye doğru uçu ve Illayana'nın yanına yığıldı.

İkisi de ayağa kalkıp tekrar saldırıya geçtiler. Aynı anda, Lukyan sağdan, Illayana soldan yüksek tekme attılar. Aynı anda saldırmak akıllıca bir fikirdi. Ama ben sinirlenmişim ve kendimi aptal durumuna düşürmeye niyetim yoktu. Hazırlandım, iki kolumu da kaldırıp blok yaptım, her iki kolumda da acı hissettim. Güçlü vuruşlardı, daha sonra onları tebrik edecektim.

Sol kolumu Illayana'nın bacağına doladım, onu kendime doğru çektim ve kafamla vurdum. O düşerken, Lukyan'a göğsüne yan tekme attım. O engelledi, ayağımı yakaladı ve bükdü. Bükölmeyle birlikte yuvarlandım ve sırtım yere çarpmadan hemen önce Lukyan'ın yüzüne bir tekme attım. Ayağa kalktım.

Lukyan hızla toparlandı, adrenalini yükseldi. Bana saldırmaya çalıştı ama ben ayaklarımla yere sağlam basarak düşmeyi reddettim. Kısa, hızlı yumruklarla kaburgalarıma ve böbreklerime vurdu, çok acıttı. Yumruklarımla arkasını sırtına indirdim ve o çığlık atarak beni bıraktı. Onu gömleğinin arkasından yakaladım ve Illayana ayağa kalkarken onu Illayana'ya fırlattım. İkisi de yere yuvarlandı.

İkisi de tekrar ayağa kalkıp devam edemedi.

Alnımdaki teri sildim, göğsüm derin nefeslerle inip kalkıyordu. Yerde inleyen kardeşlerime baktım. Belki onlara bu kadar sert davrandığım için kendimi kötü hissetmeliydim, ama hissetmedim. Kardeşlerinin kazanmasına *izin veren* türden bir ağabey değildim. Onların bunu hak etmeleri gerektiğine inanıyordum.

Bugün beni yendikleri gün değildi, ama her kavga ettiğimizde bana biraz daha yaklaşıyorlardı. Ve bu beni gülümsetiyordu.

On Birinci Bölüm

"Ha! 900 dolar olacak. Öde, enayi!" Lukyan, Illayana'ya elini uzattı, avucunu yukarı doğru çevirerek, kendi mülküne geldiği için parasını talep etti.

Kız kardeşimin yüzündeki saf öfkeye gülerek baktım. Monopoly tamamen şansa dayalı bir oyun olmasına rağmen, kaybettiğinde yine de kendini kaptırıyordu.

Kralara layık muazzam bir akşam yemeğinin ardından, hepimiz babamın ofisinde toplanarak çocukken oynadığımız tüm masa oyunlarını oynayarak geceyi geçirdik. Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Annemin ölümünden beri.

Annemin düşüncesi her zamanki gibi aynı duyguları uyandırdı ve ben de onları kabul etmeyi reddederek içime kilitledim.

Babam, izleyebilmek için büyük deri koltuğunu masasının arkasından çıkardı, bir elinde bir bardak votka, diğer elinde bir puro vardı. Hiçbir oyunu oynamadı. Hiç oynamadı. Sadece oturup izledi, sanki her şeyi hafızasına kazıyarak daha sonra hatırlamak için. Arada sırada dudakları hafifçe gülümser gibi kıvrılırdı.

Hepimiz odanın ortasında daire şeklinde oturuyorduk, Game of Thrones monopoly tahtası tam ortamımızdaydı. Tüm mobilyalar uzak duvara itilmişti, böylece yeterince yerimiz vardı. Lukyan karşımda oturuyordu, Illayana'dan parayı alırken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ve alaycı bir şekilde parayla kendini yelpazeliyordu. Kız kardeşim solumda oturuyordu, öfkeyle. Nik sağımdaydı.

"Hile yapıyor," dedi Illayana, mülklerini düzgünce sıralamak için yeniden düzenlerken.

Lukyan şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Hayatta olmaz," dedi kadınsı bir ses tonuyla. "Ben asla böyle bir şey yapmam. Ben sadece senden daha iyiyim," dedi ve göz kırptı.

Illayana homurdandı ve zarları ona fırlattı. "Kapa çeneni ve sıranı bekle."

Lukyan zarları aldı ve attı. Piyonunu hareket ettirerek Kara Kale'ye geldi. "Satın al!" diye bağırdı ve para destesini aldı.

"Düşen her mülkü satın alamazsın Lukyan! Sana hiç gerek yok!" Illayana kızardı, yüzü kızardı.

"Hayır, ihtiyacım yok. Ama *senin* ihtiyacın var," diye güldü. Bu doğrudu. Diğer iki ilgili mülk, Pyke ve Winterfell, onda vardı. Setini tamamlamak için tek ihtiyacı Kara Kale'ydi, sonra üzerine kaleler ve köyler koymaya başlayabilirdi. Ama Lukyan onu satın aldığı için artık çok geçti. Parayı bana uzattı ve Nik ona Kara Kale'nin olduğu kartı verdi. Onu diğer mülklerinin yanına koydu.

Illayana onu boğazlayacak gibi görünüyordu.

Nik sırasını beklerken, "Onun seni bu kadar kızdırmasına izin verme," diye fısıldadım. "Seni kızdırmak için bilerek yapıyor."

"Biliyorum," diye dişlerini sıkarak cevap verdi. Ama elinde değildi. Anlıyordum. Lukyan insanın sinirine dokunmakta gerçekten çok başarılıydı. İnsanın gözüne çatal saplamak istemesine neden oluyordu. İnsanları kızdırmak bir süper güç olsaydı, bu güç ona ait olurdu. Ve bunu yapmayı da çok seviyordu. Sanki bu, kişiliğinin ayrılmaz bir parçası gibiydi. Lukyan'ı, insanları kızdırma konusunda doğuştan gelen yeteneği olmadan düşünmek imkansızdı. O, böyleydi işte.

Mülklerime baktım. Pentos. Eyrie. Dragonstone. Braavos. Harrenhal. Astapor. Hepsi işe yaramazdı. Tam bir setim yoktu ve asla da olmayacaktı. Kardeşlerimin her biri, seti tamamlamak için ihtiyacım olan diğerlerinden en az birine sahipti. Kazanmamın imkanı yoktu.

Umurumda değildi. Dediğim gibi, Monopoly tamamen şansa dayalı bir oyundu, bu yüzden rekabet etmenin bir anlamı yoktu. Her şey zarın şansına bağlıydı.

Illayana'nın mülklerine gizlice bir göz attım ve sııttım. Nik zarları bana uzattı, ben de Illayana'ya uzattım.

Kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun? Sıra sende."

"Ben çıkıyorum," dedim, mülklerimi toplayıp ayağa kalktım. Son iki saattir oyun oynuyorduk ve ben bıkmıştım. Oynadığımız süre boyunca aklım burada değildi. Aklım

Drea ile birlikte çukurdaydı. Onu görmek istedim. Onunla kavga etmek istedim. Beni İspanyolca küfürler yağdırırken o seksi aksanını duymak istedim.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Onunla olan çekiciliğime karşı koymamı daha da zorlaştıracağını biliyordum. Ama artık umursamıyordum. Onu görmeye gitme düşüncesi bedenimi canlandırdı. İhtiyacım olan tüm motivasyon buydu.

Kendimle savaşmaktan bıkmıştım. Kendimi inkar etmekten bıkmıştım. Onu görmek istiyorsam, onu görecektim. Kimse beni durduramazdı. Ben bile.

Mülklerimi İllayana'ya verdim. "Bunlar senin olabilir."

Lukyan boğuldu. "Hey, bunu yapamazsın! Eğer bırakırsan, eşyalar tekrar satışa çıkar! Kurallar böyle."

"Bunlar *bizim* kurallarımız değil, sen de biliyorsun." Oyunun ana kurallarını takip ediyorduk, ama kendi kurallarımızı da koymuştuk. Mesela, vergi ödememiz gerektiğinde veya bir kart çekip 100 dolar ödememiz gerektiğinde, ya da hapisten çıkmak için ödeme yapmanız gerektiğinde, tüm bu paralar bankaya değil, tahtanın ortasına konuyordu ve FREE PARKING (ÜCRETSİZ PARK) kartına gelen kişi tüm parayı alıyordu. Bu da bizim kurallarımızdan biriydi. Birisi oyunu bırakmak isterse, tüm parasını ve mülklerini başka birine verebilirdi. Ben İllayana'yı seçtim.

"Ama bu adil değil!" Lukyan, öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi bağırdı. "Ona iki tam set veriyorsun!"

Evet, öyleydin. Onun mülklerini gördüm. Benim üç mülküm ona iki tam set verecekti ve bunlardan biri oyundaki en pahalı setti. King's Landing ve Braavos. Eğer biri bu mülklerin üzerinde durduğunda, onlar kaleyle doluyorsa, ona binlerce borçlu kalırdı.

İllayana şeytani bir gülümsemeyle kartları ve parayı elimden kaptı. "Onu duydun, bana veriyor. Geri alınamaz." Kale eklemek için gereken parayı saymaya başladı, tüm dikkati oyunda idi.

Kafamı salladım, boğazımda küçük bir kıkırdama belirdi. Yirmi bir yaşındaydı ve bazen hala çocuk gibi davranıyordu. İkisi de öyleydiler.

Hepsine veda edip ayrıldım.

Heyecanla dolu bir şekilde koridorda yürüdüm. Drea'nın bulunduğu odaya yaklaştıkça tüylerim diken diken oldu, omurgamdan aşağı bir titreme geçti. Köşeyi döndüğümde, Sasha ve Pavel her zamanki gibi kapısının önünde duruyorlardı. Kafalarını bana çevirdiler, Sasha'nın yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi.

Nedenini biliyordum. Son bir haftadır her gün aynı saatte Drea'yı görmeye geliyordum. Bunu günlük rutinime eklemiştim. Uyanmak. Duş almak. Yemek yemek. Egzersiz yapmak. Çevre kontrolü yapmak. Drea'yı ziyaret etmek.

Saat 21:17'ydi.

Babam ve Illayana alışkanlıklarının esiriydiler. Ben ise düzenliydim. Düzenliydim. Sabah rutinim hafife alınacak bir şey değildi. Özellikle egzersizim. Günde en az bir kez spor salonuna gitmezsem, çok kötü şeyler olurdu.

Bu benim rahatlama yöntemimdi. Mutlu olduğum yerdi. İçimdeki şeytanlardan kurtulmak için gittiğim yerdi. Bir bakıma benim için terapi gibiydi. Yoğun bir egzersizden sonra kaslarımda hissettiğim ağrı, mutluluk vericiydi.

"Patron," dedi Sasha, selam vermek için başını sallayarak.

"Herhangi bir sorun var mı?" diye sordum, onların önünde durarak.

"Her zamanki gibi bağırp çağırıyor. Olağan dışı bir şey yok," diye yanıtladı Sasha. "Ama duş almak istedi."

"Öyle mi?" Aklımdan uygunsuz düşünceler geçti. Drea... ıslak. Sabunlu. Elleri vücudunda dolaşıyor.

Duş almak iyi bir fikir gibi geldi bana.

"Bu gece izinli sayıl. Sabah gel," diye emrettim. Sasha kaşlarını çatı.

"Uh..."

Uyarı olarak gözlerimi kısarak baktım.

Sasha dikleşti. "Üzgünüm patron. Gidelim Pavel." Genç adam Sasha'nın peşinden gitti ve beni koridorda yalnız bıraktı.

Sasha emri sorgulamamanın daha iyi olduğunu biliyordu. Ona bunu hatırlatmak için bir bakış yeterdi.

Kapıyı açtım ve odaya girdim. Duvardaki düğmeye bastım, oda ışıkla doldu. Drea sandalyeye çökmüş, başı öne eğilmiş, koyu saçları yüzünü örtüyordu. Benim geldiğimi görünce başını kaldırdı ve ışıktaki beni net göremiyor gibi gözlerini kısarak baktı.

İnleyerek başını tekrar öne eğdi. "Vay vay vay, bir günde iki ziyaret mi? Böyle bir ayrıcalığı hak etmek için ne yaptım acaba?" Sesi

yorgun geliyordu. Elleri sandalyenin arkasına kelepçeli halde, o şekilde dik oturarak uyumaya çalışmak rahat olamazdı. Uyuyabilmişse şaşırırdım.

Onun bu kadar yorgun görünmesinden hoşlanmadım.

Başımı yana eğdim. "Bu gece nasılsın, *malyshka*?"

"Harika. Ya sen?" Başını kaldırdı. "Dur, fark ettim ki umurumda değil."

"Her zamanki gibi çok tatlısın." Kapı çerçevesine yaslanıp onu dikkatle izledim. "Teklifim hakkında bir fikrin var mı?"

"Hmm, bir düşüneyim." Dudaklarını büzdü. "Hayır. Hala ispiyoncu olmayacağım. Üzgünüm. Şimdi gidebilir misin? Anlamadıysan, uyumaya çalışıyorum."

"Duş almak istemiyor musun?"

Gözlerini kısarak bana baktı. Tek kelime etmedi, sanki gizli bir niyetim varmış gibi şüpheyle bana baktı.

Belki de vardı.

Arkasına geçip kelepçelerini çözdüm. Kırmızı çizgiler bileklerini mahvetmişti.

Onlara karşı direnmişti.

"Bunun bir tuzağı var mı?" diye sordu, kırmızı ve morarmış bileklerini hafifçe ovuşturarak.

"Kötü bir yanı yok. Fikrimi değiştirmeden gidelim."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama dizleri büküldü. Ne yaptığımı bile anlamadan, ona doğru koştum. Neredeyse hiç düşünmeden kollarımı ona doladım ve yere düşmesini engelledim. Vücudu benimkine yapıştı. Aklım tamamen boşaldı. Tek düşünebildiğim, ona bu kadar yakın olmanın ne kadar güzel olduğu, tüm o çekici kıvrımların tam da doğru yerlerde bana yapışmasıydı.

Drea göğsümü itti. "Bana dokunma. Yardımına ihtiyacım yok," diye bağırdı, ama onu bıraktığım anda yere düştü.

Ve ben de ona izin verdim. Eğer inatçı davranıp yardımımı reddetmek istiyorsa,

soru

n Ellerinin ve dizlerinin üzerine sertçe düştü, nefes nefeseydi.

deği Kapıya doğru yürüdüm. "Acele et, bütün gece bekleyemem."

ldi. Gözleri öfkeyle bana çevrildi. Homurdanarak ayağa kalktı,

bacakları hafifçe titriyordu. Tereddütlü bir adım attı, sanki tekrar yüzüstü

düşmeyeceğinden emin olmak için deniyormuş gibi, sonra

başını dik tutarak yanımdan geçip gitti.

Sağa döndü.

"Yanlış yol."

Hırsla nefes alıp ayaklarının ucunda döndü ve ters yöne doğru ilerlemeye başladı. Onun arkasına geçtim, ona bir santim bile boşluk bırakmadım. Başka bir koridora dönmek istediğinde, elimi omzuna koydum ve onu doğru yöne yönlendirdim.

Aniden döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana öfkeyle baktı. "O zaman neden sen öncü olmuyorsun?"

"Senin öncülük etmene bir itirazım yok. Manzarayı seviyorum." Gözlerim vücudunu süzdü. Daha spesifik olarak, her adımında kalçasının bir yandan diğer yana sallanışını seviyordum.

Kız somurtarak kendini duvara yasladı. Elini havada sallayarak "önce sen" işareti yaptı.

Omuz silktim ve koridordan çelik kapıya doğru yürüdüm. Arkamda olması beni tedirgin etmiyordu. Aksine, beni heyecanlandırıyordu. Bir şey yapmasını *istiyordum*. Bana saldırmasını. Onu yere atıp vücudumla bastırmam için bir neden vermesi için.

Ama yapmadı. Ne kadar hayal kırıcı.

Onu merdivenlerden yukarı, çelik kapıdan geçip ana kata çıkardım. Artık boşalmıştı, tek bir kişi bile yoktu, tüm spor aletleri kullanılmayı bekliyordu. Omzumun üzerinden arkama baktım.

Drea'nın gözleri her yöne bakıyordu. Şüphesiz bir çıkış yolu arıyordu. Muhtemelen daha sonra kaçmak için kullanmak üzere düzeni ezberliyordu.

Ya da hemen şimdi.

Yıldırım hızıyla, Drea kapıya doğru koştu, çıkışa doğru sprint yaparken makinelerin ve bankların üzerinden atladı.

Adrenalin vücudumu sardı ve heyecanla onu kovalamaya başladım. O hızlı olabilir, ama ben bu yerin düzenini herkesten daha iyi biliyordum. Zamanımın çoğunu burada geçiriyordum. Gözlerim kapalı bile burayı rahatlıkla dolaşabilirdim.

Onu yakaladığımda kapıya bir santim kalmıştı, kollarımı beline doladım ve onu yerden kaldırdım.

"Bırak beni, seni orospu çocuğu!" Dirseklerini geriye doğru salladı ve yüzümün yan tarafına vurdu, kaşımı kesen acımasız bir yara açtı.

Küfrettim ve onu tutuşumu biraz gevşettim.

Jöle gibi kollarımdan kayıp, ayaklarımın dibine çömeldi. Döndü, bacaklarımı tekmeledi ve sırtım gürültülü *bir sesle* yere çarptı.

Siktir.

Kapıya doğru atıldı ve ben elimi ayak bileğine doladım, vücudu iki saniye boyunca havada kaldıktan sonra yüzüstü yere çakıldı ve dudaklarından bir *"omph"* sesi çıktı.

O benimle mücadele ederken ayak bileğini sıkıca tuttum. Dönerek diğer ayağıyla bana tekme attı. Darbeleri savuşturarak üstünlük sağlamak için mücadele ettim. Vücudumu onun vücudunun üzerine atarak, vücut ağırlığımı kullanarak onu zaptetmeyi planladım, ama o başını öne doğru attı ve kafatası dudaklarıma çarptı.

Acı içimi deldi, ağzımda kan birikti. Gülümsedim.

Drea dizlerini aramıza kaldırdı ve göğsüme doğru itti, beni ittiğinde bacaklarının gücü beni şaşırttı. Karnının üstüne yatarak kapıya doğru süründü ve ben de sırtına atladım, onu yere yapıştırarak hareket etmesini imkansız hale getirdim. Ağırlığımla onu ezmek için kendimi biraz yukarı kaldırdım.

"Siktiğimin pisliği!" diye bağırdı altımda, başını, kollarını ve bacaklarını her yöne savurarak bana vurmaya çalıştı.

Saçlarını avuçladım ve başını geriye doğru çektim, bu da onun yüzünü buruşturmasına neden oldu. Elim vücutunun altına sokarak boğazını kavradım. "Yeter," diye bağırdım sertçe. "Beni yenemezsin." Ama kesinlikle iyi bir mücadele verdi. Ondan önceki herkesten daha iyiydi.

"Öyle mi? İzle de gör." Parmaklarını bileğimin bir tür basınç noktasına batırdı ve acı, hızla geçen bir mermi gibi içimi deldi.

"Orospu çocuğu!" diye tısladım ve boğazını bıraktım.

Beni kendinden uzaklaştırdı ve ayağa kalkarak ilk fırsatta kaçmaya başladı. Bileklerimdeki zonklayan acıyı görmezden gelerek onu kovaladım.

Tamam, onu biraz hafife almış olabilirim.

Drea, spor salonu ekipmanlarını kullanarak benimle arasındaki mesafeyi korudu ve her yaklaştığımda benden uzaklaşmak için ters yönde koştu. Kedi fare oyunu gibiydi. Ya da yakalamaca. Bir ara, ben bıkana kadar bir makinenin etrafında defalarca daireler çizerek koştuk.

Ben durduğumda o da durdu. İkimiz de birbirimize bakarak, kim ilk hamleyi yapacak diye birbirimizi ölçüp biçtik. Gözleri benim kasıklarına kaydı ve tekrar yukarı çıktı.

"Bundan zevk alıyorsun," dedi, biraz nefes nefese.

Bütün vücudum yanıyordu, adrenalın ve şehvet içimi kaplamıştı, sikim o kadar sertleşmişti ki acıyordu. Seks ve kavga benim için birbirinden ayrılamazdı. Evet, bundan zevk alıyordum.

Ben sola bir adım attım ve o da mesafeyi koruyarak aynısını yaptı. "Neden hoşlanmayayım ki? Güzel bir kadını kovalamak, vücudunun benimkine karşı direndiğini hissetmek. Benim için bu çok keyifli bir şey." Ona doğru atıldım ve o da bir hamlede yere yuvarlandı ve hızla tekrar ayağa kalktı. Anında bacak pres makinesini aramıza koydu ve yine başladığımız yere geri döndük.

"Ah, beni güzel buluyorsun. Ne tatlı. Ne yazık ki sen bir kaçakçı pisliksin. Bu iltifat başka bir senaryoda sana seks yaptırırdı belki."

"Sana iltifat etmiyordum. Sadece gerçeği söylüyordum." Ona tekrar atıldım ve o benim tutuşumdan kurtulmayı başardı. "Sen hızlı bir şeysin, değil mi?"

Yüzünde küstahlık ve özgüven dolu bir gülümseme belirdi. "Benim boyumdaki biri öyle olmak zorunda. Kötü kurt tarafından yakalanamam." İki kiloluk bir dambıl aldı ve bana fırlattı.

Yan tarafa atlayarak kaçtım. Dambıl yere düştü.

"Sen de hızlısın," dedi, beni yakından inceleyerek. Gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla beni izledi, yaptığım her şeyi not aldı. Hareketlerimi. Bir tarafımı diğerine tercih edip etmediğimi. Sanki her şeyi katalogluyor, zayıflığımı bulmaya çalışıyor gibiydi.

Gördükleri ona saldırmak için güven verdi. Ya da belki de sadece dalga geçmekten sıkılmıştı. Makinenin arkasından çıktı ve silahların bulunduğu duvara doğru koştu.

Bu, ona oyunu kaybettiren bir hataydı.

Daha önce de söylediğim gibi, burayı herkesten daha iyi tanıyorum. Bütün düzeni avucumun içi gibi biliyorum. Her makinenin yerini biliyorum. Bir makine ile diğer makine arasındaki mesafeyi biliyorum. Ayaklarımın altındaki paspasın odanın sonuna kadar uzandığını ve duvara ulaşmak için üzerine basması gerektiğini biliyorum.

Onun ayağı paspasın üzerine basar basmaz çömelip paspası çekerek onu altından çıkardım.

Drea şaşkınlıkla çığlık attı, sırtı yere çarptı.

Tek bir an bile kaybetmeden koştum. O ayağa kalkarken ona ulaştım. Onu kaldırdım ve tekrar yere attım, vücumla onu korudum. O çığlık atıp küfür ederken ellerini tutup başının üstüne sabitledim.

Bacakları çılgınca sallanıyordu. Başını öne doğru eğip bana kafa atmaya çalıştı ama ben yine aynı tuzağa düşmeyecektim. Onun ulaşamayacağı bir mesafeye geriye eğildim.

"Yakaladım seni," diye fısıldadım, ona sırtarak. "şimdi, ödölümle ne yapacağım?"

Ağır ağır nefes alıyordu, gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı vardı. Ama başka bir şey daha vardı. Tanıdığım bir şey. "şimdi beni tecavüz edeceksin, değil mi?" Bunu söylerkenki nefes nefese inlemesi olmasaydı, bunu gerçekten yapacağımdan korktuğunu düşünürdüm. Sonra kalçalarının altımda dönmeye başladığını hissettim, sanki kontrol edemiyormuş gibi, ve onun da benim kadar tahrik olduğunu anladım.

O da kavgayı mı seviyordu?

"Kadınları zorla almam. Beni istiyorlarsa, önce bana söylemeleri gerekir."

Tecavüz kelimesini sevmiyordum. Rol yapma senaryosunda bile. CNC'yi daha önce denemiştim, ama çok fazla değil. Primal play ve CNC bazı yönlerden benzerdi, ama diğer yönlerden çok farklıydı.

Her ikisi de hakimiyet ve itaat üzerine odaklanıyordu, ki bu benim keşfetmeyi sevdiğim ana şeylerden biriydi.

"Seni istiyorum," diye inledi Drea, dişlerini sıkarak. "Her zaman elime geçirebildiğim keskin bir nesneyle gözünü oymak istiyorum." Onun dürüstlüğünü sevdim. Çok ferahlatıcıydı.

Boğazımdan bir kıkırdama çıktı. "Ne ilginç bir ikilem içindeymişsin."

Geri çekildim, ayağa kalktım ve birkaç adım geri attım. Drea dirseklerine dayanarak, kafası karışmış bir ifadeyle bana baktı. Yüzü kızarmıştı, göğsü nefes nefese inip kalkıyordu, gözleri içimde hissettiğim ateşle yanıyordu.

Evet, kavgayı kesinlikle sevmişti.

"Hadi, acele et. Ayağa kalk."

Ayağa kalktı, yüzündeki o kavgacı bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Kaçmak istiyordu, ama aynı zamanda benimle sevişmek de istiyordu. Bu yakıcı çekim ikimizi de etkiliyor gibiydi. Gözleri

kapıya kaydı, tekrar kaçma düşüncesi o kadar açıktı ki yüzünde belirgin bir şekilde görünüyordu.

"Tekrar kaçarsan, seni o odaya geri götürürüm ve kendi pisliğin içinde oturursun."

Bakışları on kat daha sertleşti. Hâlâ bunu düşünüyor gibi görünüyordu.

"İkimiz de seni yakalayacağımı biliyoruz," diye alay ettim, vücudumu gevşek tutarak, saldırmaya hazır bir şekilde.

Birkaç saniye orada durup ne yapacağını düşündü. Yanındaki bankı tekmeledi, dudaklarından hayal kırıklığı dolu bir homurtu çıktı. "Beni burada tutamazsın! İnsanlar beni aramaya gelecek."

"Seni bulamayacaklar." Bundan emindim. "Son şansın. Duş almak istiyor musun, istemiyor musun?"

Ayağını yere vurdu. "Evet."

Deponun diğer ucundaki kapıyı işaret ettim. "Yürü."

Duş odasına vardığımızda, kapıyı açtım ve onun için açık tuttum.

Burun kıvırdı. "Ne, şimdi centilmen gibi davranmaya mı başlayacaksın?" Bu retorik bir soruydu. Bana cevap verme şansı bile vermeden yanımdan geçip gitti. Zaten cevap verecek de değildim. Ben centilmen değildim. Tam tersine.

Odanın arkasında bir sıra duş vardı. Onların solunda, duvarın tüm uzunluğu boyunca uzanan bir ayna ve önünde eşit aralıklarla yerleştirilmiş lavabolar vardı. Sağda ise yirmi kişinin eşyalarını saklayabileceği kadar dolap ve havlu ve duş ürünlerinin bulunduğu bir raf vardı.

Drea'nın odayı taramasını bekledim. Gözleri soldan sağa her şeyi taradı. Ayna, duşlar, dolaplar. Kafası duşlara doğru geriye doğru savruldu ve bir kez daha baktı. Bana döndü, gözleri öfkeyle doluydu.

Duşların kapısı yoktu. Tamamen açıktılar.

Sırıtmamı bastırdım. "O zaman acele et. On dakikan var." Bana öfkeyle baktı. "Mahremiyet diye bir şey duydun mu hiç?"

"Kaçmaya çalıştığın anda mahremiyet hakkını kaybettin." Burada dışarı çıkabileceği birkaç pencere vardı. Onu yalnız bırakmamın imkanı yoktu.

'deki bakışı daha da şiddetlendi. Oh, I just loved that look in her eyes.

Onu kızdırmak hızla benim yeni favori şeyim haline geliyordu.

Drea odanın sağ tarafına yürüdü ve bir havlu aldı, onu raftan agresif bir şekilde çekip aldı. Şampuan, saç kremi ve vücut şampuanı şişelerini aldı ve geri döndü, onları duşların önündeki uzun ahşap bankın üzerine bıraktı.

"Arkanı dön," diye bağırdı, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Onun duruşunu taklit ederek kapıya yaslandım ve onun istediğini yapmaya hiç niyetim olmadığını açıkça belli ettim.

Birbirimize baktık, aramızda cinsel gerilim vardı.

Birkaç saniye daha yoğun bir göz teması kurduktan sonra, dik durdu, başını yukarı kaldırdı ve tişörtünü çıkardı. Siyah pamuklu sütyen içindeki dolgun göğüsleri beni karşıladı. Ağzım kurudu. Sıradan bir sütyendi, özellikle cesur veya heyecan verici bir yanı yoktu. Yine de onda, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Üst vücudunun tamamı dövmelele kaplıydı. Kafatasları, kanlı hançerler, güller. Göğsünün tamamını kaplayan devasa, ateş püskürten bir ejderha. Görebildiğim her santimetrekaie derisinde farklı grafik görüntüler vardı. O, şimdiye kadar birlikte olduğum tüm kadınların tam tersiydi. Çoğu zarifti. Rafine. Klasikti.

Drea ise kaba, ağzı bozuk ve ateşliydi. Ve daha önce hiç kimseye bu kadar çekici gelmemişti.

Drea yırtık kot pantolonunun düğmelerini açtı, pantolonunu aşağı itti ve içinden çıktı. İç çamaşırı sütyeniyle uyumluydu. Siyah. Pamuklu. Sade. *Son derece seksi.*

Bacaklarında daha fazla dövme vardı.

Tanrım, başından ayak parmaklarına kadar dövmeyle mi kaplıydı?

Umurumda değildi. Dövmeler genelde benim tarzım değildi, ama Drea ile ilgili her şeyin beni tahrik ettiğini çabucak keşfettim.

Gözleri bana kilitlenmiş halde, arkasına uzanıp sütyenini açtı ve düşmesine izin verdi.

Tanrım, merhamet et. Göğüs uçları piercingliydi.

Sonra iç çamaşırını indirdi. Üzerine atlayıp onu parçalamamak için tüm irademi kullanmam gerekti. İçimde aç bir kurt gibi, onu hemen alıp, kızgın bir vahşi hayvan gibi becermek için çılgılık atan bir canavar vardı. Dışarıdan ise, sanki önümde çıplak bir kadın yokmuş gibi, soğukkanlı, sakın ve kendime hakimdim. Önemli bir şey değildi.

Drea döndü ve bana sırtını dönerek tamamen rahat bir şekilde duşa doğru yürüdü. Neredeyse dizlerimin üzerine çöküp ona tapınacaktım.

Ben bir popo adamıydım. Drea'nın poposu sadece ısırarak isteyeceğim kadar çekici değildi. Aynı zamanda dolgun ve sıkıydı, sanki saatlerce çalışarak kaslarını mükemmelleştirmiş gibiydi.

Sürpriz, sürpriz. Vücudunun arkasında, kıcının üzerinde ve bacaklarında daha fazla dövme vardı. Gerçekten baştan ayağa dövmeyle kaplıydı.

Beni tahrik eden sadece vücudu değildi, duruşuydu da. İşte karşımdaydı, çıplak, açıkta, ve bu onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Benim yoğun bakışlarım altında korkup saklanmaya çalışmadı. Hiçbir gerginlik ya da utanç yoktu. Utanılacak bir şey de yoktu zaten. Vücudu mükemmellik abidesi gibiydi. Tam anlamıyla bir sanat eseri.

Drea kendine, vücuduna tamamen güveniyordu. Ve bu beni ona karşı on kat daha fazla tahrik etti.

On İkinci Bölüm

Tamam. Derin, sakın nefesler, Drea. Nefes al, nefes ver. Bir, iki. İşte böyle. Arkandaki büyük, kasvetli pisliği görmezden gel. Sadece elindeki işe odaklan.

Islak, sabunlu ellerimi vücudumun üzerinde gezdirerek, kendimi temizlerken ellerimin titremesini engellemeye çabaladım. Aleksandr'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, soğuk su üzerimde akmasına rağmen, onun yoğun bakışları beni içten dışa yakıyordu.

Neden ona bu kadar çekici geliyordum? Bu adil değildi.

Kaçmanın boşuna bir girişim olacağını bilmeliydim, ama denemek zorundaydım. Ve o, onun izni olmadan hiçbir yere gidemeyeceğimi kanıtladı. O lanet olası koca adam, iri cüssesine rağmen çok hızlıydı.

Duşlarda kapı olmadığını ilk fark ettiğimde *çok sinirlendim*. Bir tür tuzak olduğunu biliyordum. Aleksandr'ın sadece iyilikten düş almama izin vermediğini biliyordum (çünkü onun böyle bir iyiliği olmadığına emindim). Peki tuzak neydi? Beni sürekli izlemek.

Ama beni en çok kızdıran şey bu değildi. Beni en çok kızdıran şey, onun beni izlemesini *istememdi*. Aleksandr gibi bir adamın - tüm o güç ve kuvvet, o hakim bakış ve erkeksi enerji - bana odaklanması, daha önce hiç yaşamadığım en büyük adrenalin patlamasıydı. Daha önceki kavgamızdan sonra vücudumun hala titrediğini söylememe gerek yok.

Sutyenimi çıkardığımda bana attığı açgözlü bakışlar yüzünden amım onun için sırlıslam olmuştu. Çok iyi bir poker yüzü vardı, ama gözlerinde parıltıdayan saf arzu ve ihtiyacı gizleyemiyordu. Sanki ellerini benden uzak tutmak için mücadele ediyormuş gibi yumruklarını sıkıyordu.

Bu beni... güçlü hissettirdi. Bu adamı vücudu titreyip dişlerini gıcırdatacak kadar etkileyebildiğim için kendimi çok mutlu hissettim.

Nedenini bilmiyordum, ama nedense onun normalde tercih ettiği tip olmadığını hissediyordum. Eminim uzun boylu, uzun bacaklı kadınlardan hoşlanıyordu. Model gibi vücutları ve zarif güzellikleri olan. Şık, kibirli tipler.

Bu ben değildim.

Ben sert ve kavgacı tipteydim. Aşağılık, pis, "beni kızdırırsan kıcına tekmeyle basarım" tipi.

Yüzüm hariç tüm vücudum dövmelele kaplıydı. Annem bana yüzüme dövme yaptırmamam için söz verdirtti, çünkü, aynen şöyle dedi: "Senin yüzün bir melek yüzü, onu o çirkin resimlerle mahvetme."

Gözlerimi devirdim.

Annem eski kafalıydı. Dövmeleri, piercingleri, renkli saçları nefret ederdi. Aslında normların dışında olan her şeyi.

Aleksandr'ın muhtemelen alışık olduğu düzgün ve terbiyeli tipin tam tersiydim. Yine de gözleri bir an olsun vücudumdan ayrılmadı.

Başımı su akıntısının altına eğdim. *Tanrım*. Çok iyi geldi. Bir şeyin değerini, o şey elinden alınana kadar anlamazsın. Günde bir kez duş almanın lüksü gibi.

Boynumu bir yandan diğer yana çevirerek suyun sırtımdan akmasına izin verdim. Basınç inanılmazdı.

"İki dakika," diye bağırdı Aleksandr arkamdan.

Kaşlarımı çattım. O piçin orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden omzuma baktım.

Evet, hala bana bakıyordu. Gözleri kıcıma yapışmıştı. Sırıtişımı saklamak için tekrar döndüm. Spor salonunda geçirdiğim onca saatin karşılığını fazlasıyla alıyordum.

Yaramazlık içimi kapladı. Oynamak istedim. Alay etmek istedim. Aleksandr'ın bana yaptığı gibi onunla dalga geçmek istedim. Hala neden beni duşta izlemek istediğini tam olarak anlamamıştım. Kontrolümün ne kadar az olduğunu göstermek için bir tür güç gösterisi miydi? Yoksa daha çok bir meydan okuma mıydı? Bunu yapacak *cesaretim* olup olmadığını görmek için mi?

Her halükarda, şimdi onunla uğraşma sırası bendeydi. Onunla boğuşmak cinsel ihtiyaçlarımı artırmıştı ve boşalmak için can atıyordum. Sert şeyleri severdim. Sert. Partnerim beni yerde tutmaya çalışırken kavgaya etmeyi, yumruk atmayı, tekmelemeyi, bağırmayı severdim. Kaçmaya çalışsam da, Aleksandr'ın

bedenini hissetmek inanılmazdı. Kaçmaya çalıştığım için sinir bozucu, ama aynı zamanda inanılmazdı.

Lanet olsun. Bu çelişkili duygular beni gerçekten delirtiyordu.

Hiçbir zaman normal, sıradan cinsel arzularım olmasını dilemedim. Ama şimdi öyle olmayı dilerdim, çünkü o zaman onun hakimiyetinden bu kadar tahrik olmazdım.

Yan döndüm, böylece ne yaptığımı mükemmel bir şekilde görebildi. Ellerimi boynumdan başlayarak göğüslerime doğru yavaşça indirdim ve ikisini de sertçe sıktım, bu da zevk içimi kaplarken başımı geriye doğru eğmeme neden oldu.

Göğüslerimle oynanmasını seviyordum. Her iki meme ucumdaki piercingler zevki daha da artırıyordu.

Gözümün ucuyla Aleksandr'a baktım. Tahta gibi sertleşmişti. O kadar sertleşmişti ki nefes alıp almadığından bile emin değildim. Parmaklarımı karnımdan yavaşça aşağıya, doğrudan amıma doğru kaydırırken bakışları ellerime kilitlenmişti.

"Otuz saniye," diye homurdandı Aleksandr, dişlerini gösterip yumruklarını sıktı. Boynunun yanındaki damarlar şişmiş, hareket etmemek için gösterdiği tüm çabayla zonkluyordu.

Dudaklarımın kıvrıldığı sinsi gülümsemeye engel olamadım. Otuz saniye, planladığım şey için fazlasıyla yeterli bir süreydi.

Parmaklarımla klitorisimi hafifçe okşadım, içimi bir titreme kapladı. İçimde zevk yükseldi ve inledim.

Siktir, çok gergindim. Aleksandr'ın gözleri vücudumun yan tarafında bir delik açarken, aşırı hassas cildimden su akarken ve parmaklarım klitorisime hafifçe dokunurken, utanç verici bir şekilde boşalmaya çok yakındım.

Her zaman çok cinsel bir insan olmuştum. Hiç utangaç değildim. Ve dürüst olmak gerekirse, bu tür bir şeyi, başka birinin önünde kendimi tatmin etmeyi ilk kez yapmıyordum. "Seks bağımlısı" denecek biri değildim, en azından resmi olarak. Ama kesinlikle ona yakındım. Seksi seviyordum. Çok düşünüyordum, çok yapıyordum... aslında durum ne zaman uygun olursa. Cinselliğim konusunda özgürdüm. Kişiliğimin bu maceracı yönünü asla saklamadım.

Cildim yanıyordu, nefesim hızlanmıştı. Aleksandr'ın tüm dikkatini üzerimde hissetmek, en büyük zevkti. Kendimi güçlü hissettiriyordu. İstenen. Sanki dünyadaki tek kadınmışım gibi.

Gerçekte, ondan nefret etmem gerektiğini biliyordum. Yaptıklarından ve buraya gelmeme neden olduğundan nefret etmem gerektiğini. Ama şu anda, bunların hiçbirini umursayamıyordum. Aleksandr bana, beni yere atıp, yürüyemeyecek, düşünemeyecek hale gelene kadar becermek istediği gibi bakarken, umursayamıyordum.

Sonuçlarıyla sonra ilgilenirdim.

"Zaman doldu. Çık dışarı yoksa seni dışarı sürüklerim," diye bağırdı Aleksandr, bir adım öne çıkarak.

Tamamen kayıtsız bir tavırla duşu kapattım ve dışarı çıktım, bankın üstünden havlumu aldım. Aleksandr'a, sanki odada yokmuş gibi, kendimi rahatça kurularken tam önünden baktım.

Gözleri amıma kaydı ve yüzünde bir kaş çatma belirdi.

Nedenini biliyordum. Gördüğü şeyin gerçek olup olmadığından emin değildi.

Görüyordu.

Vücudumun her yerinde olan çok sayıda piercingin yanı sıra - kulaklar, kaş, dil, göbek, göğüsler - klitorisime de piercing yaptırmıştım.

Yaptırdığım tüm dövmeler ve piercingler arasında, bu kesinlikle en kötüsü, en acı verici olanıydı. Ama dostum, buna değdi. Sadece zevki artırmakla kalmadı, erkekler de buna *deli* oluyordu.

Aleksandr başını eğdi, gözleri hala uyluklarımın arasında görebildiği küçük metal parçaya kilitliydi.

Ona doğru yürürken havluyla saçlarımı hafifçe kuruladım ve kalçalarımı biraz daha salladım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Bu noktada, tamamen hayvani içgüdülerimle hareket ediyordum. Onun için yaptığım alaycı gösteri, sadece kendi tahrikimi artırmış, onun bana dokunmasını istemişti. Beni öpmesini. Beni o kadar şiddetle tutmasını ki, cildimde morluklar bıraksın. Ruhumda.

Aleksandr beni izliyordu, gözlerinde karanlık, yırtıcı bir bakış vardı. Hareket etmedi, hala kapının önünde duruyordu. Kaslı, geniş omuzları kapının tüm genişliğini kaplıyordu, devasa boyutuna daha da fazla dikkat çekiyordu.

Onun önünde durdum. Gözlerimiz kilitlendi. Aramızda cinsel gerilim, yıldırım çarpması gibi bir güçle çaktı ve içimi yaktı. O kadar seksi ki. O parlak mavi gözler. O çene. Yüzünün keskin, heykel gibi hatları.

Parmaklarımla göğsünün bir tarafından diğer tarafına doğru gezdim, sert ve sıkı kaslardan başka bir şey hissetmedim. "Gösterinin tadını çıkardın mı?" diye fısıldadım,

dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve dişlerimle yakaladım.

Burun delikleri genişledi, göğsü hızlı nefes alıp vererek inip kalkıyordu. Eli bileğimi kavradı ve hareketlerimi durdurdu. "Daha iyisini gördüm," diye derin bir sesle mırıldandı.

Kaşlarımı kaldırdım, hiç de alınmamıştım. Muhtemelen daha iyilerini görmüştü. Gözlerim pantolonundaki sertleşmiş penise kaydı ve tekrar yukarı çıktı. "Küçük Aleksandr hoşlanmış görünüyordu."

Bana doğru adım attı, böylece penisi karnıma sıkıca bastırdı. "Bende *küçük* olan hiçbir şey yok."

Dudaklarımdan kaçmak üzere olan iniltiyi tuttum. *Tanrım*. Şaka yapmıyordu. Her santimi sert, kaslıydı. Sıkı. Belirgin. Peki ya penisi? Uzunluğu ve genişliğine bakılırsa, kocaman bir şeydi. Tıpkı onun geri kalanı gibi.

Tek istediğim, beni dizlerimin üzerine çökertip boğazımı sıkmasıydı. boğmasıydı.

Nedense Aleksandr, kafamın kirli, ahlaksız düşüncelerle dolu olduğunu biliyordu düşüncelele dolu olduğunu biliyordu. Belki de yüzümdeki ifade beni ele vermişti. Ya da belki de farkında olmadan ona sürtünmeye başlamış olmamdı.

Her neyse, bu onu çileden çıkardı.

Hırladı ve boş eliyle boğazımı kavradı, sırtım kapının yanındaki duvara çarpana kadar bizi döndürdü. Beni sadece boğazımdan tutarken ayak parmaklarım yere sürtündü, baskı mükemmeldi. Nefes almamı engelleyecek kadar sıkı değildi, ama başımın dönmesine yetecek kadar sıkıydı. Bu... muhteşemdi. Tam da sevdiğim gibi.

"Dikkatli ol, *malyshka*." Burnumuz burnumuza değene kadar öne eğildi, nefesi yüzümü okşadı. "Ben senin oynayabileceğin türden bir adam değilim."

"Ya ben oynamak istersem?" Şakacı bir şekilde dudaklarını yaladım. Keskin bir nefes aldı, gözlerini kapattı.

Ne yapıyordum ben? Bu delilikti. *Ben* deliydim. Aleksandr düşmandı. Adamlarımı öldürmüştü. Beni işkence zindanında neredeyse bir hafta boyunca sandalyeye bağlamıştı. Ama bunların hiçbirisi ona karşı hissettiğim ezici çekiciliği azaltmadı. Bazen çekicilik böyle işlerdi. Birinden nefret edebilirsin ama yine de onunla sevişmek isteyebilirsin.

Onun önünde kendime dokunarak, ona karşı duyduğum arzunun çılgınca yayılmasına izin verdim. Şu anda, onun ve vücuduna karşı duyduğum yakıcı, her şeyi tüketen arzuyu tatmin etmekten başka hiçbir şey umurumda değildi.

Aleksandr'ın gözleri açıldı, şehvetle parlıyordu. "Bana karşı koyamazsın. Senin gibi küçük bir şeyi parçalarım."

Aleksandr'ın gözleri açıldı, şehvetle yanıyordu. "Bana dayanamazsın. Senin gibi küçük bir şeyi parçalarım."

Ona küstahça sırttım. "Sorun değil. Parçalanmak umurumda değil. Beni tekrar bir araya getirdiğin sürece." Sonra dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım.

Üç saniye boyunca beni öptü, sonra ağzını benden ayırdı. "Hayır." Elini boğazıma doladı, bir daha kıpırdamamamı söyledi. "Beniöpme hakkını henüz kazanmadın."

Bir titreme beni sardı. Kıvrandım, kalçalarımı sıkıştırarak amımda oluşan baskıyı hafifletmeye çalıştım.

Evet. Evet. Bunu hak etmemi sağla.

Boğazımı bıraktı ve ayaklarım yere basmaya başladı. Saçımı avuçlayarak beni duşlara doğru sürükledi. Tutuşunda yumuşaklık ya da nezaket yoktu. Sert ve kuvvetliydi. Tam da istediğim gibiydi.

Aleksandr beni istediği yere götürdü, sırtım duşlara, önüm tahta bankta duruyordu. Rafta yeni bir havlu aldı ve arkamda yere serdi.

Tüylerim diken diken oldu, içimi heyecan kapladı. Ne olup bittiğini, Aleksandr'ın ne planladığını bilmiyordum ve umurumda da değildi. O kadar heyecanlıydım ki, yerinde duramıyordum, vücudum titriyordu.

Aleksandr etrafımda dolaşırken bana dokundu ve tam önümdeki tahta bankta oturdu. "Otur ve bacaklarını aç" diye emretti.

Havluya oturdum ve emrettiği gibi yaptım.

"Daha fazla."

Bacaklarımı çok fazla açtığım için hafif bir acı hissedene kadar açtım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sanki göğsümden fırlayacakmış gibi kulaklarımda hissedebiliyordum.

Güm. Güm. Güm.

Tamamen çıplaktım, ona açılmıştım, tüm vücudum onun incelemesine açıktı.

Başını yana eğdi, gözleri cildimin her santimini taradı. Klitorisimden sarkan piercing'e bakınca yüzünde meraklı bir ifade belirdi. Bakışlarında ateş vardı. İki elini arkamdaki bankın üzerine koydu

ve geriye yaslandı, kasları gerildi, ağırlığını desteklerken gömleğini yırtacakmış gibi görünüyordu.

Kızgın bir şekilde kaşlarımı çattım. "Ne başladığını bitir."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Ben..." Aniden farkına vardım. Benden kendimi tatmin etmemi istiyordu. O izlerken.

Mevcut pozisyonunu düşünürsek, bu ona gösterinin en ön sırasından izleme imkanı veriyordu.

Dudaklarım sinsî bir heyecanla kıvrıldı. Ellerimi göğsüme doğru kaydardım, göğüslerimi kavradım ve meme uçlarımı çimdikledim. Başım geriye doğru yuvarlandı ve bir inilti kaçtı. Daha da aşağıya doğru devam ettim, parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirdim. Piercingimi hafifçe çektim ve zevk çılgılığını bastırmak için dudağımı ısırdım.

Aleksandr, göz bebekleri büyümüş, nefesi derinleşmiş, sarsılmaz bir odaklanma ile izliyordu. Elleri hareket etti ve uyluklarının yanındaki koltuğun kenarını kavradı, ahşap onun gücünün ağırlığı altında inledi. Sanki kendini tutmak için onu kullanıyormuş gibiydi. Hareketsiz kalmak için. Öne uzanıp kontrolü ele almaktan kendini alıkoymak için.

"İzlemeyi seviyor musun?" diye fısıldadım, kalçalarım yavaş daireler çizerek, hızla yaklaşan orgazmı kovalarken dönüp duruyordu.

"Birçok şeyi severim," diye dalgın dalgın cevapladı. Bakışları tamamen benim hareketlerime odaklanmıştı, sanki dünyadaki en ilgi çekici şey benmişim gibi.

Onun önümde olması, tüm dikkatinin sadece bana odaklanması beni daha da ateşledi, cildim yanıyordu.

"Öyle mi? Ne gibi? Söyle bana."

O kristal mavisi gözler yüzüme doğru kaydı. "Neden?"

"Sesini seviyorum." Her konuştuğunda, söylediği her kelime beni uçurumun kenarına biraz daha yaklaştırıyordu. Aksanı. O kaba, derin sesi...

Bacaklarım titremeye başladı, zevkim doruğa çıktı.

Tanrım.

Zaten önceden de yakındım, ama şimdi...

"Ne yapmaktan hoşlandığımı duymak ister misin, *malyshka*? Nasıl sevişmekten hoşlandığımı?"

Beni tahrik eden şey nedir?

Parmaklarım klitorisim üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladı. Amım, tutunacak bir şey bulmak için çaresizce kasıldı. İki parmağımı içeri ittim, orgazmım yaklaşırken inleyip sızlanıyordum.

Aleksandr sıkılmış dişlerinin arasından hava emdi, gri eşofmanının üzerinden sikini avuçladı.

Büyük ve kalın görünüyordu ve ben onu ellerimle tutmak için can atıyordum. Beni yere yatırıp, sanki yarın yokmuş gibi siktiği sırada onu içimde hissetmek istiyordum.

"Sana yapmak istediğim tüm o iğrenç, ahlaksız şeyleri duymak ister misin?" Aleksandr homurdandı, gözlerinde o kadar çok arzu ve şehvet vardı ki, tüm vücudumu ateşe verdi. "Senin benim sikimde boğulduğunu, o güzel yüzünden gözyaşları akarken, ben boğazına boşalana kadar hayal ettiğimi? Boğulana kadar?"

Orgazmım oradaydı. Tam oradaydı. Çok yakındı. Görebiliyordum. Tadını alabiliyordum. Sadece ihtiyacım olan şey...

"Ya da belki seni nasıl kovaladığımı duymak istersin. Seni avladığımı. Seni yere atıp, sana benim iyi, kirli küçük seks oyuncağım diye seslenirken siktiğimi?"

Bu yeterliydi. Beyaz sıcak bir zevk omurgamdan yukarı doğru yükseldi, sırtım kavislenirken, amım parmaklarımın etrafında dalgalanırken içimdeki her sinire yayıldı. Uzun ve derin bir inilti çıkardım, zevki uzatmak için klitoris piercingimi tekrar çektim. Vücudum titredi, gözlerim geriye doğru yuvarlandı.

Sonra ağırlıksız hale geldim, her tarafım sert, tonlu kaslarla çevriliydi.

Aleksandr beni yerden kaldırıp kucağına aldı. Elleri saçlarımda, kıcımdaydı, ağzını ağzıma yapıştırırken derime derinlemesine gömüldü. Dişlerimiz çarpıştı, dillerimiz birbiriyle savaşıyor her şeyi tüketen, zihni uyuşturan bir öpücük verdi.

Aleksandr'ın aç kurt gibi homurtusu boğazımda titreşti. "Tadın çok tatlı," diye fısıldadı dudaklarıma. "Her yerin tatlı mı?" Eli aşağı kayd ve amımı sertçe avuçladı, parmakları içeri daldı.

Zevkle inledim ve kendimi ona sürttüm.

Onları çok çabuk çıkardı ve ben, onların ait oldukları yere geri dönmelerini umutsuzca isterken inledim. Onları dudaklarına götürdü ve gözlerini benimkilere sıkıca kilitledi, dilini parmak uçlarının altından üstüne doğru gezdirdi.

"Mmm, kesinlikle her yerin tatlı." Parmaklarını dudaklarıma sürüp, ıslaklığımla kapladıktan sonra beni tekrar öptü. Daha sert. Daha vahşi.

Elleri kalçalarımı kavradı ve beni kendisine sürttü, pantolonunun ve penisinin vajinama sürtünmesi beni inlemeye başladı. Ellerim saçlarına daldı, tırnaklarım kafa derisini kazıdı.

O inledi ve beni daha sert öptü.

Hazırdım, onun beni alması için çok hazırdım. Beni sik. Beni sahiplen. Aleksandr'ın beni kendine ait yapmasından daha fazla bir şeye ihtiyacım olmadı. Beni o kadar sert sik ki, bedenimde ve ruhumda iz bıraksın.

"Çığlık atmanı istiyorum," diye homurdandı, çenemi ısırıp çene kemiğimi ısırarak boynuma doğru ilerledi. Dişleri meme piercingimden birini kavradı ve çekti.

Şok, acı ve zevk bir araya gelerek göğsüme yayılırken çığlık attım.

"Daha fazla." Meme ucumu ağzına aldı, dili hassas tomurcuğun etrafında dönüyordu. Eli serbest göğsümü avuçladı, parmakları piercingi çekerken, aynı anda ağzındaki meme ucunu emiyordu.

"Evet, evet. *Oh, dios. Que bueno, que bueno,*" *Oh tanrım. Çok iyi, çok iyi.* Sözlerim bilinçli bir düşünce olmadan İngilizceden İspanyolcaya geçti. Dudakları üzerimde, amım onun sikine sürtünüyordu ve tüm o güçlü, sağlam kaslar beni çevreliyordu, zihnim yorgun düşmüştü. Tek düşünebildiğim şey içimi kaplayan zevkti.

"Sen hassas bir şeysin, değil mi? Duyarlı, çok duyarlı." Üç parmağını içime soktu ve ben bu sert istilaya çığlık attım. "Ve sıkı. Çığlık at. Benim için çığlık at, *malyshka.*"

Yakındım, tekrar patlamaya hazırdım. "*Aleksandr,*" diye inledim, adını uzatarak. Neredeyse geldim. Sadece birkaç saniye, evet, evet...

Kapı birden açıldı. "Zander, burada mısın? Senin..."

Donakaldım, tüm vücudum kilitlendi. Aleksandr'ın omzunun üzerinden, kardeşinin kapıda donakalmış durduğunu gördüm, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı şoktan açık kalmıştı.

Aleksandr beni kendine daha da yaklaştırdı, başını yana çevirdi. "Çık dışarı!"

"Ama orada... biri..." "Çık

dışarı, Lukyan!"

Kapıyı çarpıp dışarı çıktı.

Havada garip bir sessizlik hakimdi. Heyecanım hala oradaydı, biraz azalmıştı ama yine de oradaydı. Geriye yaslandım ve

Aleksandr'ın gözlerine baktım. Gözleri vahşi, yabani, hayvaniydi. Daha fazlasını isteyen bir adam gibi.

Odaya bir kapı çalma sesi yankılandı. "Zander, *gerçekten* buradan çıkmak isteyeceksin." Boğuk bir ses seslendi.

Aleksandr, yüzünde hayal kırıklığıyla hırladı. Bir kolunu belime doladı ve ayağa kalkarken beni kendine doğru çekti. Yavaşça beni ayağa kaldırdı, vücudum inerken onun vücudunu okşadı. "Giyin," diye sertçe bağırdı ve kapıya doğru yöneldi.

Dudaklarımı büzdüm ve onun uzaklaşmasını izledim. Büyük, içten bir romantik jest beklemiyordum. Aleksandr tam da öyle bir tip değildi. Ama hiçbir şey yok mu? Aramızda olanları kabul etmek için kıcıma bir şaplak ya da seksi bir sırtış bile yok mu?

Kaba.

Kaşlarımı çatarak kıyafetlerimi aldım.

İç çamaşırım nerede?

Dizlerimin üzerine çöküp koltuğun altına baktım. Yoktu.

Kaşlarım daha da çatıldı, başımı bir yandan diğer yana çevirerek zemini taradım.

Ne oluyor lan?

Hiçbir yerde yoklardı. Sanki ortadan kaybolmuşlardı.

"Hadi, acele et." Aleksandr kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde sabırsız bir ifade vardı.

"Evet, evet. Sabırlı ol." Hızlıca giysilerimi giydim, hala iç çamaşırlarımı arıyordum. Onları giyecek değildim. Bu hijyenik olmazdı. Ama yine de, sanki havaya karışıp yok olmuş gibiydiler, bu çok garipti.

Aleksandr'ın yanına gittiğimde, kapıyı açtı ve dışarı çıktık. Kardeşi dev boks ringinin kenarında oturmuş, bacaklarını ileri geri sallıyordu. O ve deponun girişinde duran bir kadın dışında, yer boşalmıştı.

Aleksandr, beni makinelerin labirentinden geçerek hapishaneme geri götürürken ikisini de fark etmedi. Kardeşi sırtarak bana selam vermek için parmaklarını salladı. Ben de hafifçe kaşlarımı çatarak ona garip bir şekilde el salladım. O da göz kırptı.

Kadın ise çok daha az dostçaydı. Bana düşmanca bakarak, dalgalar halinde düşmanca bir enerji yayıyordu. Güzeldi. Uzundu. İnceydi. Koyu saçlıydı. Berrak, porselen gibi bir cildi vardı. Kim olduğunu ya da ona gözümü oymak istermiş gibi bakmasına neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Ve umurumda da değildi. Sorunu neyse, *onun* sorunuydu. Benim değil.

Aleksandr beni cehennemin derinliklerine geri götürürken, aramızda garip bir sessizlik vardı ve ben bu sessizliği bozmak niyetinde değildim. Olanları görmezden gelip, az önce birbirimizi parçalamak üzereymişiz gibi davranmak istiyorsa, sorun değildi.

Gözlerim vücudunu taradı. Geniş omuzlarını ve bir çeyreklik atsan sekip geri dönecek kadar sıkı kalçalarını. Ona karşı hissettiğim çekicilik, ona dokunma, onu *hissetme* arzusu, onun önünde boşaldıktan sonra yok olur umuyordum. Ama yok olmadı. Hatta daha da şiddetlendi.

Hâlâ ona karşı çok açtım.

Aleksandr benim "odamın" kapısını açtığında, durakladım, kapıda tereddüt ettim. Buraya geldiğimden beri kelepçelerden kurtulduğum en uzun süre buydu. Tekrar kilitlenip hareket edememek istemiyordum. Kollarımı ya da bacaklarımı uzatmak. Dayanılmazdı.

Bir adım geri attım, başımı salladım. Hayır. Tekrar kilitlenip bağlanmayacaktım.

Aleksandr bileğimi kavrayarak beni durdurdu. Gözlerinde bir şey parladı. Neredeyse endişe olduğunu söyleyebilirdim, ama düşündükçe bu daha da saçma geliyordu.

"Beni o sandalyeye geri oturtmak istiyorsan, beni tekmeleyip bağırarak sürüklemek zorunda kalacaksın. Lanet olası bir kavga etmeden tekrar kelepçelenmeyeceğim." Omuzlarımı dikleştirdim, kendimi daha uzun, daha otoriter göstermeye çalıştım. Kararlılığım omurgamı dikleştirdi. Şansım olmadığını bilsem de onunla savaşıyordum.

Aleksandr bana baktı, kaşlarından biri hafifçe yukarı kalktı. Omzunun üzerinden odaya baktı ve tekrar bana döndü. Yavaşça nefes verdi.

Beni zorla çekmeye başladığında, ona karşı direndim. Sonra aniden beni bıraktı ve odaya adımımı attığım anda sendeledim.

"Uslu dur, *malyshka*," diye uyardı, sesinde karanlık bir ton vardı. "Eğer sorun çıkarırsan, sandalyeye kelepçelenmek en küçük derdin olacak." Kapıyı yüzüme çarptı ve beni serbest bıraktı.

On Üçüncü Bölüm

Parmaklarım cebimdeki küçük kumaş parçasını sıktı, Drea ile başladığımız işi bitirmek için arkamı dönmek için ne kadar çaba sarf ettiğimden vücudum titriyordu. Onu istediğim gibi almak. Onu duvara karşı sikmek. Yerde. Masamın üzerinde eğilmiş halde.

Hepsini istiyordum ve bu tehlikeliydi.

Hâlâ dudaklarımda, dilimde onun tadını alabiliyordum. Hâlâ parmaklarımın altında onun pürüzsüz tenini hissedebiliyordum. Hâlâ bana sürtünen amının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Siktir, o muhteşemdi.

Kendini bırakış şekli. Sahip olduğu özgürlük. Kendisi olmaktan korkmuyordu. Zevkini kovalamaktan. Bana ne istediğini, kendini oraya ulaştırmak için neye ihtiyacı olduğunu söylemekten.

Ondan tamamen etkilenmiştim. Ona hayran kalmıştım. Daha önce kadınlara direnmekte hiç zorluk çekmemiştim. Bratva'nın gelecekteki *Pakhan'ı* olmak bazı avantajlar sağlıyordu. Kadınların resmen kendilerini sana atması da bunlardan biriydi.

Ama Drea'ya gelince, ona sahip olamazsam öleceğimi düşündüm. Çıkardığı o tatlı sesler, zevkle adımı fısıldaması, ona olan takıntımı o kadar körükledi ki, daha önce *hiç* yapmadığım bir şey yaptım.

Onun iç çamaşırını çaldım.

Bu sapıkların yaptığı bir şeydi. Ben birçok şeyim; katil, canavar, cinsel sapık. Ama *sapık mı?*

Hayır.

Onun iç çamaşırını tuhaf ve sapkın şeyler yapmak için almadım. Onu aldım çünkü... şey... onun bir parçasını yanımda tutmak istedim. Hepsi bu.

Gördün mü? O kadar da kötü değil, değil mi?

İnledim ve yüzümü avuçlarımla ovuşturdum. Aklımı kaçıırıyordum. Kesinlikle, lanet olası aklımı kaçıırıyordum. Mesele şu ki, yaklaşan deliliğimin sorumlusunun ne olduğunu, daha doğrusu kim olduğunu bilsem de, durmayacağımı biliyordum.

Artık çok geçti. Ona olan ihtiyacım çok ilerlemişti.

Drea şiddetli bir fırtına gibiydi; vahşi, kaotik, zapt edilemez. Yarattığı yıkıcı güzellikten gözlerini ayırmak imkansızdı. Eğer yoluna çıkarsan, o ateşli ruhu ve keskin zekasıyla seni paramparça edebilirdi.

Ben, zaptedilemeyi zapteden kişi olmak istedim. Onu dizlerinin üzerine çöktirmek, onun boyun eğdiği tek erkeğin ben olduğumu bilmek istedim.

Lukyan'ın sesi beni düşüncelerimden kopardı ve otomatik pilota çukurdan çıktığımı fark ettim. Hâlâ boks ringindeki yerinden kıpırdamamıştı, ama Drea ve ben yanından geçerken yüzünde dans eden şakacı ifade yok olmuştu, yerine doğrudan Mila'ya yönelik bir tedirginlik gelmişti.

Onun burada ne aradığını ya da izinsiz olarak ana kapıdan nasıl geçtiğini bilmiyordum. Son seviştığımızdan beri onunla konuşmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, o sevişme pek de unutulmaz değildi. O zamandan beri birkaç kez mesaj attı ama ben hiç cevap vermedim.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ve *onun* söyleyeceklerini dinlemek de istemiyordum. söyleyeceklerini dinlemek de istemiyordum.

Ana salonu geçip Lukyan'a doğru ilerlerken, Mila bana doğru bir adım attı. Ona, buraya gelmesinden duyduğum hayal kırıklığını gözlerimde yansıtarak sert bir bakış attım.

Mila'nın yüzü soldu, özgüveni bir anda düştü. Bir adım geri attı.

"Şimdi Zeta kadını sorgulamak için neden yardım istemediğini anlıyorum," dedi Lukyan gülerek ringden atladı. Bana doğru yavaşça yürüdü. "Ama itiraf etmeliyim ki, biraz kıskandım. Onu ben seçtiğime yemin edebilirim."

"Kapa çeneni, Lukyan." Kafamı Mila'ya doğru çevirdim. "Ne zaman geldi buraya?"

"On dakika önce. Gelip ön kapıyı çaldı, seni arıyordu."

"Önceden izin almadan ana kapıdan nasıl geçti?" Bu mülke ayak basan kişilerle ilgili katı kurallar vardı. Babam kurallarına çok titizdi. Hiç kimse, bizden biri önceden onay vermeden içeri giremezdi. Güvenlik görevlilerine önceden haber verilmemişse, kimseyi içeri almadan önce arayıp kontrol etmeleri gerekiyordu. Biri büyük bir hata yapmıştı ve kim olduğunu bulur bulmaz cezalandırılacaktı.

"Ethan, onun onay aldığını söyledi mi?" Kaşlarımı çattım. "Kimden? Senden mi?"

Lukyan şoktan geriye doğru eğildi. "Sanki o şeytani kadının mülke adım atmasına izin verecekmişim gibi."

Gözlerimi devirdim. Bazen çok dramatik davranıyordu. "O zaman kim?"

Nik olamazdı. O da Lukyan kadar ondan hoşlanmıyordu. Babamın onu tanıdığını da hiç sanmıyordum.

"Bilmiyorum. Bilmek istiyorsan ana kapıyı ara ve onlara sor. Ben zihin okuyucu değilim."

"Hayır, sen sadece başımın belasısın," diye iç geçirdim. "Çık git buradan. Ben hallederim."

Veda edercesine iki parmağını kaldırarak selam verdi, sonra topuklarını döndürüp dışarı çıktı.

Dikkatimi Mila'ya çevirdim. Hâlâ girişin yanında duruyordu. Yüzünde tereddütlü bir ifade vardı. Sanki ne yapacağını, ne söyleyeceğini merak ediyor gibiydi, ama gözlerinde öfke de vardı.

Bir şeye kızmıştı. Muhtemelen Drea ve benim duştan birlikte çıkmamızı izlemişti.

"O kadın kimdi, Alek?" diye sordu, bana dik dik bakarak.

Evet, tam da düşündüğüm gibi.

Onun sorusunu görmezden geldim. "Burada ne yapıyorsun, Mila?" "Mesajlarıma cevap vermedin."

"Bu yüzden habersizce buraya gelmeye mi karar verdin?"

"Senin için endişelendim. O kimdi?" Mila öfkesini artıran bir ses tonuyla tekrar sordu.

"Kim olduğu önemli değil."

"Saçmalık!" diye tısladı. "Onunla yattın mı?"

Gözlerimi kısarak, onun tavrından rahatsız oldum. "Biz birbirimize ait değiliz, Mila. Onunla yattım ya da yatmadım, seni ilgilendirmez."

"Kesinlikle ilgilendirir! Beni başka bir erkekle görsen nasıl hissederdin?"

"Hiç umursamazdım." Dürüstçe cevap verdim, çünkü umursamazdım.

Mila'nın yaptığı şey, daha doğrusu Mila'nın *kiminle* yaptığı şey beni ilgilendirmiyordu.

Yüzünde bir anlık acı belirdi. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Yıllardır birlikte yatıyoruz.

Kaşlarımı çattım. "Ee?"

"E-e ve?" diye öfkeyle kekeledi. "*Ve?!'*" diye bağırdı, bana doğru yürürken, her adımında topukları beton zeminde tıklıyordu. "Altı yıldır birlikteyiz. *Altı yıl*. İnkâr etmeye çalışabilirsin, ama beni önemseydiğini biliyorum. Biliyorum..."

"Seni önemsiyorum mu?" diye alay ettim. "Bir şeyi netleştirelim. Seni umursamıyorum. Sen benim sikimi sokabileceğim sıcak bir bedenisin. Hepsi bu. Kendini daha fazlası olduğuna inandırdıysan, bu senin sorunun. Şimdi, beni önemseydiğini iddia ederek zaman kaybetmeyelim. İkimiz de tek önemseydiğin şeyin benim gelecekteki *Pakhan* olmam olduğunu biliyoruz. Nikolai veya Lukyan olsaydı, benim yerime onlara bağlanırdın."

Şoktan ağzı açık kaldı.

"Bunca yıl sonra hala yerini bilmiyor olman beni şaşırtıyor. Buraya gelip, sanki burada olmaya hakkın varmış gibi, *haber vermeden* ortaya çıkma cüretini göstermen beni şaşırtıyor." Onun alanına girip boğazını sıktım. Bu hareketin cinsel bir yanı yoktu, her ne kadar geçmişte sevişmeden önce ona defalarca bu hareketi yapmış olsam da. Bu hareket tehditkardı. Öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu.

Mila boğuldu, nefes almaya çalıştı. Eli benim elime yapıştı, tırnakları derime batıyordu.

"Ethan'a kapılardan girme iznin olduğunu söyleyenin baban olduğunu sanıyorum, bu konu da zamanı gelince halledilecek. Şu anda *seninle ilgileniyorum*." Onu boğazından havaya kaldırdım. Nefes almaya çalışırken ayakları boşuna tekmeliyordu. "Bir dahaki sefere böyle bir şey yaparsan, benim bambaşka bir yönümü göreceksin.

sadece dūřmanlarıma sakladığım bir taraf." Yüzümdeki maskeyi düşürdüm ve içimdeki karanlığı serbest bıraktım. Sesim derin ve tehditkar bir tona dönüştü. "Anladın mı?"

Gözleri yaşlarla doldu, yüzü kızardı ve korkuyla kaplandı. Nefes nefese, çılgınca başını salladı. Bayılmak üzereydi. Ya da ölmek üzere. Hangisi olduğunu bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi. Hangisinin önce olacağını görmek için canım çekildi, ama onun yerine onu bıraktım. Yere çakıldı, ayaklarımın dibinde bir yığın halinde kaldı. Öksürdü, ciğerlerine tek bir büyük nefesle hava çekti. Dehşet dolu gözleri bana baktı.

"Ben seni cezalandırmaya karar vermeden önce gözümün önünden kaybolmanı öneririm. Ve bu, hoşuna gidecek bir ceza olmayacak."

Mila titrek bacaklarıyla ayağa kalktı. Kırmızı, ağrılı boğazını ovuşturdu, yutmaya çalışırken inleyerek, arkasına bakmadan kapıdan dışarı koştu.

Işıkları kapattım ve depo karanlığa gömüldü. Dışarı çıktım, kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim. Lukyan, ayak bileklerini çaprazlayarak depoya rahatça yaslandı.

"Burada ne yapıyorsun? Gitmeni söylediğimi sanıyordum." Eve doğru yürüdüm ve Lukyan peşimden geldi.

"Mila'nın ağlayarak kaçışını izleme fırsatı çok cazipti, kaçırıamazdım."

Kafamı salladım. Elbette öyleydi. Lukyan başkalarının acı çekmesini izlemeyi severdi, özellikle de onları sevmiyorsa.

"Peki, Zeta kadını sorgulamak için ne zaman sıra bana gelecek?" Donakaldım, sırtım gerildi. Ona döndüm. "Ne?"

Lukyan sırtıttı. "Ne? Paylaşmak istemiyor musun?" diye göz kırptı.

İkisiyle ilgili görüntüler zihnimde hızla geçip gitti ve öfkem doruğa ulaştı.

Hayır. Hayatta olmaz.

"Parmakları kırmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye bağırdım ve eve doğru yürümeye devam ettim.

O aptal sırtış yüzünden düşmüyordu. Neredeyse yanımda zıplıyordu, başım dönüyordu ve nefret ettiğim o çocukça küstahlığıyla doluydu. "Tanrım, buna bayılıyorum. Nikolai öğrenene kadar bekle."

Ona döndüm ve kollarından sertçe tuttum. "Hayır," diye homurdandım.

"Ah, gevşet. Canımı acıtıyorsun," diye sızlandı Lukyan.

"Çenenı kapalı tut, duydun mu? Tek kelime bile etme. Kimseye. Hiçbir şey görmedin. Hiçbir şey *bilmiyorsun*."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, Jon Snow," dedi kadınsı bir sesle, *Game of Thrones*'tan bir replik alıntılanarak.

Onu sertçe salladım, başı ileri geri sallandı. "Şaka yapmayı kes. Ben ciddiym, Lukyan. Bir şey söylersen, geçen yıl Bugatti'sini kimin çarptığını babama söylerim."

Lukyan nefesini tuttu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapmazsın," diye titrek bir sesle söyledi. Kaşlarımı kararlılıkla çattım. "Dene bakalım."

Ağzını açtı, kapattı, tekrar açtı. Sanki kelimeleri çıkarmakta zorlanıyormuş gibi sesi kısıldı. "Bir kız için ispiyon mu yapacaksın?"

"Sen ispiyonlarsan, ben de ispiyonlarım." Gerçi ben bunu ispiyonlamak olarak görmüyorum. Daha çok intikam gibi. Eğer ağzını açarsa, bunun cezasını çekmesini sağlayacağım.

O homurdandı. "Peki," diye mırıldandı. Kendini benim tutuşumdan kurtardı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Babamın öfkesini çekmeye degecek hiçbir şey yok. Onunla ringe çıktığım son seferden beri omzum hala ağrıyor."

Ben homurdandım. Babamın yıllar boyunca bana verdiği yaraların listesi bir kilometre uzunluğundaydı.

Lukyan beni şüpheyle inceledi. "Çok tuhaf davranıyorsun. Ne oldu? Sakın o kızı gerçekten umursadığını söyleme?"

Ona düz bir bakış attım. "Ailemden olmayan birini umursadığımı ne zaman gördün ki?"

O burun kıvırdı. "Doğru. Ondan başka bilgi alabildin mi? 'Sorgulaman'dan sonra, mutlaka daha fazla bilgi edinmiş olmalısın. Tabii senin... becerilerinden memnun kalmadıysa." Kaşlarını anlamlı bir şekilde yukarı aşağı hareket ettirdi ve ben onu ittim, o da güldü.

"Benim becerilerim eşsizdir."

"Peki, sana ne söyledi?" Cevap vermediğimde, tekrar güldü. "Sessizliğinden anladığım kadarıyla, hiçbir şey. Yeteneğini kaybediyorsun, ağabey," diye göz kırptı.

Ona tokat atmak için elimi uzattım, o da geri atlayarak elimi kıl payı kaçırdı. "Uh oh. Gördün mü? Yaşlandıkça yavaşlıyorsun."

Kafamı salladım ve hafifçe güldüm. Bazen beni ne kadar sinirlendirse de, yarın New York'a gittiğinde onu gerçekten özleyecektim.

Ertesi sabah babamın ofisine girdim, beni buraya çağırdığı andan itibaren duyduğum rahatsızlığı gizlemeye çalışıyordum. Konunun ne olduğunu tam olarak biliyordum.

Günlerdir bunun olacağını söylüyordu, ama bir parçam bunun gerçekleşmemesini umuyordu. Gerçekten yapmak zorunda kalmayacağımı. Halletmem gereken başka önemli şeyler vardı. Hayatında muhtemelen hiç düzgün bir yumruk atmamış bir çocuğu eğitmek, şu anda önceliklerim arasında pek de üst sıralarda değildi.

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadığımı ve *berbat* bir ruh halinde olduğumu da ekleyelim.

Duvara yaslanmış üç kişilik kanepede Mikhail'in oğlu Dayton oturuyordu. Uzun boylu, sırık gibi bir çocuktü, siyah snapback şapkasının altına gizlenmiş koyu sarı saçları vardı. Kulaklarını kapatan kocaman bir kulaklık takmıştı, müzik o kadar yüksek sesle çalıyordu ki kapıyı açtığım anda duyabiliyordum.

Kanepeye yaslanmış, bacaklarını önündeki sehpaye uzatmıştı. Yüksek sesle sakız çiğniyor, gözleri iPhone'una dikilmiş, babama ya da bana hiç ilgi göstermiyordu.

İlk izlenimler önemlidir ve o zaten kötü bir başlangıç yapmıştı. Onunla sadece üç saniye geçirdim ama onun hakkında bilmem gereken her şeyi zaten biliyordum. Saygısızdı. Disiplinsizdi. Asi biriydi.

Babam, masasını kaplayan evrak yığınının başını kaldırmadan bana eliyle içeri gelmemi işaret etti. Bütün o evrakların, Dayton'ın saygısızlığına göz yummasının tek nedeni olduğuna emindim. O evrakların içindekilerle çok meşguldü. "Girin, girin."

Arkamdaki kapıyı kapattım ve onun önüne geçtim. Gözlerim Dayton'a kaydı. Hâlâ telefonuna bakıyordu, sanki ne babam ne de ben odada yokmuşuz gibi.

O telefon ilk gidecek şey olacaktı. "Baba," diye başımı salladım.

"Bu Dayton," dedi, elinde bir yığın kağıtla kanepeyi işaret ederek. "Dayton, bu..." Çocuğun dinlemediğini fark edince sözünü kesti ve sinirlenerek gözlerini kısarak "Dayton," diye bağırdı.

Cevap yoktu.

"Dayton!" diye tekrar denedi, öfkesi artıyordu.

Dayton, babamın onu dövmek üzere olduğunu hiç fark etmeden telefonuna bakmaya devam etti.

Sorun o lanet kulaklıklardı.

Yanına gidip kulaklıkları kafasından kaptım ve ikiye kırdım. "Dostum!

Ne yapıyorsun sen?!" Öfkeyle koltuktan fırladı ve ben göğsüne bir itmeyle onu tekrar kanepeye oturttum.

"Bu ofise girdiğinde, *Pakhan'a* tüm dikkatini verirsin."

Dayton bana öfkeyle baktı. Cevap vermek için ağzını açtı - sanırım alaycı ve saygısız bir şey söyleyecekti - ama ona bu şansı vermedim.

Yüzüne bir tokat attım. Sert ya da acı verici olması amaçlanmamıştı. Asıl amacı onu küçük düşürmekti. Şok etmek. Kafasını sallayıp "Gerçekten az önce bir tokat mı yedim?" diye düşünmesini sağlamak.

Dayton yanağını tuttu, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı şoktan açık kalmıştı, sanki olanlara inanamıyormuş gibi.

Onun üzerinde dikilip konuşmaya devam ettim. "Ayağa kalkarak saygı göstermeyeceksin..."

"Beni itip kakarken nasıl ayağa kalkabilirim?" diye mırıldandı.

"Sadece sana sorulduğunda konuşacaksın."

"Şu anda benimle konuşuyorsun. Bu sayılır mı?"

Harika. Saygısız tavırlarına bir de alaycı bir tutum eklenmişti. Onu eğitmek çok eğlenceli olacaktı. Onun, değerinden çok daha fazla sorun çıkaracağını şimdiden anlayabiliyordum.

Babamın yanına döndüm. "Mikhail onun tek parça halinde geri dönmesini mi bekliyor?"

Çünkü ben onunla işim bittiğinde tek parça olacağını garanti edemem."

Babam omuz silkti, umursamadan. Dikkatini masasındaki kağıtlara geri verdi. "Bunu belirtmedi. Hala mantıklı cümleler kurabildiği sürece, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Bunu gördün mü?" Kağıtlardan birini kaldırdı ve havada bana doğru salladı.

Yanına gidip kağıdı aldım ve hızlıca göz gezdirdim.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım, öfke içimi kapladı.

Bu, birkaç gün önce binalarımızdan birini yakan yangına ilişkin sigorta belgesiydi. İtfaiye şefi, kundaklama kanıtı bulduklarını söyledi.

"Biri kasten yangın çıkarmış mı?"

"Evet," dedi babam, dişlerini sıkarak. "Yangını çıkardığı düşünülen bir cihazın kalıntıları bulundu. Duvarlarda ve zeminde benzin izleri ve diğer yanıcı maddeler vardı."

"Kim yapmış olabilir?"

Babam sandalyesine yaslanarak derin bir nefes aldı. "Sen seç. Her tarafımız düşmanlarla çevrili. Los Zetas. Dirty Vultures. The Outfit. Kardeşim." Başını salladı. "Bildiğimiz kadarıyla, bizim tanımadığımız biri de olabilir. Önemli olan, birinin bize karşı harekete geçtiği ve bizim de kısa sürede misilleme yapmamız gerektiği. Buna cevap vermeden bırakamayız."

Haklıydı. İnsanlar bunu duyarsa, başka saldırılara kapı açılmış olurdu. İnsanlar zayıfladığımızı, artık kendimizi koruyamadığımızı düşünürdü. Bu haberin yayılmasına izin veremezdik.

"Katılıyorum, ama akıllı davranmalıyız. Kim yaptı kanıtı olmadan saldırıya geçemeyiz."

"Biliyorum. Vladimir'i telefona bağla. İstedğim şey..."

Yüksek bir *patlama* sesi duyuldu. Gözlerim Dayton'a kayd. Sakızını yüksek sesle çiğniyor, büyük bir balon haline getirip tekrar patlatıyordu.

Babamın alnındaki damar, öfkeli bir canavar gibi zonkluyordu. Dayton, babamın onu bacağından vurmaya ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti sanırım. Dayton'ın az önce sergilediği kadar önemsiz bir hatadan çok daha kötüsünü yapanlara babamın çok daha kötü şeyler yaptığını görmüştüm.

Kahretsin, görev brifingi sırasında dinlemediği için adamlarımızdan birinin kulağını kestiğini gördüm. Babamın henüz sinirlenmemiş olması tam bir mucizeydi. Bunun tek nedeninin Dayton'ın Mikhail'in oğlu olması olduğunu hissediyordum.

Babamın telefonu çaldı. Dikkatini Dayton'dan telefonuna çevirdi, sanki bir düğmeye basmış gibi.

"*Da?*" *Evet?* Cevap verdi. "Evet, bir saat içinde yakıtı doldurulmuş ve hazır olmasını sağla." Telefonu kapattı ve bana baktı. "Kız kardeşinin eşyalarını topladığından ve gitmeye hazır olduğundan emin ol. Jet hazırlanıyor. Ben bununla ilgilenirim," dedi, sigorta belgelerini sallayarak. "Ve *onu* da yanına al." Dayton'a, buradan başka bir yerde olmak istemiş gibi bakan Dayton'a sert bir bakış attı. "Ona bahçeyi gezdir. Ona odasını göster ve yerleşmesini sağla. Lanet olası saygıyı öğrenene kadar onu bir daha görmek istemiyorum."

Dayton'ı gömleğinden tutup ayağa kaldırdım. Bana karşı koydu, beni itmeye çalıştı.

"Çekil üstümden, dostum!"

"Kapa çeneni ve yürü." Onu kapıya doğru sertçe ittim ve o tökezleyerek kafasını tahtaya çarptı. Acı içinde bağırdı. Ağzından bir dizi küfür döküldü.

"Yangını inceleyeceğim, sorumlusu kim bulmaya çalışacağım," dedim ve kapıyı açtım.

"Ben hallederim dedim," diye bağırdı babam.

"Evet, duydum." Dayton'ı da yanıma alarak dışarı çıktım.

Babamın bunu halledebilecek kapasitede olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda şu anda ne kadar stresli olduğunu, ne kadar çok şeyle uğraştığını da biliyordum. Şu anda olan biten her şey yüzünden oldukça zorlanıyordu. Bir haftadan az bir süre içinde büyükbabamın ani ziyareti ve tek kızının yuvadan uçmaya hazırlandığı gerçeği de eklenince, babam sinirlenip onu kızdıran herkesi öldürebilecek durumdaydı.

En son ihtiyacımız olan şey, uzun süredir kayıp olan oğlunu öldürdüğümüz için Mikhail'in ziyareti idi.

Mikhail'i hayatım boyunca tanıyordum. Babamla aynı yatılı okula gitmişti ve Illayana'nın vaftiz babasıydı. Ama adam deliydi.

Dayton'a evi hızlıca gezdirdim. Sürekli şikayet etti, "zenginler" ve "bir evde kaç tane banyo gerekir ki?" gibi küçümseyici sözler mırıldandı. Ona mutfak, yemek odasını, depoyu (altında gizli çukuru göstermeden) ve son olarak ikinci kattaki yatak odasını gösterdim.

Dayton odasına girdi, etrafa bir göz attı ve burnunu çekti. O odaya girdiğinde, evin hizmetçilerinden biri olan Ruth yatağı düzeltiyor, yastıkları kabartıyor ve battaniyeleri düzeltiyordu. Dayton'ın burnunu çekmesi üzerine bize döndü.

"Bay Volkov." Elleri arkasında durarak başını eğdi.

Dayton başını salladı. "Ne, sana kaşıkla yemek mi yediriyorlar, kıcını mı siliyorlar?" diye alay etti. "Tembel zenginler," diye homurdandı ve banyonun yanındaki duvardaki valizlerine doğru yöneldi.

Ruth utançtan kızardı. Göz teması kurmaktan kaçınarak sinirli bir şekilde ayaklarını değiştiriyordu.

O, işini iyi yapan ve soru sormayan nazik bir yaşlı kadındı. Ve Dayton gibi küçük bir pislik tarafından utandırılmayı kesinlikle hak etmiyordu. Annem bize her zaman hizmetçilere ve uşaklara saygı gösterip onurlandırmamızı öğretmişti. Bize hizmet ettikleri için onları çöp gibi davranma hakkımız yoktu. Onlara saygısızlık etme hakkımız yoktu. Bu, kardeşlerim ve benim çok küçük yaşta öğrendiğimiz bir şeydi.

Dayton, başka bir kulaklık bulana kadar valizini karıştırdı ve kulaklıklarını kulağına taktı. Kulaklıklardan anında müzik çalmaya başladı. Yatağa uzandı ve çığlıklarla dolu bir heavy metal parçası dinlemeye başladı. Ayakkabılarını çıkardı ve telefonuna odaklandı.

Hepsi bu kadar.

"Gidebilirsin Ruth. Teşekkürler."

Tekrar eğildi ve çıktı.

O gidene kadar bekledim, sonra yanına gidip Dayton'ın kafasından kulaklıkları söktüm ve ilk kulaklıklarını yaptığım gibi ikiye kırdım.

"Senin sorunun ne lan?!" Dayton öfkeyle bağırarak ayağa fırladı. Bana yumruk attı ama ben avucumla yakaladım ve parmaklarımla yumruğunu sardım.

Sadece bu hareketinden, onun hakkında şüphelendiğim şeyin doğru olduğunu anladım; hayatını kurtarmak için düzgün bir yumruk atamıyordu. Vuruşunun arkasında neredeyse hiç güç yoktu. Tekniği tamamen yanlıştı ve vuruşu gerçekten isabet etseydi, büyük olasılıkla elini kırardı.

Onun bileğini sertçe çevirdim, acı içinde bağırmasına ve dizlerinin üzerine çökmesine neden oldum. Onu kırmak, ikiye bölmek ve ona *gerçek* acının ne olduğunu göstermek için canım çekiyordu. Ama ne kadar istesem de, bunu yapamayacağımı biliyordum. Bileği kırırken benim için şu anda olduğundan daha da işe yaramaz hale gelirdi.

"Siktir! Bırak beni! Canımı acıtıyorsun!" diye bağırdı. "Bunu yapamazsın! Babam..."

Bıçağımı çıkardım ve boğazına dayadım. Dayton donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzünde bir anda binlerce duygu belirdi; korku, şok, inanamama.

"Baban seni buraya eğitim almaya gönderdi. Bunun ne anlama geldiğini *çok iyi* biliyor. Bize gönderdiği ilk kişi sen değilsin. Babamın ofisinde yeterince açık konuşmadım, o yüzden sana açıklayayım. Bir daha çizgiyi aşarsan, seni keserim." Anlatmak istediğimi anlaması için yanağına bir çizgi çizdim.

Sıg bir kesikti. Yüzeysel. Ama sanki parmağını kesiyormuşum gibi çıgılık attı. Acıya dayanıklılığı düşüktü. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecekti.

"İki kesik alacaksın. Birincisi, seni uyardıktan sonra saygısız davranmaya devam ettiğin için. İkincisi, sıranı beklemeyip konuştuğun için," dedim ve diğer yanağına da benzer bir çizgi çizdim.

"Sen delisin!" diye bağırdı, bana karşı koymaya çalışarak.

Bileğini daha sıkı tuttum ve o da acı içinde inledi. Bu sefer koluna tekrar kesi yaptım. "Bunun neden olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

"Siktir git!"

Koluna bir kesik daha attım.

"Ah! Kesmeyi bırak!"

"Konuşmayı kes!" diye yüzüne bağırdım. Korkuyla geri çekildi.

Öne eğildim, onun alanına girdim ve sesimi alçaltarak konuştum. "Burada işlerin çok, *çok* farklı olduğunu ne kadar çabuk anlarsan, hayatın o kadar kolaylaşır. Artık normal, sıradan insanların asla göremeyeceği, muhtemelen varlığından bile haberdar olmadığı bir dünyanın parçasısın. Bu, şiddet, kan ve ölümle dolu bir dünya. Senin bildiğin dünyadan tamamen farklı. Burada senden bazı şeyler bekleniyor. Bazı davranışlar ve eylemler hoş görülmeyecek. Anlaşmazlık bizim dünyamızda tehlikelidir ve herkesi riske atar. Bu, bizim kabul edemeyeceğimiz bir şeydir. Burada olmak isteyip istememen önemli değil. Artık buradasın ve kurallarımıza uymayı öğreneceksin, yoksa sonuçlarına katlanacaksın."

O on saniyeden fazla bir süre ağzını kapalı tutarak tek kelime bile etmediğinde, onu bırakıp uzaklaştım.

Dayton, bileğini ovuşturarak beni dikkatle izledi. Bana tamamen farklı bir şekilde bakıyordu, sanki çekinilmesi gereken biriymişim gibi. Korkulması gereken biriymişim gibi.

Öyle de olmalıydı.

Yüzünden ve kolundan kan sızıyordu, parlak kırmızı lekeler beyaz çarşafalarını kirletiyordu.

"Temizlen ve on beş dakika içinde ön bahçede bekle."

Bana öfkeyle baktı ama akıllıca tek kelime etmedi.

Bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Çıkarken kapıyı arkamdan kapattığımda, "Bana iki çift kulaklık borçlusun, pislik!" diye bağırdı.

On Dördüncü Bölüm

Merdivenleri koşarak evin en üst katına çıktım ve Illayana'nın odasına doğru yöneldim. İçimde hafif bir şaşkınlık dalgası geçti. Çocuğa hakkını vermeliydim, cesareti vardı.

Onun sessiz olmasını bekliyordum. Uysal. İtaatkar. Babamın bana onun hakkında anlattıklarına dayanarak, kendi gölgesinden bile korkan utangaç bir çocuk olacağını düşünmüştüm. Sorun yaşasa bile fikrini söylemekten çekinmeyen, bana Lukyan'ı çok fazla hatırlatan, saygısız bir velet değil.

Onda Mikhail'in izlerini açıkça görebiliyordum. Aynı gözlere sahiptiler. Aynı koyu sarı saçlara. Aynı inatçı karakterlere. Dayton, Mikhail'in acımasızlığını ve iş zekasını miras almışsa, büyüdüğünde dikkate alınması gereken bir güç olacaktı. Ama bunu sadece zaman gösterecekti.

Kız kardeşimin en iyi arkadaşı Tatiana merdivenlerden aşağı koşarak indi. "Merhaba Aleksandr. Hoşça kal Aleksandr," dedi ve ben cevap veremeden yanımdan geçip görüş alanımdan çıktı.

Omuz silktim ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim. En üst katta köşeyi döndüğümde, koridorda Illayana ve Lukyan'ı görünce donakaldım. "Neden ikiniz de kötü bir şey yapıyormuş gibi görünüyorsunuz?"

"Sebebi yok," diye aynı anda cevap verdiler ve şüphelerim on kat arttı.

Bu ikisini dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum. Annemiz öldüğünde ve babamız keder ve öfkeden o kadar etkilenmişti ki cinayetler işlemeye başladı, ben de ailemizin parçalanmış parçalarını toplamak zorunda kaldım.

Illayana, Voznesenskys annemizi öldürdüğünde sadece on bir yaşındaydı. Lukyan on üç yaşındaydı. Yirmi dört yaşında, çocuk bakımı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O ana kadar hayatım antrenman yapmak, dövüşmek ve annemin kişisel korumalarından biri olmaktan ibaretti.

Küçük kardeşlerimin yüzlerindeki ifade, yıllar boyunca birçok kez gördüğüm bir ifadeydi; özellikle de yapmamaları gereken bir şey yapmak üzereyken. Onları başını belaya sokacak bir şey.

Gözlerimi kısarak, "Tamam," dedim, sesimde hissettiğim şüphe izini belli ettim. Yanlarındaki bavul yığınının el salladım. "Hadi, eşyalarınızı alın ve arabaya inelim. Uçak bekliyor."

İkisi birbirlerine baktılar.

"Tamam, cidden. Size ne oluyor?" diye bağırdım.

"Kızla konuşmak istiyorum. Nero'dan aldığın kızla," dedi Illayana aceleyle.

"Hayır," diye bağırdım, bu konuda tartışmaya yer bırakmadan. Küçük kız kardeşimin Drea'ya soru üstüne soru sormasına gerek yoktu. Özellikle de küçük... olayımızdan beri onu görmediğim için.

"Ama..."

"Hayır dedim, Illayana. Şimdi eşyalarını al ve git." Her iki elimle birer valizini aldım ve onların da peşimden geleceğinden emin olarak uzaklaştım.

Aşağı indiğimde babam fuayede bekliyordu. Ofisindeyken gördüğüm tüm stres kaybolmuş, başkalarının yanında taktığı *Pakhan* maskesinin arkasına saklanmıştı. Babam duygularını bölümlere ayırma konusunda uzmandı. Ona bakarak bir şeylerin ters gittiğini asla anlayamazdınız. İnsanların sadece onun görmek istediği şeyi görmelerini sağlardı; dünyadaki hiçbir şeyi umursamayan güçlü, acımasız bir lider.

"Kız kardeşin aşağı geliyor mu?" diye sordu babam, Armani takım elbisesinin manşetlerini düzelterek.

Başımı salladım. "Hemen arkamda."

Ön kapıda duran güvenlik görevlisi kapıyı açtı ve ben dışarı çıktım. Siyah bir SUV araba garaj yoluna park edilmişti, Dayton rahatça arabanın üzerine yaslanmıştı. Hâlâ aynı kıyafetleri giyyordu; yırtık kot pantolon, siyah gömlek ve kot ceket, şapkası da ters takılmıştı.

Ben arabaya doğru yürürken, ayaklarımın altında çakılların çıtırdadığı sesi duyunca başını kaldırdı. Somurtarak tekrar telefonuna baktı ve

beni görmezden geldi. Yüzündeki kesikler kızgın ve kırmızıydı, soluk teninde göze batan bir yara izi gibi duruyordu.

Yüksek sesler kulağıma ulaştı. Nik ve Tatiana, araba yolunun ortasında hararetli bir tartışmaya girmişlerdi (yeni bir şey miydi ki?), her zamanki gibi birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı.

İkisi, sürekli birbirleriyle kavga eden, aralarında daha derin, daha anlamlı bir şey olduğunu kabul etmeyi reddeden iki zıt güç gibiydi.

Nik'ten hayal kırıklığı yayılıyordu, elleri saçlarında, sanki öfkeyle saçlarını yolmak üzereymiş gibi. Tatiana sırtıyordu, sanki kardeşimi böyle bir kargaşaya sokmaktan zevk alıyormuş gibi.

Ne hakkında tartıştıklarını duyamıyordum ama her neyse, Nik'i çılgına çeviriyordu.

Elimdeki valizlerden birini Dayton'a doğru ittim, bu hareket onu itti. "Bunları bagaja koy," dedim ve diğerini de ayaklarının dibine bıraktım.

Dayton homurdandı ama itiraz etmedi. Arabayı garajdan buraya getiren adamlarımızdan biri olan Sam'den anahtarları aldım ve kilidi açıp bagajı açtım.

Bir dakika sonra Lukyan, bir elinde Illayana'nın valizlerinden birini, diğer elinde bir spor çantası ile evden çıktı. Dayton, ona verdiğim valizleri bagaja atıp, gerekenden biraz daha sert bir şekilde kapıyı kapatırken, o da yanıma geldi. Dayton arka koltuğa oturdu ve arabanın kapısını da aynı şiddetle kapattı.

Şansına, tüm bu süre boyunca sessiz kalmayı başarmıştı, aksi takdirde onun hesabına bir başka düşüncesizlik daha eklemiş olurum.

"Bu çocuk kim?" diye sordu Lukyan, Illayana'nın valizlerini arabaya atarken. "Adı Dayton. Mikhail'in oğlu."

Lukyan kaşlarını çatı. "Mikhail'in bir oğlu mu var?"

"Görünüşe göre," diye homurdandım. "Eğitim için burada."

"Uh oh," dedi Lukyan esprili bir şekilde. "Eğer bunu sen yapıyorsan, ona tüm şansın yaver gitsin. Buna ihtiyacı olacak."

Kaşlarımı çatı. "Bu ne demek oluyor?" "Senin sert biri olduğunu. Babamdan bile daha sert."

Nik'in öfkeli sesi havayı yırttı. "İyi! Kendini öldür! Bakalım umurumda olacak mı." Tatiana'ya sırtını döndü ve eve doğru yürüdü.

Lukyan ağzını açtı.

"Yapma," diye bağırdı Nik, yanından geçip gitti. "Duymak istemiyorum." Lukyan avuçlarını kaldırdı, tek kelime etmedi.

O da benim gibi bunun bir anlamı olmadığını biliyordu. Tatiana söz konusu olduğunda Nik'le mantıklı konuşmak imkansızdı. Normal günlerde bile inatçı biriydi, ama Tatiana işin içine girince daha da inatçı oluyordu.

Tatiana ellerini beline koymuş, Nik'in arkasından öfkeyle bakıyordu. Nik'in yönüne doğru bir adım attı, durdu, başını salladı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

"O ikisi sorunlarını ne kadar çabuk çözerse o kadar iyi," dedi Lukyan, başını sallayarak.

Ben de onaylayarak homurdandım. Ama bunun olacağından emin değildim. Birkaç yıl önce ikisi arasında bir şey olmuştu. Ne olduğunu bilmiyordum ve Illayana'nın da bilmediğinden emindim. Benim bilmemin tek nedeni, olaydan hemen sonra Nik'le karşılaşmış olmamdı. Kardeşimi hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim.

Her ne oluyorsa, aralarında bir uçurum yaratmıştı ve birbirlerine karşı hissettikleri yoğun cinsel çekim ve duygulara rağmen, bu uçurumu aşamıyor gibiydiler.

Adrian, omzuna büyük bir spor çantası asmış olarak evin yanından geldi. Babamın kişisel koruması olan Adrian, genellikle onunla her yere giderdi. Ancak Illayana, Arturo ile evlenmeyi kabul ettiğinde, Bratva içinde bundan çok memnun olmayan birçok aile vardı.

Pakhan ailesiyle evlenme fırsatı, diğer birçok ailenin rekabet ettiği bir şeydi. Illayana, Babamın tek kızı olduğu için, bu fırsat, o "evet" dediği anda ortadan kayboldu.

Kimse, hoşnutsuzluğunu açıkça dile getirecek kadar aptal değildi. *Pakhan'ı* sorgulamak ölüm cezası demekti. Ancak bu, onların kendi aralarında konuşmalarını ve saflarımızda hoşnutsuzluğun artmasına neden olmalarını engellemedi.

Aşırı paranoyak bir adam olan babam, birisi öfkesini eyleme dökmeye karar verdiğinde Illayana'nın her zaman korunacağından emin olmak istiyordu. En iyi dövüşçüsünü onun kalıcı koruması olarak atamak, her zaman birinin onu koruduğundan emin olmanın bir yoluymuştu.

Adrian, SUV'nin arkasına binmeden önce başını sallayarak beni selamladı.

Illayana ön kapıdan çıktı, mavi gözleri parlıyordu, yüzünde hüznün belirgindi.

Kaşlarımı çattım. Ağlayacak gibi görünüyordu. Kız kardeşim *asla* ağlamazdı. Ona doğru bir adım attım ve donakaldım, sırtım gerildi. Gözlerim boynundaki kolyeye takıldı.

Acı verici bir anı, nefesimi kesip boğazımı tıkayacak kadar güçlü bir şekilde içime çakıldı. Onun beni ele geçirmesini engelleyemedim, okyanustaki güçlü bir akıntı gibi beni dibe çekti. Geçmişe sürüklendiğimde etrafımdaki dünya kayboldu.

"Aleksy, gel bana yardım et," dedi annem Yekaterina, önündeki aynadan bana bakarak.

Yatak odasındaki makyaj masasında oturmuş, manikürlü parmakları arasında gümüş bir madalyon tutuyordu. Zarif, uzun kollu siyah dantelli bir elbise giymişti, koyu renk saçları açık bırakılmış, birkaç tutamı arkaya örülmüştü. Mavi gözleri benimkinden birkaç ton daha açıktı. Kalp şeklindeki yüzünde, narin hatlarını vurgulamak için yeterli miktarda makyaj vardı.

Duvardan iterek ona doğru yürüdüm. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Belki de gitmemeliyim."

Annem sandalyesinde dönerek bana baktı. "Saçmalama. Gitmelisin. Yıllardır babana kendini kanıtlamak için bir fırsat bekliyordun."

"Bu toplantıya katılmak için seni korumasız bıraktığımı bilseydi..." Kafamı salladım, bu düşünceyle sözlerim kesildi.

Onun nasıl tepki vereceğini tam olarak biliyordum. Annemin korumalarından biri olarak, onu güvende tutmak benim görevim, benim sorumluluğumdur. On yedi yaşından beri, nereye giderse oraya gider, sürekli onun yanında durur, başkalarını uzak tutardım. Evden çıktığımızda asla yanından ayrılmazdım. Babam bu fikri düşündüğümü bile bilseydi, beni ölümüne döverdi.

Annem omuz silkti, gözleri parlayarak gülümsedi. "Bilmek zorunda değil." Bana kolyeyi uzattı, arkasını döndü ve omuzlarından saçlarını kaldırdı.

Bu, en değerli eşyalarından biriydi ve onu takmadan evden hiç çıkmazdı.

İç çekerek kolyeyi annemin boynuna taktım. "Babam öğrenecek."

"Öğrenirse, onunla ben hallederim," dedi annem, omuzlarını düzelterek.

Dünyada Dimitri Volkov'u yerine oturtabilecek biri varsa, o da karısıydı. Onu mutlu etmek için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. "Bence bu riske değmez. Ya bir şey olursa? Hayır.

Başka fırsatlar da olacak."

Annem ayağa kalktı ve bana döndü. "Ben iyiyim. Sadece The Arch'a gidip eve döneceğim. Başka hiçbir yere gitmeyeceğime söz veriyorum. Ayrıca Aaron ve Borik de benimle olacak. Bu koruma için fazlasıyla yeterli."

Sözleri beni rahatlatmalıydı. The Arch bizim sahip olduğumuz bir kumarhaneydi. Bizim bölgemizdeydi. Adamlarımız güvenlik görevlileriydi. Aaron ve Borik yetenekli askerlerdi. Öyleyse neden göğsümdeki endişe topu büyümeye devam ediyor, beni ezip geçecekmiş gibi genişliyordu?

Kötü bir şey olacağı ve onu korumak için orada olamayacağım hissini bir türlü atamıyordum.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, seninle geliyorum. Ben..."

"Aleksy," annem sözümü keserek kollarımı tuttu ve bana bakmamı sağladı. Topuklu ayakkabıları olsa bile, benden birkaç santim daha kısaydı. "Sakin ol ve nefes al. Boşuna kendini strese sokuyorsun. Babanın bildiği kadarıyla ben buradayım, ama The Arch'a gittiğimi öğrenirse, ona bunun planlanmamış bir gezi olduğunu söyleyeceğim. Tamamen spontane bir geziydi, ki öyle de. Birkaç saat öncesine kadar dışarı çıkmaya niyetim yoktu, ama Natasha beni davet etti ve onunla kaliteli zaman geçirmeyeli çok uzun zaman oldu. Kötü bir şey olmayacak. The Arch'ta tamamen güvende olacağım. Bodyguard olarak işini ciddiye aldığını biliyorum, ama sen Bratva'nın gelecekteki başısın. Bunun getirdiği sorumluluklar, bana karşı olan sorumluluklarından daha ağır basıyor. Önündeki göreve odaklanman gereken bir zamanda benim için endişelenemezsin. Babanın Triad ile yaptığı bu anlaşma çok önemli. Orada sadece etkileşimden ders almak için değil, babanın arkasını kollamak için de olmalısın.

Homurdandım ve arkanı döndüm. Söylediği her şey mantıklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Sadece annemin güvenliğini başkalarının ellerine bırakma fikrinden nefret ediyordum.

"Peki," diye iç çekerek boynumu çevirdim. "Sen kazandın. Gideceğim." Annemle tartışmamam gerektiğini bilmeliydim. Hepimizin inatçılığını ondan miras aldığımızı biliyordum. Bundan emindim. "Ve bana Aleksy demeyi bırak. Yirmi dört yaşındayım. Artık bebek değilim."

Annem, tüm odayı aydınlatan güzel, parlak bir gülümsemeyle gülümsedi. "Sen her zaman benim bebeğimsin, Aleksy." Yanağıma nazikçe dokundu. "Moy

pervenets," ilk çocuğum.

Bunlar annemin bana söylediği son sözlerdi.

Anı, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu ve beni tekrar şimdiki zamana geri döndürdü.

Illayana endişeli gözlerle bana bakıyordu. "Aleksandr..."

"Sessiz ol," diye bağırdım, avucumu havaya kaldırarak, beni hızla ele geçiren kaotik duyguları kontrol altına almaya çalıştım.

O günden bu yana on yıl geçmişti ve onun ölümünün acısı o zaman olduğu kadar şimdi de aynı derecede şiddetliydi. Onu korumak için orada olamadığım için duyduğum suçluluk duygusu, her gün kanser gibi içimi kemiriyordu. O tek anda, annemin kaderini belirlemiştim. O tek karar yüzünden, onun sesini bir daha asla duyamayacaktım. Babamın bize çok katı davrandığı için ona zor anlar yaşattığını bir daha asla göremeyecektim. Hastalandığımda bana yaptığı sıcak *botvinia* çorbasının tadını bir daha asla çıkaramayacaktım.

Onun gülümsemesini bir daha asla göremeyecektim. Her şeyden çok, en çok özlediğim şey buydu. Annem sana gülümsediğinde, sen de gülümsemeden edemezdin. Hayatında neler olup bittiği, üzgün ya da kızgın olup olmadığı önemli değildi. Onun gülümsemesi rahatlatıcı ve sıcaktı. Sıkı bir kucaklaşma gibiydi.

Illayana'nın yüzünde tereddüt belirdi, ağzını açıp kapattı, sanki bir şey söylemek istiyordu ama söylemeli mi söylememeli mi emin değildi. Bavulu ayaklarının dibinde yerde duruyordu, kolları sanki bana uzanıp sarılmak, beni rahatlatmak istermiş gibi havada duruyordu.

Onun tesellisini hak etmiyordum.

Ona sırtımı dönüp arabaya doğru yürüdüm. "Bin," dedim, yolcu kapısını açarak. "Gitmemiz gerek."

Adrian ve Lukyan, Illayana dışarı çıktıktan sonra arka koltuğa, Dayton'ın yanına geçmişti.

Illayana valizini aldı ve aceleyle yanımıza geldi. Bana baktı, kaşları hafifçe çatıldı. "Aleksandr..."

"Bin, Illayana."

Dudakları memnuniyetsizlikle kıvrıldı, ama dediğimi yaptı.

Ben de arabaya bindim, motoru çalıştırdım ve evden uzaklaşarak uzun araba yolumuzdan aşağı doğru ilerledim. Yaklaştığımızda demir kapılar açıldı ve ben de havaalanına giden yola çıktım.

Havada garip, gergin bir sessizlik hakimdi, yoğun ve rahatsız edici. Sınıfın doğal palyaçosu olan Lukyan, bu sessizliği bozmaya karar verdi.

Yanında oturan somurtkan gence döndü. "Ben Lukyan." Elini uzattı.

"Dayton," diye homurdandı Dayton, Lukyan'a bakmadan, sanki duygusal bir romantik komedi filminin başrol oyuncusuymuş gibi pencereden dışarı bakarak.

Ancak bu Lukyan'ı hiç rahatsız etmedi. Arka aynaya baktığımda, Lukyan'ın Dayton'ın yüzündeki kesikleri işaret ettiğini gördüm.

"Kardeşim mi yaptı bunu? Bazen çok pislik olabiliyor." Lukyan gömleğinin kolunu kaldırdı ve yaklaşık aynı büyüklükte bir yara izi ortaya çıktı. "Eğitim seansı sırasında bir kızla seks mesajlaşırken bana bunu yaptı." Başını hafifçe çevirip boynunu uzattı ve başka bir yara izini gösterdi. "Bunu, 18-Cadde Çetesi ile olan bir anlaşmaya geç kaldığım için aldım. Ve bu da..." Pantolonunun paçasını sıyrıp başka bir uzun, ince yara izini gösterdi. "Bu da, sarhoşken bir müşteriye yanlış sipariş hazırladığım ve yanlışlıkla olması gerekenden çok daha fazlasını verdiğim için oldu."

Dayton, ağzı açık ve gözleri fal taşı gibi, şok içinde Lukyan'a baktı.

"Senin yerinde olan birinden küçük bir tavsiye?" Lukyan ona doğru eğildi ve sesini alçalttı, ama ben yine de duyabiliyordum. "Dediğini yap. Saygısızlık etme ve dalga geçme. Kardeşim, fikrini anlatmak için birini incitmekten çekinmez. Vücudumdaki tüm yara izleri bunun kanıtı. Ondan bir şeyler öğrenmek istiyorsan..."

"Ondan bir şey öğrenmek istemiyorum," diye araya girdi Dayton, dikiz aynasından bana öfkeyle bakarak. "Burada olmak bile istemiyorum."

Lukyan kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "O zaman neden buradasın?"

"Annem bir fahişe ve uyuşturucu bağımlısı, yeni kocasıyla da anlaşamıyorum. İkimizden onu daha çok seviyor, bu yüzden beni sperm bağışçısı babamın yanına gönderdi, o da beni buraya gönderdi," dedi Dayton alaycı bir şekilde. "Bu yerden ve siz delilerden kurtulabildiğim an, o kadar iyi."

Kafamı yana eğip düşündüm, Dayton'ın sözleri zihnimde yankılanıyordu. Annesinden bahsederken bir tuhafılık vardı. Sesinde çok fazla öfke ve hor görme vardı. Kadını açıkça sevmiyordu. Ve söyledikleri doğruysa, kadın da ona pek sevgi beslemiyordu.

Seni her zaman sevip koruyacak olan tek kişinin, senden başka birini seçmesinin nasıl bir şey olacağını anlayamıyordum.

tercih etmesi nasıl bir şey olurdu, anlayamıyordum. O, kız tarafından terk edilmiş, daha önce hiç tanımadığı bir adama gönderilmiş, o da onu başka bir yere göndermişti.

Çocuğun bu kadar acı çekmesine şaşmamalı.

Yol kenarında koşan yalnız bir figür dikkatimi çekti. Tatiana'ydı. Bizden yaklaşık on beş mil uzakta yaşıyordu ve koşmayı çok severdi. Görünüşe göre bu, Nik'in ona karşı duyduğu hayal kırıklığının ana nedenlerinden biriydi. Tatiana, dışarısı güneşli ve aydınlık mı yoksa zifiri karanlık mı olduğu umrunda değildi. Koşmak isterse koşardı.

Illayana camını indirdi ve vücudunun yarısını dışarı çıkardı. İki parmağını ağzına soktu ve Tatiana'ya yüksek sesle ıslık çaldı.

Tatiana da karşılık olarak orta parmağını gösterdi.

Illayana güldü, arabaya geri bindi ve camı tekrar kapattı.

Yolculuğun geri kalanı şaşırtıcı derecede olaysız geçti. Hatta rahatlatıcı olduğunu bile söyleyebilirim, ki bu Lukyan ve Illayana'nın yanında kullanacağımı *hiç* düşünmediğim bir kelime.

Havaalanına vardığımızda jet zaten pistte duruyordu, yakıtı doldurulmuş ve kalkışa hazırdı. Bir erkek ve bir kadın olmak üzere iki uçuş görevlisi, uçağa çıkan merdivenlerin önünde duruyordu. Araba durur durmaz koşarak geldiler, tüm bagajları alıp uçağa yüklediler. Adrian arabadan atlayarak onlara yardım etti.

Onlar ve pilot, zamanlarına karşılık *çok* iyi bir ücret aldılar ve ihtiyaç duyduğumuzda her zaman bizim için hazırdılar.

"Evet, işte bu kadar ağabey," dedi Lukyan, gözünden bir damla yaş siler gibi yaparak. "Hayır, hayır, hayır. Bir şey söylemene gerek yok. Veda ederken ne kadar duygusal olduğumu biliyorum, o yüzden konuşmayı ben yapacağım." Derin ve titrek bir nefes aldı. "Ben..."

"Arabamdan in, Lukyan," diye sözünü kestim, koltuğumda dönerek ona baktım, kolumu direksiyona dayadım.

Lukyan'ın alt dudağı, ağlamaya başlamak üzere olan bir çocuk gibi aşağı düştü. Başını eğerek arka koltukta kapıya kadar süründü. Sonra, birdenbire, bir sürpriz kutusu gibi öne atladı ve yanağıma ıslak, dağınık bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum!" diye bağırdı ve arabadan fırladı.

"İyy, Lukyan! *Ty der'mo!*" *Seni aptal!* Elimin tersiyle yanağımı sildim. "İğrenç! İyi ki gitti."

İllayana ön koltukta kıkırdadı. "Beni de kovacak mısın?" diye göz kırptı. Homurdandım. "Beş dakikan var. Eğer istersen." Kız kardeşimi çok iyi tanıyordum ve havaalanına vardığımız anda onda bir değişiklik olduğunu fark ettim.

Gergindi. Tereddütlüydü. Endişeliydi. Burada rolünü biliyordu. Bir Yürütücü olarak, sorumlulukları ona verdiğimiz görevle başlıyor ve bitiyordu. Başka hiçbir şey düşünmesi, başka hiçbir şey için endişelenmesi gerekmiyordu.

Hiçbir sorumluluğu yokken, bir anda bir sürü sorumluluk üstlenecekti. Bu konuda o kadar tedirgindi ki, stres yüzünden kusacağını sanıyordum. Gözlerinde paniği görebiliyordum.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle. "Sen bunu başarabilirsin. Aklını koyduğun hiçbir şey yapamayacağın bir şey yok. New York'a git ve onlara Volkovların neyden yapıldığını göster."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Ama ben artık bir Volkov değilim," dedi.

"*Sestra,*" *Kardeşim.* Onu teselli etmek için elimi omzuna koydum. "Soyadının ne olduğu önemli değil. Sen her zaman bir Volkov olacaksın."

On Beşinci Bölüm

Illayana, Lukyan ve Adrian'ı havaalanına bıraktıktan sonra eve geri döndüm. Dayton hala arka koltukta, fare gibi sessizdi. Onlar ayrıldığından beri tek kelime etmemişti. Konuşmaktan korktuğunu mu yoksa sadece *benimle* konuşmak istemediğini mi bilmiyordum.

Her iki durumda da beni rahatsız etmiyordu. Sessizlik bana uyar.

Otoyolda rahat bir hızla ilerliyorduk, dünya dışarıda hızla geçip gidiyordu. Arabada hafif bir müzik çalıyordu, o kadar kısık ki Dayton'ın midesinin gurultusunu duyabiliyordum.

Çocuk acıkmıştı.

"Bir şey yemek ister misin?" diye sordum, ellerim direksiyonu çevirirken.

Dayton, zar zor duyulacak bir sesle "Hayır" diye mırıldandı.

Gözlerimi devirmek istedim. Eğer somurtkan bir çocuk gibi davranmak istiyorsa, sorun değildi. Onu bebek gibi davranmayacaktım.

Telefonum çaldı, Nik'in adı gösterge panelindeki ekranda yanıp sönüyordu.

Aramayı cevapladım.

"Rayna'yı buldum," Nik'in sesi, ben bir kelime bile söylemeden arabada yankılandı.

"Nerede?" diye bağırdım, adrenalin vücudumu kapladı.

Evet. Tam da ihtiyacım olan şey buydu, tüm öfkem ve hayal kırıklığımı yöneltebileceğim bir çıkış noktası.

"Kuzey Las Vegas'ta küçük bir kafe. Yüz tanıma programım onu yaklaşık bir saat önce Crave Café'den çıkarken tespit etti."

"Adresi gönder."

"Zaten gönderdim."

Telefonum gelen bir mesajla çaldı. Telefonu aldım ve Nik'in gönderdiği adresi GPS'e girdim. Rota hesaplandıktan sonra, bir görevi olan adam gibi oraya doğru hızla yola çıktım.

Arabayı Crave Café'nin arkasındaki bir sokağa park ettim, heyecanım yeni boyutlara ulaşmıştı. Severek yaptığım iki farklı tür av vardı. Biri kadınlarla ilgiliydi. Kadın benden kaçarken ben onu kovalardım (tabii ki her şey rızaya dayalıydı). Ayaklarının yere vurma sesi, ben yaklaşırken nefeslerinin hızlanması. Bu avdan büyük zevk alırdım.

Diğeri ise bir düşmanı avlamaktı. Bunun cinsel bir yanı yoktu. Kan, ölüm ve şiddetle doluydu; en sevdiğim üç şey. Her şey stratejiyle ilgiliydi. Onları bulmanın incelikleri. Her adımda hedefime daha da yaklaştığımı bilmenin verdiği heyecan.

Arabadan indim, Beretta'mı arkama sakladım. Göğsüme bağladığım kılıfta iki tane daha vardı, siyah takım elbise ceketimle gizlenmişti.

Dayton arabadan inmeyince, cama vurdum. "Hadi, gidelim."

İsteksizce arabadan indi, yüzünde ekşi bir ifade vardı. "Neredeyiz? Burada ne yapıyoruz?"

Sokaktan çıkıp Crave Café'ye doğru yol gösterdim. "İş," diye cevap verdim sadece.

Kapıyı açıp kafeye girdiğimizde, başımızın üstünde küçük bir zil çaldı. Havada sohbetler ve kahkahalar dolaşıyordu. Kahve ve taze pişmiş hamur işlerinin kokusu burnumu doldurdu. İnsanlar masalarda oturuyor, gruplar halinde ayakta duruyor, yaptıkları şeye ve birlikte oldukları kişilere tamamen dalmışlardı.

Etrafı iyice süzdüm. Rayna ortalıkta yoktu, ama onun hala burada olmasını beklemiyordum. Bir sıra insan ahşap tezgaha doğru ilerliyordu, orada genç bir çocuk onlara hizmet ediyordu.

burada olmak istemiyor gibi görünüyordu, insanların siparişlerini alırken yüzünde sıkılmış bir ifade vardı.

Sıraya girdik. Birkaç dakika sonra öne geldik. "Ne alırsınız?"

Gömleğine tutturulmuş yaka kartında "Matt" yazıyordu.

Başka bir kişiliğe büründüm, kendimden tamamen farklı bir kişiliğe. Sesimin tonunu değiştirdim, daha hafif, daha hoş hale getirdim ve gülümseyerek konuştum.

Bu bana tamamen yabancı geliyordu, ama ihtiyacım olan cevapları almak için oynamam gereken gerekli bir roldü.

"Merhaba, benim adım Doug. Birini arıyorum. Genç bir kadın. Kahverengi saçlı. Mavi gözlü. Boyu yaklaşık 1,70. Yaklaşık bir saat önce gelmiş olabilir mi?"

Dayton, benim değişimim karşısında ağzı açık kaldı ve sanki karşısındaki kişinin kim olduğunu bilmiyormuş gibi bana bakakaldı.

Matt ağzındaki sakızı yavaşça çiğneyerek beni dikkatle inceledi. Rayna'yı tarif ederken yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirdi, bu yüzden onun kim olduğunu bildiğinden emindim. En azından onu daha önce görmüştü.

"Neden, onu mu arıyorsun?" diye sordu.

"Ben bir ödül avcısıyım. Onun için tutuklama emri var. Bana yardım edersen, sana payımı veririm."

Matt, para ihtimali karşısında gözlerini genişletti. Böyle bir işte, eminim asgari ücretle çalışıyordur. Belki daha da az. "Ne kadar?"

"Bin dolar." Ciddi olduğumu göstermek için yanımda getirdiğim 100 dolarlık banknotları çıkardım.

Gözleri daha da büyüdü. "Aradığın kız haftada bir veya iki kez gelir. Her zaman farklı günlerde. Yarım kap, köpüksüz karamelli macchiato ve çikolatalı kurabiye sipariş eder. Her zaman şuradaki masada oturur ve ona katılacak bir adamı bekler. Otururlar, yerler, sohbet ederler ve yarım saat sonra ayrılırlar."

Verdiği detayların çokluğundan etkilendim. "Adam neye benziyor?"

"Bilmiyorum. Uzun boylu. Koyu saçlı. Ona bakmıyordum. Ona bakıyordum.

Kız çok seksi."

Dominik olabilir, diye düşündüm.

Cebimden, üzerinde tek kullanımlık bir cep telefonunun numarası yazılı olan sade beyaz bir kart çıkardım. Kartı Matt'e uzattım. "Bir dahaki sefere

buraya geldiğinde beni ara. Onu olabildiğince uzun süre burada tutmaya çalış. İçki siparişini karıştır. Onunla sohbet et. Onu olabildiğince uzun süre burada tutmak için ne yapman gerekiyorsa yap."

Matt başını salladı. "Anladım dostum. Senin adamın benim."

Rulodan 100 dolarlık banknotlardan birini çıkardım ve ona uzattım. Bir saniye tereddüt ettikten sonra parayı kaptı.

"Teşekkürler Matt," dedim, en tehditkar olmayan gülümsememi takınarak. "Senden haber bekliyorum." Arkanı dönüp kafeden çıktım, Dayton da peşimden geldi.

"Bu da neydi böyle?" Dayton dışarı çıkınca bağırdı. "Ne neydi?" Sesim doğal tonuna geri döndü,

Rus aksanıyla konuştum.

"O! Alter ego olayı. Sanki tamamen farklı bir insandın. Orada neredeyse... naziktin. Seni sadece yarım gündür tanıyorum, ama senin nazik biri olmadığını *biliyorum*. Sen tamamen çürümüşsün. Tıpkı babam gibi."

"Mikhail çürümüş değil."

"Ne yaptığını biliyorum. İnsanları *satıyor*, televizyonda sürekli duyduğun insan kaçakçıları gibi. O iğrenç bir adam."

Onu kaldırımda durdurdum. Arabanın park edildiği sokağın virajı hemen ilerideydi. "Onu yeterince iyi tanımadığın belli, çünkü yanıyorsun."

Mikhail'in canlandırmayı sevdiği belirli bir karakter vardı. Diğerlerinin onu kötü, korkunç bir adam olarak görmesini, korkunç, anlatılamaz şeyler yaptığını *düşünmesini* istiyordu. Ama bu doğru değildi. Evet, deri ticaretiyle uğraşıyordu, ama çoğu insanın düşündüğü gibi değildi.

"Mikhail insan satmıyor. Orada olan herkes kendi isteğiyle orada."

Dayton bana inanmayarak alaycı bir şekilde güldü. "Ben aptal değilim.

Yüzlerini gördüm.

Orada olmak istemiyorlardı, yıpranmış seks bebekleri gibi birinden diğerine atılıp duruyorlardı."

"*İstememiş* olabilirler, ama bunu kendileri *seçtiler*. Mikhail her şeyden önce bir iş adamı. Ve bir iş adamı olarak, en çok neyin sattığını bilir: seks ve şiddet. İnsanlara küçük krediler verir. Geri ödeyemezlerse, onlara iki seçenek sunar. Ya seks yuvasında ya da dövüş çukurunda onun için çalışarak geri kazanırlar ya da borçlu oldukları miktarı bedensel olarak alır. Gerçek insan tacirleri gibi insanları kaçırıp başkalarına satmaz."

Ancak başkalarının öyle olduğuna inanmasını istiyordu. Mikhail'in konumundaki bir adam, kendisine meydan okumaya çalışan, onu oyundan çıkarmaya çalışanlardan her zaman çekinmek zorundaydı. Sokaklarda onun hakkında dolaşan söylentileri yaymak, ona karşı gelebileceğini düşünenleri caydırmaya yardımcı oluyordu.

Örnek olarak, Illayana'nın ilk kaçırma girişiminden sonra Miguel'i sorguladığımızda, Mikhail hakkındaki tüm o korkunç hikayeleri kullanarak Miguel'i korkutup sorularımızı yanıtlamasını sağladık.

Bu mükemmel bir şekilde işe yaradı.

"Ama pek bir seçenek yok, değil mi?" dedi Dayton, başını sallayarak. "Ya yaparlar ya da zarar görürler. Bu bir ultimatom, her iki seçenek de birbirinden kötü."

Omuz silktim ve yoluma devam ettim. Dayton da peşimden geldi. "Her ne olursa olsun, bu onların tercihi. Başlangıçta borç para almak zorunda *değiller*. Zamanında geri ödeyemezlerse sonuçlarına katlanacakları konusunda uyarılıyorlar, ama yine de bunu yapmayı tercih ediyorlar."

Köşeyi dönüp sokağa girdiğimde ilk fark ettiğim şey motosikletlerdi. Üç tane vardı. Biri arabamın önüne, biri yanına, biri de arkasına park etmişti, yani arabamı kuşatmışlardı.

SUV'umun üzerinde uzanmış üç motosikletçi sigara içiyor ve birbirleriyle gülüyorlardı. Gürültülüydüler, şamatalıydılar, sanki etrafta dolaşan ve geçen herkesi korkutmaya çalışan bir grup gürültücü genç gibiydiler.

Onlara doğru ilerlerken hızımı kesmedim. Dayton, motosikletlileri fark edince arkamda tereddüt etti.

"Arkamda kal ve tek kelime etme," diye fısıldadım.

Bir saniye ona baktım. Gergin görünüyordu.

"Bu senin araban mı?" diye sordu motosikletçilerden biri, ben biraz uzakta durduğumda.

Motosiklet yeleğinin üzerinde "*The Dirty Vultures*" yazıyordu. Önünde "PROSPECT" kelimesi basılıydı. Peroksit ile sarıya boyanmış saçları ve ince ama atletik bir vücudu vardı. Tam olarak olduğu yerde kaldı, kılıcını arabamın kaputuna dayadı ve sanki arabam onunmuş gibi ön cama yaslandı.

Diğer iki motosikletçi çatıda duruyordu, kel olanı bağdaş kurmuş oturuyor, genç olanı ise onun arkasında duruyordu. Yüzlerinde kibirli, kendini beğenmiş gülümsemeler vardı. Sayıca üstün oldukları için üstünlüklerinin olduğunu düşünüyorlardı.

Ama öyle değildi.

"Hey, Gorilla! Beni duyuyor musun? 'Bu senin araban mı?' dedim."

Kulakları tırmalayan bir sesin ardından gözlerim ona çevrildi.

Peroxide, bıçağın ucunu kaputun üzerinde sürterek arabamı çizdi.

Oh, bunun bedelini ödeyeceksin.

Kafede yaptığım gibi başka bir kişiliğe büründüm, ama bu seferki farklıydı. Omuzlarımı hafifçe çöktürdüm, korkmuş ve uysal bir hava yaymaya çalıştım. "Evet, bu benim arabam."

"Güzel," dedi Peroxide gülümseyerek. Arabadan atladı ve diğer ikisi de onu takip ederek bana doğru koştular. "Bize borcun olan parayı şimdi alacağım."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Borcum mu?"

"Buraya park ettiğin için." Sanki ne demek istediğini bilmem gerekiyormuş gibi bana "Tabii ki" der gibi bir bakış attı. "Bu sokaklar Dirty Vultures'a ait ve burada park etmek istiyorsan park ücreti ödemen gerekiyor." Gömleğinin önünü kaldırdı ve pantolonunun beline sıkıştırılmış bir silahı gösterdi. Benim silahıma kıyasla oldukça basit bir silahtı. Daha iyi günler görmüştü. Bir elinde hala bir bıçak vardı ve eminim ki kendini korkutucu buluyordu.

"Park ücretinden haberim yoktu." Dayton'ın arkamda, giderek yaklaştığını hissedebiliyordum. Onu görmem gerekmiyordu, korktuğunu biliyordum. Büyük laflar ediyordu ama gerçekte, tehlikelerle çevrili, korkmuş küçük bir çocuktü.

Peroxide sırtıttı ve sanki silahla tehdit etmek beni hizaya getirmek için yeterliymiş gibi gömleğini indirdi. "Artık farkındasın. Öyleyse öde büyük çocuk, yoksa..."

"Seni döverek öldüreceğiz," diye araya girdi diğer motorculardan biri, Peroxide'in yanına yaklaşıarak.

Tehditleri biraz daha geliştirilmeye ihtiyaç duyuyordu. En iyi ihtimalle vasattılar.

Bu adam biraz daha yaşlıydı. Kel kafalı, şişman burunlu, biraz tombul biriydi. Yeleğinin ön tarafında, Peroxide'inki gibi PROSPECT yazıyordu.

Ellerimi kaldırdım, avuç içlerimi dışarıya çevirdim, tamamen itaatkar gibi davrandım. "Tamam. Sorun çıkarmak istemiyorum. Para mı istiyorsunuz? Param var."

Ceketimin iç cebine uzanıp yüzlük banknotları çıkardığımda, üç çift göz açgözlülükle parladı. Hepsi birden öne atıldılar ve daha korkutucu görünmek için yan yana dizildiler.

Parayı kolumun ucunda tuttum ve onlardan korktuğum izlenimini vermek için omuzlarımı daha da kamburlaştırdım.

Peroxide gülerek beni işaret etti. "Bütün o kaslar sadece gösteriş için, değil mi koca adam? Sen sadece görünüşe önem veren ve hiç gücü olmayan spor salonuna bağımlılarından birisin."

Tek kelime etmedim, kolum hala havada, elim hala parayı tutuyordu.

"Senin gibilerin sorunu bu," dedi Peroxide, öne doğru adım atarak. "Büyük kasların seni erkek yaptığını sanıyorsun ama gerçekte sen sadece bir sahtekar ve korkaksın."

Baldy ve Tweener güldü.

Peroxide paraya uzandı ve o anda rolümü bıraktım, gerçek benliğim yüzeye çıktı.

Parayı parmaklarımın arasından düşürdüm, Peroxide'in bileğini tuttum ve onu kendime doğru çektim, alnımı yüzüne çarptım.

Onun acı çığlığı kulaklarıma müzik gibi geldi.

Onu sıkıca tutmaya devam ettim ve etrafında döndüm, Tweener'ın burnuna ters dirsek attım. O düşerken, bacağımı Peroxide'in üzerine uzatıp Baldy'nin yüzüne tekme attım ve onu bayılttım.

Üç saniyede üç vuruş ve hiçbiri bunu beklemiyordu.

Peroxide, onu yere indirirken çığlık attı. Kolunu düzelttim, böylece bileğinin içi bükülmüş dizime yaslandı ve yumruğumun kenarıyla dirseğine vurdum, kemiği kırdım.

Peroxide çığlık çığlığa bağırdı. Yüzüstü düşmesine izin verdim ve kırık kolunu vücuduna yakın tutarak top gibi kıvrıldı. Gözyaşları akmaya başladı.

Lanet olası korkak.

Onu yere yatırdım, iğrenç, ağartılmış sarı saçlarından bir avuç dolusu tuttum ve yüzünü sert betona vurdum. Sadece bir kez değil. Sadece iki kez değil. Ama tekrar tekrar ve tekrar.

Tweener şok ve dehşet içinde izledi, kan izleri çenesinden aşağı akıyordu.

.

Tweener'dan gözlerimi ayırmadan, Peroxide'un kafasını yere vurmaya devam ettim

Yere vurmaya devam ettim. Peroxide altımda tamamen gevşediğinde, çığlıkları kesildiğinde bile durmadım.

Vur.

Vur.

Vur.

Etrafımızda kan birikmişti. Her yöne sıçramıştı.

Vur.

Vur.

Vur.

Tweener yana doğru yalpaladı, ağzından kusmuk döküldü.

Güm.

Güm.

Güm.

Bir şey çıkırdadı. Kırıldı. Sıkıştı.

Nefesimi vererek ayağa kalktım, ceketimin yakalarını düzelttim. Peroxide'un cesedinin üzerinden geçerken saçlarımı elime geçirdim —bundan sonra hayatta kalması imkansızdı—ve Tweener'a doğru yürüdüm.

Yüzümden kanın damladığını, giysilerime sızdığını hissedebiliyordum. Baştan aşağı kanla kaplıydım.

Baldy hala baygındı, kıpırdamıyordu. Ona ikinci bir bakış bile atmadım, tüm dikkatimi şu anda ellerinin ve ayaklarının üzerinde benden uzaklaşmaya çalışan genç motorcuya verdim. Sırtı tuğla duvara çarptı, kaçabileceği başka bir yer kalmamıştı.

Korkudan boğulmuş bir şekilde inliyordu. Korku dalgalar halinde onu sarmış, tüm vücudunu titretmişti. Dişleri takırdadı. Nefesi hızlandı. Yüzünden akan kanla ter karışmıştı.

Harika bir manzaraydı.

Onun önünde durdum ve yavaşça çömelerek göz hizasına geldim. Duvara daha da yapıştı, benden olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyordu.

Ben geldiğimde arabamın çatısında duran sert, kibirli çocuk artık yoktu. Onun yerine, gerçekte olduğu korkmuş küçük çocuk vardı.

Elimi yüzümden geçirdim, Peroxide'ın kanını avucuma bulaştırdım. Tweener'ın çenesini kavradım ve bana bakmasını sağladım. "Gidip başkanına söyle, bu sokaklar *ona* ait değil. Dirty Vultures bu sokaklara sahip *değil*. Bratva'nın." Yüzündeki kanı sildim, cildini parlak kırmızıya boyadım. Boğuldu ve boğuldu, kıvranarak kaçmaya çalıştı, ama ben çenesini parmaklarımla sıkıca tutmaya devam ettim. "Bir dahaki sefere biriniz yoluma çıkarsa, Smith ve Third caddelerinin köşesindeki küçük kulübünüze gelip, hepinizin içindeyken onu yerle bir edeceğim."

Kasığında ıslak bir leke büyüdü ve dışa doğru yayıldı.
Pantolonuna işemişti.

"Bütün bunları hatırlayabileceğini düşünüyor musun, yoksa senin için yazayım mı?"

Tweener'ın vücudu titriyordu. "Hatırlayacağım," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Güzel," diye gülümsedim. Karanlık, şeytani bir gülümsemeydi, şiddet dolu sözlerle dolu. Parmaklarımı sokağın girişine doğru salladım. "Koş."

O kadar korkmuştu ki, benden uzaklaşmak için o kadar hevesliydi ki, sadece birkaç metre ötede mükemmel bir motosikleti olduğunu tamamen unutmuştu. Ayağa fırladı ve sanki biri onu elektrikli testereyle kovalıyormuş gibi koşmaya başladı.

Elimi vücudumun üzerinde gezdirerek ceketimi düzelttim ve ayağa kalktım. Thomas haklıymış gibi görünüyordu. Dirty Vultures kesinlikle Kuzey Las Vegas'ı kendilerine ait hale getirmeye çalışıyordu. Onlar hakkında gönderdiği istihbarat da bunu açıklıyordu, ama bunu kendi gözlerimle görmek başka bir şeydi.

Hırsızlık olaylarıyla ilgili raporları, MC tarafından taciz edildiklerini iddia eden işletme sahiplerinin ilk elden anlatımlarını okudum. Ödemeyi reddettiklerinde meydana gelen hasarın fotoğraflarını gördüm. Ancak kimse kayıt altına alınmak ve resmi şikayette bulunmak istemiyordu. Sadece işletme sahiplerine değil, ailelerine de tehditler savrulmuştu ve bu, kimsenin konuşmasını engellemek için fazlasıyla yeterliydi.

Dayton'a döndüğümde iç geçirdim. Hayalet gibi solgun bir yüzle Peroxide'ın cesedine bakıyordu. Gözleri donuktu, yüzünün yanlarından ter damlaları akıyordu. Ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi hafifçe sallanıyordu.

"Kusacaksan, şuraya git." Diğer tuğla duvara dizilmiş çöp konteynirlerini işaret ettim. "Alabama kusarsan, temizlemek zorunda kalırsın."

Dayton boğazından mide bulandırıcı, boğulma sesi çıkardı. Elini ağzına götürdü ve koşmaya başladı, ancak diğer tarafa zar zor yetiştiğinde, ağzından yangın musluğu gibi kustumuk fışkırdı.

Kafamı salladım ve telefonumu çıkardım. Bu çocuğu hazırlamak çok zor bir iş olacaktı, tabii başlangıçta mümkünse.

Dayton'ın durumunun normalden farklı olduğunu anlıyordum. Onun yaşındayken, bir cenaze evindeki cenaze levazımatçısından daha fazla ölüm görmüştüm.

Onu, herhangi bir akli başında insanın bir ceset karşısında vereceği tepki nedeniyle yargılayamayacağımı biliyordum.

Ve bu yüzden ona bir şans vermek istedim. Bu seferlik.

Nik'i aradım ve üçüncü çalınıştta cevap verdi. "Evet?"

"Crave Café'yi çevreleyen CCTV kameralarına girip görüntüleri silmeni istiyorum."

Nik telefonda derin bir nefes aldı. "Neden?"

"Sadece yap, nedenini anlayacaksın."

Birkaç dakika sessizlik geçti, duyabildiğim tek şey Nik'in klavyesinde hızla yazdığını düşündüğüm *tıklama* sesleriydi.

"Tamam, kafedeyim. Garip bir şey görmüyorum."

"Çevredeki kameraları kontrol et."

Birkaç saniye daha geçti.

"Tanrı aşkına, Zander," diye tısladı Nik. "Ne oldu?" "Sonra anlatırım.

Geri dönüp son birkaç saatlik görüntüleri silmen gerekiyor."

Bu kamerada, Crave'de ve 5 mil çapındaki diğer tüm kameralarda. Tamamdır.

"Ayrıca Temizlikçileri de aramanızı istiyorum."

Temizlikçiler, benim az önce yarattığım gibi karışıklıkları özel olarak halleden küçük, özel bir şirketti. Tarafsız bir organizasyonlardı, yani onları kimin çağırdığı önemli değildi; biz, İtalyanlar, Triad, çeteler veya motosiklet kulüpleri. Ödeme aldıkları sürece, karışıklığı temizler, cesetleri ortadan kaldırır, soru sormaz ve en önemlisi, gördükleri her şey hakkında sessiz kalırlardı.

"Yoldayım. Rayna'yı buldun mu?"

"Hayır. Ben oraya vardığımda çoktan gitmişti. Bu arada, geçen hafta boyunca kafedeki kamera kayıtlarını da incelemen gerekiyor. Görünüşe göre, orada bir adamla buluşmuş ve..."

"Dominik olup olmadığını görmek istiyorsun." "Evet."

"Bana bırak. Başka bir şey var mı?"

"*Nyet.*" *Hayır.* "Bulabildiğin her şeyi bul. Yakında evde olacağım." Telefonu kapattım.

Baldy'nin inlemesi dikkatimi çekti. Yavaş yavaş bilinci yerine geliyordu.
"Dayton. Buraya gel."

Dayton isteksizce yanıma geldi. Hâlâ biraz hasta görünüyordu, sanki tekrar kusacakmış gibi karnını tutuyordu. "Ne?" diye homurdandı.

Onun kolunu tutup Baldy'nin yanına götürdüm. "Onu bayılttır." Dayton kaşlarını çatarak "Ne?" dedi.

"Yere ser." Baldy'yi sırt üstü yere serdim. "Onu." Ayağımı göğsüne koyarak nefes almasını zorlaştırdım. "Yere ser."

"B-Ben bunu yapamam," diye haykırdı Dayton, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bunu senin için çok basit hale getireceğim, Dayton. Ya onu bayıltısın ya da *ben seni* bayıltısın. Karar ver."

"Ama ben..." Gözleri ikimiz arasında gidip geldi, ileri geri, ileri geri. "Üç, iki, bir..."

Dayton öne atıldı ve Baldy'nin yüzüne yumruk attı. Aslında daha çok tokat gibiydi.

Listedeki ilk iş: çocuğa düzgün yumruk atmayı öğretmek.

Dayton, iki yumruğuyla motorcuya vurmaya başladı, dudaklarından savaş çığlığı yükseldi. Bu... acınası bir durumdu. Ama işe yaradı.

Baldy inledi ve tekrar bayıldı.

Dayton, sanki o küçük hareket tüm gücünü tüketmiş gibi, ağır ağır nefes alıyordu.

İkinci görev: dayanıklılığını geliştirmek.

Kan, parmak eklemlerini kaplamıştı, elleri titriyordu. Adrenalin mi çok mu nedeniydi, emin değildim.

Ayağımı motosikletçinin göğsünden çektim. "Onu bagaja koy." Bir düğmeye basarak bagaj kapağını açtım.

"Ne?" Dayton öfkeyle nefes alıp veriyordu. "Neden?"

Sorusuna cevap vermedim, sadece rahatsız bir şekilde kıvranana kadar ona bakmaya devam ettim. Sonunda mesajı anladı ve ayağa kalktı. Baldy'nin motosiklet yeleğini tuttu ve onu yerde sürükleyerek arabaya doğru götürmeye başladı.

Ona yardım edebilirdim, ama bunu gerçekten yapıp yapamayacağını görmek istedim.

Neler yapabileceğini.

Zorlanarak homurdandı, adamın cesedini betonun üzerinde bir çekişte bir çekişte sürükledi.

Gözlerim sokağın girişine kaydı. Neyse ki çöp konteynırları, paletler ve çöpler bizi yeterince gizliyordu. Dikkatli bakmadıkça kimse olan biteni göremezdi. Bu, sonunda birinin fark etmeyeceğı anlamına gelmiyordu ve biz yeterince uzun süre burada kalmıştık.

Dayton'ın Baldy'yi bagaja kaldırmaya üçüncü kez başarısız olduğunu gördükten sonra, sabrımın sonuna gelmiştim. Dayton'ı kenara itip, cesedi kolaylıkla kaldırdım, arabaya attım ve bagajı kapattım.

Dayton bana sinirli bir şekilde baktı, sanki benim için bu kadar kolay olmasına inanamıyormuş gibi, oysa kendisi sırtını incitmek üzereydi.

Gözlerinde bir parça kıskançlık da vardı, sanki kendisi için de bu kadar kolay olmasını dilemiş gibi.

Bunu kendi lehime kullanabilirdim.

"Arabaya bin," dedim ve sürücü tarafına doğru yöneldim. "Eve gidiyoruz."

On Altıncı Bölüm

Vücudumu yukarı aşağı, yukarı aşağı kaldırdım, çenemi yere kadar indirdikten sonra tekrar yukarı çıktım ve kafamda şınav sayısını saydım.

Kırk altı.

Kırk yedi.

Kırk sekiz.

Kollarım titriyordu, yüzümden ter damlıyordu, ama hedefime ulaşana kadar devam ettim.

Elliye ulaştığımda, otuz saniye kadar hızlıca nefes aldım ve sonra ters dönerek sit-up'lara başladım. Her iki elimi başımın arkasına koydum, avuç içlerimi kafatasımın arkasına düz bir şekilde dayadım ve saymaya başladım.

Bir.

İki.

Üç.

Karnımdaki yanma hissi, o sandalyeye zincirlenmişken özlediğim, rahatlatıcı bir ağrıydı. Sakinleşmek ve kendimi toplamak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Hâlâ penceresiz, duvarları ve zemini kurumuş kanla kaplı küçük bir odada mahsur kalmış olabilirdim, ama hareket edebilmek deliliğimi bastırmama yardımcı oluyordu. Tamamen ve tamamen delirmemi engelliyordu. Zamanın geçmesine yardımcı oluyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Aleksandr'ın dün geceki... *etkileşimimizden* bu yana geri dönmemiş olması gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için bunu kullanıyordum.

Burada saat yoktu. Saatim de yoktu. Zamanı ölçmenin bir yolu yoktu. Sabah mıydı, gece miydi? Ama günün neredeyse bittiğini ve onun gelmediğini biliyordum.

Günlerim sıkıcıydı. Tekrarlıydı. Genellikle Aleksander, ben uyandıktan bir süre sonra gelip, konuşmam için bana bir tür anlaşma teklif ederdi. Ben ona nereye sokacağını söylerdim ve o da giderdi.

Kapıyı koruyan aptal ve daha aptal adamlar birkaç saat sonra içeri girer, bana bir kase yemek verip beni tuvalete götürürlerdi.

Hepsi bu kadardı. Günümün tamamı buydu. Uyuyakalır, uyanır ve her şey tekrar baştan başlardı, sanki kötü bir şarkı tekrar tekrar çalınıyormuş gibi.

Bugün hariç. Bugün farklıydı. Bugün Aleksandr gelmemişt

Hayal kırıklığını hissetmeme izin vermedim. Eğer küçük bir sürtük gibi davranıp benden saklanmak istiyorsa, sorun değildi. Ama bir şekilde reddedilmiş gibi hissetmekten nefret ediyordum. Bilirsiniz, biriyle yattığınızda, o kişi sizi terk ederse gibi.

Daha yatmamıştık bile ama yine de öyle hissettim. Bu beni çok kızdırdı.

Bu mantıksız, hiç mantıklı olmayan bir duyguydu. Özellikle de Aleksandr'ın beni kaçıran kişi olduğunu düşünürseniz.

Onun ilgisini, dokunuşunu *istememeliydim*. Cildimde nefesini, boğazımı sıkın elini, bana "benim iyi küçük seks oynacağım" dediğini hissetmek istememeliydim.

Ama yine de istedim.

Bunu arzuladım. Bunun için *yandım*.

Aleksandr ile yaşadığım o tek deneyimden, geçmişimdeki diğer erkeklerden veya kadınlardan aldığım dan daha fazla zevk almıştım.

Aleksandr'ın beni titretiren, amımı zonklatan, tenimi kızartan, vücudumu kızgın bir dişi aslan gibi ilkel bir şekilde tepki vermeye zorlayan *güçlü* bir varlığı vardı.

Sit-up'larımı bitirdikten sonra başka bir egzersize geçtim. Birkaç dakika boyunca odada hafifçe koştum, nefesimi ve kalp atışlarımı kontrol etmeye odaklandım, o devasa piç kurusuna değil.

Sonra barfiks yapmaya geçtim. Çatının uzunluğu boyunca uzanan uzun bir çelik çubuk vardı. İçimdeki o kötü, işkenceci taraf, bunun ne için olduğunu anladı. İnsanları asmak için mükemmeldi. Kaç kişinin bu kaderi yaşadığını, kaç kişinin bu odada öldüğünü merak ettim.

Sandalyeyi çubuğun tam altına getirdim ve üzerine çıktım. Çubuğa ulaşmak için hala birkaç santim eksikti, ama zıplarsam ulaşabileceğime emindim.

Haklıydım.

Yukarı doğru zıpladım, parmaklarım çubuğu kavradı. Havada asılı kaldım, ellerimi ayarlayarak sağlam bir tutuş sağladım. Sonra bacaklarımı düz bir şekilde uzatarak vücudumun 'L' şekli almasını sağladım ve kendimi yukarı aşağı kaldırmaya başladım, kaslarımdaki yanmayı keyifle hissettim.

Daha yeni başlamıştım ki kapı açıldı. Muhafızlarımı, hatta belki Aleksandr'ı bekliyordum. Beklemediğim şey ise, dün gece gördüğüm uzun bacaklı, koyu saçlı kadının, Victoria Secret mankeni gibi görünüp içeri girmesiydi.

Kaldırma hareketinin ortasında durdum, kollarım, bacaklarım ve karnım yanarken, birbirimize bakıyorduk, yüzünde tiksinti ve hor görme ifadesiyle.

Tamamdır. Görünüşe göre birbirimizin saçını örüp en iyi arkadaş olamayacağız.

Dumb ve Dumber dışarıda kaldı ama kapı açık kaldı ve Uzun Bacaklı kadın benden birkaç metre uzakta durdu.

Onu merak ediyordum. Kim olduğunu ve benim hücremde ne yaptığını, sanki köpeğini tekmelemişim gibi bana bakarak.

Ki bunu *asla* yapmazdım. Ben (seçim şansım olsaydı) ölümcül bir durumda insan yerine köpeği kurtarmayı tercih edecek türden bir insandım.

Bacaklarımı düzelttim ve çubuğu bıraktım, vücudumu öne doğru fırlatarak süper kahraman gibi ayaklarının önüne indim.

Deadpool haklıydı. Bu çok pratik değildi. Ama en azından havalı görünüyordu.

Dizlerimdeki ağrıyı görmezden gelerek ayağa kalktım ve . Ya da denedim. O fahişe topuklu ayakkabılarla, neredeyse benden daha uzundu. Ama hiç de korkmamıştım.

Onu alt edebilirim.

Muhtemelen.

"Sen kimsin?" diye sordum, merakla kaşlarımı kaldırarak.

Bana alaycı bir şekilde sırttı. Bu, yüzünün güzelliğini gerçekten mahvetti.

"Ben Aleksandr'ın nişanlısıyım. Ve ondan uzak durmanı istiyorum." Beni itti ve ben onun sözlerine o kadar şaşırdım ki hiçbir şey yapamadım. Geriye düştüm ve kırımın üstüne oturdum.

Ne?

Başım dönüyordu. Aleksandr *nişanlı* mıydı?

Ah, kendimi aptal gibi hissettim. Tahmin etmeliydim. Elbette Aleksandr gibi güçlü, yakışıklı, her kadının rüyalarını süsleyen bir adamın zaten bir kadını vardı. Hem de çok güzel bir kadın.

Öfke göğsümde çarpıyordu. Birçok şüpheli şey yaptım. Hırsızlık yapmak, birini dövmek, hatta öldürmek bile benim için sorun değildi. Ama başka bir kadının erkeğini almak?

Buna kesinlikle karşıydım.

Biliyorum, önceliklerim ve ahlak anlayışım biraz sapkındı. Ama ben de *o* kadın olmuştum. Tüm kalbimle ve ruhumla sevdiğim biriyle birlikteydim. Beni de aynı şekilde sevdiğini *sandığım* biriyle.

Sonra onu başka bir kadının amını yalarken yakaladım.

Kendi yatağımızda.

Bu an beni paramparça etti. Beni mahvetti. Sadece kalbimi değil, başkalarına güvenme yeteneğimi de. Yıllar önce olmuş olmasına rağmen, bu olay hala beni ve bugüne kadar verdiğim kararları etkiliyor.

"Aleksandr *benim*," diye homurdandı Leggy ve o anda hala yerde olduğumu ve onun üzerimde durduğunu fark ettim. Bu son derece savunmasız bir pozisyondu ve ben bunu kabul edemezdim.

Ayağa fırladım ve onu geriye doğru sendelettim. "Onu alabilirsin," diye tısladım. "Başka bir kadının erkeğini istemiyorum ve ihtiyacım da yok."

"Lütfen," diye alay etti Leggy. "Ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bratva'nın kraliçesi olabilmek için aramıza nifak sokmaya çalışıyorsun. Sana bir şey söyleyeyim. O *asla* senin gibi *bir* İspanyol *sürtükle* evlenmez. Seninle oynar. Siktir git. Ama sonunda, benim dışındaki diğer tüm kadınlarda olduğu gibi senden de sıkılacak. Ve bu olduğunda, seni ait olduğun yere, çamurun içine geri atacak."

"Merhaba paranoyak şehir. Öncelikle, senin varlığından bile haberdar değildim, o halde ikinizin arasına nifak sokmayı nasıl planlayabilirdim? İkincisi, hiçbir şeyin kraliçesi olmakla ilgilenmiyorum. Üçüncüsü, bana bir daha elini sürersen, başımız belaya girer."

Başını geriye attı ve güldü. "Bana ne yapacaksın
? Sen *bizim* tutsağımızsın. Bana elini sürersen ölürsün."

Çok haklıydı. Ama umurumda bile değildi.
Burada durup onun saçmalıklarını dinlemeye niyetim yoktu.

"Bana bir daha dokun da gör." Gözlerim kapının hemen dışında duran muhafızlara kaydı. Müdahale edecek gibi *görünmüyorlardı*, ama bu müdahale etmeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Dudakları küstahça bir gülümsemeye kıvrıldı. Etrafında belirli bir hava vardı. Ayrıcalıklı, kendini beğenmiş, kimse bana dokunamaz, ben önemliyim türünden bir hava.

Onun kim olduğu ya da Bratva'daki konumu umurumda değildi.
Bana tekrar yaklaşırsa, ona yumruk atmaya hazırdım.

Ona bir kez izin verdim çünkü evet, neredeyse nişanlısını becerecektim.
Ama verebileceğim tek şey buydu.

Leggy bana vurmak için elini kaldırdı ve ben de tepki verdim... yüzüne yumruk attım.

Burnu yumruklarımın altında ezildi, acı dolu çığlığı küçük alanı doldurdu.

O yere düşerken, ben Shaggy ve Pavel'e hazırlandım. Böyle bir saygısızlığa izin vermeyeceklerini biliyordum.

Hiçbir şey yapmadılar. Sadece yerde ağlayıp acı içinde kıvranan Leggy'ye baktılar.

Gözlerimi devirmek istedim. O kadar da sert vurmamıştım.

"Yakalayın onu!" diye çığlık attı Leggy, bir eliyle burnunu tutarken, diğer eliyle beni işaret ediyordu. "Hemen yakalayın onu!"

Shaggy ve Pavel kıpırdamadı. "Senden emir almayız," diye homurdandı yaşlı olan.

Kıkırdadım. Ona elimi sürersem cezalandırılacağıma o kadar emindi ki.

Ne kadar yanılıyordu.

Leggy ayağa kalktı, yüzü öfkeyle doluydu. Bana saldırdı, kulaklarımı tırmalayan tuhaf bir savaş çığlığı attı.

Benden çok daha uzundu, bu yüzden onun saldırısından kaçmak kolaydı. Vücudumu onun yan tarafına çarptım ve o saçma sapan topuklu ayakkabılar sayesinde sendeledi.

Dizlerinin üzerine çökerek bağırdı. "Seni lanet olası kaltak!" diye tısladı ve ayağa kalktı. "Seni öldüreceğim!"

Tekrar saldırmaya kalktı ama sert bir ses onu durdurdu.

"Mila! Yeter artık!" Gözleri kararmış, iri yarı bir adam kapıdan içeri girdi.

Onu tanıdım. Buraya ilk geldiğimde beni işkence zindanına sürükleyen adamdı.

Kafamla burnunu kırmıştım.

Ah, ne güzel bir anı.

İkisi arasında gergin ve hararetli bir tartışma yaşandı ve Rusça konuşuyorlardı. Anlamadığım için biraz sinirlendim çünkü adam kadına azarlıyor gibiydi, boynundaki damarlar atıyor, parmağıyla kadını azarlıyordu.

Adam ne dediyse, Mila bana saf nefretle baktı. Bana ikinci bir bakış bile atmadan yanımdan geçip odadan çıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum!" diye bağırdım, uzaklaşan sırtına el sallayarak.

Yüzüme gelen keskin bir darbe beni sarsarak havaya uçurdu. Yere yığıldım, yanağımda şiddetli bir acı hissettim.

"Ah! Lanet olsun!"

Adam o kadar hızlı vurmuştu ki, ne olduğunu bile anlamadım.

"Bir daha kızıma elini sürersen, boğazını keserim," diye tehdit etti, yüzündeki bakış kızıninkine tıpatıp benziyordu.

Sonunda aralarındaki benzerliği görebildim.

Ağrıyan yanağımı tutarak ayağa kalktım. "Önce o bana vurdu." Aslında beni itti, ama yine de aynı şey.

"Ne yaptığı umurumda değil. Bir daha yaparsan seni kendi ellerimle öldürürüm." Dönüp Shaggy ve Pavel'in yanından geçerek uzaklaştı.

Genç gardiyan öne çıktı ve kapı kolunu tuttu. Sırıtarak, "İyi vuruştun," dedi.

"Kapıyı kapat, Pavel," diye emretti Shaggy. Onun yüzünde de hafif bir sırıtış vardı.

Pavel göz kırptı ve kapıyı kapattı.

Yavaşça güldüm. Mila'nın kendi halkı arasında pek sevilmediği açıktı.

Nefesimi verdim, yüzümde hala acı hissediyordum. Sırtım duvara değene kadar geriye doğru yürüdüm ve kayarak oturdum.

Mila'nın sözleri kafamda tekrar tekrar dönüp duruyordu. *Ben Aleksandr'ın nişanlısıyım.*

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim?

Kaçmanın bir yolunu aramak yerine, beni kaçıran adamla oynaşıyordum.

Stockholm Sendromu çok gerçek bir şeydi, bu açıktı. Ama Nero beni kaçırdıktan sonra ona karşı hiçbir şey hissetmemiştim ve Aleksandr'dan çok daha uzun süre onunla birlikteydim.

Açıklaması zordu, kelimelere dökmesi zordu. Aleksandr'a karşı anında bir çekim hissetmiştim. Onu gördüğüm anda tüm vücudum canlanmıştı. Beni esir alması, bunu değiştirmiyordu.

Ama yine de, nasıl kendimi bu kadar dikkatim dağılmış, Aleksandr'a bu kadar kapılmış hale getirebilirdim ki, beni zorla alıkoyduğunu tamamen görmezden geldim?

İnleyerek yüzümü ellerimle ovuşturdum. Kendime karşı dürüst olmalıydım. Beni kaçırmıştı çok, nişanlısı olmasından daha çok kızgındım.

Bu ne kadar çarpık bir düşünceydi? Bu, kafamın ne kadar karışık olduğunu gösteriyordu.

Vücudumu saran ihanet acısını engelleyemedim. Tabii ki bunun ne kadar saçma olduğunu biliyordum. Aleksandr bana hiçbir şey borçlu değildi. Aramızdaki tek şey, ezici bir cinsel çekimdi. Başka hiçbir şey yoktu.

Şu anda hissettiğim şeyin tamamen mantıksız olduğunu biliyordum. Bunu anlıyordum, ama yine de hissediyordum.

Buradan, ondan ve Bratva'dan uzaklaşıp halkımın yanına dönmem gerekiyordu. Kartele.

Kaçış planı bulmaya çalışırken kafamı duvara hafifçe vurdum.

Bu odadan çıktığım tek zaman, günde bir kez tuvalete gitmek içindi. Shaggy ve Pavel beni tuvalete götürdüklerinde, biri önümde, biri arkamda, beni sıkı bir şekilde koruyorlardı. Her seferinde aynı yolu kullanıyorlardı. Bir sağ, iki sol ve bir sağ daha.

Burası lanet olası bir labirent gibiydi. Fort Knox'tan daha güvenli olduğunu söylemeye gerek bile yok. Aleksandr beni duş almak için ana kata çıkardığında ve geri indirirken yaptığı her şeye dikkat ettim.

O devasa çelik kapı aşılmaz görünüyordu. Ve onu açmanın tek yolu (anladığım kadarıyla) parmak iziydi.

Kaçma şansım olabilmesi için tek yol, bir şekilde ana kata geri dönebilmemdi. O zaman, Shaggy, Pavel veya hatta Aleksandr gibi, yanımda olan kişiyi etkisiz hale getirmem gerekirdi.

, Shaggy, Pavel veya hatta Aleksandr olsa bile. Belki bir anahtar takımı ele geçirip arabalarından birini çalabilirdim?

Kafamla onayladım. Planımın işe yarama şansı çok azdı, ama en azından artık bir planım vardı. Ve Aleksandr'ın dikkatimi tekrar dağıtmasına izin vermeyecektim.

On Yedinci Bölüm

The Dirty Vultures motosikletçisini odanın ortasındaki eski, çürümüş sandalyeye kelepçeledim. Vücudu gevşekti ve çürümüş balık kokuyordu. Başı öne eğilmiş, cildi kurumuş kanla kaplıydı ve dudaklarından acı dolu inlemeler çıkıyordu. Dayton onu bayılttığından beri uyanmamıştı, onu arabadan çukura sürüklediğimde bile.

Eve vardığımızda, Dayton'ı geceyi istediği gibi geçirmesi için gönderdim. Askerlerimizden biri, nereye giderse gitsin onu takip etmek ve uygunsuz bir şeye bulaşmadığından emin olmakla görevlendirildi.

Dayton benden uzaklaşmaktan çok memnundu, onu hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim. Onu suçlayamazdım. Henüz ona göstermeye hazır olmadığım bir yanımı görmüştü. Onu bu hayatın daha şiddetli yönlerine yavaş yavaş alıştırmayı planlıyordum. Ama motorcular beni zorladı ve içimde sakladığım karanlık tarafımı ortaya çıkarmaktan başka seçeneğim kalmadı. Onları yerlerine oturtmak için.

Kim olduğumu bilseler de bilmeseler de, saygısızlıklarına izin vermem mümkün değildi. Bize karşı en ufak bir hareket bile yapmaya cesaret edemeyeceklerini anlamaları için, düşüncesizliklerinin cezasını çekmeleri gerekiyordu.

Tweener'ı hayatta bırakmamın tek nedeni buydu. Onun başkanına geri dönüp, diğer adaylarından birinin kanıyla kaplıyken tam olarak ne olduğunu anlatmasını *istedim*. Eğer tekrar yolumuza çıkarsa, on kat daha kötü acı çekeceklerini ona uyarmak için.

Baldy'yi öldürmek ani bir karardı, umarım bizim lehimize sonuçlanır. Eğer The Dirty Vultures binamızı yakan yangından sorumluyorsa, bunu öğrenmeyi planlıyordum.

Bir adayın çok fazla bilgiye sahip olduğunu sanmıyordum. Onlar MC dünyasının en alt kademesindeki üyelerdi. Yama kazanmak ve sonunda bir yol adı almak umuduyla, kendilerinden istenen her şeyi, ellerinden gelen her şeyi yaparlardı (genellikle en kötü, en sıkıcı işleri de onlar yapardı).

Ama ondan alabileceğim her türlü bilgiyi alacaktım. Sadece kulüp evlerinin yerleşim planı veya kaç üye oldukları gibi bilgiler olsa bile.

"Peki bu nasıl oldu?" Nik, Baldy'nin bacaklarını sandalyeye bağlarken, duvarın kenarına yaslanarak izliyordu.

Nik, biz arabayı durdurduğumuz anda evden çıkmıştı. Sanırım bizi bekliyordu. Temizlikçilerin biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra geldiklerini ve kameralardaki tüm görüntüleri sildiğini söyledi. Önlem olarak, LVPD'deki bağlantılarımızı da aradı ve 22. Cadde'de cinayet ihbarında bulunan herkesi aramalarını söyledi, tanık olması ihtimaline karşı.

"Ben kafeden çıktığımda üçü arabada bekliyordu." Olanları ayrıntılı olarak anlattım, sokaklara park eden herkesten aldıkları park ücretini de eklemeyi ihmal etmedim. "Thomas'ın onlar hakkında topladığı bilgiler doğruymuş gibi görünüyor. Kuzey Las Vegas'ı kendi bölgeleri olarak ele geçirmeye çalışıyorlar."

Nik inanamıyormuş gibi başını salladı. "Sokaktaki rastgele vatandaşları tehdit etmeleri, ne kadar cesur olduklarını gösteriyor. O bölgede zaten yerleşik olan diğer çeteleri ve motosiklet kulüplerini umursamıyorlar gibi görünüyor."

Haklıydı. Las Vegas'ta birkaç başka çete ve motosiklet kulübü vardı. Bunlardan birkaçı müşterimizdi ve izi sürülemez az sayıda tabanca satın alıyorlardı. Bazı durumlarda bizden makineli tüfek de satın alıyorlardı.

The Dirty Vultures'ın bize ulaşmasının nedenlerinden birinin bu olduğunu düşündüm; diğerlerine meydan okumak ve sözlerini uygulamak için silaha ihtiyaçları vardı.

"Kesinlikle kararlılar," dedi Nik, kaşlarını çatarak.

"Evet," diye başımı salladım. "Ve bu da onları tehlikeli yapıyor." Kanıtlaması gereken bir şeyi olan insanlardan daha vahşi ve öngörülemeyen bir şey yoktur. Dirty Vultures hiçbir şeydi, radarda bir nokta bile değildi, ama açıkça öyle olmak istiyorlardı. Tanınmak istiyorlardı ve tehlikeli olan da buydu.

Nik duvardan itti, Baldy'ye hafif bir merakla baktı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Sence ne yapacağım?" diye homurdandım, ayağa kalkmadan önce bir kez daha bağları kontrol ettim.

"O bir aday. Önemli bir şey bilmiyor."

"Yeterince şey biliyor." Ve bu hiçbir şeye yol açmasa bile, onu öldürmenin tatminini yaşıyacaktım.

Nik omuz silkti. "Tamam, sen öyle diyorsan. Peki ya başkanının misillemesi ne olacak?"

"Ne olmuş ona?" diye sordum, umursamadan. "Bize meydan okuyacak kadar aptalsa, onun küçük motosiklet kulübü daha başlamadan bitecek."

Kibirli ve ukala gelebilir, ama ben hiç endişelenmiyordum. Onlar sayıca ve silahça bizden çok daha azdı. Şimdiye kadar karşılaştıkları tek direnişin, onlara karşı çıkmaya korkacak kadar sıradan insanlardan geldiğini saymıyorum bile. Bize saldırırlarsa, neden onların en altta, bizim en üstte olduğumuzu hemen anlayacaklardı.

Nik, odadan çıkarken beni takip etti ve kapıyı arkamdan kilitledi. Yan odadaki küçük banyoya girip yüzümü yıkadım ve cildimdeki Peroxide'ın kurumuş kanını temizledim. Onun kanıyla sertleşmiş ve kabuk bağlamış ceketimi çıkardım ve dışarı çıkarken askıya astım.

"Outfit/Zeta ittifakı hakkında biraz daha bilgi bulmayı başardım," dedi Nik, labirent gibi koridorlardan geçerek ana kata doğru ilerlerken. Drea'nın bulunduğu odanın önünden geçtik ve adımlarım yavaşladı, ta ki odanın önünde durana kadar.

Nedenini bilmiyordum.

Sasha ve Pavel başlarını sallayarak bizi selamladılar ama Nik konuşmaya devam ederken hiçbir şey söylemediler.

"İrtibatlarımdan birine göre, Nero yaklaşık iki ay önce bir görüşme için temasa geçti. Sonunda, anlaşmayı yapmak için Zeta'ların gönderdiği temsilcileri kaçırdı."

"Drea," diye onayladım. Böyle olduğunu tahmin ediyorduk, ama en azından şimdi kesin olarak öğrenmiştik.

"Evet. O zamandan beri Zetas, istedikleri zaman Outfit'e adam gönderiyor ve istedikleri her şeyi yapıyorlar. Onlara adam, nakit, uyuşturucu, ne isterseniz sağlıyorlar."

"Bu bilgiyi zaten biliyorduk."

Arturo ve ailesiyle ilk tanıştığımızda, Outfit ve Los Zetas arasındaki ittifaktan bahsettiler. Bize ulaşmalarının ana nedenlerinden biri buydu. Outfit ile kendi başlarına başa çıkabilirlerdi, ancak Zetas işin içine girince biraz ekstra yardıma ihtiyaçları vardı.

Karteli biraz araştırdık. Bizimle Cosa Nostra arasındaki görüşmeden bir ay önce, Outfit'ten gelen adamların sayısında ve Chicago'daki uyuşturucu miktarında belirgin bir artış olmuştu.

Bunun Zetas'tan geldiği açıktı. Açık olmayan şey ise neden olduğuydu. Ta ki şimdiye kadar.

"Zetas'ın ikinci adamı Juan'ın aslında Andres'in oğlu olduğu gerçeğine ne dersin? Juan ve Drea kardeş oldukları için, bu da onu..."

"Kartelin eski liderinin kızı," diye bitirdim, kafam allak bullak olmuştu.

Drea'nın parmak izini taradığımda, ortaya çıkan bilgiler onun ve ailesinin - kardeşi Juan Victor Ortega, annesi Sofia Torres Ortega ve babası Jose Andres Ortega - on beş yıl önce Guadalajara'dan göç ettiklerini gösteriyordu.

Jose Andres Ortega.

Los Zetas'ın eski lideri sadece El Diablo veya Andres olarak biliniyordu. Başka bir şey değil. Tarayıcıda adını gördüğüm anda bunu anlamalıydım. İkisi aynı kişiydi.

İlk adı yerine ikinci adını kullanmasının bir tür önlem olduğunu düşündüm. Kartelin *sayısız* düşmanından gerçek kimliğini gizlemek için bir yol.

Baba gibi kızı.

"Tamam," dedim ve koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, zihnim her şeyi bir araya getirmeye çalışırken dakikada bir mil hızla çalışıyordu. "Yani Andres, Juan ve Drea'nın babası. Andres dört yıl önce kanserden öldü. Ölmeden önce bir halef belirledi, açıkta kalmak yerine gizli kalmayı seçen birini. Oğlu ikinci sorumlu, yani açıkça o değil. Andres'in başka çocuğu var mı?"

"Hayır. En azından benim bulabildiğim kadarıyla yok." "Peki ya annesi? Karısı?"

"Onun hakkında pek bir şey bulamadım, ama kararları verenin o olduğunu sanmıyorum." Nik düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Eşi değilse ve oğlu da değilse, bu durumda tek olası kişi..."

"Drea," diye tamamladım, sırtımı düzelterek. "Drea, Los Zetas'ın lideri."

Artık her şey çok mantıklı geliyordu. Nero'nun onu neden kaçırdığı. Neden kimliğini gizli tutmaya bu kadar kararlı olduğu. Diğer adamların onun emirlerini neden dinledikleri.

Her şeyin başında Drea vardı. Los Zetas'ın liderini bizim çukurda tutsak etmiştik. Bunun sonuçları çok büyük olacaktı.

Onu takdir etmem gerekiyordu. Gerçek kimliğini saklamakta harika bir iş çıkarmıştı. Asla tahmin edemezdim. Onun besin zincirinde üst sıralarda olduğunu biliyordum. Sadece onun en tepesinde olduğunu fark etmemiştim.

Zetas onu ele geçirdiğimizi anladığı anda, ortalık cehenneme dönecekti.

Nero bunu nasıl başardı, hiç bilmiyordum. Karteli kontrolü altında tutmak ve emirlerini yerine getirmek için Drea'nın hayatını tehdit ettiği açıktı.

Sorularım vardı, çok fazla soru. Onun kimliğini öğrenmek işleri kolaylaştıracaktı. Bunun yerine daha fazla sorun, daha fazla cevapsız soru ortaya çıktı.

Oyun oynamaktan bıktım. Yeter artık. İstediğim cevapları alacaktım ve o da bana verecekti.

"Hepiniz gidin. Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Sasha ve Pavel gitti, ama Nik kaldı. Bana merakla baktı. "Planın nedir, Zander?" diye sordu, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Şu anda bunu dert etmene gerek yok. Git hadi. Ve odasındaki kameraları kapat."

"Neden?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Sana kendimi açıklamam mı gerekiyor?" "Hayır. Ama genelde açıklıyorsun."

"Bu sefer değil." Başımı salladım. "Sadece istediğimi yap, kardeşim."

O, kollarını yanlarına indirerek homurdandı. "Peki. Ama bir dahaki sefere seni gördüğümde, onunla aranızda ne olduğunu bana açıklayacaksın." Kapalı kapıyı işaret etti. "Aranızda bir şeyler olduğunu fark etmediğimi sanma. Sen merhametli biri değilsin. Yine de ondan ihtiyacımız olan bilgiyi işkenceyle almadın. Ona yemek verdin, tuvalete gitmesine izin verdin, duş almasına izin verdin. Bunların hepsini diğer mahkumlara hiç izin vermedik, onunla birlikte buraya gelen erkeklere bile. Ya sen gevşiyorsun ya da daha fazlası var ve bana ne olduğunu söyleyeceksin."

"Peki," omuz silktim kayıtsızlıkla. "Sen Tatiana ile olanları bana anlattığında, neler olduğunu sana anlatırım."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Gözlerinde bir anlığına acı ve üzüntü belirdi, ama hemen saklayabildi. "O... o farklı."

"Öyle mi?" diye sordum, yüzümde sorgulayan bir ifadeyle.

"Evet! Tatiana rakip bir kartelin lideri değil. O..." "Ne?"

Ağzını sıkıca kapattı.

"Aynen öyle. İkinizin arasında olanlar beni ilgilendirmez. Tıpkı Drea ile benim aramda olanların seni ilgilendirmediği gibi."

"Aynı şey değil Aleksandr, bunu sen de biliyorsun," diye tükürdü.

Ha. Bana "Aleksandr" dedi. Bu, kesinlikle kızgın olduğu anlamına geliyordu. Bana sadece kızgın olduğunda böyle seslenirdi.

"Aynı şey ve aynı şey değil. Yani, ağzından laf kaçırmayı planlamıyorsan, sana söylediğim şeyi yap."

Nik, gözleri hayal kırıklığı ve öfkeyle dolu bir şekilde bana baktı. "Peki," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Ama bana ringde bir raunt borçlusun."

Evet, bunu tahmin etmeliydim. Tatiana'yı konuya dahil etmek benim açımdan biraz alçakça bir hareketti. Onun Tatiana konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, onu oyundan düşürmek için ondan bahsettim. Çünkü Drea konusunda haklıydı. Ona diğer mahkumlara verilmeyen bazı lüksler tanıtmıştım. Nik bunu fark etmişti. Onun dikkatini dağıtmam gerekiyordu ve Tatiana bunu yapmak için mükemmel bir yoldu.

Şimdi ringde karşı karşıya gelerek bunun bedelini bana ödettirmeye çalışacaktı.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye sırttım, bu da Nik'i daha da sinirlendirdi.

Hafif bir antrenman veya eğitim dışında, birbirimizle ringe çıkmamız çok nadirdi. O otuz iki yaşındaydı, benden sadece iki yaş küçüktü ve vücut yapısı benimkine benziyordu. Boyu sadece bir iki santim daha kısaydı.

Daha önce öfkeyle birbirimizle kavga etmemiştik. Yaşlarımız birbirine çok yakın olduğu için, büyürken aramızda güçlü bir bağ oluşmuştu. Her zaman Nik ve ben, Lukyan ve Illayana'ya karşıydık. Onlarla aramızda on yıldan fazla yaş farkı vardı, bu yüzden Nik ve benim yakın olmamız, Lukyan ve Illayana'nın da yakın olması mantıklıydı.

Bu, hepimizin birbirimize yakın olmadığımız anlamına gelmez. Kardeşler arasında zaman zaman çıkan kavgalar dışında, hepimiz birbirimizle iyi geçinirdik, birbirimizi severdik. Sadece büyük kardeşler ile küçük kardeşler arasında kesin bir sınır vardı.

Nik gözlerini kısarak, "Seni yere serdiğimde sırtımayacaksın," dedi.
Boğazımda bir kakhaha yükseldi. "Henüz bunu başaramadın, kardeşim.
Ama bunu başardığın günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Drea'nın odasının kapısını açtım, içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Sırtüstü yatıyordu, ayakları duvara doksan derecelik açıyla dayalıydı. Elleri başının arkasında, sit-up ya da karın egzersizi gibi görünen hareketlerle kendini yukarı aşağı kaldırıyordu.

Ben odaya girdiğimde yarı yolda durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Bana, ancak şeytani bir ölüm bakışı olarak tanımlanabilecek bir bakış attıktan sonra, sanki ben odaya girmemişim gibi yaptığı şeye devam etti.

Onu kızdırabilecek bir sürü şey vardı, bu yüzden fazla kafama takmadım. Ona doğru yürüdüm.

Tek kelime etmedi, odadaki tek ses, her tekrarında dışarı verdiği küçük nefeslerdi.

Onun üzerinde dikilip, her zaman sikimi sertleştiren o küstah tavrını bekledim. Bir şey söylemesini, bana bağırmasını, İspanyolca küfür etmesini, hakaret etmesini bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama Drea'nın sessizliği ve tam kayıtsızlığı kesinlikle beklediğim şey değildi. Sanki odada ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Hiç hoşuma gitmedi. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren, çılgın ve eksantrik bir hava estiriyordu. Konuşkan biriydi, dakikada bir kilometre konuşuyordu. Beni azarlamaktan hiç çekinmiyordu. Hatta bundan zevk alıyor gibiydi.

Drea *neredeydi*?

"Bugün konuşmayacak mıyız, *malyshka*?"

Cevap vermedi, üst vücudu yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket ediyordu.

Dişlerimi sıktım. Dün geceki olaydan, onu bütün gün görmezden geldiğim için kızgın mıydı?

"Yoksa sana Don Ortega dememi mi tercih edersin?"

Bütün vücudu gerildi, başı bana doğru döndü. Yüzünde inanamama ifadesi belirdi. "Nasıl..."

"Nasıl olduğunun önemi yok, sence de öyle değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "İlk sorduğumda bana kim olduğunu söyleseydin, her şeyin ne kadar farklı olabileceğini farkında mısın?"

Drea burnunu çekerek ayağa fırladı. Ona yer açmak için geri çekilmedim, bu yüzden benimle duvar arasında sıkışıp kaldı. Korku ya da rahatsızlık yoktu. Köşeye sıkışmaktan korkan birine benzemiyordu. *Sanki* kontrolü elinde tutan kişi oymuş gibi bana dik dik baktı.

"Sen de Nero gibi beni kullanırdın."

Alay etmek istedim, ama kendimi tuttum. "Kim olduğumuzu biliyorsun, *değil mi?*" *Evet?* Açıkça sormamıştı, ama bildiğinden şüpheleniyordum. Organize suçla uğraşan çoğu insan, büyük oyuncuların kim olduğunu bilirdi.

İtalyan mafyası, Triad ve Bratva. Kutsal Üçlü.
Gerçi biz kutsal olmaktan çok uzaktık.

Elbette, daha az tanınan başka küçük çeteler ve gangster grupları da vardı.

"Siz Bratva'sınız." Sesi titremezdi, sallanmazdı. Gözlerinde zerre kadar korku yoktu, oysa bizim itibarımızın kabuslar gibi olduğunu biliyordum.

Ona yaklaştım, vücudum onu duvara bastırırken gözlerindeki ateşin yoğunlaşmasını severek. "Evet, biz Bratva'yız. Ve senin adamlarına, uyuşturucularına veya silahlarına ihtiyacımız yok. Bizim kendimizinkiler var ve hepsi seninkilerden daha iyi."

"Vay vay, ne kadar da kendini beğenmiş, kibirli bir grubuz."

Omuzlarımdan biri hafifçe, rahatça kalktı. "Bizim kadar uzun süre zirvede kaldığınızda, böyle olma hakkınız olur. Bu, bu konumun getirdiği bir şey. Artık saklanmanın bir anlamı kalmadığına göre, bu duruma nasıl düştüğünü bana anlatabilirsin."

"Uh, ciddi misin?" diye alay etti. "Beni *kaçırdın*. İşte böyle oldu."

Ellerimi kafasının iki yanındaki duvara koyarak onu köşeye sıkıştırdım. "Peki Nero *seni* nasıl *kaçırdı*?" diye sordum, ona doğru eğilerek. "Nasıl *onun* yatağına zincirlenmiş oldun?"

Bana kafa attı. O kadar hızlı ve beklenmedikti ki, tamamen hazırlıksız yakalandım.

Şoktan geriye doğru sendeledim. Dudaklarımdan acı yayılıyordu, yeni kesilen yerden çeneme kan akıyordu. Parmağımı kanın üzerinden geçirdim ve baktım, hala ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Neden gülümseme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum. Hissetmem gereken onca şeyin arasında eğlence olmamalıydı, değil mi?

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemenden bıktım usandım. Sanki hakkın varmış gibi benden tüm bu lanet cevapları talep ediyorsun," diye homurdandı Drea, yumruklarını yanlarında sıkıca yumrukladı. "Seninle *konusmak* istemiyorum. Bana *dokunmanı* istemiyorum. Seninle *hiçbir* şey yapmak istemiyorum. Diğer adamlardan birini gönderin, Lucas'ı ya da adı her neyse. Onun sorularını cevaplarım. Ama seninkileri mi? Hayır. Patronun cevap istiyorsa, başkası göndersin, çünkü *sana* tek kelime bile etmem."

"Dün gecedен bu yana büyük bir değişiklik olmuş, *malyshka*."

Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum. Onu kaçırdığımda bile bu kadar öfkeli değildi. Tüm vücudu titriyor, dişlerini gıcırdatıyor, çenesini sıkıyordu.

Bana tiksinti dolu, iğrenmiş bir bakışla bakıyordu, sanki onu iğrendirmişim gibi. "Söylemem gerekenleri söyledim. Benden bilgi almak için işkence yapmayacaksan, defol git başımdan."

"Bütün bunlar bugün seni görmeye gelmediğim için mi? Gerçekten mi?" Bu yüzden mi bu kadar kızgın olduğunu bilmiyordum, ama bu tahminim yeterince mantıklı görünüyordu. Bazı kadınlar, onlarla birlikte olduktan sonra senden bir şeyler beklerler. Onu bu tür bir kadın olarak görmüyordum, bu yüzden kafam çok karıştı.

Başını geriye attı ve güldü. Gözlerim o uzun, ince boynuna takıldı, elimi boynuna dolamak için can atıyordum. "Kendini bir kenara bırak. Bu umurumda bile değil. Çıplak olarak sana sürtünmemin bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Koca Adam, ama bu benim için sıradan bir Salı gecesi."

"O zaman senin sorunun ne lan?" diye bağırdım, öfkem artıyordu.

"Bu kokuşmuş kan ve sidik kokan odada kilitli kalmak dışında mı?" diye bağırdı.

"Sana çevreni değiştirme şansı verdim. Sen bunu kabul etmedin."

"Çünkü ben ispiyoncu değilim," diye tısladı. "Konuşmaktansa ölürüm."

Gözlerinin derinliklerine baktım ve sadece gerçeği gördüm. Bana bir şey söylemeden önce ölmeyi tercih ederdi. Bu da bana iki seçenek bırakıyordu: ondan bilgi almak için işkence etmek

ya da onu bırakmak. Her iki seçenek de bana uymuyordu.

Kafamı salladım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Aklımda başka bir seçenek belirdi. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı ardına kadar açtım.

"Gidelim," diye homurdandım.

Kızgın bir ifadeyle baktı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Belki de onu yine duşa götüreceğimi ve dün geceki gibi olacağını umduğunu düşündü.

Yalan söylemeyeceğim, bu fikir anında kanımın çüküme hücum etmesine neden oldu, ama aklımdaki bu değildi.

"Başka bir oda istiyor musun, istemiyor musun?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak sözlerimi sindirdi. "Farklı bir oda mı?" "Burada kalmak *istemiyorsan*?" Kaşlarımı kaldırdım.

Beni inceledi, gözlerinde şüphe parlıyordu. "Tabii ki burada kalmak istemiyorum," diye tersledi, omuzlarını geriye atıp başını dik tutarak bana doğru yürüdü. "Planın ne bilmiyorum ama ben buna kanmayacağım."

Dürüst olmak gerekirse, ben de planımın ne olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Drea'yı ana kata ve deponun dışına çıkardım. Onu eve doğru götürürken onu yakından izledim. Gözleri her şeyi tarıyordu ve bir şey denemeye karar verdiği anı tam olarak gördüm.

O kadar hızlı döndüm ki, onu hazırlıksız yakaladım ve silahımı çenesinin altına dayadım. Şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yap şunu," diye fısıldadım, dudaklarımı onunkilere bir santim yaklaştırarak. "Seni kovalayıp, tekmeleyip, bağırarak buraya geri sürüklemekten daha çok istediğim bir şey yok."

Göz bebekleri büyüdü, şehvet ve ihtiyaç onları tamamen yuttu. Hâlâ bunu yapıp yapmamayı tartışıyor gibi görünüyordu. Nabzım hızlandı.

Evet, içimdeki canavar mırıldandı. Avlamak, kovalamak istiyordu.

Hakim olmak istiyordu. Yapacak mıydı?

Silahımın namlusunu boynuna, göğüslerinin arasında ve düz karnına doğru kaydardım. Kıvrandı, kalçaları o kadar hafifçe sallandı ki, bunun farkında bile değildi sanırım. Silahı sıkıca kapanmış bacaklarının arasına sıkıştırdım ve nefesi kesildi.

"Hayır mı?" Başımı yana eğdim, sesimi alçaltarak. "Korkuyor musun?" diye alay ettim.

Omurgası sertleşti ve bana öfkeyle baktı. "Bunun bir anlamı olmaz," diye tersledi, yüzünde hayal kırıklığı belirmişti. "Beş adım bile atamam."

Doğru.

Geri adım attım ve silahımı kaldırdım. Elimi havada salladım. "Devam et. Sana bir avantaj vereceğim."

Dudaklarını yaladı, ellerini sıkıp açarak etrafına tekrar baktı. Gözlerinde arzuyu gördüm. Bunu yapmak istiyordu ve ben de ona izin vermek istiyordum.

"Senin aptal, sapkın oyunlarına katılmayacağım."

Gözlerimi yavaşça onun kıvrımlı vücudunda gezdirdim. Damarlarımda kanım kaynıyordu, içimi kaplayan cinsel bir ihtiyaç bağırsaklarımı burkuyordu. Hiç kimseyi bu kadar çok avlamak istememiştim. Ona yaklaşırken nefesinin hızlandığını duymak. Onu yere yatırıp, benden öncekileri unutacak kadar sert bir şekilde becerirken vücudunun benimkine karşı direndiğini hissetmek.

"Yazık," dedim kayıtsızca, onun tadı için içimden ölüyormuşum gibi davranmadan. Ona sırtımı dönerek, evin arkasına doğru çakıl yoldan yukarı doğru yürüdüm.

On sekizinci bölüm

Lanet olsun ona. Lanet olsun ona ve o seksi sesine. O sert, yakışıklı yüzüne. O sert, kaslı vücuduna. Lanet olsun onun her bir santimine.

Onun kaslı sırtına bakarak, arkasında yürüdüm ve ciddi ciddi kaçmayı düşündüm. Ama amacım kaçmak değil, onun beni kovalamasını sağlamaktı. Bu düşünce heyecan vericiydi. Omurgamdan aşağı titreme geçirdi.

O kadar... *lanet olası... büyüktü* ki. O kadar açıkça erkeksiydi ki. Beni çevrelediğinde, üzerimde yükseldiğinde, kendimi çaresiz hissettim. Bana istediği her şeyi yapabilirdi ve ben onu durdurma gücüm yoktu. Bunun beni neden tahrik ettiğini bilmiyordum (muhtemelen bedenimdeki sapkınlık devreye girmişti).

İrademi, öfkemi korumak için çok uğraştım. Ateşli cinsel çekimimizin kaçışımı engellemesine izin vermemek için. O benim kişisel alanıma girdiğinde, tüm bunlar lanet olası pencereden uçup gitti.

Tek istediğim, tek düşünebildiğim, beni kovalarken alay eden o derin, boğuk sesiydi. Bana ondan asla kaçamayacağımı, asla ondan daha hızlı koşamayacağımı söylüyordu. Tekmeliyor, onunla dövüşüyordum, ama o beni hiç çaba harcamadan yere yatırıyor ve deli gibi bana saldırıyordu.

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti ve inlememi bastırdım. En azından, öyle yaptığımı sandım.

Aleksandr arkasını döndü, bir kaşı yukarı kalkmış ve yüzünde ölümcül, günahkar bir ifade vardı.

Evet, evet, evet. Beni heyecanlandırdın, unut gitsin.

Masumca gülümsedim ve ona parmak hareketi yaptım. Yumuşak bir kahkaha attı ve tekrar döndü. Arka güverteye çıktı, cam sürgülü kapıyı açtı ve kafasını içeri soktu.

Gözlerim kapının iki yanında duran iki adama kaydı, sert bakışları her hareketimi izliyordu. Her ikisinin belinde iki tabanca gördüm ve bir el çabukluğu ile birini almaya çalışabilir miyim diye düşündüm.

Aleksandr aklımı okumuş, niyetimi sezmiş gibiydi. Gözlerini kısarak bana doğru yürüdü, ensemden yakaladı ve beni içeriye sürükledi.

Midemdeki sıkışmayı, onun kaba davranışlarına karşı vücudumda patlayan şehveti görmezden geldim ve elini itekledim. "Bırak beni, seni kaba adam. Yürümek için yardıma ihtiyacım yok."

Beni gitmesini istediği yöne yönlendirdi ve bıraktı. Koridorda yürüdüm, gözlerim her yöne bakınıyor, evin her santimini ezberlemeye çalışıyordum. Giriş holünde iki gardiyan daha duruyordu ve kaçma umudum bir anda yok oldu.

Evin içi beklediğim gibi çok güzeldi. Tavandan göz kamaştırıcı bir kristal avize sarkıyordu. Parlak ışıklı aplikler. Süslü oymalarla bezeli maun duvarlar. Pahalı mobilyalar ve egzotik halılar. Her yer ihtişamla doluydu.

Aleksandr beni büyük, dolambaçlı bir döner merdivenden yukarı çıkardı ve ikinci katta durdu. Sağa döndü, iki yatak odasını geçip üçüncü odanın önünde durdu. Kapı kolunu çevirip kapıyı açtı ve kolunu havada sallayarak beni içeri davet etti.

Böyle bir pislikten böyle centilmen bir davranış. Anlayın artık.

İçeri girip etrafa iyice baktım. Ona dönerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve duruşumu güçlendirmek için bacaklarımı açtım. Buna kanmayacaktım. Oda *çok* güzeldi. Önceki kaldığım yerden *çok* daha iyiydi, ama bir şartı vardı. Bunu çok iyi biliyordum.

"Beni geri götürsen iyi olur, çünkü burada kalmak için yapmam gereken ne varsa, yapmayacağım."

Aleksandr içeri girdi, vücudu benimkine değdi. Yatağın kenarına oturdu. "Emin misin?"

Sesindeki imalı ton beni gerdi. Somurtarak, "Daha iyi bir oda için seninle yatmayacağım," diye tısladım.

Gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. "Sakin ol, *malyshka*. Seni buraya o yüzden getirmedim."

Öyle değil miydi? Neden hayal kırıklığına uğramıştım?

"Sana bir anlaşma teklif etmek istiyorum. Bana bilmek istediğim şeyi söylersen, burada kalabilirsin."

"Sana zaten söyledim..."

"Evet. Sen ispiyoncu değilsin. Biliyorum. Senden ispiyoncu olmanı istemiyorum. Boşlukları doldurmanı istiyorum. Çoğunu kendimiz çözdük. Nero'nun seninle buluşmaya gittiğinde seni kaçırdığını biliyoruz. Karteli kontrolü altına almak için hayatını koz olarak kullandı. Bunu biliyorum çünkü bize de aynısını yapmaya çalıştı. Adamlarının yardımıyla kız kardeşimi kaçırdı ve biz onu bulmasaydık, seni kullandığı gibi onu da kullanacaktı. Bilmek istediğim şey, Nero'nun senin kim olduğunu *nasıl* öğrendiği ve olayların nasıl geliştiği.

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kısarak baktım. O böyle söylediğinde, bu ispiyonculuk gibi *gelmedi*. Serbest bırakılmak için bir tür anlaşma yapacaksam, işbirliği yapmaya başlamalıyım. Bunu biliyordum ve sahip olduğum tüm bilgilerden, o önemsiz bir şey istiyordu. Benim bile tam olarak bilmediğim bir şey.

Onun sorusuna cevap vermek ne zararı olabilirdi ki?

Nefesimi verdim. "Bilmiyorum, bu Tanrı'nın gerçeği. Adamlarımdan biri bana gelip Outfit'in liderinin görüşmek istediğini söyledi. O adamla daha önce hiç tanışmamıştım. Normalde cevabım kesin bir hayır olurdu, ama kardeşim onunla görüşmem için beni ikna etti. Babam ölmeden önce, sizlerden uzak durmamı söylemişti. Siz mafya adamlarının hepsinden. Hepinizin deli olduğunu ve sizinle işimize karışmamamız gerektiğini söyledi. Columbus'taki küçük köşemizin bize yettiğini söyledi. Ama Juan her zaman daha iyisini yapabileceğimizi, başka yerlere açılabileceğimizi ve daha fazla para kazanabileceğimizi düşünürdü. Onu dinlememeliydim. İçgüdülerime güvenmeliydim, ama..."

Daha fazla konuşmadan kendimi durdurdum. Aile dramam onun bilmesi gereken bir bilgi değildi.

Aleksandr sessiz kaldı, gözleri beni eleştirel bir şekilde inceliyordu.

"Neyse, sonunda kabul ettim ve Nero ile tarafsız bir yerde buluştum. Meğer binanın sahibi oydu. Oturur oturmaz bana ihanet etti ve adamlarından biri boğazıma bıçak dayadı. Kim olduğumu nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Yıllarca kendimi kartelin dışındaki herkese sadece bir teğmen olarak tanıtmıştım. Benim Don olduğumu bilmemeliydi. Bu, sadece kartel içindeki birinin bilebileceği özel bir bilgiydi."

"Demek bir hain var." Sesinde yargılama ya da sorgulama yoktu. Sadece anlayış vardı.

"Evet. Kim olduğunu hala bulamadım, ama şüphelilerim var. Geri döndüğümde bununla ilgileneceğim."

"Neden kendini gizliyorsun?" diye sordu, yüzünde hafif bir kaş çatma vardı. "Neden kimliğini gizli tutuyorsun?"

Bu iyi bir soruydu. Teknik olarak cevap vermek zorunda olmadığım bir soru, ama cevap vermek istedim. Kardeşim de bana sık sık aynı şeyi sorardı ve hiç anlamış gibi görünmüyordu. Aleksandr'ın anlayıp anlamayacağını merak ettim. Bunun ardındaki kurnazlığı görecekti miydi, yoksa Juan gibi aptalca mı bulacaktı?

"*The 100*'ü hiç izledin mi?"

Kaşlarını daha da çatmıştı. Tamamen kafası karışmış görünüyordu. "Ne?" "*The 100*. Netflix'te yayınlanan bir dizi."

Sanki deliymişim gibi birkaç saniye bana baktı. Açıklama yapmamı bekledi. Cevap verene kadar başka bir şey söylemeyeceğimi anlayınca "Hayır" diye homurdandı.

"Oh, izlemelisin. Gerçekten çok iyi. En azından ilk birkaç sezon. Sonlara doğru biraz garipleşiyor ama neyse. Lexa adında bir karakter var. Grounders'ın sert kadın lideri. Onların kim olduğunu sonra anlatırım..."

"Lütfen yapma."

"Neyse," diye devam ettim, onun sözümü kesmesinden hoşnut olmadan ve bunu tamamen görmezden gelerek, "rakip klandan iki kişiyi bir hücrede tutsak tutuyor. Onların gerçek niyetlerini öğrenmek için, kendisiyle birlikte hücreye kilitlenmiş aşağılık bir hizmetçiymiş gibi davranıyor. Onları dinliyor, inceliyor. Ve onlar onu önemsiz biri olarak gördükleri için, sanki orada değilmiş gibi konuşuyorlar. Onların ne tür insanlar olduklarını, güvenilir olup olmadıklarını anlayabiliyor. Hepsi de onun önemli biri olmadığını düşündükleri için."

Aleksandr başını hafifçe eğdi, gözlerinde anlayış belirdi.

"İnsanlar bir liderin huzurunda farklı davranırlar. Duymak istediğinizi söylerler. Egonuzu okşarlar. Kıçınızı öperler. Ben bunu istemedim. İnsanları *gerçekte* oldukları gibi görmek istedim ve bunu yapmanın en iyi yolu Don olmak değildi. Hiç kimse olmakti. Kartelle anlaşma yapmak isteyen insanlardan ne kadar çok boktan laf duyduğumu bilemezsin. Bize, bana söyledikleri tüm hakaretleri. *Asla* yüzüme söyleyemeyecekleri boktan lafları." Son kez birinin bana bunu yaptığı anı hatırlayarak sırtıttım.

biri bunu yaptığında, bıçağımı gözlerine sapladım. "Sonunda hepsi bedelini ödedi."

Parlak mavi gözler beni o kadar yoğun bir şekilde inceliyordu ki, kıvranmak istedim. Bakışları beni baştan aşağı süzdü, yüzünde tanımlayamadığım bir şey belirdi.

Anladı mı? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü mü? Akıllıca bir plan olduğunu?

Ne lan?

Onu anlamak çok zordu. Duygularını, o kocaman kafasında ne düşündüğünü saklamakta çok iyiydi. Bu inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Tek kelime bile etmediğine bakılırsa, ne düşündüğünü oldukça iyi tahmin edebiliyordum. Juan'a katılıyordu.

Nefesimi bıraktım. "Sen de aptalca olduğunu düşünüyorsun."

"Bence bu, duyduğum en akıllıca şeylerden biri." Şok içinde başımı ona çevirdim.

Ne?

"Haklısın," diye başını salladı, sesinde samimiyet vardı. "İnsanlar otorite ve güç sahibi birinin yanında farklı davranırlar. En iyi davranışlarını sergilerler, en göz kamaştırıcı gülümsemelerini takınırlar ve senin gözüne girmek için ne düşünürlerse onu söylerler. Bunu her gün babamda görüyorum. Ona yalakalık yapanların sayısı..." diye başını sallayarak homurdandı. "Bu çok saçma. Özellikle de kapalı kapılar ardında tamamen farklı şeyler söylediklerini *bildiğinde*."

"E-evet," diye kekeledim, onun sözleri karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Evet! Aynen öyle!"

Onun gerçekten anladığına inanamıyordum. Juan, bu şekilde davrandığım için, ortaya çıkıp insanlara sorumlu kişinin *ben* olduğumu söylemediğim için kendimi hep aptal gibi hissettirirdi.

"Akıllıca bir hamleydi," diye devam etti Aleksandr ve ben onun övgüsüne gülümsemeden edemedim.

Sonra ona kızgın olduğumu hatırladım ve o duygu o kadar hızlı kayboldu ki geriye doğru sendeledim. Nasıl bu kadar çabuk her şeyi unutturabilirdi? Neden onun yanıdayken mantıklı tarafım ortadan kayboluyordu? Bana yaptığı diğer her şey gibi. Beni kaçırması. Beni aldatması. Benimle oynaması. Sanki onun yanıdayken beynim her şeyi unutuyordu.

"Evet, ben akıllı biriyim. Başka bir şey yoksa, biraz uyumak istiyorum. Sorularını cevapladım. Bu yüzden, anlaştın"

anlaşmanın kendi kısmını yerine getirirsen sevinirim."

Gözleri kısıldı. "Ben anlaşmalarımı her zaman yerine getiririm, *malyshka*. Ben sözümün eriyim."

Hiçbir şey söylemedim ve bakışları daha da sertleşti. Sanki tepki vermemi, cevap vermemi beklermiş gibi bana bakıyordu. Ama ben cevap vermedim. Bir gecede benden yeterince bilgi almıştı. Daha fazlasını vermeyi reddettim.

Ama Aleksandr beni kızdırmak istiyordu ve bunu başaramadan gitmeyi reddediyordu. "Acıttı mı?"

"Ne acıttı?"

Gözleri amıma kaydı ve tekrar yukarı çıktı.

Lanet olsun. Klitoris piercingimden bahsediyordu. Aklımdan düzinelerce uygunsuz cevap geçti. *"Evet, ama buna değdi çünkü şimdi roket gibi boşalıyorum."* *"Hayır, neden dişlerinle çekip acı vermiyorsun?"* *"Evet, görmek ister misin?"*

Ama hiçbir şey söylemedim. Beni ezici cinsel çekiciliğimizle kendine çekmeye çalıştığını biliyordum ve buna izin vermeyecektim. Partneri olan kimseye dokunmazdım. Evet, hala onu sikmek istiyordum, ama şimdi bildiklerimi bilerek asla harekete geçmezdim.

Asla.

"İyi geceler, Aleksandr." Ona sırtımı döndüm ve yan odaya girdim, çıktığımda onun gitmiş olmasını umarak ve dua ederek.

On Dokuzuncu Bölüm

Geriye yaslandım, Dayton'ın yumruğunu kolaylıkla kaçırdım ve dizimi karnına çarptım. O, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzından acı dolu bir inilti çıkarak öne eğildi. Dirseklerimi sırtına vurdum, onu yere yapıştırdım ve üç adım geri çekildim.

"Tekrar," diye bağırdım, onun şimdiye kadarki çabalarından hiç de etkilenmemiştim.

Son bir saattir ringde dövüşüyorduk. Gerçi buna dövüş demek bile zordu. Dayton, koordinasyonu olmayan bir aptal gibi kollarını sallıyordu, ben onun etrafında dolanıp vuruşlarını engelleyip kaçarken, vuruşlarından birinin isabet etmesini umuyordu.

Yine de çocuğa hakkını vermem gerek, dövüş becerilerinde eksikliğini irade ve kararlılıkla telafi ediyordu. İlk otuz saniye içinde mola isteyeceğini düşünmüştüm. Ama her seferinde daha kararlı bir şekilde ayağa kalkıp vuruş yapmaya çalışıyordu.

Dün gece Drea ile olan etkileşimimden dolayı hala sinirliydim ve bu sinirimin bir kısmını Dayton'dan çıkardığımı biliyordum.

Onun bu radikal değişiminin nedenini hiç anlamıyordum. Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Önceki gece bana yapışmış, resmen kucağımda sürtünmüştü. Şimdi ise ben sormadan bana bakmıyordu bile. Sikimi taş gibi sertleştiren o küstah tavır gitmiş, yerine soğuk, sert, buz gibi bir kraliçe gelmişti. Kesinlikle gerekli olmadıkça benimle konuşmayı reddeden bir kraliçe.

Dayton, yerden kalkmaya çalışırken kolları titriyordu, dişlerini sıkmış, gözleri bana kilitlenmiş, intikam sözü veren bir bakışla bana dik dik bakıyordu.

Depo kapısı açıldı ve babam içeri girip doğruca bana doğru yürüdü. Bir iç çekmeyi zor tuttum. Yüzündeki ifade, bu konuşmanın gidişatının hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu. Koyu renkli üç parçalı takım elbisesinden birini giymişti, yüzü temiz tıraşlıydı ve tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı.

"Baba," diye selamladım, başımı hafifçe eğerek.

Dayton durumdan yararlanmaya çalıştı. Belki de ona bakmadığım için sonunda bir darbe indirebileceğini ya da babamın korkutucu varlığının beni şaşırtacağını düşündü.

Hiçbiri olmadı.

Dayton bana doğru koştu ve yüzüme doğru sağ kroşe attı. Ben eğildim ve avucumun içini onun solar pleksusuna vurdum. O çığlık attı, elleri göğsüne uçarken geriye doğru savruldu ve yere yığıldı.

Dikleştim, dikkatim hala babamdaydı. "Yüzündeki bu ifadeye neyin sebep olduğunu sorabilir miyim?"

Babamın bakışında ebeveynlerin azarlaması vardı. "Zeta kadını neden misafir odalarımızdan birinde kilitli?"

Ah. Sanırım bunu beklemeliydim. Bu sabah uyandığımda babam çoktan gitmişti, bu yüzden ona Drea'dan bahsetme fırsatım olmamıştı.

"Nik'i bugün gördün mü?"

Dayton tekme attı, ben de kolumu onun baldırına dolayarak tekmeyi engelledim. Diğer ayağıyla dengesizce sallanarak, bacağını benim tutuşumdan kurtarmaya çalışırken dengede kalmaya çalıştı. Zamanlamayı iyi ayarladım ve tam doğru anda bıraktım, bu da onun geriye düşüp kışının üstüne sertçe oturmasına neden oldu.

"Lanet olsun!" Dayton küfretti.

"Hayır, neden?" Babam, Dayton'ın bana vurma girişimlerini tamamen görmezden gelerek kaşlarını çatı. Sanki orada değilmiş gibi.

"Dün gece çok... ilginç bir bilgi öğrendi." "Ne gibi?"

"Misafir odamızdaki o kadın, Los Zetas'ın lideri." Babam gözlerini kırptı, yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Bir daha söyler misin?"

"Drea Ortega, El Diablo Don Andres'in kızı," diye açıkladım ve Dayton'ın bir başka saldırısını engelledim. "O öldükten sonra, kızı onun yerini aldı ve şimdi

karteli yönetiyor." Dayton'ın kolunu arkasına çevirip onu itekledim, bu da onun sinirden homurdanmasına neden oldu.

"Bu bilgi ne kadar güvenilir?"

"O doğruladı, yani oldukça güvenilir diyebilirim."

"Hmm." Babamın kaşları sertçe çatıldı. "Bu durumu değiştirir."

Ben de onaylayarak homurdandım. Babam da benim gibi, en şiddetli ve kana susamış çetelerden birinin liderinin evimizde kilitli kalmasının sonuçlarını anlıyordu.

Alessandro bize yaklaşmadan önce, Los Zetas ile çok az veya hiç temasımız yoktu. Vahşi doğadaki avcılar gibi birbirimizin farkındaydık, bölgelerimizin sınırlarının nerede başladığını ve bittiğini çok iyi biliyorduk, ama hepsi bu kadardı.

Onlar esas olarak bizim ilgilenmediğimiz sert, yüksek kaliteli uyuşturucularla uğraşıyorlardı, bu yüzden onlarla ittifak kurmak için hiçbir neden yoktu.

"Onu Nero'nun evinde yatağa zincirlenmiş halde bulunduğunu sanıyordum? *O kusok der'ma, o pislik herifin* bunu nasıl başardığını bana açıkla?"

Dün gece Drea'dan öğrendiğim bilgileri aktarırken, Dayton'ın saldırılarını engelliyor ve fırsat buldukça kafasına tokat atıyordum. Bu fırsatı kaçırmak çok zordu. Her seferinde yüzü utanç ve öfkeden kızarıyordu.

Onun pahasına içimde kabaran eğlence beklenmedikti. En son ne zaman bu kadar eğlenceli bir dövüş yaptığımı hatırlayamıyordum.

"Onu koz olarak kullandı, kartel onun dediklerini tam olarak yapmazsa onu öldüreceğini söyledi. Illayana'yı kurtarmamış olsaydık, ona da aynısını yapacaktı." Dayton'ın yumruğunun altından kaçtım ve ona yan tekme attım, onu yere serdim. "İşin bitti," dedim Dayton'a, ona acıyarak.

"Tanrıya şükür," diye inledi, sırt üstü yatarak.

Kollarımı üst ipin üzerine koyarak babamın karşısına geçtim. Illayana'nın kaçırılmasından bahsedilince, yüzünde öfke fırtınası kopardı. Arturo'nun o öldürmeyi ondan almasına hala kızgındı.

"Burada çok dikkatli davranmalıyız. Şu ana kadar, oyun alanı eşit. Biz onların adamlarından bazılarını öldürdük, onlar da bizimkilerden bazılarını öldürdü. Dostane bir şekilde ayrılma fırsatı var, ama onu öldürürsek, ona herhangi bir şekilde zarar verirsek, kendimizi kartelle topyekûn bir savaşın içinde buluruz."

Babam gözlerini kısarak, "Onu bırakmamız gerektiğini düşünüyorsun," dedi. Bu bir soru değildi. Sesinde suçlayıcı bir ton vardı, sanki bu düşünce bile bir ihanetmiş gibi.

İç geçirdim ve ringden atladım. Babam, çocukları söz konusu olmadıkça duygusal bir adam değildi. İllayana'ya olanlar ve Zetas'ın bu olaydaki rolüne duyduğu öfke, karar verme yeteneğini gölgeliyordu. Aksi takdirde, benim yaptığının farkına varırdı.

"Bence büyükbabam birkaç gün içinde buraya gelecek ve önlenebilecek bir savaş başlatmak iyi bir fikir olmayabilir. Dominik ve Rayna, binamızın yanması, Cosa Nostra'nın Outfit ve The Dirty Vultures'a karşı savaşında *onlarla* ittifak kurmamız gibi zaten yeterince sorunumuz var. En son ihtiyacımız olan şey, bu listeye Zetas'ı da eklemek."

Babam beni inceledi, gözlerinde tuhaf bir bakış parıltıyordu. "Ne yapmamızı önerirsin, *moy syn? Oğlum?*"

Sorusunda daha fazlası vardı, sözlerinin altında yatan, benim tam olarak anlayamadığım bir şey.

"Bence Juan'la, onun kardeşi ve şu anki yardımcısıyla iletişime geçip bir görüşme ayarlayıp bir anlaşmaya varmalıyız."

"Ateşkes." Babam bu kelimeyi dilinde yuvarladı, sanki onu söylemek bile ona fiziksel acı veriyordu.

Dimitri Volkov *ateşkes* yapmazdı. Düşmanlarını hayvani bir vahşetle yok ederdi. Onlarla oturup barışmazdı.

"Bir anlaşma," diye tekrarladım, ona sert bir bakış atarak. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun, beş farklı cephede savaşacak adamımız yok. Belki dört, ama beş değil. Risklerden birini ortadan kaldırmamız gerekiyor. Bu konuyu uzun uzun düşündüm. Zetalar en bariz seçenek. Drea'yı serbest bırakmaları karşılığında, ateşkes ve Outfit ile tüm temasların kesilmesini talep ediyoruz."

"Peki onların bunu kabul edeceğini nereden biliyorsun?" diye sordu babam, sesindeki şüphe açıkça belliydi.

Drea'yı, onun hakkında bildiğim her şeyi düşündüm. Şimdiye kadar tanık olduğum her şeyi. O ateşliydi. Ateşli. Gururlu. Ve inanılmaz derecede zeki. Odaklanmıştı, bir liderin zihnine ve üç katı büyüklüğündeki erkekleri bile yerlerine oturtan doğuştan gelen bir alfa karizmasına sahipti. Her şeyden öte, dünyamızın nasıl işlediğini, kartelin yönetim kurulunda nerede oturduğunu biliyordu. Kartel şiddetliydi ama küçüktü. Kartelin ne kadar güçsüz olduğunu, onun ve halkı için bizimle anlaşma yapmanın

özellikle de nedenleri ne olursa olsun, ilk kanı dökenlerin onlar olduğunu fark ettirdiğimde. Hepsini öldürmek bizim hakkımızdı.

"O da bunu kabul eder," diye kendinden emin bir şekilde cevap verdim.

Babam beni dikkatle izledi, birkaç gergin saniye geçtikten sonra nihayet konuştu. "Tamam," diye başını salladı. "Onlarla iletişime geç, görüşmeyi ayarla ve hallet."

Hissettiğim şaşkınlığı gizledim ama bu duygu tüm vücuduma yayıldı.

Babamın yardımcısı olarak, çok sayıda sorumluluğum vardı. Tüm hesaplarımızı, parayı ve envanteri takip edip yönetiyordum. Tüm adamlarımızın transferini ve eğitimini denetliyordum. Siparişlerimizi paketleyip dağıtıyordum. Tüm bunları, günlük işlerin üstesinden gelmenin yanı sıra yapıyordum.

Babamın henüz bana tek başıma halletmeme izin vermediği tek şey, diğer rakip çetelerle yapılan toplantılardı. *Pakhan* olarak, her müzakerede, kurduğumuz her ittifakta ön planda ve merkezde olmanın onun görevi ve sorumluluğu olduğuna inanıyordu. O, Bratva'nın yüzüydü ve birlikte çalıştığımız herkesin bunu görmesi gerekiyordu.

Bu, onun önemli bir görüşmede ilk kez bulunmayacağı zamandı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, benden istediğinin önemini anlıyordum.

Ve ben buna fazlasıyla
hazırdım. "Halloldu say."

Babam başını salladı. "Binamızı yakanların kim olduğunu bulma konusunda herhangi bir ilerleme var mı?"

Çenemi sıktım. "Hayır. Yangını başlatan cihazda parmak izi yoktu. Kamera görüntüsü yok. Hiçbir şey yok."

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Yüzünde endişe belirdi. "Dün iki bina daha yandı."

Şok dalgası beni vurdu. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke öyle olsaydı," dedi babam alaycı bir şekilde. "İkisi de terk edilmişti, ilki gibi. Ama işlerin değişmesi, bunu yapanların işgal edilmiş olanları yakmaya başlaması çok uzun sürmeyecek. Sorumluyu bulmalıyız, hem de çabuk."

"Ah, ah, ah."

Dayton'ın mutfak masasındaki sandalyeye oturmaya çalışırken, uzuvları titreyip yüzü acıdan buruşurken, hafifçe eğlenerek onu izledim. Soluk teninde morluklar oluşmaya başlamıştı bile; yüzünde, kollarında ve göremesem de göğsünde. Orayı yeterince sert vurmuştum ki, morluk oluşması kaçınılmazdı.

"Ah, ah, ah, ahhhhh," kıcı sandalyeye değdiği anda rahat bir nefes aldı ve başını geriye attı. "Tanrım, bunu bir daha asla yapmak istemiyorum. Her yerim ağrıyor," diye inleyerek gözlerini kapattı.

Onun hayallerini yıkmak için, suyumdan bir yudum aldım ve "Çok yazık" dedim. Kafasını bana çevirdi. "Ne? Hayır."

"Bebek gibi davranma," diye homurdandım, bir çatal dolusu beef stroganoff yiyerek. "Seni o kadar da sert vurmadım."

"O kadar sert değilmiş," dedi Dayton gülmeden. "O kadar sert değilmiş. Tamam o zaman pislik, bu ne peki?" Hâlâ morarmış gözünü işaret etti. "Ya da bu?" Gömleğinin önünü kaldırarak göğsünde yayılan kızgın bir çürüğü gösterdi. "Ha? Bütün bunlara ne diyorsun?"

Ona boş boş baktım. "Antrenman," dedim duygusuzca, sonra yemeğime geri döndüm.

"Artık bunu yapmak istemiyorum." "Neden?"

"Çünkü lanet olası kıcımları tekmelediler, o yüzden," diye homurdandı.

"Ve?"

"Ve çok utanç vericiydi! O kadar kötüydüm ki sana tek bir vuruş bile yapamadım, sen de çoğu zaman dikkatini bile vermiyordun. Ben bu iş için uygun değilim."

Flora bir torba donmuş bezelyeyle geldi. Bezelyeleri bir beze sardı ve Dayton'ın gözünün üzerine bastırdı. "Bunu burada tut, evlat."

Dayton yüzünü buruşturarak onun dediğini yaptı. "Teşekkür ederim."

Boş tabağımı itip sandalyeme yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Daha önce hiç kavga ettin mi?"

Gördüğüm tek gözü utanarak başka yere baktı. "Kavganın tanımına bağlı," diye homurdandı.

Sadece ona bakarak, uygun bir cevap bekledim. Sabırlı bir adamdım. Onu beklemekte hiçbir sorunum yoktu.

Omuzları öne doğru eğilerek iç geçirdi. "Annemin uyuşturucu bağımlısı eski erkek arkadaşı, annem borcunu ödeyemediğinde bana sürekli vururdu. Karşı koymaya çalıştım ama o benden çok daha iriydi. Daha güçlüydü. Ben kavgacı biri değilim. Asla da olmayacağım."

Dayton uzun boylu ama sırik gibiydi. Birçok erkek ondan daha iriydi. Onu biraz şişmanlatmamız, biraz kas yapmamız gerekiyordu.

Parmaklarımla masaya hafifçe vurdum. "Hayatım boyunca kavga ettim, Dayton. Henüz yürümeyi öğrenen küçük bir çocuk olduğumdan beri. Beni asla yenemezdin. Mesele bu değildi."

Kaşlarını çattı. "Kazanmak değilse, amaç neydi?"

"Senin potansiyelini görmek için. Evet, şu anda bir dövüşçü değilsin. Bir şeye vurmayı umarak kendini savuruyorsun, bu da dövüşmenin en kötü yoludur. Yavaşsın, sakarsın ve bir gün elini kıracaksın çünkü doğru bir yumruk atmayı bilmiyorsun." Her kelimemle Dayton sandalyesine daha da çöküyor, özgüveni her saniye azalıyordu. "Ama bunların hiçbirisi önemli değil çünkü hepsi öğretilir. Öğrenilebilir. Senin sahip olduğun şey çok daha iyi. Kararlılık ve irade. Seni defalarca yere serdim ama sen bunun seni durdurmasına izin vermedin. Yeniden ayağa kalktın ve pes etmeden tekrar denedin. İyi bir dövüşçü olmanı sağlayan beceriler bunlar. Şansın ne kadar kötü olursa olsun devam etme iradesi. Diğer her şey öğrenilebilir, sadece zaman ayırmaya ve sıkı çalışmaya istekli olman gerekir."

Dayton bana baktı, şoktan ağzı hafifçe açık kalmıştı. "Sence bunu öğrenebilir miyim? Senin kadar iyi olabilir miyim?"

Buraya gelmeden önce onun hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama şimdiye kadar söylediklerinden, ihmal edildiği kolayca anlaşıyordu. Annesi bir uyuşturucu bağımlısıydı ve muhtemelen onu bir sonraki dozuna tercih ediyordu. Kendini kaybetmiş haldeyken onu defalarca kendi başına bırakmıştı. Hiç düzenli beslenmemiş gibi sıska ve hafif yetersiz beslenmişti. O kadar çok dövülmüştü ki, bunun duygusal izleri yüzünde açıkça görünüyordu. Kendini koruyup savunma yeteneğine sahip olmayı çok istediğinden emindim.

"İstediğin bu mu?" Ona dünyadaki tüm hareketleri gösterebilirdim, ama öğrenme isteği yoksa,

gerekli zamanı ve çabayı harcamazsa hiçbirinin önemi olmazdı. Şimdiye kadar burada olmak istemediğini açıkça dile getirmişti.

Dayton yüzündeki bez torbayı çıkarıp masanın üzerine koydu. Bana tüm dikkatini verdi, gözleri sert ve ciddiye. Onu ilk kez böyle görüyordum. "Öyle. Dayak yemekten bıktım. Bir kez olsun dayak atmak istiyorum. Eve dönüp, Brent'in kafasına tekme yediğinde nasıl hissedeceğini görmek istiyorum." Sözlerinden zehir ve nefret damlıyordu, elleri yumruk haline gelmişti.

"Bu çok kolay ayarlanabilir. Tek bir telefon görüşmesi yeter." Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana onun neye benzediğini ve nerelerde takıldığını söyle, ben de onu öldürmesi için birini gönderirim," dedim, omuz silkerek.

Dayton bana baktı. "Onu öldürmesi için birini göndereceksin," diye inanmadan tekrarladı. "Neden? Onu tanımıyorsun bile. Sana hiçbir şey yapmadı. Neden bunu yapasın ki?"

Masaya dirseklerimi dayayarak iç geçirdim. Bu onun suçu değildi. Bizim nasıl çalıştığımızı anlamıyordu, sevdiğimiz insanlar için yapmayacağımız hiçbir şey olmadığını bilmiyordu. Ona açıklamam gerekecekti.

"Mikhail benim için aile gibidir. Kendimi bildim bileli o hep yanımdaydı. Bana araba kullanmayı öğretti. Silah ateşlemeyi öğretti. O oradaydı..." Boğazım düğümlendi ve gözlerimi kısaca kapattım, o tanıdık acıyı nefes alarak atlattım. "...annem öldürüldüğünde bizim yanıımızdaydı. Babamı uçurumun kenarından geri getiren oydu. O benim için gerçek amcamdan daha çok amcam gibidir. Ve sen onun oğlusun. Bu da seni aileden biri yapar."

"Ben onun oğlu değilim," dedi Dayton sertçe. "Biyolojik olarak akraba sayılırız. Ama o beni umursamıyor. İlk fırsatta beni size yaktı."

Başımı salladım ve ellerimi masanın üzerine koydum. Kendimi ayağa kaldırdım. "Bu konuda yanıılıyorsun. Mikhail senin varlığından haberdar olsaydı, seni almaya gelirdi. Seni bir uyuşturucu bağımlısının bakımına terk etmezdi. Kendi kanından olan birini.

Dayton alaycı bir şekilde güldü. "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Neden bana inanmakta isteksiz olduğunu anlayabiliyordum. Haklıydı. Mikhail bir oğlu olduğunu yeni öğrenmişti ve onunla vakit geçirmek, bağ kurmak ve onu tanımak yerine, onu buraya göndermişti.

Ama Dayton bunun onun iyiliği için olduğunu anlamamıştı. O, "terk edilmiş çocuk" bakış açısı dışında başka bir bakış açısıyla bunu göremeyecek kadar yakın duruyordu.

Eğitim almadan Dayton, Mikhail'in dünyasında hayatta kalamazdı. Mikhail bunu biliyordu. Ne kadar acı verse de, Dayton'ı gerekli eğitimi alması için uzaklara göndermek zorundaydı.

Yaşadığımız dünya, Dayton'ın bildiği dünyadan çok farklıydı. Dayton, ölüm kalım meselesi olsa bile birini öldürmekten çekinirdi. Bu tür bir tereddüt, hayatına mal olabilirdi.

Dayton bunun en iyi seçenek olduğunu anlayacaktı... eninde sonunda.

Boş tabağımı alıp lavaboya koydum ve Dayton'ı kendi düşünceleriyle baş başa bıraktım. Çocuğun düşünecek çok şeyi vardı. Flora ve diğer birkaç hizmetçi, öğle yemeğini hazırladıktan sonra mutfakta temizlik ve toparlanma işleriyle uğraşıyorlardı.

"Drea'ya öğle yemeği verildi mi?" diye sordum Flora'ya, ellerimi yıkarken.

Flora, buhar çıkan sıcak bir tabak sığır eti stroganoff'u tezgahın üzerine koydu. "Tam ona götürmek üzereydim."

Teknik olarak hala bir tutsak olmasına rağmen, Drea'ya artık biraz farklı davranılması gerekiyordu. Kartelle asla ittifak kurmayacaktık, ama onlarla dostane bir şekilde ayrılmak istiyorsak, ona bir "misafir" gibi davranmaya başlamalıydık. Odasına kilitlenmiş ve refakatçi olmadan evde dolaşamayan bir misafir.

"Ben yaparım." Flora'nın bana attığı şaşkın bakışı görmezden gelerek tabağı aldım ve mutfaktan çıktım.

"Zander," Nik güvenlik odasının kapısında durarak seslendi. "Bir dakika?"

"Sonra gelirim." Yukarıdaki o küçük ateş parçası ile görüşüp, onun sorununun ne olduğunu anlamaya çalışmak için, olması gerekenden çok daha heyecanlıydım.

"Söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin."

Omurgam gerildi. Her ne olursa olsun, hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. Nik, hayvanat bahçesi görevlisinin vahşi hayvanları sakinleştirmek için kullandığı türden temkinli bir ses tonuyla konuşuyordu.

Yemek tabağını Flora'ya geri verdim. "Sıcak tut. Bir dakika sonra dönerim."

Flora başını salladı.

Nik odaya geri çekildi, ben de içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Ne? Ne oldu?"

"Sana söylemeden önce, lütfen buradaki tüm ekipmanların çok pahalı olduğunu unutma. Bir şeye vurman gerekirse, depoya götür."

Gözlerimi devirdim. "*Bir* keresinde *bir* bilgisayar kırmıştım."

"O OrionX2 Dual System Extreme Overclocked PC idi ve fiyatı 37.000 dolarlık bir bilgisayardı," diye homurdandı Nik.

"Biliyorum. Onu kırdığımda bana söylemiştin." Aslında, daha çok bağırımtı. "Şimdi bana ne söyleyecektin?"

Nik bana son bir kez sert bir bakış attı (yıllar önce olmuş ve ona yenisini almış olmama rağmen hala bu konuda kızgın olduğunu belli ediyordu) ve sonra sandalyeye oturup klavyeye yazmaya başladı.

Drea'nın odasından gelen kamera görüntüsü ekrana geldiğinde kaşlarımı çattım. Tarih ve saat dün, öğleden sonra geç saatlerdi.

Bunu bana neden gösteriyordu?

Mila'nın ince vücudu kapıdan içeri girdiğinde, her şey yerine oturdu. "Ne oluyor lan?" diye tısladım, ekrana daha yakın eğildim, ellerim bilgisayar masasının kenarlarını o kadar sıkı sıkıştırdı ki, ahşap baskı altında inledi.

Mila'nın benim *nişanlım* olduğunu söylediğini dinledim.

Drea'ya saldırmaya çalıştığında, onu deşip karnını açarak tüm iç organlarını söküp atma isteği içimi kapladı.

Bu ne cüret?

Mila vahşiydi. Kaotikti. Ama bu kadar aptalca bir şey yapacağını asla tahmin edemezdim. Özellikle de son konuşmamızdan sonra.

O çukura nasıl girmişti ki?

Bu, Drea'nın ani kişilik değişikliğini açıklıyordu. Biz oynasırken benim nişanlı olduğumu sanmıştı. Kendine saygısı olan hiçbir kadın, başkasının sevgilisi olan birinin peşinden gitmekten nefret ederdi ve Drea da buna katılıyordu, çünkü artık eğlenceli ve flörtöz değildi. Soğuk ve kızgındı. Onunla hafif bir şakalaşmaya çalışsam bile ilgilenmiyordu. İlgisizdi. Sanki benimle aynı odada kalmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ediyordu.

Erik, Drea'nın yüzüne o kadar sert bir yumruk attı ki, Drea geriye doğru uçtu ve göğsümde öfke patladı. Beni tamamen tüketen, beyaz sıcaklıkta, yakıcı bir öfke

beni tamamen tüketti ve onun lanet olası gözlerini oyup çıkarmak istedim. Masayı ellerimle sıkıca kavradım, ama masanın tahtaları çatlamaya başladı.

Nik gözle görülür şekilde irkildi. Beni bilgisayardan uzaklaştırmak istiyor gibi görünüyordu ama vazgeçti.

Giderek kötüleşen ruh halimi düşünürsek, bu akıllıca bir seçimdi.

"Peki Mila konusunda ne yapacaksın?" Nik kaydı kapattıktan sonra sordu.

Ne kadar nefret etsem de, "Hiçbir şey," diye homurdandım, sırtımı düzelterek.

"Hiçbir şey mi?" Nik kaşlarını çatı. "Onun böyle büyük bir iddiada bulunmasına izin mi vereceksin? Herkese senin *nişanlın*, Bratva'nın gelecekteki kraliçesi olduğunu söylüyor. Buna nasıl razı olabilirsin? Tabii ki... Tanrım. Zander, lütfen bana onunla evlenmeyi planladığını söyleme."

Tiksinti ile geri çekildim. "Aptal olma. Tabii ki onunla evlenmeyeceğim. Ayrıca ona istediği şeyi de vermeyeceğim, ki bu çok açık bir tepki. Onun gibi bir kadına yapabileceğim en kötü şey onu incitmek değil. Onu görmezden gelmek."

Ve bu onu çıldırtacaktır.

Nik güldü. "Oh, bundan *nefret edecek*. Özellikle de başka birinin tüm dikkatini çektiğini duyduğunda."

"Aynen," diye başımı salladım. "Kendini tutamayacağı için daha da çizgiyi aşacak ve o zaman ona hak ettiği cezayı verme hakkım olacak."

Nik burnunu çekti. "Şu anda bu hakkın var."

Doğru. Dayak, sınırları aştıklarında halkımıza verdiğimiz ağır bir cezaydı. Tam da kulağa geldiği gibiydi. Sırtlarını kanatıp yaralayan acımasız bir kırbaçlama.

Erik, ana kapıda Ethan'a Mila'nın geçme izni olduğunu söylediği için kırbaç cezası alan son kişiydi.

"Tamam, gitmem gerek. Sonra konuşuruz," diyerek Nik kapıya doğru yöneldi.

"Erik hala görevde mi?" diye sordum, onu kapıda durdurarak.

Bana kaşlarını çatı. "Evet. Kısa bir süre önce çevre kontrolü yaparken gördüm. Neden sordun?"

"Onu bana gönder."

Nik'in kaşları çatıldı. "Zander..."

"Onu bana gönder, Nikolai," diye tekrarladım, sesim otoriteyle doluydu.

O, içinden küfrederek topuklarını döndü ve uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Erik'i de yanına alarak geri döndü.

Koyu kahverengi gözleri, Mila'nınkiyle aynı renkte, bana kilitlendi. Başını eğdi ve sonra dik durdu. "Patron," diye selamladı.

Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim, öfkem artıyordu. "Erik. Bildireceğin bir şey var mı?"

Kaşları şaşkınlıkla birleşti. "Çevre kontrolü hakkında mı? Hayır. Her şey yolundaydı."

Başımı salladım ve ona doğru yürüdüm. Yavaşça etrafında dönmeye başladığımda gerginleşti, sinirli bir enerji yayıyordu. "Başka bildirecek bir şey yok mu?" Ellerim arkamda birleştirilmişti, adımlarım yüksek sesle *güm, güm, güm* diye yankılanıyordu.

"Uh, hayır?" dedi sorgulayan bir tonla. "Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı. "Söylüyorum, patron."

"Bundan pek emin değilsin gibi." Önünde durdum ve gözlerinin içine baktım. "Mila dün gece çukura nasıl indi?"

Gözleri bir anlığına benden uzaklaştı, sonra tekrar bana döndü. Başını eğip iç geçirdi. "Onu içeri ben aldım."

"Özel bir nedeni var mı?" Nedenini zaten bildiğimden emindim, ama ondan duymak istedim.

"Mahkûmla konuşmak istedi. Oraya girmesinin yasak olduğunu biliyorum, ama onu konuşturabileceğini söyledi, ben de..."

"*Yine* kuralları hiçe sayıp, istediğini yapacağını mı düşündün?" diye sözünü kestim ve tehditkar bir adım attım. "Dün gece dersini almadın mı?"

Sanki son cezası hakkında konuşmak bile ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Sırtındaki kırbaç izleri hâlâ tazeydi. Ağrıyor ve hassastı.

"Onu kapıdan geri içeri almakla kalmadın, oraya girmesi yasak olduğunu çok iyi bilirken onu çukura indirmeyi de kabul ettin. Söylesene Erik, ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır, patron," diye cevapladı hemen, vücudu titriyordu. Eric iri bir adamdı. Korkutması zor biriydi. Ama o anda çok korkmuştu çünkü istersem, hiç düşünmeden kafasına bir kurşun sıkabileceğimi biliyordu.

"Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyordun. Bunu öğreneceğimizi biliyordun. Yine de yaptın. Komik olan şu ki Erik, en çok buna kızgın değilim."

Bana baktı, yine kaşlarını çatı. "Öyle değil mi?"

Onun elini tuttum, Drea'ya vurduğu elini, ve sertçe çevirdim. Acı içinde bağırarak dizlerinin üzerine çöktü. "Eğer bir daha Drea'ya elini sürersen, lanet olası elini keserim. Anlaşıldı mı?"

Acı içinde nefes alıp verirken şiddetle başını salladı. "Evet, patron," diye inledi.

Onun rızası yeterli olmalıydı. Ama değildi. Drea'ya vurduğu video gözlerimin önünde tekrar tekrar oynuyordu ve onu zarar görmeden serbest bırakmamı imkansız hale getiriyordu. İntikam almak istiyordum.

Bir bıçak çıkardım ve bileğine sapına kadar sapladım. Ağzından kulakları sağır eden, yüksek ve acı dolu bir çığlık patladı. Onu bıraktım ve yere düştü. Bileğinden çıkan bıçağın kendisine zarar vermemesi için dikkatlice kolunu vücuduna yakın tuttu.

"Bu senin son şansın, Erik. Bir daha batırırsan, bugün seni burada öldürmemi dileyeceksin." Arkama bakmadan odadan çıktım.

Yirminci Bölüm

Tamam, hapishaneler arasında *bu kadar* kötü sayılmazdı. Rahat bir kral yatak, bilinen tüm yayın hizmetlerini sunan bir televizyon, çeşitli kitapların bulunduğu kitaplıklar, kendi banyomun olduğu bitişik bir oda vardı. Köşede, filmlerdeki yaşlı zenginlerin sahip olduğu gibi şık bir içki arabası bile vardı. Dolap, etiketleri hâlâ üzerinde olan yepyeni tasarımcı kıyafetleriyle doluydu. Bazıları bana uymuyordu, ama giyebileceğimden fazlası vardı, bu da beni mutlu etti çünkü ne kadar zamandır aynı kıyafetleri giydiğimi bile bilmiyordum. Sade bir gömlek ve pantolon olsa da başka bir şey giymek harika bir duyguydu.

Beş yıldızlı bir otel odası kadar güzeldi.

Ve bu konuda çok şüpheliydim.

Aleksandr dün gece bunu yeterince iyi açıkladı. Ben onun sorularını cevapladım ve o da beni o korkunç işkence odası yerine burada kalmama izin verdi. Onu takdir etmeliyim, bu çok sinsi bir hamleydi. Son birkaç haftadır, biri beni izlemeden işyemediğim halde, bana tüm bu lüksü göstererek.

Ben aptal değildim. Onun ne yaptığını çok iyi biliyordum. Normalde, beni kaçırdığından beri her gün ona söylediğim şeyi söylerdim.

"Siktir git."

Ama buradan çıkmak istiyorsam işbirliği yapmam gerektiğini biliyordum.

Kartel, işlerimiz veya müşterilerimizle ilgili önemli bir bilgi gibi hayati bir şey isteseydi işlerimiz veya müşterilerimiz hakkında bilgi gibi hayati bir şey isteseydi, elbette tek kelime bile etmezdi. Tek bilmek istediği

Nero'nun beni nasıl kaçırdığını ve benim Don olduğumu nasıl öğrendiğini bilmek istediği için, istediği cevapları verdim.

Nişanlı meselesi yüzünden hâlâ çok kızgındım, bu yüzden ona tek kelime bile etmek *istemiyordum*. Aleksandr, Bratva'nın sözcüsü gibi görünüyordu ve bu da onunla konuşmanın kaçınılmaz olduğu anlamına geliyordu. Shaggy, Pavel, Mila ve babası dışında kimseyi görmemiştim veya kimseyle konuşmamıştım.

Elimi kapı koluna doladım ve sertçe çevirdim. çektim.

Şansım yoktu.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Aleksandr beni burada bıraktığı andan itibaren, kapı kilitli kalmıştı. Kilidi açmaya çalıştım. Kapıyı tekmeledim. Her deneme tamamen boşunaydı.

Üç pencere vardı: ikisi yatak odasında, biri banyoda. Hepsi kilitliydi ve ne kadar vurursam vurayım kırılmayan garip bir camdan yapılmıştı. İyi tarafı ise, yatak odasındaki pencerelerden *en iyi* manzara görünüyordu.

Bu sabah uyandığımda dışarıdan bağırırlar duydum, sanki biri emirler yağdırıyormuş gibi. Ne olduğunu görmek için pencereye gittiğimde, hayatımda gördüğüm en iyi gösteriyi en ön sıradan izleme fırsatı buldum.

Yirmiden fazla erkek, hepsi gömleksiz, ve birkaç kadın spor kıyafetleri giymişti. Bazıları bahçede koşarken, diğerrleri farklı egzersizlere katılıyordu. Vücutları terden parlıyordu, kasları şişiyor ve kasılıyordu. Kendimi yelpazelemek zorunda kaldım, çok sıcaktı.

Aleksandr da oradaydı. Emirleri bir talim çavuşu gibi bağırıyordu. O da gömleksizdi ve *aman Tanrım*. Bayılacağımı sandım. Kollarını arkasında, yüzü sert ve ciddi bir ifadeyle, insanların sırayla şınav, mekik ve zıplama hareketleri yapmasını izliyordu.

Bahçede hedef tahtaları da kurulmuştu. İnsanlar silahı bir araya getiriyor, ateş ediyor ve sonra silahı parçalara ayırıyorlardı. Sonra bir sonraki talime geçiyorlardı. Lanet olası bir askeri eğitim üssü gibiydi. Her şey çok etkileyiciydi. Ve biraz da korkutucuydu. Adamlarını böyle mi eğitiyorlardı?

Eğer öyleyse, başımız ciddi şekilde beladaydı. Bununla nasıl rekabet edebilirdik? İtiraf etmek istemediğim kadar uzun bir süre orada oturup onları izledim.

Aleksandr'ı izledim. O muhteşemdi, tamamen kendi elementindeydi.

onlardan talep ettiği her Şeyi kendisi de yapıyordu, onlarla birlikte koşuyor, zıplıyor ve ateş ediyordu.

Arkaya doğru takılmış Şapkası olan uzun boylu, sırık gibi bir çocuk hedef tahtalarına vurmaya çalışıyor ama baŐaramıyordu. Aleksandr yanına gidip silahı doğru tutmayı, nasıl doldurulup boŐaltılacađını ve nasıl durulacağını gösterdi. Sabırlıydı, çocuk hala hedefi vurmakta zorlanırken bile hiç soğukkanlılığını kaybetmedi.

Saatlerdir orada olduklarından emindim. ılgınca bir durumdu.

Bir tıklama sesi odada yankılandı ve kapı açıldı, Aleksandr'ın geniş omuzları kapı aralığını doldurdu.

Onu görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bu yeni bir Şey değildi.

Kanım kaynadı, o kaya gibi sert vücudu içimi titretti. Bundan nefret ediyordum.

Büyük, açık elinde bir tabak yemek vardı, havayı sığır eti ve zengin, lezzetli bir sosun kokusu dolduruyordu.

"Bu sabah nasılsın, *malyshka*?" Derin, gürleyen sesi her zamanki gibi omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi.

Adi herif.

Sorusuna sert bir bakışla cevap verdim.

Gözlerini devirdi. Tabağı yan masaya koydu, kapıyı kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. zerine tam oturan koyu renkli düğmeli bir gömlek giyiordu. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve n kollarını ortaya çıkarmıştı. Derisinin altında damarları atıyordu ve ben neredeyse bayılacaktım. Koyu renkli pantolon kaslı uyluklarını örtüyordu. Onu döndürerek kıını görmek için dayanılmaz bir istek duydum.

"Konuşmamız gerek."

"yle mi?" diye sordum, yiyeceklere bakarak. Nazik yaşlı bayan — adı Flora'ydı sanırım — bu sabah bir kase yulaf ve meyve getirmişti, ama ben hala açtım.

İki haftadan fazla bir süredir lanet olası fasulye ve pirinç diyetine mahkum olduktan sonra, açlıktan ölüyordum.

"Bence dün gece konuşmamız gereken her Şeyi konuştuk." Kafamı yemek tabağına doğru eğdim. "Bu benim için mi? Yoksa beni işkence etmek için mi getirdin?"

Tabağı aldı ve avucunda bana doğru uzattı. Mesaj açıktı. Bana getirmeyecekti. *Ben ona gitmek zorundaydım.*

Bu lanet adamın cesareti yok mu? Bana yakın olmak istemediğimi, ona dokunacak kadar yaklaşmak istemediğimi biliyordu. Bunu açıkça belirtmiştim, ama o hala bu saçmalığı sürdürüyordu.

Onun için çok kötü. Benim inatçı bir kaltak olduğumu ve onun aptal oyunlarına gelmeyeceğimi açıkça anlamamıştı.

Yatağın kenarına çapraz bacaklı oturdum. "Konuşmamız gerektiğini söyledin. Öyleyse konuş."

Omuz silkti ve tabağı geri koydu. "O konuya gelmeden önce, önce başka bir şeyi konuşmamız gerekiyor. Dün bir ziyaretçin olduğunu duydum."

Cevap vermeye değmeyeceği için hiçbir şey söylemedim.

"Mila'nın iddiasına rağmen, o benim nişanlım değil ve hiç olmadı da."

"Harika. Peki bunu bana neden söylüyorsun?"

Bana ciddi bir bakış attı. "Mila'nın beklenmedik ziyareti ile senin giderek kötüleşen ruh halin ve tavırların arasında bir bağlantı olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Başımı geriye attım ve güldüm. Yani, haklıydı. Ama ona bunu söylemeye niyetim yoktu. "Dostum, ne egon var senin. İkinizin aynı odaya sığabilmenize şaşıyorum. Rahatla, koca adam. Kiminle yattığın umurumda değil ve umurumda olduğunu düşünmen biraz aşağılayıcı. Şimdi, *bu saçma* konu bu kadar, ne hakkında konuşmak istiyordun? Biraz meşgulüm."

Aleksandr gözlerini kısarak, sıkılmış çenesinde bir tik atıyordu. Arka cebinden telefonunu çıkardı ve bana doğru fırlattı.

Onu yakaladım ve ona kaşlarımı çattım.

"Kardeşini ara ve bir görüşme ayarla."

Cihazı elimde çevirdim. En son model siyah bir iPhone'du. Ekrana dokunduğumda Aleksandr'ın ve onun ailesi olduğunu düşündüğüm kişilerin eski bir fotoğrafı ekrana geldi.

"Bunun için neden kardeşimi aramam gerekiyor? Bunu burada, şu anda yapabiliriz."

"Vardığımız herhangi bir anlaşma, başkalarının huzurunda kesinleştirilmelidir. Basit bir bire bir görüşmeyle yapılamaz."

Yüzümü buruşturdum. "Biraz eski kafalı değil mi sence? Bunu aramızda halledemez miyiz?"

Aleksandr başını salladı ve kapıya yaslandı. "Biz işleri böyle yapmayız."

Sinirlenerek iç geçirdim. Kardeşimi bu işe karıştırmadan halledebilirim, daha iyi olurdu. Juan beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu. Aleksandr ile aramızdaki bu tuhaf fiziksel bağı bir bakışta anlayacaktı. Bana vereceği uzun nutku dinlemek istemiyordum.

Aleksandr başını elimdeki telefona doğru eğdi. "Onu ara."

"Bak, *senin* işleri böyle hallettiğini anlıyorum, ama kartel farklı. Yetki bende, kardeşimde değil. Onu bu işe karıştırmaya hiç gerek yok."

"Ya sen ararsın ya da ben ararım. Onun numarasını bulmam uzun sürmez ve eminim benimle konuşmaktan çok memnun olacaktır. Özellikle de seni ele geçirdiğimi anladığında."

Ona öfkeyle bakarak homurdandım. "Tanrım, sen tam bir pisliksin." "Öyle olmadığımı hiç iddia etmedim. Onu ara."

Son şansın." "Tamam, tamam."

Numarasını çevirdim ve telefonu kulağıma dayadım.

"Sen de kimsin lan?" Juan beşinci çalınıştta cevap verdi. "Bu numarayı nereden buldun?"

Dudaklarım gülümsedi. Onun sesini duyana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Cevap veremedim Aleksandr, "Hoparlör" diye bağırdı.

Gözlerimi devirdim ve telefonu hoparlöre aldım, böylece Snoopy Snooperson da dinleyebilsin diye.

Meraklı piç

kurusu. "Küçük

kardeşim."

Karşı taraftan keskin bir nefes sesi geldi. "Drea? Ne oluyor lan!? Gerçekten sen misin?"

"Tabii ki benim, *cabrón*, *aptal*. Başka kim sana 'küçük kardeşim' der ki?"

Juan homurdandı. "Doğru. Ve bu saçmalığı kesmelisin. Benden sadece üç dakika on yedi saniye büyüksün. İyi misin? Nero'nun ölüm haberi haftalar önce çıktı. Nerelerdeydin lan? Her yerde seni aradım."

"Bu... şey... açıklaması zor."

"En önemlisi hayatta olman. Bratva'nın işin içinde olduğunu duyduğumda en kötüsünü düşündüm."

Gözlerim Aleksandr'a kaydı.

"Senin o barbar delilerle birlikte olduğunu düşünmek, hayatımın yıllarını alıp götürecek kadar stres yarattı."

Yüzümü buruşturdum. "Dinle, Juan..."

"O vahşilerden nasıl kaçtığını bilmiyorum ama kaçtığına sevindim. Kapılarını kırıp sana ne yaptıklarını öğrenmeye hazırdım. Bratva'dan *nefret ediyorum*. Kendini beğenmiş, kibirli pislikler."

Aleksandr kaşlarını kaldırdı.

Ben kuru bir kahkaha attım.

"Juan..."

"Özellikle de o iri, vahşi görünümlü olan. Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Babam ondan uzak durmamızı söylemişti. Adı neydi? A..."

"Juan!" diye bağırdım, sözünü keserek.

"Ah! Ne? Neden bana bağıırıyorsun?"

"Başka aptalca bir şey söylemeden önce seni susturmak için, *cabrón*." Derin bir nefes aldım. "Bratva'dan kaçamadım. Beni Nero'dan aldılar ve o zamandan beri onlarla birlikteyim. Aslında, bahsettiğin o iri, kaba adam şu anda burada, söylediğimiz her kelimeyi dinliyor."

Bir an sessizlik oldu. "*¿Qué carajo estás diciendo?*" Ne diyorsun sen?

Aleksandr, Juan'ın konuşmayı takip edemeyeceğini umarak İspanyolca'ya geçtiğini çok iyi bildiği için sırıttı.

"O İspanyolca konuşuyor, Juan."

"Ne oluyor, Drea? Konuşmamızı dinleyen biri olduğunu bana söyleyemez miydin?"

"Sen lanet olası çeneni kapatıp bana bir kelime bile söylememe izin verseydin, uyarırdım," diye tersledim.

"Sen..." Juan İspanyolca konuşmaya başladı ve ben de cevap verdim, aramızda kısa sürede hararetli bir tartışma başladı.

Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Juan ve ben birbirimize çok benziyorduk. İnatçıydık. Öfkeliydik. Sinirliydik. Sürekli tartışıyorduk.

"Yeter!" diye bağırdım sonunda, onu susturarak. "Sonra kavga edebiliriz. Sadece çeneni kapat ve beni dinle. Bir toplantıya gelmeni istiyorum."

"Senin serbest bırakılman için pazarlık yapmak istiyorlar," dedi.

"Öyle sanırım."

"Nerede ve ne zaman?" diye tereddüt etmeden sordu.

Aleksandr'a baktım. Tek kelime etmedi, sadece keskin bakışlarıyla beni dikkatle inceledi. Çok şey gören bakışlarıyla.

"Detayları sana mesaj atarım."

Aleksandr bana doğru yaklaştı.

"Gitmem gerek," diye fısıldadım.

"Bekle, Drea. İyi misin? Sana zarar vermiyorlar, değil mi? İyi olduğunu söyle. Lütfen, iyi olduğunu söyle." Sesindeki endişe yürek parçalayıcıydı.

"Ben iyiyim. Benim için endişelenme. Yakında görüşürüz. *Te amo.*" *Seni seviyorum*

O da aynı sözleri tekrar etmesini bekledim ve sonra hızla telefonu kapattım
başka bir şey söylemeden önce.

Bu bizim önemli bir aile geleneğimizdi. Her an sona erebilecek zorlu, tehlikeli ve şiddet dolu bir hayat sürüyorduk. Bu yüzden birbirimize veda ederken, ister yüz yüze ister telefonda olsun, her zaman "seni seviyorum" dediğimizden emin oluyorduk.

En kötüsü olursa, ölürsek, birbirimize son sözlerimiz sevgi dolu olurdu. Bu annemizin fikriydi, bize çok küçük yaşlardan itibaren aşılacağı bir şeydi. Aileye çok önem verirdi.

Aleksandr önümde durduğunda, ona telefonu uzattım. Elinden aldı, parmakları cildime hafifçe dokundu.

"Sen ve kardeşin çok yakınızdır." Bu bir soru değildi. Sanki bir gerçeği belirtir gibi söyledi.

"Evet," diye iç geçirdim, aniden yorgun hissettim. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da.

"Onu özlüyorsun." Bir başka gerçek.

Aleksandr'ın neden hâlâ burada benimle konuştuğunu anlamıyordum. Konuşkan bir adam değildi. Onun hakkında bildiğim tek şey buydu. Yine de burada, üzerimde dikilip beni izliyor, cevap vermemi bekliyordu. Sanki bizim sohbet etmemizi istiyormuş gibi.

Ona bakmak için başımı tamamen geriye eğmek zorunda kaldım. Üzerimde durması beni tedirgin etmiyordu. Aslında hoşuma gidiyordu. İşte bu yüzden yana kayarak ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım.

"Başka bir şey yoksa, gitmeni rica ediyorum," dedim, elimi kapıya doğru sallayarak.

Gözlerinde öfke parladı. İpucunu anlamadı ve olduğu yerde kaldı. Zaten bunu beklemiyordum. Aleksandr emir alan türden bir adam değildi. Emirleri veren oydu.

Odanın köşesindeki içki arabasına doğru yürüdü ve kendine bir içki doldurdu. Yanındaki iki kişilik kanepeye oturdu, arkasına yaslandı ve vücudunu gerdi, kalın, kaslı uylukları genişçe açıldı. Bardaktaki sıvıyı karıştırdıktan sonra dudaklarına götürdü, bir yudum aldı, sonra kolunu kanepenin arkasına uzattı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Neden tüm bunları çekici bulduğumu bilmiyordum. Ama çok seksiydiler. Siktiğimin.

Sinirli bir şekilde iç geçirdim. "Demek gitmeyeceksin. Neyse." Yatağa uzandım ve önceki gece okuduğum kitabı komodinden aldım, onu görmezden gelmeye niyetliydim.

Onu gitmeye zorlayamazdım, ama belki de benim onunla hiç ilgilenmediğimi anladığında kendi kendine giderdi.

Sorun şu ki, onun her hareketini *aşırı derecede* fark ediyordum. Her seferinde bardağı dudaklarına götürdüğünde. İçerken boğazının hareketini. Adem elmasının yukarı aşağı sallanışını. Yaptığı her küçük hareketi fark ediyordum. Bu da sayfadaki kelimelere odaklanmamı inanılmaz derecede zorlaştırıyordu. Özellikle *de* gözlerini benden ayırmadığı için.

Ne istiyordu bu adam?

Okumaya devam et, Drea. Onu görmezden gel.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Aynı cümleyi dört kez okuduğumda, yeterince katlandım. Kitabı kapattım ve ona kaşlarımı çattım. "Ne?!" diye bağırdım.

O, tembelce omzunu silkti. "Hiçbir şey."

"Neden hâlâ buradasın? Neden bana bakıyorsun?"

"Şimdi sana bakamaz mıyım?"

"Orada oturup birine bakacaksan, o kişi nişanlın olmalı, ben değil."

Gözlerini devirdi ve ağzından sinirli bir iç çekiş çıktı. "Sana söyledim, Mila nişanlım değil. Kız arkadaşım da değil. Hiçbir şey değil."

"Kesinlikle birisi gibi görünüyordu," diye mırıldandım. Sonra kendimi aptal gibi hissettim.

Ona kışkırdığını belli etmenin en iyi yolu, Drea. Gerçekten! Aferin sana. Hızlıca toparlanmam gerekiyordu.

"Bak, zaten önemi yok. Birlikte olduk, ne var bunda? Eğlenceliydi, ama hepsi bu kadar. Kiminle vakit geçirdiğin beni ilgilendirmez."

"Hayır, umurumda değil," diye onayladı Aleksandr.

Yumruklarımı sıktım. Sırf ben söyledim diye, onun da benimle aynı fikirde olduğunu duymak istemiyordum.

"Aynen öyle," diye dişlerimi gıcırdattım. "Birbirimizden hoşlandığımızı inkar edemeyiz. Bunu kabul edelim ve itiraf edelim. Ama hoşlanmak hiçbir şey ifade etmez. Sen beni tanımıyorsun, ben de seni tanımıyorum. Sen sadece insanlara patronluk taslayan bir pisliksin."

Gözlerini kısarak, yüzünde karanlık bir uyarı belirdi. "Normalde, sana kendimi kaptırmaktan büyük mutluluk duyarım.

Sikimdeki her damla spermi sıkıp çıkarana kadar seni sikerdim." Vücudu gerildi, gözlerinde ateş parladı. "Ama bu asla olmayacak. Kardeşinin bizi yakalaması olabilecek en iyi şeydi. Sen ve ben düşmanınız. İlişkimizin statüsünü değiştirmek aptalca, pervasızca bile denemez."

Yüzündeki karanlık ifade, yırtıcı bir ifadeye dönüştü. Ayakları üzerinde dikleşti, bir şekilde hem zarif hem de erkeksi görünmeyi başardı ve bana doğru süzüldü.

Onun değişimini hissederek gerildim. Sanki bir anahtar çevrilmiş gibiydi. Şu anda baktığım Aleksandr, bu odaya giren Aleksandr ile aynı kişi değildi. Daha karanlık, daha kirli bir versiyonuydu ve ben buna bayılmışım.

Az önce söylediğim her şey aklımdan silindi. Tek odaklanabildiğim şey, onun hareketleriydi. Tüm o kaslar. O heykel gibi yüz. O büyüleyici mavi gözler. Beni yutacakmış gibi bakışı.

Ona yaptığım tüm konuşmaya rağmen, birdenbire aramızdaki bu cinsel çekime kapılmanın aptalca olup olmadığını umursamaya başladım. Bunu istiyordum ve bunu elde edecektim.

Yirmi Birinci Bölüm

Drea'ya doğru yürüdüm, zihnimde tek bir odak noktası vardı. Aramızda başka hiçbir şey olmayacağını söylediğini duymak, içimdeki karanlık canavarı ortaya çıkardı. Kendimi, bir şey reddedildiğinde onu daha da çok isteyen türden bir insan olarak hiç görmemiştim.

Ama meğer öyleymişim.

Bu beni lanet olası bir çocuk gibi hissettirdi.

Söylediklerinin çoğu mantıklıydı. Haklıydı. Aramızdaki bu çekime göre hareket etmek aptalca ve pervasızcaydı. Bir sürü soruna yol açardı. Ama şu anda, bu anda, bunların hiçbirini umursamıyordum.

Drea'yı istiyordum. Ve onun küçük konuşmasından sonra, onun da beni istediğinden hiç şüphem kalmamıştı.

Yatağın kenarında durup ona baktım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bana sabitlenmişti. Göğsü hızlı, kısa nefeslerle inip kalkıyordu. Yüzünde beklenti parlıyordu. Ne yapacağımı merakla bekliyordu.

Ben de öyleydim.

Gözlerimi ondan ayırmadan, başımı hafifçe geriye eğdim ve içkimin kalanını dudaklarımdan geçirdim. Çenesini kavradım ve o sertliğimden inledi. Çok az bir baskı uyguladım ve ağzı açıldı. Öne eğildim, vücudumun her santimiyle onun alanını doldurdum ve sıvıyı ağzımdan onun ağzına akıttım.

Bir inilti daha.

Gözlerini kapattı, sanki tadı tadını çıkarır gibi, yutkundu, boğazı yukarı aşağı hareket etti.

Penisim zaten acı verecek kadar sertleşmişti. Onun yanındayken her zaman böyleydi. Ama benim dokunuşumla inlemesi, vücudunun benimkine karşı titremesi bunu daha da şiddetlendirdi, içimi acı veren bir ağrı hızla doldurdu.

Bardağı omzumun üzerinden attım ve yere çarparak parçalandı. İki elimle başını tuttum ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. Tadı çok tatlıydı, hafif alkol tadı da bu tada katkıda bulunuyordu.

Drea uzun ve yüksek sesle inledi ve vücuduma tırmandı, bacaklarını belime doladı. Öpücüğü derinleştirirken tırnakları boynumu, kafa derimi tırmaladı, dili ağzımın içine daldı.

Yatakta onun kadar agresif bir kadınla hiç birlikte olmamıştım. Genelde agresif olan bendim, ama onun bana doyamıyormuş gibi davranmasının hoşuma gittiğini inkar edemezdim.

Yatak hemen oradaydı ama benim daha kurnaz bir planım vardı. Onu kanepeye götürdüm ve bacaklarını belimden ayırarak onu kanepeye yatırdım. Protesto etmek için inledi, kalçalarını şehvetli bir şekilde sallayarak beni geri çekmeye çalıştı ama ben vazgeçmedim.

Boğazını kavradım ve onu kanepeye geri ittim. "Kıpırdama," diye derin bir sesle homurdandım ve tam doğru miktarda baskı uyguladım. "Hareketsiz kal."

Vücudu bir anda gevşedi, adeta eridi.

Agresif bir tarafı olabilirdi, ama aynı zamanda itaatkar bir tarafı da vardı. Benim emrimle erimesi bunu kanıtlıyordu.

Dikleştım ve ona baktım. O kadar güzeldi ki. Bana bakan kehribar rengi gözleri, arzu ve ihtiyaçla doluydu. Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Dünyanın en yumuşak dudaklarına sahip olduğunu söylememe gerek bile yok. Onların benim sikimi sardığını hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Ama bunun için beklemem gerekecekti. Bu sefer tadına bakacak olan *bendim*.

Cebime uzandım ve duşlarda karşılaştığımızdan beri her gün yanımda taşıdığım küçük siyah kumaş parçasını çıkardım.

Drea onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "İç çamaşırımı mı *aldın*?"

Yumuşak kumaşı parmaklarımla okşayarak sııttım. Aldığımdan beri yıkamıştım ve bir tür uğur tılsımı olarak görüyordum.

Onları top haline getirip ağzına tıktırdım.

Drea şoktan çığlık attı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Onları çıkarmak için uzandı ama ben kollarını sabitleyip üstüne eğildim. "Onlara dokunursan dururum."

Yüzünde şaşkınlık belirdi.

Bacaklarını sertçe ayırdım ve dar pantolonunu vücudundan yırttım, alt kısmını tamamen çıplak bıraktım.

İnledi, gözleri geriye doğru yuvarlandı. Kalçaları hevesle, arayış içinde sallandı. Onu sabit tutmak için kışını koltuğa bastırdım.

Bir an bakmak istedim. Hayran olmak. Keşfetmek.

Karnını kaplayan dövmeler çok güzel ve ayrıntılıydı. Yumuşak teninin her santimetresini kaplıyorlardı, amına kadar.

Ayaklarının dibine diz çöktüm, onun yürüdüğü yeri taparcasına sevmeye isteği beni tamamen tüketmişti.

Drea'nın nefesi kesildi, gözleri büyüdü ve bacaklarının arasından bana doğru baktı.

Parmaklarımla amının üstündeki asma benzeri dövme desenini izledim.

O titredi.

"Bunları kim yaptı?" Onun vajinasına bu kadar yakın başka birinin olması fikri, kanımda öfke dalgaları yarattı.

Ağızındaki kumaşın arkasından bir şeyler mırıldandı, bana doğru kaşlarını çatı.

Şu anda görünüşünü ne kadar sevdiysem de - açığa çıkmış, çaresiz, tamamen benim merhametime kalmış - soruma cevap vermesini istedim. Konuşabilmesi için iç çamaşırını çıkardım ve güvenli bir şekilde saklamak için cebime koydum.

Gözleri hareketimi takip etti. "Bir arkadaş," diye ağır ağır nefes aldı. Vücudu hareket etmeye çalıştı - kasıtlı mıydı, değil miydi, emin değildim - ve onu sabit tutmak için ön kolumu karnına dayamak zorunda kaldım.

"Ne tür bir arkadaş? Normal bir arkadaş mı, yoksa benim gibi bir arkadaş mı?"

"Sen benim arkadaşım değilsin," diye hemen karşılık verdi ve ben sıırttım. "Bu beni kırdı, *malyshka*."

"Senin duyguların yok ki."

Eğlenerek mırıldandım, parmaklarım onun cildinde dans ediyor, klitorisini ve ondan sarkan piercingi iyi görebilmek için kıvrımlarını genişçe açıyordu.

Bunun beni çekeceğini hiç düşünmemiştim ama lanet olsun, ben Öyl eydi Drea'nın gözlerinde çaresizlik yanıyordu. "Bütün konuşmayı

Zaman mı? Çünkü ağzınla yapabileceğin *çok* daha iyi şeyler aklıma geliyor.

yapabileceğin çok daha iyi şeyler var.

Yumuşak bir kahkaha attım. Drea'nın cinselliği konusunda sahip olduğu özgürlüğü seviyordum. İsteklerini ve arzularını dile getirirken hiçbir sorun yaşamaması, kendine ve vücuduna olan güveni.

Bu beni çok tahrik ediyordu.

"Konuşmamı dinlemeyi sevdiğini sanıyordum?" Rus aksanımı kalınlaştırarak sordum.

O inledi, tüyleri diken diken oldu. "Seviyorum. Sevdiğimi biliyorsun biliyorsun."

"O zaman arkana yaslan ve çeneni kapat. Acele etmeyeceğim, Drea."

Dilimi

dilimi ıslak kıvrımlarında gezdirdim ve o zevkle inleyerek, vücudu titredi.

Çok lezzetliydi.

"Yeni favori lezzetim," diye inledim, tadı duyularımı dolduruyordu. Klitorisini daireler çizerek emdim ve piercingini ağzıma aldım.

Drea zevkten çılgık attı.

"Söyle bana, *malyshka*," diye fısıldadım, kıvranışından zevk alarak. "Bu..." Piercingini tekrar emdim, "...yaptırdığında acıdı mı?" Bu soruyu dün gece de sormuştum ama cevap vermemişti.

Onu bunu yaptırmaya iten şeyin ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

"Hiç bilemezsin," diye nefes nefese, kalçalarını sallayarak orgazm olmaya çalışıyordu.

Onun amını şehvetle öptüm, dilim narin pembe etinin üzerinde hafifçe titreyerek, neyi tercih ettiğini anlamaya çalıştım.

Kızların amlarını yalatmak söz konusu olduğunda, bazıları sert ve hızlı olmasını severdi. Bazıları ise yavaş ve yumuşak olmasını severdi. Drea'nın inlemelerine, sanki hareketsiz kalmayı imkansız buluyormuş gibi kıvranan vücuduna bakılırsa, o yavaş ve yumuşak olmasını tercih ediyordu.

Benim için mükemmeldi. Sert sikişmeyi severdim, ama am yalamayı yavaş yapmayı severdim. Acele etmeden, her anın tadını çıkararak. Orgazm olurken klitorislerinin dilimde zonklaması.

Cennet gibiydi.

"Biraz acıdan hoşlanır mısın?" Tüm dövmelelerini ve piercinglerini göz önünde bulundurarak, cevabı bildiğimden oldukça emindim.

"Biraz acıdan *hoşlanırım*. Özellikle zevkimle birlikte."

Sikim zonkluyordu, pantolonumun içinde atıyordu, kendini onun içine sokmak için can atıyordu.

"Mükemmel kadın"a inanmazdım. Herkes kusurluydu. Ama şu anda, bu anda, Drea mükemmeldi.

Ağzımı onun üzerine kapattım ve emdim. Yaladım. Isırdım. Yuttum. Aç bir adam gibi ondan beslendim. Ondan alabileceğim her gram zevki umutsuzca aradım.

Öyleydim.

Drea inledi, ağzından İspanyolca'da anlamsız kelimeler dökülürken, amını yüzüme sürüyordu.

O muhteşemdi. İzlemesi büyüleyiciydi. Dinlemesi bağımlılık yapıcıydı. Çıkardığı her ses kulağıma müzik gibi geliyordu.

İki elimle onun altına uzandım ve kalçalarını avuçladım. Sertçe. Parmaklarım acı verici bir şekilde derisine gömüldü, morluklar bırakacak kadar, ve onun alt yarısını kanepeden kaldırdım, onu mükemmel bir yükseklikte tuttum, dilim klitorisini döndürerek, hiç hız kesmeden.

Ağzıma ıslaklık dolduğunda, takdirle mırıldandım ve onu Rusça övdüm.

"Takaya khoroshaya devochka," Ne kadar iyi bir kızsın.

"Na tvoy vkus . czert voz'mi. Takoi sladkii, takoi vkusnyi," Senin tadın.

Lanet olsun. Çok tatlı, çok lezzetli.

"Konchi mne na litso, Drea. Nu davay zhe. Day eto mne," Yüzüme boşal, Drea. Hadi. Ver onu bana."

Drea'nın nefesi hızlandı, her kelimemle dudaklarından inleyen inlemeler dökülüyordu. *"Dios, sesin. Daha fazla, Aleksandr, daha fazla. Lütfen."*

Adımı söyleme şeklini çok sevdim. Zevkin doruklarında, İspanyol tarafı devreye girerek sesini egzotik hale getirdi.

"İşte böyle, *malyshka. Yalvar bana.*" Dilimle amını deldim, iç duvarları dilimin etrafında titriyordu.

O doruğa yaklaşmıştı ve ben onu doruğa ulaştırmanın yolunu çok iyi biliyordum.

Onu kanepeye geri yatırıp bacaklarını daha da açtım ve dilimin yerine iki parmağımı koyup onu sertçe deldim.

"Siktir!" diye bağırdı.

"Ona da geleceğiz. Yakında," diye karanlık bir şekilde söz verdim, parmaklarımı içeri ve dışarı pompalarken, gözlerimi ondan ayırmadan, her ayrıntıyı hafızama kazıyordum.

Diğer elimi pelvisine koydum ve parmaklarımı içinde kıvrırken aşağı doğru ittim.

Drea patladı. Amcığı sıkıştı, uzun, derin, zevk dolu bir inilti dudaklarından dökülürken beni sıktı. Vücudu titredi, sırtı

kamburlaştı, sonra geriye yığıldı, nefesi hızlandı.

Parmaklarımla birkaç kez daha içeri girip çıktım, sonra yavaşça çıkardım ve ondan damlayan ıslaklığı hayranlıkla seyrettim. Ayağa kalktım, ona bakarak parmaklarımı ağzıma götürdüm ve temizleyene kadar emdim.

Drea cam gibi gözlerle beni izledi. Bakışları pantolonumdaki şişkinliğe kaydı ve tekrar yukarı döndü. Dişlerini alt dudağına geçirdi.

Öne eğildim ve dudağını serbest bıraktım, başparmağımı yavaşça, hayranlıkla üzerinde gezdirdim. "Seninle tanıştığım ilk andan beri bu güzel, yumuşak dudakların benim sikimi sardığını hayal ettim."

Drea'nın yüzünde bir sırıtış belirdi. Alaycı bir şekilde alt dudağını diliyle yaladı ve kanepeden kalktı. "Öyle mi?"

Boğazını kavradım ve onu tekrar aşağı ittim, diğer elimle kemerimi açtım. "Evet, düşündüm. Şimdi, uslu bir kız gibi sikimi alacak mısın? Yoksa seni kötü bir fahişeymişsin gibi zorla boğazına sokmam mı gerekiyor?"

Gözleri heyecanla parladı. "Kötü küçük fahişe," dedi nefes nefese, sesinde istek vardı.

Karanlık bir gülümsemeyle sııttım.

Mükemmeldi.

"Bunu söylemeni umuyordum."

Boğazını sıkıca tutarken, diğer elimle kemerimi çıkardım ve pantolonumun düğmesini açtım.

Haftalarca onun içinde olmak nasıl bir his olur diye merak ettikten sonra, sonunda öğrenecektim.

En azından, öyle olacağını sanıyordum.

Telefonumun çınlayan sesi havayı yırttı ve ben donakaldım.

"Cevap verme," diye yalvardı Drea, parmaklarını elimde kıvrarak boğazını daha sıkı sıkıma sağladı.

Penisim acı verici bir şekilde zonkluyordu. İnledim. "Cevaplamam gerek." Bu benim kişisel telefonumdu. Sadece ailem bu numarayı biliyordu. Önemli bir şey olmadıkça aramazlardı.

Geriye yaslandım, cebimden telefonumu çıkardım ve ekrana baktım.

İllayana.

Kesintiye uğramaktan ne kadar sinirli ve hayal kırıklığına uğramış olsam da, yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemedim.

Kız kardeşimi havaalanına bıraktığımdan beri onunla konuşmamıştım. Cosa Nostra'da kendine bir yer edinmekle meşguldü. Ve son birkaç haftadır uğraştığım onca sorunla, ona ulaşma fırsatım olmamıştı.

"*Sestra,*" *Kardeşim*, dedim sevgiyle, başımı sallayarak. "Şu an uygun değil."

Illayana'nın yumuşak kahkahası telefondan geldi. "Senin sesini duymak da güzel, *starshiy brat.*" *Büyük ağabey.*

Drea altımda kaskatı kesildi, yüzü okunamaz bir ifadeye büründü. Benden uzaklaşıp ayağa kalktı, bu ani değişimi karşısında kaşlarımı çattım.

"Gerçekten. Şimdi uygun bir zaman değil. Seni sonra ararım." Drea'nın giysilerini giymesini izledim, kafamda büyük bir karışıklık vardı.

"Sakin telefonu kapatma, Aleksandr Grigoriy Volkov."

Nefesimi dışarıya doğru üfledim. "Bana 'ikinci adınla' hitap etme, Illayana. Ben *senin* ağabeyim."

Drea durakladı ve omzunun üzerinden bana baktı. Dudaklarını ısırdı, yanaklarında utançtan kızarıklık belirdi.

O kadının kafasında ne haltlar dönüyordu? Beni delirtiyordu.

"Neyse. Madem *bu kadar* meşgulsün, çabuk konuşayım. Arturo'nun otuzuncu yaş günü için düzenlediğim sürpriz partiye seni davet etmek için arıyorum."

"Pas," diye homurdandım. O adamla evli olması, onunla veya ailesiyle gereğinden fazla zaman geçirmek istediğim anlamına gelmiyordu.

"Hadi ama, lütfen! Nik'i aradım, o gelecekmiş. Sen de gelmelisin. Lütfen?"

"Gelmeyi tercih etmiyorum."

"Ben de huysuz, antisosyal bir ağabeyim olmasın isterdim, ama hepimiz istediğimizi elde edemiyoruz, değil mi?" diye karşılık verdi.

Kaşlarımı çattım. "Ben huysuz değilim..."

Drea burnunu çekti ve ben ona gözlerimi kısarak baktım. "Ve ben de antisosyal değilim."

"O zaman kanıtla. Partiye gel. Bana borçlusun," dedi Illayana kararlı bir sesle. "Ne için?" dedim, sesim inanamama duygusuyla yükseldi.

"Bilmiyorum. Birkaç gün düşünmeme izin ver, sonra sana söylerim."

Sinirlenerek başımı salladım. "Tamam. Detayları bana mesaj at."

"Evet! Teşekkürler."

Homurdandım.

Birkaç dakika daha konuştuk, yakında tekrar konuşacağımıza söz vererek hızlıca sohbetimizi tamamladık, sonra vedalaşıp telefonu kapattık.

Yirmi İkinci Bölüm

Yatağın kenarına oturdum ve Aleksandr'ın kız kardeşiyle konuşmasını dinlememeye çalıştım ama başaramadım. Telefonu ilk açtığında, diğer uçtaki tatlı, kadınsı sesin ardından yüzünü kaplayan sevgi dalgası beni gerginleştirdi, kıskançlık kemiklerimi sardı.

Ne konuşulduğunu duyamıyordum ama bir kadın olduğunu anlayabiliyordum ve ilk aklıma gelen Leggy olduğu oldu. *Benim* bacaklarımın arasında iken *onun* aramasına cevap vermişti.

O kadar hızlı bir şekilde ondan uzaklaştım ki, patlamak üzereydim, ama sonra onun aslında kız kardeşi ile konuştuğunu fark ettim.

Tanrım, kendimi aptal gibi hissettim.

İnsanlarda en kötüsünü düşünmeye meyilliydi. Özellikle erkeklerde. Kolay kolay güvenmezdim. Kalbimi asla ortaya koymazdım çünkü bunu son yaptığımda paramparça olmuştu. Hâlâ parçalarını toplamaya çalışıyordum.

Aleksandr ile olan ilişkimiz çok hızlı bir şekilde fiziksel bir hal almıştı. Kabul etmek istemediğim kadar, aramızda bir bağ vardı. Daha önce hiç hissetmediğim kadar derin, fiziksel bir bağ.

Ona karşı damarlarımda yanan çekim beni korkutuyordu. Aslında, beni dehşete düşürüyordu. Her şeyi tüketen bir çekimdi. Aynı odada, birbirimizin yörüngesinde olduğumuz anda alevlenen türden bir çekim.

Birbirimiz hakkında kişisel olarak hiçbir şey bilmesek de, birbirimize çekilen mıknatıslar gibiydik.

Bu düşünce neden beni üzdü?

Aleksandr'ı dikkatle inceledim. İçimde merak uyandı. Daniel'dan beri, fiziksel düzeyin ötesinde başka bir

bir erkeği tanımakla ilgilenmemiştim.

Yıllardır ilk kez, daha fazlasını istedim. Onu neyin harekete geçirdiğini, neleri sevip neleri sevmediğini bilmek istedim. Neden böyle olduğunu, geçmişinin izlerini.

Hepsini bilmek istedim.

Aleksandr'ın sert vedası beni düşüncelerimden kopardı. Nefesini verip telefonunu cebine geri koydu. Bana dönerek pantolonunun düğmelerini ilikledi.

Yüzünde hayal kırıklığı izleri vardı, yüzüne bir somurtkanlık kazınmıştı. Ön kollarındaki damarlar atıyordu, yumrukları serbest bırakılmış enerjiyle sıkılmıştı - kesintiye uğramadan önce bana kullanmak üzere olduğu aynı enerji.

Siktir, hayatımda hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Bir kız burada sevişmek için ne yapmalıydı?

Aleksandr homurdandı. "Kız kardeşim her zaman en *kötü* zamanlamayı yapardı." Ben gülmeden güldüm. "Bu konuda sana katılıyorum."

Aleksandr homurdanarak içki arabasına doğru yürüdü ve kendine bir içki daha doldurdu.

Dürüst olmak gerekirse, gitmemesine şaşırdım. Burada kalmak için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Ortamın mahvolduğu açıktı. Kardeşinden gelen bir telefon kadar tutku ateşini söndüren başka bir şey yoktu.

Aleksandr, bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattığı koltuğa çöktü. Başını geriye attı, bacaklarını genişçe açarak rahat bir pozisyon aldı. Camını koltuğun kenarında döndürerek tavana bakarken dalgın dalgın düşüncelere dalmış gibiydi.

"Nero tarafından kaçırılan kişi o mu?" diye sordum, sessizliği doldurmak için çaresizce. Onun sesini duymak istedim.

Başını tembelce yana çevirdi ve bana baktı. Gözlerinde arzu ve ihtiyaç yanıyordu, ama başka bir şey de vardı. "Evet. Illayana."

Başımı salladım. "O iyi mi?"

"İyi. Kocası için düzenlediği sürpriz partiye beni davet etmek için aramıştı."

Ses tonundan, bu partiye gitmenin en son istediği şey olduğunu anlayabiliyordum.

"Gitmek istemiyor musun?"

"Gitmek istiyorum ve istemiyorum." Biraz daha dik oturdu ve bardağı dudaklarına götürerek bir yudum aldı. "Kız kardeşimi ve hatta pislik kardeşimi görmek istiyorum. Ama bunun için büyük bir partiye gitmek istemiyorum."

Aklımda, uzun boylu, zayıf, uzun saçlı bir adamın, o devasa boks ringinin kenarında otururken bana selam vermek için parmaklarını salladığı bir anı belirdi.

Kesinlikle yaramaz bir kişiliğe sahip gibi görünüyordu. Aleksandr'ı deli eden türden bir kişilik.

"Sen en büyüsun, değil mi?"

Burun kıvırdı. "O kadar belli mi?"

"Sayılır," diye hafifçe kıkırdadım. "Senin 'ağabey' havan var. Yıllarca sinir bozucu küçük kardeşlerle uğraşmaktan gelen bir hava."

"O kadar da kötü değiller," diye gülerek, sesinde sevgiyle söyledi. "Yıllarca onlara baktıktan sonra, artık neredeyse fark etmiyorum bile."

Yıllarca onlara bakmak mı? Bu ne anlama geliyordu?

Bratva hakkında pek fazla bilgim yoktu. Tek bildiğim, Bratva Kasabı adında bir adamın, karısının ölümünden sorumlu olanların tüm ailesini öldürdüğüydü.

O andan itibaren babam bize onlardan uzak durmamızı söyledi. Böyle bir şeyi yapabilecek biri, bizim uğraşmak isteyeceğimiz biri değildi.

Merakım ve gevezelik etmem beni bunu sormaya itti. "Sen... Bratva Kasabı değilsin, değil mi?"

Aleksandr başını eğdi ve birkaç saniye gergin bir sessizlik oldu. "Öyle olsaydım? Bu seni korkutur muydu?"

"Hiçbir şey beni korkutmaz," diye dürüstçe cevap verdim.

Kafamda hesap yapmaya çalıştım. Voznesensky katliamı on yıl kadar önce gerçekleşmişti. Aleksandr'ın yaşını bilmiyordum, ama tahmin etmek gerekirse yirmili yaşların sonu, otuzlu yaşların başı diyebilirdim. Bu, onun bunu yapacak yaşta olduğu anlamına geliyordu. Böyle bir şey için gerekli vahşiliğe sahip olduğu kesindi.

"Evet, sanırım bu doğru." Aleksandr içkisini bitirdi ve boş bardağı koltuğun kol dayanağına koydu. Parmağını bardağın kenarında yavaşça daireler çizerek gezdirdi ve gözlerinde hüznü bir bakışla boşluğa baktı. "Babam. Annem tecavüze uğrayıp öldürüldükten sonra, o Bratva Kasabı oldu."

Nefesim kesildi, gözlerim sadece onun sözlerinin şokundan değil, aynı zamanda içini açmasından da genişledi. Bana

kendisiyle ilgili kişisel bir şey, düşünmesi bile ona büyük acı veren, kelimelere dökmesi ise daha da zor olan çok özel bir şey anlatıyordu.

"Yekaterina Volkova güzel bir kadındı. Sıcak bir ruhu ve güneşten daha parlak bir gülümsemesi vardı. Tatlı, masum bir melek gibi görünebilirdi, ama babam ve benim toplamdan daha cesur ve daha azimliydi."

Onun hakkında bu kadar sevgi ve şefkatle konuşması, kalbimi onun için acıttıyordu.

"Ve onun ölmesi benim suçum."

Yavaşça nefes aldım. "Bunun doğru olmadığına eminim, Aleksandr."

"Öyle," dedi kararlı bir şekilde. Bana bakmıyordu, gözleri sanki şu anda önündeki anı görüyormuş gibi uzaklara bakıyordu, geçmişte kaybolmuştu.

"On yedi yaşımdan beri onun kişisel koruması olarak görevlendirilmiştim. Ben ve diğer üç kişi. Onu korumak, güvende tutmak benim görevimdi. Bu görevde başarısız oldum."

"Bu bir çocuğa çok büyük bir baskı," diye sempatiyle mırıldandım.

Bakışları bana çevrildi. "Ben hiç çocuk olmadım. Normal bir çocuk olmadım en azından."

Anlayışla başımı salladım. Ben de normal bir çocuk değildim. Çoğu çocuk, sınıfta kimin yanına oturacakları ya da ödevlerini neden yapmadıklarına dair bahaneler uydurmak gibi önemsiz şeyler için endişelenerek büyürler. Babalarının düşmanları tarafından kendi yataklarında vurulacaklarından endişelenmezler.

"Ergenlik dönemimin çoğunda ve yetişkinlik dönemimin ilk birkaç yılında, onun sürekli gölgesiydim, ona zarar verebilecek herkesten onu koruyordum. Babamın varisi olarak sorumluluklarım arka planda kaldı, böylece onun güvenliğini sağlamaya odaklanabildim. Ama zaman geçtikçe, daha fazla dahil olma, doğuştan hakkım olan şeyleri daha fazla öğrenme ihtiyacı, uyanık olduğum her anı kapladı. Babam, karısından daha çok değer verdiği kimse yoktu. Yürümeye başladığım anda beni kendisi eğitti." Nostaljik bir gülümseme dudaklarını süsledi. "On iki yaşındayken, ringde beni yenip yüzümü morarttığı bir anı hatırlıyorum. Gözüm şişmiş ve kapanmıştı. Dudaklarım kesilmiş ve kanıyordu. Hatta kulağıma o kadar sert vurdu ki kulak zarım patladı."

"Tanrım," diye haykırdım. "Bana çocuk istismarı gibi geliyor."

Omuzları gülmekten titreyerek kıkırdadı. "yle görünebilir, ama hayır. Ben küçükken bana karşı nazikti. Asla çok sert vurmazdı. Sadece acı verecek kadar sert vururdu, ama iz bırakmayacak kadar. On bir yaşında spor yapmaya başladım. Büyüme ağındaydım ve hem boyum hem de kilom artmıştı. Ne yazık ki egom da yle. O zamanlar babamdan daha uzundum, bu yüzden doğal olarak onu *gerçek* bir kavgada yenebileceğimi düşündüm. Ona sahip olduğu her şeyi istediğimi söyledim. Sanırım tam olarak "bana gerçekte ne yapabileceğini göster, ihtiyaç" demiştim ve o da beni otuz saniyeden az bir sürede nakavt etti," diye gülmeden güldü. "Tanrım, ne kadar aptalmışım. Neyse, annem bana yaptığı hasarı gördü, tüm kanı, morlukları ve... şey," sevgiyle sırttı, "bugüne kadar babamın o gün annemden daha çok korktuğu birini görmedim."

Dudaklarımın kenarlarında yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. Ailesinden bahsederken yüzündeki ifade tam bir hayranlıktı. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Sonra bir anda her şey değişti. Yüzü karanlık ve umutsuzlukla doldu. Öfke ve acı.

"Olay olduğunda yirmi dört yaşındaydım. Annem evde kalacaktı, ama bir arkadaşı beklenmedik bir şekilde arayıp, bizim sahip olduğumuz The Arch adlı kumarhanede buluşmak istedi. O gece babamla önemli bir toplantım vardı. İlk kez bir müzakerede bana liderlik yapma izni vermişti —tabii ki onun gözetimi altında. Babam biraz kontrol delisidir." "Ahh, demek bu özelliğini ondan almışsın," diye şaka yaptım, onun

Ağzının köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Sonunda ona kendimi kanıtlama firsatını kaçırmak istemedim. Babam etkilemesi zor bir adamdı. Haftalarca Triad hakkında bulabildiğim her şeyi inceledim, umarım bu sefer bana gurur duyduğunu söyleyecektir diye. Bu yüzden annemin dışarı çıkacağını ona söylemedim, bir şeylerin yolunda olmadığını, bir şeylerin ters gittiğini *hissetmeme* rağmen. Eğer söyleseydim, buluşmayı iptal edip onunla gitmemi isterdi. Annemin başka korumaları da vardı ve *bizim* adamlarımızın koruduğu, *bizim* sahip olduğumuz bir kumarhaneye gideceği için onun için bir sorun olmayacağını düşündüm. Hiçbir tehlikeye maruz kalmayacağını düşündüm. Ama yanılmıştım." Sesi acıdan çatladı ve benim de kalbim onun için acıdı. zerinde taşıdığı tüm bu suçluluk duygusu çok ağır olmalıydı. "Orada olsaydım, yapmam gerektiği gibi onu korusaydım..."

“Aleksandr, hayır,” diye aceleyle başımı salladım. Kalkıp yanına gittim ve bacaklarının arasına diz çöktüm. “Bu senin hatan *değil*. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

Derin bir nefes verdi. “İşte burada yanıyorsun. Görüntüleri izledim. O adamların kumarhaneye girip annemi takip ettiklerini gördüm. Onu uzaktan takip ettiler ve korumaları bunu fark etmedi bile. Ama *ben* fark ederdim. Orada olsaydım, onu oradan çıkarabilirdim. Bunu *biliyorum*.”

Onu rahatlatmak için ellerimi bacaklarında yukarı aşağı gezdirdim. “Ne oldu?” diye fısıldadım.

Terapistim, travmanızı konuşmanın, kaçındığınız bazı olayları işleme koymanıza nasıl yardımcı olabileceğini sürekli anlatırdı. Bununla gerçekten başa çıkmanın ve hayatına devam etmenin tek yolunun, bunun gerçekliğiyle yüzleşmek olduğunu söylerdi.

Aleksandr güçlü bir adamdı. Gururluydu. Çevresindekilere sorunlarıyla yük olmayacak türden bir adamdı.

Ona, kafasındaki her şeyi benimle paylaşabileceğini, yargılanmayacağını veya eleştirilmeyeceğini bilmesini istedim.

Aleksandr beni inceledi, bakışlarında yoğun bir ateş vardı. “Voznesenskiler saldırılarını koordine ettiler. Neredeyse askeri bir hassasiyetle, tüm önemli operasyon üslerimizi vurdular. Kulüplerimizi, restoranlarımızı, kumarhanelerimizi. Hatta evimizi bile. Bu bir ele geçirmeydi. Daha sonra, ana hedeflerinden birinin bizi yakalayıp ailemizi ibretlik hale getirmek olduğunu öğrendik. Babamı, annemi, kardeşlerimi, beni. Ancak ele geçirebildikleri tek kişi annemdi.” Birkaç saniye sessiz kaldı. “Onu birkaç gün sonra bulduk,” diye mırıldandı, o kadar yumuşak bir sesle ki onu duymakta zorlandım. “Bir deponun adresinden başka hiçbir şey içermeyen isimsiz bir mesaj aldık. Annem içerideydi. Dövülmüş. Çıplak. Neredeyse tanınmaz halde. Otopsi sonuçları on iki farklı erkeğe ait meni olduğunu gösterdi.”

Nefesim kesildi, öfke ve dehşetle elim göğsüme gitti.

Zavallı kadın.

Aleksandr'ın sesi duygudan yoksundu, gözlerinde ise hayalet görmüş gibi bir bakış vardı. “Onun cesedini bulan bendim.”

“Ah, Aleksandr,” diye hüznle fısıldadım.

Kalbindeki yük neredeyse dayanılmazdı. Duyduğu suçluluk duygusu onu canlı canlı yiyip bitirmeye, ruhunu tamamen yok etmeye yeterdi.

Onun kucağına oturduğumu, kollarımı boynuna doladığımı ve onu kendime çekip kucakladığımı fark etmedim bile.

İlk başta ne yaptığımı anlamamış gibi sertleşti, sonra gevşedi ve kollarını bana dolayarak sarılmaya karşılık verdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bu garipti. Hoş, ama *garip*. Daha önce de söyledim, yine söylüyorum, ben sarılmayı seven biri değilim. Buna karşı koymamamın tek nedeni, başımın onun göğüslerinin arasında olması ve bunun... rahatlatıcı olmasıydı.

Bana ne oldu, hiç bilmiyorum. Bir dakika önce, ateşli ve tutkuluydık, aramızda yanan bu yoğun cinsel çekimi ortadan kaldırmaya hazırdık. Bir sonraki anda, tüm şeytanlarımı, o korkunç geceden beri içimde sakladığım her şeyi döküyordum. Annemi her düşündüğümde hissettiğim dayanılmaz, ezici suçluluk duygusu.

Sanki bent kapakları açılmıştı ve her şeyi dökene kadar duramıyordum.

Drea ile konuşmak inanılmaz derecede kolaydı. Gözlerinde yargılama ya da eleştiri yoktu, acıma da yoktu. Sadece anlayış ve şefkat vardı.

Geçmişimdeki sorunlarla yüzleşmediğim fazlasıyla farkındaydım. Babam gibi, ben de bölümlere ayırma konusunda uzmandım. Annemi düşünmek bana sadece acı, üzüntü ve keder getiriyordu. Bu yüzden onu düşünmeyi bıraktım. Onunla ilgili en ufak bir düşünce bile zihnime girmeyi başarsa, onu anında bastırıyordum.

Bir şekilde, Drea ile aramızdaki konuşma, on yıldır kaçındığım bir konuya dönüşmüştü. Ama şimdi kendimi daha hafif hissediyordum, sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibiydi. Ruhumdan.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Drea saçlarıma fısıldayarak, elleriyle sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. "Senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Ben mırıldandım, başımı göğsüne daha da gömdüm. "Babam için daha zordu. Karısını kaybetti."

"Ama sen anneni kaybettin." Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi ve ben inledim, tüylerim diken diken oldu.

Kafamı okşatmaya bayılırdım.

"Bunun için beni hiç affetmediğini düşünüyorum. Gerçekten."

Drea hafifçe geri çekildi ve yüzünde kaşlarını çatarak bana baktı. "Olanlar için seni suçlamadı, değil mi?"

Ben burnumdan soludum. "O öldükten sonra yıllarca benimle konuşmadı. Voznesensky ailesinden intikamını alırken ve anneme tecavüz eden tüm erkekleri ararken, ara sıra kardeşlerimi kontrol etmek için arardı. Bana tek kelime bile etmedi. Aslında benimle konuşmayı tamamen reddediyordu. Sadece Illayana, Lukyan, Nikolai ve hizmetçimiz Flora ile konuşuyordu. Babamın en yakın arkadaşlarından biri olan Mikhail, babamın öfke nöbeti geçtikten sonra onu eve geri getirmeyi başardığında, babam öfkesinin çoğunu atlatmıştı. Ama bana karşı hiç eskisi gibi davranmadı."

Drea'nın gözlerinde sempati vardı, ama neyse ki acıma yoktu. Onun acımasına ihtiyacım yoktu.

Yorgun bir nefes verip başımı kanepenin arkasına yasladım. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Bu konu duygusal olarak çok yorucuydu ve ben artık bıkmıştım.

Parmaklarımla Drea'nın kalçalarını kavradım ve onu sıkıca tuttum. Drea inledi, dönerek amını benim sikime sürttü. Kolayca tahrik oluyordu ve ben bundan memnundum.

Öne eğildim, başımı göğüslerinin arasında gezdirdim, dudaklarım boynunun yumuşak, pürüzsüz tenine değdi. "Bana kendinden bahset."

"Ne," dudaklarını yaladı, nefes nefeseydi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Her şeyi."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Tamam. Ben İkizler burcuyum. Hızlı arabaları ve kızarmış peynirli sandviçleri severim. Uzaylıların gerçek olduğunu ve daha önce Dünya'ya geldiklerini düşünüyorum. İnsanları kaçırmak gibi değil, sadece bizi gözetlemek için, anlarsın ya? Köpekleri severim, ama kediler beni korkutur. O küçük piçlerin ne düşündüğünü asla bilemezsin. Ya sana sarırlılar ya da seni keserler. Noel, yılın en sevdiğim zamanıdır. Ve bence kahvenin tadı at kışı gibi."

Gözlerimi kırptım, bana verdiği rastgele bilgiler karşısında bir an için şaşkına döndüm. Bu kadın her an beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Ama daha fazlasını, daha derin bir şey istedim. Bunların hepsi yüzeysel detaylardı, kişisel hiçbir şey yoktu. Onun için önemli ve anlamlı bir şey istedim.

"Bermuda Şeytan Üçgeni'nin bir aldatmaca olduğunu düşünüyorum," diye devam etti Drea, düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek. "Gizli zevkim, sabahın üçünde gizlice dondurma yemek ve bunun sadece bir rüya olduğunu iddia etmek. Bisiklet sürmeyi bilmiyorum ve..."

Parmağımı dudaklarına koyarak başka bir şey söylemesini engelledim. "Senin çılgın, kaotik zihninden gelen bu rastgele küçük içgörülerden ne kadar keyif alsam da, gerçek bir şey istiyorum."

Biraz gerginleşti, gözlerinde rahatsızlık dolu bir bakış vardı. "Gerçek mi?" parmağımın etrafında mırıldandı.

"Evet." Elimi çekip kalbinin üzerine koydum. "Buradan bir şey."

Kaşları çatıldı. Reddedecekmiş gibi göründü, ama sonra başını salladı ve küçük, sinirli bir nefes verdi. "Hasta ve bitkin bir şekilde yatakta yatarak ölmek istemiyorum. Vaktim geldiğinde, savaşılarak ölmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım, onun öleceği düşüncesi göğsümü sıkıştırdı.

"Babam kanser teşhisi konduğunda, hepimiz çok sarsıldık. Yaşadığımız hayatı düşünürsek, bizi bu dünyadan alıp götürecek şeyin bir hastalık olacağını hiç beklemiyorduk. Bu yüzden babamın sadece bir yıl ömrü kaldığını duymak büyük bir şok oldu. Annem araştırma moduna geçti ve onu iyileştirebilecek ya da en azından ömrünü uzatabilecek herhangi bir şey bulmaya çalıştı. Kemoterapi ve radyasyon tek çözümdü. Hastalığını öğrendiğimizde, kanser vücudundaki tüm önemli organlara yayılmıştı, bu yüzden ameliyatla alınması mümkün değildi."

Başımı salladım ve sabırla devam etmesini bekledim. Gergin tavırlarından, bu konuyu konuşmanın onun için kolay olmadığını anlayabiliyordum.

"Babam kemoterapi veya radyasyon tedavisi görmek istemiyordu. Ona göre, yan etkiler ona kazandırabileceği kısa süreyi değersiz kılıyordu. Ama annem onu denemeye ikna etti." Yüzü üzüntüyle karardı, gözlerinde gözyaşları parıltıyordu. "Sonunda, onu tanıyamayacak hale gelmişti. Saçlarının çoğunu kaybetmişti. Cildi kurumuş ve lekelenmişti. Zar zor hareket edebiliyordu. Ayak bilekleri üç katına kadar şişmişti. Kendine bakamayacak kadar zayıftı. Sırayla ona bakıyorduk. Onu temizliyor ve besliyorduk. Ama en zor kısmı bunlar değildi.

bana baktığında *beni* görmemesiydi. Sanki artık gerçekten orada değildi. Gözlerine bakardım ve hiçbir farkındalık, hiçbir tanıma olmazdı. Gözleri donuktu. Cansızdı. Vücudu hala oradaydı ama zihni gitmişti. Beni büyüten ve bildiğim her şeyi öğreten tanıdığım adam gitmişti. Kanser onu yiyip bitirmiş, geriye sadece vücudunun kabuğu kalmıştı."

Onun cildine küçük daireler çizdim, ona rahatlık verecek kelimeleri bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Bunun nasıl bir şey olacağını hayal edemiyordum.

"Ben öyle olmak istemiyorum. Sevdiklerimin bana bakarak, beni temizleyip, altımı değiştirerek, yatakta çürümek istemiyorum." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Çocuklarıma bunu yaşatmak istemiyorum. Beni güçlü ve güzel olarak hatırlamalarını istiyorum. Hasta ve zayıf olarak değil."

"Çocuklar mı? Çocuğun mu var?"

"Hayır, henüz yok. Ama bir gün olacak. Ve onlara bunu yaşatmayacağım."

Başka bir adamdan çocuğu olacağı düşüncesi, omurgamda rahatsız edici bir his uyandırdı. Kıskançlığa benzeyen, yabancı bir duyguydu.

"Annem babamın ölümünden hiç kurtulamadı. Lise aşıklarıydılar. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi birlikte yaparlardı. Annem babamın sağ koluydu. Babamın tüm işlerinde ona destek olur, yaptığı her şeyde ona yardım ederdi. Babam öldüğünde annem ne yapacağını bilemedi. Bana yapıştı ve karteli yönetmeme yardım etmeye çalıştı." Öne eğilip fısıldadı: "Yardım derken, sorumluluğu üstlenmek demek istiyorum." Hafifçe güldü ve devam etti. "Niyeti iyiydi, ama gerçekte onun yardımına ihtiyacım yoktu. Çocukluğumdan beri babama her konuda yardım ediyordum ve annem bunu biliyordu. Sonunda babama yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey kalmadığı için, kendini meşgul etmek ve kendini yararlı hissetmek için bir şeye ihtiyacı vardı. Şu anda ben yokken, aklını kaçıracağını ve zavallı kardeşim bunun bedelini ödeyeceğini biliyorum."

"Kardeşin neden bunun bedelini ödeyecek?"

"Çünkü Nero ile görüşmeyi yapmak onun aptalca fikriydi. Annem ve ben buna karşıydık, ama o benim onun tavsiyelerini hiç dinlemediğimi ve ona değer vermediğimi söyleyip sızlanıp durdu, ben de onu yatıştırmak için içgüdülerime karşı geldim. Ve bak ne oldu. Annem tüm olanlar için onu suçlayacak ve şüphesiz ona acı çektirecek."

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Annenin azarlamasından daha kötü bir şey yoktur. Onlar, durumu abartarak suçluluk duygusunu gereğinden on kat daha kötü hale getirmenin eşsiz bir yolunu bulmuşlardır.

"Sadece sen ve kardeşin mi var? Başka kardeşin yok mu?" diye sordum. Elbette bu sorunun cevabını zaten biliyordum, ama ondan duymak istedim. Onun konuşmasını dinlemeyi, sözlerinde mirasının zayıf izlerini duymayı seviyordum. Ruhu yatıştıran, sakinleştirici bir şarkı gibiydi.

"İkimiz de cevabı zaten bildiğini biliyoruz," dedi Drea alaycı bir şekilde başını sallayarak. "Ama yine de cevaplayacağım. Hayır. Başka kardeşim yok. Juan'ın ve benim doğumlarımız zorlu geçti. Annem neredeyse ölüyordu. Her şey bittiğinde, doktorlar ona artık çocuk sahibi olamayacağını söylediler. Annemle babam bunun sorun olmadığını, bizim onlara yettiğimizi söylediler, ama ben, seçim şansları olsaydı daha fazla çocuk sahibi olacaklarını biliyordum. Annem, yirmi beş yaşına girdiğimden beri torun için başımın etini yiyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Annem de aynıydı. Bu konuyu ilk kez yirmi bir yaşımdayken açtı ve bana erken başlamak ve bir aile kurmak gerektiğini söyledi."

Ben titrediğimde Drea güldü. "Çocuk istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Sadece *o zaman* istemiyordum. Yirmi bir yaşında başlamak için çok gençtim. Hala öğrenmem gereken çok şey vardı, bir çocuk dünyaya getirmeyi düşünmeden önce görmek istediğim çok şey vardı."

"Evet, anlıyorum. Ama sonra, farkına bile varmadan, otuz bir yaşına geliyorsun ve zamanın dolacağından korkuyorsun."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyarak onu yakından inceledim. "Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Belki. Birkaç yıl öncesine kadar, çocuk sahibi olmaya doğru ilerlediğimi düşünüyordum. Erkek arkadaşım, yani eski erkek arkadaşım ve ben birkaç yıldır birlikteydik. Birlikte yaşıyorduk. Her şey yolunda gidiyordu."

"Ne oldu?"

"Her zaman olan şey oldu," dedi, omuzlarımı sıkıca tutarak. "Onu başka bir kadınla yakaladım ve onunla bir hayat kurma umutlarım ve hayallerim yıkıldı. O zamandan beri denemedim bile. Ne anlamı var ki?"

Ah. Bu, Mila'ya verdiği tepkiyi açıklıyordu. "Bütün erkekler öyle değildir."

"Evet, biliyorum. Ama benim yaşadığım dünyayı kaldırabilecek düzgün birini bulma ihtimali neredeyse sıfır. Daniel, bir aile dostumuzun oğluydu. Karteli biliyordu. Bu hayata doğmamış biriyle birlikte olmayı denedim. Sonu iyi olmadı."

Evet, normal insanlar bu hayata uyum sağlamakta zorlanırlar. İmkansız değildir, ama zordur.

Daha önce söylediği bir şey aklıma geldi ve onu dikkatle inceledim. "Bisiklet sürmeyi bilmediğini mi söyledin?"

Yüzü kızardı. "Evet. Öğrenme fırsatım hiç olmadı. Çocukken çok fakirdik. Bisiklet alacak paramız yoktu, yemek alacak paramız bile zor geliyordu. Babam karteğe girince işler değişti. Ama o zaman çok geçti. Çok büyümüştüm. On beş yaşındaki bir çocuk bisiklet sürmeyi bilmez mi?" Başını salladı. "Her zaman öğrenmek istedim, ama yaşımla ilerledikçe daha da utanç verici hale geldi, ben de unuttum." Umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti, ama umursadığını anlayabiliyordum. Hâlâ öğrenmek istiyordu.

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere aklımın bir köşesine yazdım.

Saatlerce konuştuk. Bu kadar kolay olması beni şaşırttı. Özel düşüncelerini paylaşan bir insan değildim, ama Drea'ya anlatamayacağım hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Konuşamayacağım hiçbir şey yoktu.

Sonunda kucağımda uykuya daldı, başı göğsüme yaslanmıştı. Hareket etmek istemedim. Kalmak istedim ama ne kadar istesem de kalamayacağımı biliyordum. Hâlâ binamızın yanmasıyla ilgili halletmem gereken bir sürü sorun vardı.

Kollarımı ona daha sıkı sardım ve ayağa kalktım. Onu sıkıca tutarak yatağa doğru yürüdüm ve onu nazikçe yatırdım. Hafifçe kıpırdadı ve "Juan, pelerinimi getir" diye mırıldandıktan sonra sakinleşti.

Gülmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. O kadar sevimliydi ki. Onu battaniyeyle örttüm ve bir an onu seyredip hayranlıkla baktım. Saçlarını kulağının arkasına attım ve parmağımla yüzünün yanını hafifçe okşadım, sonra öne eğilip alnına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Spi spokojno, detka," İyi uykular, bebeğim.

Bu sevgi dolu sözlerin dudaklarımdan bu kadar kolay çıkmasına şaşırdım. Ona bu kadar bağlanmamın endişe verici olduğunu biliyordum, ama bunu umursayacak enerjimi bulamıyordum. Onunla birlikteyken kendimi sıcak ve hafif hissediyordum. Bunu kaybetmek istemiyordum. Onu kaybetmek istemiyordum.

Onun odasından çıkıp aşağı kata indim. Oturma odasının önünden geçerken televizyonun açık olduğunu ve birinin kanepede oturduğunu gördüm. Saatile baktım. Saat 11:30'du. Bu saatte kim uyanık olabilirdi ki?

Yaklaştıkça, onun Dayton olduğunu gördüm. Bir ayağı önündeki sehpa dayanmış, kolu bükülmüş dizinin üzerine sarkmış, elinde uzaktan kumanda ile Netflix'teki farklı başlıkları geziyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kanepenin yanında durarak.

Bana döndü. "Uyuyamıyorum." Bakışları televizyona kaydı ve gergin bir şekilde geri döndü. "Sen... benimle bir şeyler izlemek ister misin?"

Hayır demeliydim. Yapacak o kadar çok işim vardı ki, düşünmek bile beni bunaltıyordu. Ama bana attığı bakış, bunu yapmamı imkansız hale getirdi. Sanki sessizce bana, ona eşlik etmem, onunla vakit geçirmem için yalvarıyordu.

Nefes verdim ve kanepenin yanındaki koltuğa oturdum.

Dayton gözle görülür şekilde neşelendi. "Harika." Daha önce kimse onunla film izlememiş miydi? "Ne izlemek istersin? Şu anda Netflix'te birkaç güzel dizi var. *Brooklyn-Nine-Nine*, *Black Mirror*, *Vikings Valhalla*..."

"*The 100* diye bir şey var mı?"

Dayton hafifçe kaşlarını çattı. "Evet, sanırım var. Hiç izlemedim ama iyi olduğunu duydum. Neden onu izlemek istiyorsun?"

"Birisi izlememi söyledi. Hadi, onu aç."

Yüzünde heyecan beliren Dayton, aradığı şeyi bulana kadar aradı ve sonra onu taktı. Neden birinin oturup onunla birlikte bir şey izlemesinden bu kadar heyecanlandığını anlamamıştım. Ta ki program başlayana kadar, o zaman her şey netleşti. O, program izlerken konuşmayı seven tiplerden biriydi.

İzlerken teorilerini paylaşabileceği ve onunla sohbet edebileceği birinin yanında olmasını seviyordu. B e n i m bilemeyeceğim sorular soruyordu, çünkü ben de onun kadarını görmüştüm. Olan biten hakkında onun kadar bilgim vardı.

neler olup bittiğini biliyordum.

"Kahretsin, onlar kim?"

"Bilmiyorum, Dayton."

"Sence o kel adam Octavia'yı öldürecek mi?"

"Bilmiyorum, Dayton."

"Clarke ve Bellamy'nin bir ilişkiye başlayacaklarını hissediyorum.

Düşmanlardan sevgililere dönüşecekler gibi. Ne dersin?"

O anda, Dayton'ın yalnız olduğunu fark ettim. O sadece arkadaşlık istiyordu. Konuşacak birini.

İkimizin de diziye alışması uzun sürmedi. Aslında oldukça iyiydi. Bölümler kırk dakika sürüyordu ve farkına varmadan neredeyse tüm ilk sezonu izlemiştik.

Dayton uykuya daldığında saat sabah 4:30 olmuştu. Yorgun bir nefes verip televizyonu kapattım ve ayağa kalktım. Vücudumu gererek kaslarımdaki her küçük gerginliği hissettim. Bütün gece uyanık kalmak muhtemelen iyi bir fikir değildi, ama pişman değildim.

Dayton, başı yastığın üzerinde gelişigüzel duran şapkasıyla, ağzı açık ve çenesinden biraz salya damlayan bir şekilde horluyordu. Bu manzara beni güldürdü.

Şapkasını çıkarıp yanına koydum ve gitmeden önce üzerine bir battaniye örttüm. Hiç dinlenmemiş olmama rağmen, yapmam gereken işler vardı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Orospu çocuğu!" diye tısladım, geriye doğru sendeleyerek, çenemden geçen acı ile. Nik'in bir başka saldırısını engelledim ve yumruğumu midesine indirdim, bu da onu hırıltılı solumaya ve kamburlaşmaya zorladı.

Dizimi kaldırıp burnuna vurdum. Kafası geriye doğru savruldu. Ona dönen bir tekme attım ve o havada uçarak ringin zeminine yığıldı.

Nik ayağa kalkarken, birkaç adım geriye dans eder gibi hafif adımlarla çekildim. Elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi ve gözlerinde kararlılık belirirken bana dik dik baktı.

Nik, Tatiana hakkında söylediklerimin bedelini ödeteceğini söylediğinde, bu piç kurusu şaka yapmıyordu. Neredeyse bir saat boyunca dövüştük ve onu uzak tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bana tüm gücüyle saldırıyordu, bana acı çektirmek niyetindeydi.

Yine bana doğru koştu ve tekrar kavgaya daldık, birbirimize yumruklar attık. Nik ve ben eşit güçteydik. Bu da kavgayı çok daha ilginç hale getirdi.

"Yüz tanıma ile başka bir şey buldun mu?" diye sordum, onun saldırısını engelleyerek kendi saldırımı yaptım.

Nik kaçtı. "Hayır." Bir yumruk attı. "Rayna'nın kafede bulunduğu iddia edilen adam hakkında da hiçbir şey bulamadım. Görüntüleri sadece kırk sekiz saat saklıyorlar, sonra siliyorlar." Bana ön tekme attı ve ben de ayağını yakaladım, çarpmanın etkisiyle homurdandım.

Zıpladı ve diğer ayağıyla yüzüme tekme attı. Ayağını tutmayı başaramadım ve düşerek sırt üstü sert bir şekilde yere çarptım.

Siktir, piç kurusu çok sert tekmelemişti.

Nik üzerime çöktü ve ellerini boğazıma doladı. Piç kurusu beni boğmaya çalışıyordu. Ona karşı direndim ama tutuşu çok sıkıydı. Göğsümün üzerine oturmuştu, onu üzerimden atmam çok zordu.

Gözümün ucuyla Drea'yı gördüm, beni izliyordu. Spor salonunu kullanıp kullanamayacağını sormuştu ve ben de reddetmek için bir neden görmemiştim. Kendi antrenmanlarını yapan askerlerimizle çevriliydi. Kaçmaya çalışırsa (bunu yapacağını sanmıyordum ama yaparsa), onu durdururlardı.

Yüzü endişeyle bozulmuştu. Benim için endişeleniyordu. Dışarıdan bakıldığında Nik beni öldürmeye çalışıyor gibi görünebilirdi, ama ben kardeşimi tanıyordum. Bana kızgın olabilirdi, ama beni öldürmeye çalışmıyordu. Bana zarar vermeye çalışıyordu, elbette. Ama öldürmeye değil.

Şu anda nefes almakta zorlanıyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, yoksa gerçekten bayılmamı sağlayacaktı.

Üzgünüm, kardeşim.

Onu hayalarına vurdum. Gözleri şişti ve derin bir inilti çıkardı, tutuşu hemen gevşedi. Onu üstümden attım ve ayağa fırladım. Toparlanmış, elleri bacaklarının arasında hayalarını tutuyordu.

"Seni... pislik... herif," diye acı içinde nefes nefese konuştu.

Ona doğru gittim ve sırtını okşadım. "Kendini savunmasız bıraktın."

Gözleri bana çevirdi, öfkeyle dolu. "Oraya vurmamız yasak, biliyorsun."

Evet, vurmamız yasaktı. Birbirimizi boğmamız da yasaktı. Sparring yaparken uymamız gereken belirli kurallar vardı. Birbirimize kalıcı zarar veremezdik ve özel bölgelere vurmak yasaktı.

"O zaman ödeştik," dedim göz kırparak. Doğrulup kenarda izleyen Dayton'a döndüm. "Tamam, sıra sende."

Gergin bir şekilde dudaklarını yaladı, Nik'e baktı ve tekrar bana döndü. "Uh, sanırım bunu geçeceğim."

"Hayır. Hadi bakalım."

İsteksizce ringe çıktı. Nik, hala hayalarını tutarak yavaşça ayağa kalktı. Ringin ucuna topallayarak gitti ve askerlerimizden birinin yardımıyla aşağı atladı. Bana attığı bakış, bunun bedelini ödeteceğini söylüyordu.

Dayton ile biraz sparring yaptım, ona nasıl hareket edeceğini, nasıl vuracağını, parmaklarını yumruk yaparken elini kırmaması için doğru şekilde nasıl kıvracağını öğrettim.

. Gelişme gösteriyordu. Hızlı öğreniyordu. Silahla nişan alma becerisi hala berbattı, ama genel olarak daha iyiye gidiyordu. Bu becerileri ölüm kalım meselelerinde uygulayabilecek miydi, henüz emin değildim.

Dışarısı kararmaya başlayınca onu bıraktım.

"Tamam, bugünlük bu kadar. Git biraz dinlen."

Ağır ağır nefes alıyordu, yüzünden ter damlıyor ve gömleğini ıslatıyordu. Minnettar bir şekilde başını salladı ve ringin kenarına topallayarak gitti. Bana dönüp baktı. "Daha sonra biraz daha televizyon izlemek ister misin?" Bu tek soruda o kadar büyük bir kırılganlık vardı ki, çocuk için biraz üzüldüm.

"Tabii."

Gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi, buraya geldiğinden beri onda görmediğim bir gülümseme. "Harika." Ringden atladı, su şişesini ve havlusunu aldı ve gitti.

Drea yanıma geldi ve bana dikkatle baktı. "Ondan hoşlanıyorsun," dedi sevgiyle. "O senin kardeşin değil. İkiniz hiç benzemiyorsunuz. Kim o?"

"Başımın belası," diye homurdandım, kollarımı başımın üzerine uzatarak. "Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordum, söylediklerini görmezden gelerek. Gerçek şu ki, onu seviyordum. Onun etrafında dolaşan tüm öfke ve kızgınlığı bir kenara bırakırsan, havalı bir çocuktü.

Drea dudağını ısırđı, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Aslında ben biraz farklı bir şey düşünüyordum."

O ringe tırmanıp benimle karşı karşıya dururken kaşlarımı kaldırdım. "Nedir o?"

Cevap vermedi, sadece bir adım geri çekilip ellerini kaldırdı.

İçimde heyecan dalgaları yükseldi. O dövüşmek istiyordu. "Bundan emin misin, *malyshka*?" diye sordum, sesim kalınlaşarak.

O birden öne atıldı ve yüzüme vurdu. Başım yana doğru savruldu, çenemde şiddetli bir ağrı hissettim. Bir kedi kadar hızlı bir şekilde benim ulaşamayacağım bir mesafeye koştu, ayakları üzerinde hafifçe zıplarken dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip çenemi ovuşturdu. "Peki o zaman." Boynumu iki yana çevirip ellerimi kaldırdım.

Drea bana bir öpücük gönderdi ve saldırdı. *Çok hızlıydı*, çok hızlı. Ve dikkatliydi. Hızlı ve keskin darbelerle bana saldırdı, ben karşılık veremedenden her seferinde benden kaçmayı başardı.

Sağ kroşe attım ama o kolayca kaçtı. Böbreğime vurdu ve vücudumu saran acıdan inledim. Uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi açtı.

Drea kendi güçlü ve zayıf yanlarını biliyordu. Beni yenebilecek fiziksel güce sahip olmadığı için mesafesini koruması gerektiğini biliyordu.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum, Drea hızla yaklaşıp uzaklaşıyordu, vuruşları hızlı ve isabetliydi, adeta etrafımda dans eder gibi, arka arkaya darbeler indiriyordu.

Sonunda sinirlenerek bana dik dik baktı. "Hafif davranıyorsun."

Bunu inkar etmedim. Öyleydi. Onu incitmek

istemiordum. "Kes şunu ve benimle dövüş."

Gözlerindeki kararlılık, onun gerçek bir dövüş istediğini gösteriyordu.

Bana karşı hafif davranmamı

istemiordu.

Peki. Bir kademe daha yükseltecektim.

İki parmağımla onu yanıma çağırdım. Bana doğru koştu. Onu yakından izledim ve saldırmaya kalktığı anda bileğini yakalayıp onu durdurdum.

Şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onu sırt üstü çevirdim, bacaklarımı koluna doladım ve geri çektim. Drea çığlık attı, çılgınca debelendi. Yere iki kez vurdu ve ben onu bıraktım, ayağa kalktım.

Ayağa kalktı, gözleri kısıldı. "Çok fazla kendinizi tutuyorsunuz."

Tembelce omuz silktim. "Çok değil. Sadece...

biraz." "O zaman kes şunu! Düzgün bir kavga istiyorum."

"Senden en az 150 kilo daha ağıyım. Bu adil bir dövüş değil."

"Adil bir kavga istediğimi mi söyledim? Hayır. Hadi başlayalım." Yine bana doğru koştu ve ben de bu kadar çekingen davranmamam gerektiğini fark ettim.

Drea yetenekliydi. Hızlıydı. Darbeleri güçlüydü, o kadar ki daha sonra vücudumda morluklar oluşacaktı. Ve bazı gösterişli hareketler de biliyordu.

Yüzüme tekme attı. Ben de omzuna yumruk attım. Kolunu tutup arkasına çevirdim, o da dirseğini gözüme vurdu. Karnıma diz attı, ben de onu yere devirdim. Birbirimize sertçe saldırdık, vurduk, vurduk, vurduk.

Hala yumruklarımı biraz esirgiyordum, ama başlangıçta olduğu kadar kendimi tutmuyordum. O, bununla başa çıkabileceğini kanıtlamıştı. Onun kadar yetenekli birine bu kadar kolay davranmak hakaret olurdu.

Vücudum ağrıyordu. Ağzımda kan tadı vardı. Drea'nın yanağında küçük bir çürük oluşmuştu. İkimiz de biraz yıpranmıştık ama yine de ringde birbirimizin etrafında dönerken gülümsemelerimiz birbirine benziyordu.

İkimiz de eğleniyorduk.

Drea etkileyici bir tekme kombinasyonu yaptı ve her vuruşuyla beni geriye doğru itti. Ben blok yaptım, sol, sağ, sol, sağ. Bacağını yakaladım ve diğer bacağını altından tekmeledim, onu yere düşürdüm.

Onu vücudumla yere yatırdım, nefes nefeseydim, kalbim deli gibi atıyordu. Adrenalin ve şehvet damarlarımdan akıyordu. Drea bana bakıyordu, göğsü hızlı ve derin nefeslerle inip kalkıyordu, yüzünün yanlarından ter damlıyordu.

Kendimi tutamadım. Onu öpmek zorundaydım.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım ve inledim, onun dokunuşu ve tadı beni daha da tahrik etti. Drea da aynı tutkuyla öpücüğe karşılık verdi, dişlerini dudaklarıma sertçe geçirdi. Bana tırnaklarını geçirdi, giysilerimi yırtmaya çalıştı. Bizi izleyen gözler hissedebiliyordum, adamlarım hala depoda çalışıyor ve bizi izliyorlardı, ama umursamıyordum. Neler olduğunu görseler de umursamıyordum. Drea benimdi ve bunu saklamayacaktım.

Tanrım, onu o kadar çok istiyordum ki.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve yanağına öptüm, göğüslerini sertçe avuçladım. Drea inledi, göğsünü dışarı çıkardı ve o dolgun, tombul göğüslerini ellerime daha da bastırdı.

Dişlerimi kulak memesine geçirdim ve hafifçe ısırdım. "Ne kadar hızlı koşabilirsin, *malyshka*?"

Yirmi Beşinci Bölüm

Tanrım. O soruyu soruş şekli, heyecanımı doruğa çıkardı. Kalbim göğsümde deli gibi atıyor, vücudumdan ateş geçiyordu. Onun için o kadar azmıştım ki, resmen titriyordum.

"Hızlı," diye nefes vererek, ona süründüm. Onunla kavga etmek beni çok tahrik etmişti ve şimdi rahatlamak için çaresizdim. Onu içimde hissetmek için. Beni sikmesi için.

Aleksandr bana alaycı bir şekilde sırtıttı. "Koşmanı istiyorum," dedi ve dilini dudaklarımın üzerinde gezdirerek tadımı aldı. "Sıkı ve hızlı koş, *malyshka*."

Beni kovalamak istiyordu. Kahretsin, bu düşünce bile amımı titretmişti. Bacaklarım ıslandı ve kalçalarımı onun beline sıkıca sarıldım. "Güvenli bir kelime seç," diye gürledi.

"Güvenli kelimeye ihtiyacım yok."

"Benimle birlikteyken ihtiyacın var. Bir tane seç yoksa dururuz."

Klitorisim pantolonundaki şişkinliğin üzerinde yuvarlanırken zevk içimi kapladı. Onun sesi ve sadece ona dokunmak bile beni utanç verici bir şekilde orgazma yaklaştırmıştı. Beni doruğa ulaştırmak için fazla bir şey gerekmezdi. Keşke yapabilseydim...

Aleksandr'ın elleri kalçalarımı sıkıca kavradı ve hareketlerimi durdurdu. Hayal kırıklığıyla homurdandım.

"Kötü, *malyshka*," diye güldü. "Ben söylemeden boşalamayacaksın."

"Aleksandr..."

"Devam etmek istiyorsan, bir kelime seç."

"Peki! 'Göt herif' nasıl? Bu sana yeterince iyi mi?" diye bağırdım, cinsel hayal kırıklığım tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmıştı.

O yine güldü. "Tamam. Eğer istediğin buysa, öyle olsun. Sadece hatırla ve ihtiyacın olursa kullan. Nazik davranmayacağım." Dudaklarını

hafifçe dudaklarına dokundu (bu, sözleriyle çelişiyordu çünkü çok yumuşak ve nazik bir öpücüktü) sonra geri çekilip ayağa kalktı ve üzerimde durdu.

Telefonunu çıkardı ve bir mesaj attı. Kime attığını bilmiyordum. Kaşlarını kaldırdı ve saatine baktı. "Git hadi. Otuz saniye önün var. Şimdi başlıyor."

Ayağa fırladım ve koşmaya başladım. Bu fırsatı kaçmak, uzaklaşmak için kullanacağımı düşünebilirsiniz. Ama son birkaç gün içinde, kaçma isteğim neredeyse tamamen ortadan kalkmıştı. Artık bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Onunla vakit geçirmekten zevk alıyordum. Onunla konuşmaktan. Onu tanımaktan. Onu öpmekten.

Bağımlılık yapıcı bir kişiliğim vardı ve kendimi çok çabuk Aleksandr'a bağımlı hale geldiğimi fark ettim.

Bu yüzden hayır, önümdeki fırsatı değerlendirmedim. Kısmen kaçmak *istemediğim* için, kısmen de Aleksandr'ın bana duyduğu güveni bozmak istemediğim için.

Deponun karşısındaki alanı hızla temizledim ve kapıdan dışarı fırladım. Geceydi. Hava soğuktu. Nefes verdiğimde küçük, sisli bulutlar belirliyordu. Etrafımda ağustos böceklerinin sesleri yankılanıyordu.

Eve doğru koşarken arkama baktım. Aleksandr deponun önünde duruyordu, gözlerinde gerçekten karanlık ve vahşi bir bakış vardı. Bana doğru koşmaya başladı.

Kalp atışlarım hızlandı ve daha hızlı koştum. Arka kapıda iki gardiyan duruyordu ve bu beni tökezletti. Kaçmaya çalıştığımı mı düşüneceklerdi? Beni durdurmaya çalışacaklar mıydı?

İkisi de benden başka yere baktıklarında sorumun cevabını buldum. Aleksandr onlara beni rahat bırakmalarını mı söylemişti?

Bu beni şaşırttı, ama şu anda bunu düşünecek vaktim yoktu. Aleksandr hızla bana yaklaşıyordu. Acele etmem gerekiyordu.

Cam sürgülü kapıyı açtım ve içeri koştum.

Siktir, bu yerin yerleşimini bilmiyordum. Mutfaktaydım. Solunda ve sağında birer oda ve bir koridor vardı. Koridoru hatırladım. Merdivenlere çıkıyordu. İleri doğru koştum.

Koridorun sonundaki köşeyi döndüğümde, birine çarptım ve kığımın üstüne düştüm.

"Ah," diye inledim. Üzerimde duran kişinin kim olduğunu görünce tüm vücudum dondu.

Düşündüğüm gibi Aleksandr değildi, ama lanet olsun, ona tıpatıp benziyordu. Aynı sert çeneye sahipti. Aynı simetrik yüz hatlarına. Aynı hipnotize edici mavi gözlere. Ama daha yaşlıydı, çok daha yaşlıydı, koyu saçlarında gümüş rengi tonlar vardı.

Kaşlarını kaldırdı, bu hareketi bana Aleksandr'ı ürkütücü bir şekilde hatırlattı. "Hangi oğlumun çocuğu sensin?"

Lanet olsun. O Bratva Kasabı'ydı. Gergin bir şekilde yutkundum ve yavaşça ayağa kalktım. "Aleksandr." Tek söyleyebildiğim buydu. Aleksandr'a daha önce hiçbir şeyden korkmadığımı söylemiştim, ama şimdi bunun yüz­süz bir yalan olduğunu anladım.

Karşımda duran adam kabusların ta kendisiydi. Tam anlamıyla öcüydü. Beni korkutuyordu. Ondan korkmamak için aptal olmak gerekirdi. Onun hakkında duyduğum hikayeler, yaptıkları...

Gözlerini vücudumun her yerine gezdirerek beni yargılayıcı bir bakışla süzdü. "Senin gibi küçük bir şeyi ikiye böler."

Bu sözler omurgamı dikleştirdi. "Henüz kırmadı," diye bağırdım, hakarete uğramış gibi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Arka kapının çarpmasıyla donakaldım. Siktir. Aleksandr beni yakalayacaktı.

Bratva Kasabı yana çekildi ve geçmeme izin verdi. Ona şüpheyile baktım, dikkatli bir adım attım, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha. Hareket etmedi. Ben yavaşça geri çekilirken gözlerini benden ayırmadı, beni dikkatle inceledi.

Köşeyi dönüp büyük bir rahatlama ile nefes aldım. Adam beni çok korkutmuştu. Aleksandr'ın sesi beni durdurmadan önce koşmak üzereydim.

"Baba." Köşeyi dönüp baktım. Aleksandr'ın gözleri beni aramak için sağa sola bakıyordu, endişeyle doluydu. "Senin geri döndüğünü bilmiyordum."

Bratva Kasabı sıırttı. "Hayır, sanmıyorum." "Sen... şey... kimseyi gördün mü?"

"Oğlum, bu hile yapmak olur." Dedi. Koridorda yürümeye başladı. "Ofisimde olacağım. Bir şey kırmamaya çalış."

Aleksandr onun gitmesini izledi ve sonra tekrar döndü. Gözleri bana kilitlendi. Kafamı geri çektim. Kahretsin.

O odaya dalmadan önce zar zor bir adım atabilmişim. Bana tamamen karanlık ve kötü bir gülümseme attı. "İşte buradasın."

O bir avcı gibi beni takip ederken, gözleri hiç benimkilerden ayrılmadan, kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Babamla tanışmışsın."

"Evet, çok sevimli bir adam," dedim alaycı bir tonla. Onunla yan odanın arasındaki mesafeyi hesapladım. Başarabilirdim.

"Çoğu insan onu öyle tanımlamaz."

"Onları suçlayamam." Bir masaya doğru geri çekildim, masanın üzerindeki nesneler gürültüyle yere düştü. Küçük biblolar gibi görünüyorlardı. Birini aldım ve ona fırlattım.

Aleksandr yana atladı ve ben bir sonraki odaya koştum. Merdivenlere doğru koşarken, iki basamak birden atlayarak, hemen arkamdaydı. Bacakları daha uzundu, bu yüzden beni yakalaması uzun sürmedi.

Elleri kalçalarımı kavradı ve ben ona dönerek bir geriye doğru yumruk attım. Kafası yana doğru savruldu ve beni tutamadı. Hızla merdivenlerin geri kalanını çıktım ve ona alaycı bir şekilde sııttım.

Bana dönerek, dişleri kanla kaplıydı.

"Belki de *sana* bir güvenlik kelimesi vermeliydim," dedim alaycı bir şekilde, parmaklarımı ona sallayarak, sonra tekrar kaçtım.

Havada bir hırıltı duyuldu. Ağır ayak sesleri geldi.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Burası çok büyüktü, ama ben üçüncü kata kadar koşmaya devam ettim. Merdivenlerin en üstüne koştum, rastgele bir oda seçtim ve içeri girdim, arkamdaki kapıyı sessizce kapattım.

Oda karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum. Perdeye gidip hafifçe açtım ve ay ışığından yararlanarak etrafı görmeye çalıştım. Oda, kaldığım odanın aynısıydı. Muhtemelen başka bir misafir odasıydı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ben eğilip iki kişilik kanepenin arkasına saklandım. Aleksandr'ın iri cüssesi görüldü.

"Koş, koş, koş, olabildiğince hızlı koş," diye şarkı söyleyerek yavaşça ilerledi.

Attığı tek bir adım bile duyulmuyordu. Bir fare kadar sessizce hareket ediyordu. Onu içeri girerken görmemiş olsaydım, odada olduğunu bile bilemezdim.

Aleksandr, yatağın altını kontrol etmek için çömeldi.

Kanepenin arkasından gizlice çıktım ve sırtına tekme attım, "Beni yakalayamazsın, ben zencefilli kurabiye adamım!" diye bağırdım.

Kafası yere çarptığında homurdandı ve Rusça küfürler savurdu. Dönüp tekrar koşmaya hazırlanırken, Aleksandr oyun oynamayı bırakmıştı

oyun oynamayı bitirmişti. Bacaklarını uzattı, bu da benim tökezlememe ve yüzüstü yere düşmeme neden oldu.

Sonra, beni yere sabitleyen vücudunun lezzetli, ağır ağırlığını hissettim ve içimden bir titreme geçti.

"Beni çok uğraştırdın, *malyshka*," diye kulağıma fısıldadı, nefesi cildimde sıcak bir şekilde hissediliyordu. "Ve bunun için seni ödüllendireceğim."

Bütün vücudum heyecandan titriyordu. Sert eller gömleğimin arkasını kavradı ve bir *ripppp* sesi havayı yırttı.

Tanrım. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi gömleğimi vücudumdan kopardı.

Onun dokunuşunu arzulararak kıcımlı havaya kaldırdım.

"Şu haline bak," alaycı bir şekilde güldü. "Tamamen muhtaç ve çaresizsin. Çaresiz halini seviyorum."

Sırtımı öperek aşağı doğru indi, derimi ısırdı. Yumuşak ısırıklar değildi, sert ısırıklardı. Hiç şüphesiz derimde diş izleri bırakacak ısırıklar.

"Siktir, sadece sana iz bırakmak istiyorum," diye inledi, dişlerinin arasında bir parça derim sıkışmış halde. "Herkesin kime ait olduğunu bilsin diye sana damga vurmak istiyorum."

"Bu geçen sefer benim için pek iyi sonuçlanmadı," diye fısıldadım, pek dikkatimi vermeden. Ellerinin yavaşça pantolonumun beline doğru kaymasına çok fazla odaklanmışım.

Üzerimde tüm vücudunun sertleştiğini hissettim. Ağzından karanlık, öfkeli bir hırıltı çıktı. "Vücudunda başka bir erkeğin adı mı var?"

Aniden ağırlıksız kaldığımda şaşkınlıkla çığlık attım. Aleksandr beni bir çuval patates gibi kaldırdı, döndürdü ve sırtımı yere çarptı.

"Nerede?" diye hırladı, çılgınca beni ararken. "Nerede?"

Şu anda bana sert davranışlarından hoşlanmalı mıyım? Beni bu tarafa, o tarafa çevirip, cildimin her santimini yakından incelerken?

Hayır, sevmemeliydim.

Ama beni yeterince tanıyorsun, hoşuma gittiğini biliyorsun. Kahretsin, hoşuma gitti.

"Tamam, tamam, sakın ol." Ellerini itip göğsüne bastırdım. Beni bıraktı ve ayağa kalktı.

Aleksandr hala dizlerinin üzerindeydi, bu yüzden amım tam göz hizasına gelmişti. Bu mükemmeldi, çünkü isim tam da oradaydı.

Gördüğü şeyi beğenmeyeceğini hissettim ama hey, görmek isteyen oydu. Pantolonumun düğmelerini açtım, aşağı indirdim ve tekmeledim.

Gözleri amıma kilitlendiğinde parladı, bakışlarında açlık vardı.

Dövmemdeki asma benzeri desenin içinden ismi izlemeye başladım. Soyut bir şekilde yazılmıştı, orada olduğunu bilmediğiniz sürece okumak (hatta fark etmek) çok zordu.

Aleksandr, parmağımı gözleriyle takip ederken yüzünde derin konsantrasyon çizgileri belirdi. "Logan da kim lan?"

Logan pisliğin tekiydi. Dövmelerimin çoğunu o yapmıştı. Aynı zamanda sık sık yattığım biriydi ve benim amıma adını yazmanın komik olacağını düşünmüştü.

"O kimse," diye cevapladım.

"Sen onun adını amına dövme yaptırdıysan, belli ki birisi," diye öfkeyle bağırdı.

Gözlerimi kısarak onu kulağından tutup sertçe kendime doğru çektim. O da irkildi. "Bana öyle konuşma," diye dişlerimi göstererek homurdandım. "Ve ben ona hiçbir şey yapmasına *izin vermedim*. O pislik sormadan yaptı. Şimdi, sana bunun için çalıştırdığım için ödüllendirileceğimi söylemiştin. Bunu yerine getirecek misin, yoksa sadece palavra mı atıyorsun?"

O da bana doğru gözlerini kısarak baktı. Elini uzattı ve benimkinden çok daha büyük olan eliyle benim elimi kavradı, parmaklarımı ayırarak kulağını bırakmamı sağladı.

O yavaşça ayağa kalkarken, gözlerinde tehlikeli ve vahşi bir bakışla bana bakarken, amım zonkluyordu.

Ona öfkeyle baktım ama bu onu daha da tahrik etmiş gibi görünüyordu.

Beni koşarak yakaladı ve duvara çarptı. Şok ve biraz acı hissederek nefesimi tuttum. Tereddüt etti, yüzünde suçluluk belirdi. Bu kadar sert davranmak istememişti ve şimdi kendini kötü hissediyordu. Beni yere indirmeye başladı.

Saçlarını sertçe kavradım ve o, gözleri parlayarak tısladı. "Sakın durmaya kalkışma." Dudaklarımı onun dudaklarına acımasız, şiddetli bir öpücükle yapıştırdım, ikimizi de inlemeye sevk eden bir öpücük.

Birbirimize acımasızca saldırdık. Isırarak. Çizerek. Sürtünerek. Aleksandr hala giyinikti ve bu, çıplak tenime, sertleşmiş, piercingli meme uçlarıma karşı yarattığı sürtünme muhteşemdi.

O beni daha sert öperken, benden daha fazlasını isterken, nefes almakta zorlanıyordum. Nefes almak için başımı her çevirdiğimde, çenemi tutup dudaklarımı tekrar dudaklarına zorla bastırıyordu, sanki benden doyamıyormuş gibi.

Elleri beni morartacak kadar sıkı tuttu ve ben inleyerek kalçalarımı çevirip, amımı karnına sürttüm.

"Sen mükemmelsin." Sesi kalın ve kaba, heyecanla doluydu. "Benim mükemmel küçük seks oynucağım." İki elimi de yakaladı ve bir eliyle başımın üstüne tuttu. Serbest eliyle cebinden prezervatif çıkardı ve dişlerinin arasında tutarken aceleyle sikini çıkardı.

Kendimi ona sürttüm, çaresizliğim artıyordu. Onu, beni doldurması için sikini çok istiyordum. Bütün vücudum yanıyordu. Ateşler içindeymişim gibi hissediyordum.

prezervatifi açtı ve penisini hızlıca kapladı. İçimde beklenti patladı.

Evet. Sonunda.

Kendini hizaladı ve derin bir şekilde içeri girdi, içinden tamamen erkeksi bir inilti yükseldi, tatminle dolu. Bu istilaya karşı çığlık attım, ona karşı direndim. Lanet olsun, çok büyüktü. Kalınlığıyla amımı genişçe gerdi, baskı hem acı verici hem de zevkliydi.

"Sıkısın," diye homurdandı ve daha derine girdi. "Öyle olacağını biliyordum, ama *lanet olsun*." Sertçe ittiğinde göğüslerim zıpladı ve dikkatini çekti. Ağzını meme ucuma kapatıp emdi. Sırtımı kavisleyerek inledim.

Tanrım, çok iyi geliyordu. *O* çok iyi geliyordu.

Hiç hızını kaybetmedi, beni vahşi bir hayvan gibi sikti. Kalçalarını geri çekti, sikinin ucu girişime değene kadar, sonra tekrar içime girdi. Çekildi ve girdi. Çekildi ve girdi. Tekrar tekrar.

Sırtımdaki duvar, onun acımasız sikişinden titriyordu.

"Bu amcık, lanet olsun. Bu amcık için öldürürüm." Çenemi sertçe kavradı, bana bakmamı zorladı. "Duydun mu beni, *malyshka*? Benim olanı almaya çalışan her erkeği deşerim."

Amım kasıldı, zevk omurgamdan aşağı doğru yayıldı. O inleyerek başını omzuma gömdü. Beni yerinde tutarken dişlerini derime geçirdi, bana verdiği her şeyi almaya zorladı.

Ona karşı direndim, her itişine karşılık verdim, adını mırıldandım. Her yerdeydi, beni çevreliyor, tüketiyordu.

"Boşalacaksın, değil mi? Hissedebiliyorum. Amcığın gittikçe sıkılaştığını hissedebiliyorum. Beni sıkıştırıyorsun." Ellerimi bıraktı ve kıcıımı acı verecek şekilde kavradı, beni sikine doğru çekerek içime girdi.

"Çok iyi, oh lanet olsun, Aleksandr. Çok iyi hissettiriyorsun. Durma. Durma." Onu sıkıca kavradım, geniş omuzlarını tuttum, sahip olduğu gücü tadını çıkardım.

"Asla durmayacağım. Sen benimsin. Seni asla bırakmayacağım."

Onun sözleri içimde yanan ateşi alevlendirdi ve ben şiddetli bir şekilde boşaldım, beyaz sıcak bir zevk içimi kapladı. İç duvarlarım onun penisini sınımsıkı kavradı ve gözleri parladı. Yumruğu başımın yanındaki duvara sertçe vurdu ve ağzından derin bir Rus küfürü çıktı. İtmeleri çılgınca oldu. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı.

Başı geriye doğru uçtu ve zevkini haykırarak dile getirdi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Babamın ofisinde, ayaklarım yere sağlam basmış ve ellerim arkamda duruyordum. Büyükbabam, koyu renk giysiler giymiş iki iri yarısı adamın eşliğinde kapıdan içeri girerken, ben odanın diğer ucuna bakıyordum.

Yetmişli yaşlarının sonlarında olmasına rağmen, Sergei Volkov mükemmel bir formdaydı. 1,90 boyunda, sert, geniş omuzlu ve kısa, gri-beyaz saçlıydı. Şu anda şiddetli bir sıcak dalgasının ortasında olmamıza rağmen, hala uzun, ağır kürk mantosunu giyyordu, eli keskin uçlu bir kılıç görevi de gören antika bir ayı bastonunu kavıyordu.

Onu görmeyeli yıllar olmuştu, ama hiç değişmemişti. Sert. Odaklanmış. Acımasız. Yüzü, küçük çiziklerden yanağındaki büyük bir kesiklere kadar çeşitli yara izleriyle doluydu. Hiç dövmesi yoktu. Dövmeleri anlamsız bulan tiplerden biriydi. Ama vücudundaki yara izleri onun dövmeleriydi. Yaşadığı sert hayatın hikâyesini, onu öldürmeye çalışan ve başarısız olan birçok insanın hikâyesini anlatıyorlardı.

Rusya'ya son seyahatim oldukça keyifli geçmişti, tek unutulmaz olay ayrılmadan önce kulüpte yaşadığım üçlü seks olmuştu.

İş gezisi, zevkle sonlanmıştı. Bir silah sevkiyatını almamız gerekiyordu ve babam kendisi gitmek istemediği için beni gönderdi.

Babamın Sergei ile ilişkisi en iyi ihtimalle gergindi. Sadece kesinlikle gerekli olduğunda, çoğunlukla sevkiyatlar veya stoklarla ilgili olarak, daha fazla silaha ihtiyacımız olduğunda veya Sergei büyük bir siparişin onayını istediğinde iletişim kuruyorlardı.

Sergei burnu havada ofisi dolaştı, kırıksık yüzünde açıkça hoşnutsuzluk vardı. O, alışkanlıklarına bağlı yaşlı bir adamdı. Gelenekler onun DNA'sına işlenmişti. Gözlerinin odayı tarama şeklinden, odanın Amerikanlaşmış halinden, Rus kültürünün eksikliğinden nefret ettiğini anlayabiliyordum.

Evi dekore eden annemdi ve onun ölümünden sonra babam hiçbir şeyi değiştirmede. Bir şey kırılırsa tamir ederdi. Halılardan biri yemek veya kan lekesi ile kirlenirse, profesyonel kuru temizlemeye gönderirdi. Bütün evimiz annem için bir tapınak gibiydi. Her şeyi annem ölmeden önceki haliyle korumak, babamın annemden geriye kalanları muhafaza etme yöntemi idi. Hâlâ annemin tüm kişisel eşyalarını saklıyordu. Bütün kıyafetleri, birlikte paylaştıkları odanın dolabında asılı duruyordu. Hiçbir şeyi atmamıştı.

Babam ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. Masasının etrafından dolaşp Sergei'ye doğru yürüdü. *"Otets, dobro pozhalovat'. Nadeyus', u vas byl priyatnyy polet."* Baba, hoş geldiniz. Umarım uçuşunuz keyifli geçmiştir. Onun önünde durdu ve saygı göstergesi olarak başını hafifçe eğdi.

Sergei hoşnutsuzlukla homurdandı. *"Priyatno bylo by voobshche ne byt' zdes'."* Hiç burada olmamak hoş olurdu. Kristal mavisı gözleri bana çevrildi. *"Aleksandr, buraya gel ve büyükbabanla selamlaş. Yoksa tüm terbiyeni mi kaybettin?"* Aleksandr, buraya gel ve büyükbabanla selamlaş. Yoksa tüm terbiyeni mi kaybettin?

Sergei'nin onu açıkça reddetmesine sinirlenen babam çenesini sıktı.

Bekledim. Sergei benim büyükbabam olabilir, ama benim ilk sadakatim babama babamdı. Emirlerini uyguladığım kişi oydu.

Sergei'ye güvenmiyordum. Gerçekten. O zeki bir adamdı. Akıllı, güçlü. Ama aynı zamanda kurnazdı. Tek umursadığı şey aile adıydı, ailemiz değil. Bir saniye bile olsa aile adını lekeleme tehlikesi olduğunu düşünürse, tereddüt etmeden seni ortadan kaldırırđı. Kendi kanından ve canından olsan bile.

Babam omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerim ile gözleri buluştu. Kafasını hafifçe eğdi.

Masadan kalkıp onlara doğru yürüdüm.

Sergei'nin korumaları beni yakından izliyordu. Çok yakından. Görünüşe göre büyükbabam da bana güvenmiyordu.

Sergei omzuma vurarak beni kendine çekti. *"Ah, moy mal'chik. Posmotri na sebya. Ty stanovish'sya bol'she kazhdy raz, kogda ya tebya vizhu,"* Ah, oğlum. *Şu haline bak. Seni her gördüğümde daha da büyümiş oluyorsun.*

Onun sevgisini isteksizce kabul ettim. Sergei birçok kez benim en sevdiği torunu olduğumu söylemişti. Bunun benim kişiliğimle hiçbir ilgisi yoktu. Nedense ona kendisini hatırlatıyordum ve bu yüzden diğerlerinden daha çok beni seviyordu. Kendi oğlundan bile.

"Zdravstvuy, dedushka." Merhaba, büyükbaba. Onun kucaklamasından çıkıp babamın yanına döndüm. *"Ty khorosho vyglyadish'." İyi görünüyorsun.*

"Kak i ty, moy mal'chik. Kak i ty." Sen de öyle, oğlum. Sen de öyle. Sergei'nin gururlu bakışı bana hiç hoş gelmiyordu. Sanki benim, olduğum adamdan sorumluymuş gibi.

Benim olduğum her şey, benim olduğum her şey, babama borçluyum. Doğum günümün ne zaman olduğunu bile bilmeyen bu adama değil.

Babam masasının arkasına geçip koltuğuna otururken onu takip ettim. *"Priznayus', ya udivlen videt' vas zdes', otets. Chto privelo vas v takoi put'?"* İtiraf etmeliyim ki, seni burada görmek beni şaşırttı baba. Seni buraya getiren nedir?

Sergei masayı inceledi, ters bir şey var mı diye baktı. Babama kusur bulup nutuk atabileceği bir şey. Ama hiçbir şey yoktu. Masayı hiç bu kadar temiz görmemiştim. Yerinde olmayan tek bir şey yoktu, maun yüzeyde kağıtlar dağılmamıştı, tek bir toz zerresi bile yoktu. Sadece kapalı bir defter, birkaç kalem ve içinde eski bir aile fotoğrafı olan siyah bir fotoğraf çerçevesi vardı.

Sergei'nin gelişine hazırlık olarak, babam ona karşı kullanabileceği hiçbir şeyin kalmadığından emin olmuştu. Evi tertemiz hale getirmiş, onarımları bitirmişti, böylece Sergei olanlar hakkında soru sormayacaktı (ama adam muhtemelen zaten biliyordu). Sergei'den hiçbir şey saklanamazdı. Her yerde casusları vardı.

"Uchityvaya, chto vy vydali moyu vnuchku zamuzh za ital'yantsev, vy ne dolzhny udivlyatsa. Osobenno, kogda ya skazal tebe, chto khochu vudalt' jeje zamuzh za Tarasovykh," Torunumu İtalyanlarla evlendirdiğinizi düşünürsek, şaşırmamalısınız. Özellikle de onu Tarasov ailesine evlendirmek istediğimi sana açıkça söylediğim halde.

Gözlerim Sergei'ye kaydı.

O ne?

Bu adamın küstahlığı. Böyle bir şey yapmaya hakkı olduğunu düşünme cüretkârlığı.

"Ve sana tek kızımı kızgın bir orospu gibi satmayacağımı söylemiştim," dedi babam, yumruklarını masaya sıkıca vurarak. O kadar kızgındı ki, tekrar İngilizceye geçmişti ve Sergei buna çok sinirlenmişti.

Sergei İngilizceyi anlıyordu, isterse konuşabiliyordu da. Sadece konuşmayı reddediyordu. Sadece Rusça konuşuyordu ve hepimizin de aynısını yapmasını bekliyordu.

"To, chto vy khotite, neznachitel'no." İstediğin şey önemsiz. Sergei gözlerini kısarak uyarıda bulundu. "YA dogovorilsya s Tarasovymi. V obmen na dostup k svoim marshrutam snabzheniya oni vyydut zamuzh za chlenov sem'i Volkovykh." Tarasovlarla bir anlaşma yaptım. Tedarik yollarına erişim karşılığında, Pakhan ailesine evleneceklerdi.

Babam, zor tuttuğu gülümsemesinin kaçmaması için dikkatlice arkasına yaslandı. *"Chto zh, dumayu, ochen' zhal', chto ona uzhe zamuzhem, ne tak li?" Eh, onun zaten evli olması çok kötü, değil mi?*

Eğer daha iyi bilmesem, babamın İllayana'yı Rusya'da bir adamla evlenmekten kurtarmak için De Lucas'larla buluşmayı planladığını düşünürdüm. Öyle olabilir mi? İllayana'nın Arturo'yu seçeceğini umarak tüm bu planı o mu düzenlemişti?

Babamın ensesine baktım. Adam yeterince kurnazdı, orası kesindi.

Sergei, babamın masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdu ve bastonunu bacaklarının üzerine koydu. Muhafızları, biri solunda, biri sağında, arkasında duruyordu. Sırıtarak, alaycı bir ses tonuyla şöyle dedi: *"Chto zh, ya dumayu, khorosho, chto u tebya troye sovershenno zdorovykh synovey, kotoryye mogut zanyat' yeye mesto, ne tak li?" Sanırım onun yerini alabilecek üç tane tamamen sağlıklı oğlun olması iyi bir şey, değil mi?*

Sergei'nin gözleri bana dikildiğinde donakaldım.

Babam homurdandı. *"YA skazal vam, kogda vy podnyali etot vopros, chto ya ne budu prinuzhdat' svoikh detey k braku, kotorogo oni ne khotyat." Bu konuyu gündeme getirdiğinizde, çocuklarıma istemediği bir evliliğe zorlamayacağımı söylemiştim.*

Sergei küçümseyen bir şekilde kaşlarını kaldırdı. *"Eto srabotalo khorosho dlya vas, ne tak li?" Senin için iyi sonuç verdi, değil mi?*

Babamın omzunu sıkıca kavradım, istediğini bildiğim gibi öfkelenmesini engellemek için.

Annemle babamın evliliği görücü usulüydü ve sonuçta sevgi dolu bir birliktelik olsa da, başlangıçta ikisi de bunu istemiyordu. Annem dansa olan sevgisini sürdürmek istiyordu. Juilliard'a kabul edilmişti ve New York'a taşınmak için eşyalarını toplarken, babası onu evliliğe zorladı.

Karşı koyarsa bacaklarını kıracağını söyledi. Böylece profesyonel ya da başka türlü dans etmesini imkansız hale getirecekti.

Babamın tek arzusu *Pakhan* olmakti. On sekiz yaşında bir eş istemiyordu. Ama Sergei ona seçenek bırakmadı. Eğer söyleneni yapmazsa, *Pakhan* rolünü Dominik'e vereceğini söyledi ve o noktada aralarındaki husumet doruk noktasına ulaşmıştı. Babam Dominik'in kazanmasına izin vermeyi reddetti, bu yüzden isteksizce kabul etti.

İlk tanıştıklarında birbirlerinden *nefret ediyorlardı*. Annem evlilik yüzünden ona kızgındı, babam ise annemi inatçı, ağzı laf yapan ve soğuk biri olarak görüyordu. Sonunda babamın annemde sevdiği tüm özelliklerdi bunlar.

Çocukken bize anlattıkları bir yatmadan önce hikayesi vardı, annemin babamı uykusunda boğmaya çalıştığı ve babamın da intikam olarak onu ikinci kattaki balkondan havuza attığı hikayesi.

Bu hikayeyi birlikte anlatırlardı, ses efektleri kullanır, birbirlerinin seslerini taklit ederlerdi ve her seferinde aynı şekilde biterdi, zorlu başlangıçlarına rağmen birbirlerinde sevgi ve huzur bulduklarını açıklayarak.

O anlar, normal bir çocukluğa en yakın olduğum anlardı.

Babam elime bir kez dokundu, kendini kontrol ettiğini işaret etti ve ben de elimi çekip Sergei'ye öfkeyle baktım. Yıllar boyunca annem hakkında kötü şeyler söylemişti, ama şimdi burada, tartışmayı kazanmak için onu koz olarak kullanıyordu.

Öldürülmeyeceksem, o pisliği boğazlardım.

"Nevazhno, kak eto poluchilos' u nas s Yekaterinoy. My poobeshchali drug drugu, chto nikogda ne budem prinuzhdatsya nashikh detey k tomu, chto nam navyazali, nezavisimo ot iskhoda." Yekaterina ile aramızda nasıl sonuçlandığı önemli değil. Sonuç ne olursa olsun, çocuklarımıza bize zorla dayatılan şeyi asla zorla dayatmayacağımıza dair birbirimize söz verdik.

Sergei alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. *"Menya ne volnuyut obeshchaniya, kotoryye ty dal svoey pokoynoy zhene. Vy budete vpolnyat"*

svoy dolg. Cherez polgoda odin iz vashikh synovey prijedet v Rossiju, chtoby zhenit'sya na Ane Tarasovoy. Konets obsuzhdenia," Ölmüş karına verdiği sözler umurunda değil. Görevini yerine getireceksin. Altı ay sonra, oğullarından biri Anya Tarasov ile evlenmek için Rusya'da olacak. Tartışma bitmiştir.

Babasının öfkesi, odadaki tüm oksijen yanmış gibi havayı boğacak kadar güçlüydü. *"Peki ya evetlerse?"* diye dişlerini sıkarak sordu.

"O zaman yerine başkası geçer." O zaman yerine başkası geçer.

Gergin bir sessizlik oldu. Babam ellerini masanın üzerine koydu ve tehditkar bir şekilde öne eğilerek ayağa kalktı.

Sergei'nin korumaları, babamın her hareketini izleyerek silahlarına uzandılar ve ben de onu korumak için kendiminkine uzandım.

Önce sağdaki adamı halledeceğim, diye düşündüm. O daha büyük bir tehdit gibi görünüyordu.

Babam, Sergei ile göz hizasına gelince masanın ağırlığı altında masanın gıcırdadığını duydu. *"Vpered, prodolzhat'."* Devam et, diye tehditkar bir şekilde fısıldadı.

Sergei gözlerini kısarak *"Proshu proshenia?"* dedi. *Anlamadım?*

"Volkov ailesi dışından kimsenin Pakhan olmasına asla izin vermezsin. Senin kardeşin yok. Dominik ve benden başka çocuğun yok, ve ikimiz de Dominik'in liderlik yapmaya uygun olmadığını biliyoruz. O, bir ay içinde kurduğumuz her şeyi mahveder." Babam yine İngilizceye dönmüştü, ama Sergei'yi bu kadar kızdıranın bu olduğunu sanmıyorum.

Çünkü söylediği her kelime doğrudu.

Babam devam etti. *"Öyleyse devam et, baba. Beni değiştir. Ben olmadan imparatorluğunun ne kadar çabuk çökeceğini gör."*

Sergei'nin kaşları çatıldı, çenesi sıkıldı ve gözleri öfkeyle parladı. Muhafızları endişeyle birbirlerine baktılar, elleri hala silahlarının üzerindeydi. Bastonunu yere koydu ve başını yana eğerek ayağa kalktı. *"Sevgili torunuma bir şey olursa çok yazık olur, değil mi?"*

Babam gerildi, tüm vücudu kaskatı kesildi. Sergei'nin şimdi İngilizce konuşması, ki bunu daha önce hiç görmemiştim, durumun ciddiyetini gösteriyordu.

"New York'un çok tehlikeli bir şehir olduğunu duydum. Sokaklarında çok fazla kaza oluyor. Daha geçen hafta, bir kadın tecavüze uğradı

ve öldürüldü. Korkunç, kesinlikle korkunç."

Babam atıldı ve ben, hepimizi öldürecek bir şey yapmadan önce onu tutmak için zar zor kollarımı onun etrafına doladım.

Sergei'nin korumaları bir anda silahlarını bize doğrulttu. Ben babamı tutmaya çalışırken Sergei güldü.

"Dediğim gibi, altı ay içinde oğullarından biri Rusya'ya gidip Anya Tarasov ile evlenecek. Hangisi olduğu umurumda değil, sen seçebilirsin. Ama içlerinden biri orada olacak, yoksa sonuçlarına katlanacak olan sen olmayacaksın. Oğlum." Yine koltuğuna otururken, buruşuk yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Şimdi bana burada neler olup bittiğini anlatmaya ne dersin? Son birkaç ayın oldukça hareketli geçtiğini duydum."

Babamı sakinleştirmek birkaç dakika sürdü. Sergei'nin kendini beğenmiş yüzü durumu daha da kötüleştirdi, ama sonunda babam öfkesini kontrol altına alıp oturdu. Sergei'ye Los Zetas ve The Outfit'ten bahsederken yüzündeki nefret dolu bakışını sürdürdü. Dirty Vultures'tan ve binalarımızın yakılmasından bahsetti.

Bunun sorumlusunun kim olduğunu bulmaya hiç yaklaşamadığımı öğrendiğinde aklını kaçıracığından endişeleniyordum. Ama bu konuda şaşırtıcı derecede anlayışlı davrandı. Aslında çoğu konuda öyle davrandı. Zirvede olduğunda, seni devirmeye çalışan birçok insan olduğunu anlıyor gibiydi. Bunu bir iltifat olarak kabul etti.

İki saat boyunca her şeyi gözden geçirdikten, envanter listesini inceledikten ve daha fazla malzeme siparişi verdikten sonra Sergei ayrıldı, arabasına topallayarak geri döndü ve uzaklaştı.

"O lanet olası piç!" Babam ön kapı kapanır kapanmaz bağırdı ve giriş holündeki duvara yumruk attı. Yumruğu duvarı delip geçti, etrafında sıva parçaları döküldü. "Bu ne cüret!"

"Baba, sakın ol."

Bana dönerek, daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle bağırdı. "Sakin ol deme bana, Aleksandr," diye tükürdü. "Onu duydun! İllayana'yı tehdit etti."

"Biliyorum, duydum. Sinirlenip bağırmak sorunu çözmez." Ama ben neyin çözeceğini biliyordum. "Ben yaparım."

"Neyi yapacağım?" diye bağırdı. "O kadınla evleneceğim."

Babam bana baktı, her nefes alışında göğsü hızla inip kalkıyordu. Hissettiği öfke kayboldu, yerini

"Hayır, Aleksandr..."

"Benimle tartışmanın bir anlamı yok," dedim, avucumu havaya kaldırarak. "Kararımı verdim ve fikrimi değiştirmeyeceğim."

Bunu yapabilecek tek kişi bendim. Nikolai, inkar etmeye çalışsa da Tatiana'ya aşıktı. Aralarındaki ilişkinin yürüme şansı çok az olsa da, onun özgür olmasını istedim. İstedikini elde etmesini istedim. Hak ettiğini.

Lukyan ise... şey... Lukyan'dı. Bu kadar önemli bir şey ona bırakılamazdı. Küçük kardeşimi seviyordum, ama böyle hassas bir durumda ona güvenilemezdi. Seçeneği olmadığında, zorlandığında ve köşeye sıkıştığında iyi davranamazdı. En son ihtiyacım olan şey, son anda vazgeçip Illayana'nın hayatını tehlikeye atmasıydı. Büyükbabam hiç düşünmeden tehdidini yerine getirirdi.

Babam hala benimle kavga etmeye niyetli gibi görünüyordu, yüzünde kararsızlık belirliyordu. "Aleksandr..."

"Büyükbabamın planını neden bana söylemedin? Illayana'yı Tarasovlarla evlendirme planını?" diye sordum, bu konuyu tartışmaktan dikkatini başka yöne çekmek umuduyla.

O, mutfığa doğru yürürken homurdandı. Ben de onu takip ettim. "Ne anlamı olacaktı ki?" Buzdolabını açıp iki şişe su aldı. Birini bana uzattı. "Sergei emretmişti, emrinin yerine getirilmesini bekliyordu."

"İllayana'ya da söylemedin mi?"

"Hayır," dedi, başını sallayarak. Suyu açtı ve bir yudum aldı. "Ona söylersem, bunu yapacağını biliyordum. İstedikisi için değil, Sergei'nin emirlerine uyulmazsa ne olacağını bildiği için. Benim için yapardı."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Illayana tam da bunu yapardı.

Suyumu açtım, bir yudum içtikten sonra mutfak tezgahına koydum. "Cosa Nostra ile görüşmeyi sen mi ayarladın?" O gün bizi ofisine çağırdığında, Alessandro'nun oğlu Vincenzo'nun bizimle iletişime geçtiğini söylemişti. Bu doğru muydu?

Babamın gözleri bana kaydı. "Hayır, yapmadım," diye tereddütle cevapladı. "Ancak, durumdan faydalandım."

O gün kız kardeşime söylediği sözler kafamdan geçti.

"Evlilik teklifi gelme ihtimali var." "Seni asla evlenmeye zorlamam."

"Sonunda seçim senin, Illayana. Her zaman."

"Onun De Lucas ailesinden birine aşık olmasını umuyordun," dedim.

Babam başını salladı ve bir yudum daha aldı. "Sergei'nin seçeceği herkesten daha uygun olacaklarını biliyordum. Tarasov ailesi hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama onların bir grup vahşi olduğunu biliyorum. Onlardan biriyle evlenmesine izin veremezdim. O aileye gelin gitmesine izin veremezdim."

Ama şimdi evlenmiştim.

Korkmuyordum. Ailelerindeki erkekler ne kadar vahşi olursa olsun, onlardan korkmuyordum. Eğer yoluma çıkarlardı, onları öldürürdüm.

Beni en çok korkutan şey, bu Anya Tarasov ile evlendiğimde, Drea'yı bir daha asla göremeyeceğim gerçeği idi.

Bu düşünce kafama yerleştiğinde, öfke dalgası beni sardı.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Ne yapıyorsun Emily?! Ona onu sevdiğini söyle! Söyle ona!" Emily Cooper, sevdiği adam Gabriel'e ona karşı hisleri olduğunu söylemeden kapıyı kapattığında, televizyona bağırarak bağırdım.

Kendimi tembel bir insan olarak görmemiştim, ama buraya kapatıldığımdan beri, durum gerektirirse tembel olabileceğimi fark ettim. O kadar tembeldim ki, Netflix'te *Emily in Paris*'in ilk iki sezonunu arka arkaya izledim.

Bu evde, o işkence odasında olduğu kadar hapsolmuştum. En azından burada rahat bir yatağım ve düz ekran televizyonum vardı. Bu da durumu biraz telafi ediyordu.

Aleksandr dün gece gittikten sonra, duygusal ve zihinsel olarak bitkin bir halde hemen uykuya dalmıştım. Onunla sevişmeyi ya da ona tüm hayat hikayemi anlatmayı planlamamıştım, ama Aleksandr insanın içinden bir şeyler çıkarmayı başarabilen biriydi. Ve onun açıklamalarından sonra, ona cevap vermeyi reddedemezdim. O kadar açık sözlü davrandıktan sonra. Annesine ne olduğunu anlattıktan sonra.

Zavallı, zavallı annesi.

Durum tersine dönseydi ve tecavüze uğrayıp işkence gören *benim* annem olsaydı nasıl hissederdim diye defalarca düşündüm.

Buna dayanamazdım. Düşüncesi bile dayanılmazdı.

Aleksandr'ın tüm bu suçluluk ve ıstırap içinde nasıl yürüyebildiğini hiç anlamıyordum. Her ne kadar bu onun suçu olmasa da.

Bütün bunları bir kenara bırakıp hayatına devam edebilmesi, ne kadar güçlü bir adam olduğunu gösteriyordu.

Benimle konuştuktan sonra, bunun gerçekten onun suçu olmadığını anladığını umuyordum. Kendini suçlamaması gerektiğini. Onun hissettiği tüm acıyı, taşıdığı tüm suçluluk duygusunu hafifletmek istedim. Yapabilseydim, onun yerine ben üstlenirdim, böylece artık bununla yaşamak zorunda kalmazdı.

Kaçma düşüncelerim o tek konuşmayla yok oldu. Bana sadece kırılğanlığını göstermedi, beni serbest bırakmayı planladığını, bana zarar vermeyeceğini de açıkça belli etti. Juan'ı aramama izin verip bir görüşme ayarlayarak, dostane bir şekilde ayrılmak istediğini kanıtladı. Kartel ile Bratva arasında bir savaş istemediğini gösterdi.

Bu bizim için iyi bir şeydi, çünkü onlara karşı bir savaştan sağ çıkabileceğimizi sanmıyordum. Çok iyi organize olmuşlardı. Sadece burayı devriye gezen adamların sayısı bile, bizim ne kadar sayıca az olduğumuzu gösteriyordu.

Serbest bırakılmam karşılığında ne isteyeceklerini bilmiyordum. Tek umudum, onlara verebileceğimiz bir şey olmasıydı.

Uzaktan kumandayı aldım ve *Emily in Paris'in* bir sonraki bölümünü oynattım, bu diziye olması gerekenden çok daha fazla bağlanmışım. Ekranı izlemeye devam ederken, yanımdaki yatakta duran yarısı yenmiş kızarmış peynirli sandviçi aldım ve bir ısırık aldım.

Bana yemek getiren yaşlı kadın bunu bana verdiğinde, neredeyse inanamadım. Aleksandr'a bir keresinde kızarmış peynirli sandviçleri sevdiğimi söylemişim ve bir de baktım ki, önümde bunlarla dolu bir tabak var.

Adam bir kadının kalbini kazanmanın yolunu biliyordu, orası kesin.

Yatağa daha da sokulup, yemeğimi yerken televizyon izliyordum ki, kapı aniden açıldı. Aleksandr içeri girdi ve beni korkuttu. Uzaktan kumandayı bulmaya çalıştım, bir elime alıp diğer elime atarak televizyonu kapatmaya çalıştım.

Romantik komedi izlemenin bir sakıncası yoktu. Sadece Aleksandr'ın, on iki saatimi bu diziye izleyerek boşa harcadığımı bilmesini istemiyordum.

Ama o bana bakmıyordu. O, botlu ayaklarının yere her vuruşunda öfkesini belli eden bir şekilde ileri geri yürüyordu. Rusça kendi kendine mırıldanıyor, öfke dalgaları yayılıyor, kasları geriliyor, elleri sıkıca yumruk oluyordu.

Kaşlarımı çattım, battaniyeleri itip yavaşça ayağa kalktım. "Aleksandr?"

Beni fark etmedi, sadece odanın bir ucundan diğer ucuna yürüdü, kendi düşüncelerine dalmıştı.

Vahşi doğada ürkek bir hayvana yaklaşır gibi ona yaklaştım. "Aleksandr?" Tekrar denedim.

"*Glupyy, staryy ublyudok. Kak on posmel.*" Rusça konuşmaya devam etti, bu da onu anlamamı zorlaştırdı.

"Ne oldu? Sorun ne?"

"Buraya gelip bize emir verebileceğini sanıyor. Kendini ne sanıyor bu?"

Kaşlarım daha da çatıldı. "Kim? Kimden bahsediyorsun?"

"*Moy dedushka.*"

Bir adım yaklaştım. "İngilizceye dönmen gerek, koca adam. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum."

Gözleri sonunda bana takıldı, öfkeyle dolu. "Büyükbabam. Rusya'dan buraya geldi."

"Tamam mı?" Genelde büyükannenin ve büyükbabanın ziyareti iyi bir şeydir, ama Aleksandr'ın söylediği şekilden, tam tersi olduğunu düşündüm.

"Kız kardeşimi satmaya çalıştığını biliyor musun? Pazardaki bir et parçası gibi. Başka bir Rus aileyle anlaşma yaptı. Onların tedarik yollarına erişim karşılığında kız kardeşimin elini istedi." Kafasını salladı, sesi heyecandan titriyordu. "*Yıllardır* bu adamı görmedik, ama şimdi burada, bize ne yapmamız gerektiğini söylemeye çalışıyor."

Ona ayak uydurmaya çalıştım. "Kız kardeşin zaten evli değil miydi? Şu İtalyan adama? Artis'e?"

"Arturo. Öyle. Babam onu Tarasovların elinden kurtarmak için bu evliliği ayarladı. Ve dedem *çok kızgın.*" Aleksandr tekrar volta atmaya başladı. Yakında durmazsa, zeminde bir delik açacaktı.

"Gel, otur." Yatağın kenarına oturdum ve önümdeki yere işaret ettim.

O da itaat etti (bu da ne kadar kendinden geçmiş olduğunu gösteriyordu). Oturdu, sırtını yatağa dayadı, bacaklarını büküp kollarını dizlerinin üzerine koydu.

Omuzlarını kavradım, parmaklarımı derisine bastırarak gergin kaslarını masaj yaptım.

Aleksandr inledi, başı öne doğru eğildi. "Siktir. Bu çok iyi geliyor."

Gülümsedim, ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek, ara sıra bastırdım. "Demek büyükbaban, istediği gibi kız kardeşini evlendiremediği için kızgın, öyle mi?"

Kız kardeşini istediği gibi evlendiremediği için mi kızgın?"

Kartel bu şekilde çalışmıyordu. Biz aşk için evlenirdik. En azından benim ailem öyle yapmıştı. Bu, bir tür pazarlık kozu ya da ittifak kurmak için kullanılmazdı. Ancak mafyanın bu konuda çok katı olduğunu fark etmiştim.

"Kızgın demek yetersiz kalır."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum, parmaklarımı daha da derine sokarak, dudaklarından çıkan düşük inlemelerin tadını çıkararak.

"Evet. Kızgın bir Sergei Volkov'dan çok, *çok* dikkatli olmak gerekir."

Parmaklarımla saçlarına dokundum, tırnaklarımla kafa derisini okşadım. Yine inledi, birazcık gevşedi.

Öfkesi biraz azalmıştı ama hala gergindi, hala hayal kırıklığıyla kayınıyordu.

Basit bir masajın onu tüm bu endişe ve öfkeden kurtaramayacağını fark ettim. Kafasında olanlar çok fazlaydı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha büyük bir dikkat dağıtıcıya.

"Hey, seni bir yere götürüyüm mi?"

Omzunun üzerinden bana bakarak kaşlarını çattı. "Beni bir yere götürür müsün?" "Evet. Sinirimi yatıştırmak için gittiğim küçük bir yer var." biraz öfkemi atmak için gittiğim küçük bir yer."

Beni şüpheyle süzdü, gizli bir niyet arıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu bunun için suçlayamazdım. Rollerimiz tersine dönseydi ben de tereddüt ederdim. Ama kaçmaya çalışmıyordum. Bu yeri, o arkasını döndüğü anda kaçmak için bir tür hile olarak kullanmıyordum.

Bunun ona gerçekten yardımcı olacağını düşünüyordum.

"Söz veriyorum, hiçbir şey yapmayacağım. Kaçmayacağım. Kavgaya etmeyeceğim. Olay çıkarmayacağım ya da dikkat çekmeyeceğim. Sadece seni, benim için olduğu gibi, öfkenle başa çıkmaya yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir yere götürmek istiyorum." Çünkü onu ne kadar uzun süre masaj yapsam da, tüm gerginliğini ortadan kaldıramayacağını biliyordum.

Delici mavi gözleri yüzümün her santimini taradı, beni dikkatle inceledi. Birkaç saniye sessizlikten sonra, neredeyse yapacağı şeye inanamıyormuş gibi, inanamayan bir ifadeyle başını sallayarak derin bir nefes verdi.

"Nereye gitmek istersin?"

Gülümseyerek ayağa fırladım. "Sürpriz. Önce telefonuna ihtiyacım var." Tereddüt etmeden cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı. Hızla yerleri aradım ve sonra telefonu geri verdim. "Hadi, kalk

." Kolunu tuttum ve onu kaldırmaya çalıştım, ama başaramadım. "Tanrım, ne kadar ağırsın sen?" Zorlanarak homurdandım, geriye yaslanarak, vücut ağırlığımı ve yerçekimini kullanarak onu hareket ettirmeye çalıştım. Yine de işe yaramadı.

Aleksandr hafifçe güldü ve kendini ayağa kaldırdı. "Yeter." Ben sendelediğimde beni dengeledi, kocaman eli omzumu sardı.

"Seni koca ahmak." Kapı kolunu denedim, ama kilitliydi. "Ne oluyor?"

Aleksandr arkamda dururken göğsünü sırtıma sürttü. Yakınlığı beni ürpertti. Arkamdan uzanıp kapıyı iki kez çaldı.

Kapı açıldı ve koridorda koyu saçlı, iri yarısı bir adam duruyordu. Omzumun üzerinden bakarak kaşlarımı kaldırdım.

Aleksandr sadece omuz silkti. "Senin gibi birinin yanında asla fazla dikkatli olamazsın."

"Benim gibi biri mi?"

"Kurnaz. Sinsi. Kötü niyetli."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Ah, bu muhtemelen şimdiye kadar bana söylenen en tatlı şey. Seni büyük yufka yürekli."

Gözlerini devirdi.

Arkamı döndüm. "Merhaba." Gülümsedim ve hala kapıyı tıkayan adama el salladım.

Adam silahına uzandı.

"Sorun yok, Czar." Aleksandr elini belime koydu ve beni ileri doğru itti. "Gidelim."

"Hoşça kal Czar." Adını doğru telaffuz ettiğimi umuyordum. Zor bir isimdi. Czar bana sert bir bakış attıktan sonra kenara çekildi ve geçmeme izin verdi. "Burada çalışanlar ne kadar da sevimli insanlar. Gerçekten harika," dedim, öne doğru atlayarak.

Solumdaki kapılardan biri açıldı ve ters takılmış şapkalı sıska bir çocuk dışarı çıktı, neredeyse bana çarpıyordu. Onunla hiç konuşmamıştım ama onu daha önce görmüştüm, sabahları Aleksandr ile bahçede antrenman yaparken ve o ev tipi spor salonu gibi depoda.

"Hey, dikkat et, ufaklık."

Yüzü, sanki az önce şiddetli bir kavgaya karışmış gibi, morluklarla kaplıydı.

"Hadi, gidelim." Aleksandr beni itmeye çalıştı ama ben direndim.

"Adın ne?" diye sordum.

"Dayton," diye homurdandı
çocuk. "Ben Drea."

"Tamam." Bana neden onunla konuştuğumu veya ona adımı söylediğimi anlamamış gibi şaşkın bir bakış attı.

Dürüst olmak gerekirse, ben de emin değildim. Onda "kayıp köpek yavrusu" gibi bir hava vardı. Bu izlenimi nereden aldığımı bilmiyordum. Belki de gözlerindendi. Gözleri çok... üzgündü. Acı ve kederle doluydu, sanki hayat onu yere itip hayalarına tekme atmış gibiydi.

"Hey, bizimle gelmek ister misin?" Dayton kaşlarını çatı.

"Ne?"

"Buradaki iri adamın öfke sorunlarıyla başa çıkmasına yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir yere gidiyoruz," dedim, omzumun üzerinden Aleksandr'a başparmağımı kaldırarak.

Dayton alaycı bir şekilde, "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum" diye mırıldandı, aynı anda Aleksandr da "Benim öfke sorunum yok" diye homurdandı.

Aleksandr'ın göğsünü yatıştırıcı ama biraz da küçümseyici bir şekilde okşadım. "Sorun değil. Hepimizin kusurları vardır. Ben de öfkemi kontrol etmekte biraz sorun yaşıyorum."

"Hayır, gerçekten mi?" diye sordu, gözlerini devirerek. "Hiç tahmin edemezdim."

"Sus sen." Onu hafifçe ittim ve o güldü.

Dayton'ın gözleri ikimiz arasında gidip geldi, kaşları çatılmıştı. "Neyse, gelmek ister misin? Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

"Ne tür bir eğlence? Benim eğlencem mi, *onun* eğlencesi mi?" Dayton, Aleksandr'a suçlayıcı bir bakışla gözlerini kısarak sordu.

"İkisi arasındaki farkın ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama 'her şeyi parçalamak' gibi bir şey."

"Kahretsin," dedi Dayton. "Kulağa eğlenceli geliyor. Tamam, beni de dahil et."

"Harika!" Aleksandr'ın elini tutup onu sürükledim. "Gidelim."

Balta ile düz ekran televizyonu parçaladım, etrafıma cam ve plastik parçaları yağarken Amazon savaş ıııııı attım.

Etrafımda, Aleksandr ve Dayton da aynı tür yıkıma dalmışlardı, elektronik aletleri parçalıyor, cam tabakları ve şişeleri kırıyorlardı.

Rage Smash Room, insanların güvenli ve kontrollü bir ortamda çeşitli eşyaları parçalayarak öfkelerini ve hayal kırıklıklarını dışa vurmalarına yardımcı olmak için özel olarak tasarlanmış bir yerdi. Sadece 79 dolar karşılığında, bir saat boyunca zaman dolana kadar parçalayabileceğiniz her şeyi parçalayabiliyordunuz. Televizyonlar, mikrodalga fırınlar, yazıcılar. Aklınıza ne gelirse, hepsi vardı.

Bu, mükemmel bir çıkış noktasıydı. Birikmiş enerjiyi serbest bırakmak, stresi atmak ve bolca eğlenmek için mükemmel bir yoldu.

Öfke sorunlarımla başa çıkmam için bunu öneren terapistimdi. Levyeyile araba camlarını kırıp tutuklanmak yerine, kırık televizyonları ve aletleri balyozla parçalayacaktım.

Çok, çok daha sağlıklıydı.

Yıllar boyunca bu yerde harcadığım para miktarı saçmalıktı. Öfkemi kontrol altına almam gerektiğinde her zaman buraya gelirdim (dürüst olmak gerekirse, neredeyse her hafta bir).

Babam öldükten sonra, burası benim için ikinci bir ev gibi oldu. *Çok öfkeliydim*. Babama öfkeliydim. Kendime öfkeliydim. Dünyaya öfkeliydim. Aslında her şeye öfkeliydim.

Babamın nasıl bir adam olduğu konusunda hiçbir tereddütüm yoktu. İnsanları öldürmüştü. Onlara işkence etmişti. Columbus sokaklarında tonlarca uyuşturucu satmıştı. Birçok insanın hayatını mahveden uyuşturucular.

Kötü bir adam değildi, ama iyi bir adam da değildi.

Yaptığı her ne olursa olsun, öyle bir şekilde ölmeyi hak etmemişti. Sakat. Yatakta yatıyor, hareket edemiyor. Acıyla boğulmuş.

Böyle bir şeyin başına gelmesinin ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ne kadar mantıksız olsa da, kansere çok kızgındım. Sanki kızabileceğim, yaşayan, nefes alan bir varlıkmış gibi.

Öfke Dövme Odası benim sığınağımdı. Belki Aleksandr için de öyle olabilirdi.

Yüzümdeki güvenlik gözlüklerini düzelttim ve Aleksandr'ın buzdolabına balyozunu vurarak içe doğru çukur oluşturmasını izledim.

O da benimle aynı koruyucu giysileri giymişti; tulum, eldiven, bot ve güvenlik gözlüğü.

Üçümüz de giyinip kuşandığımızda, Aleksandr sahibine 2.000 dolar ödeyerek ortadan kaybolmasını ve bir saat boyunca mekanı bize bırakmasını sağladı. Sahibi bu isteği memnuniyetle kabul etti, parayı kapıp Aleksandr konuşmasını bitirmeden kapıdan dışarı koştu.

Aleksandr buzdolabına defalarca vurdu, sırtındaki ve kollarındaki kaslar şişti, tulumunu yırtacak gibi görünüyordu.

Ses durmak bilmiyordu.

Bang.

Bang.

Bang.

Buzdolabının kapısı onun gücü altında çöktü, içe doğru eğildi, menteşeler gıcırdadı.

Yanında Dayton, cam tabakları duvarın üzerine frizbi gibi fırlatıyor, her parçalandıklarında bağırarak tezahürat ediyordu. Arada sırada Aleksandr'a dönüp ona sesleniyor, ona sadece birkaç saniye hazırlık süresi tanıyarak tabaklardan birini ona fırlatıyordu.

Aleksandr, balyozunu beyzbol sopası gibi sallayarak tabağı parçalardı ve cam parçalarını havaya savururdu, sonra da dövdüğü şeye geri dönerdi.

Mühimmatı bittiğinde Dayton bana döndü, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Balyozumun metal başı yere düştüğünde, onu yere bıraktım. Gözlüklerimi yüzümden çıkardım ve başımın üstüne koydum.

"Haklı mıyım, yoksa haklı mıyım?"

Dayton, biraz nefes nefese gülererek, "Evet, haklıydın. Kabul ediyorum, eğlenmeyi biliyorsun. Böyle yerlerin varlığından bile haberim yoktu." dedi.

"Her yerde bir sürü var. Sadece nerede bulacağını bilmek lazım."

"Üyelik var mı? Çünkü sık sık buraya gelmeye başlayacağım gibi hissediyorum."

"Evet, aslında var. İndirimler ve her şey dahil bir kart veriyorlar. Gitmeden önce seni üye yaparız," diye göz kırptım.

Aleksandr bir sonraki alete geçti. Sonra bir sonrakine, sonra bir sonrakine. Odayı dolaşarak, gözüne çarpan her şeyi parçaladı, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Duvarın üstündeki saate baktım. Hala yirmi dakikamız vardı.

"Neden gidip bir şeyler yemiyorsun?" Eldivenlerimi çıkardım ve onları enkazın arasına, yere attım.

Binaya bağlı küçük bir kafe vardı, insanlar içlerindeki şeytanları serbest bıraktıktan sonra yemek yiyebiliyorlardı. Çünkü bilirsiniz, eşyaları parçalamak gerçekten iştah açıyordu.

Dayton gözlüklerini boynuna indirdi. Aleksandr'a tereddütle baktı. Aleksandr, buzdolabından geriye neredeyse hiçbir şey kalmamış olmasına rağmen, yine buzdolabını yumruklamaya başlamıştı.

"Sorun yok. Ben hallederim."

Dayton hala tereddüt ediyordu. "Ya gittiğim için kızarsa?"

Omuz silktim, umursamadan. "Sinirlenirse sinirlenir. Önemli değil."

"Sen..." Gözleri Aleksandr'a kaydı ve sonra tekrar bana döndü, sesini alçaltarak, "...ondan korkmuyor musun?"

Neden birdenbire fısıldamaya karar verdiğini bilmiyorum. Aleksandr bize en ufak bir ilgi bile göstermiyordu. Tamamen önündeki göreve odaklanmış, tek tek her bir öğeyi yok ediyordu.

O tamamen odaklanmış bir adamdı ve şu anda tüm odak noktası, elinden geldiğince sert vurmaktı.

"Hayır, Dayton," diye gülerek başımı hafifçe salladım. "Ondan korkmuyorum."

Yanlış anlamayın, Aleksandr *korkutucu* bir adamdı. Boyutu, yüzündeki sert hatları ve yaydığı tehlikeli, acımasız havası, insanların sokakta ondan uzak durmasına neden oluyordu.

Ama *ben* ondan korkmuyordum. Onun tüm o saçmalıklarını, kurduğu tüm duvarları görmezden gelip onu olduğu gibi görüyordum. Sevdikleri için her şeyi yapabilecek sadık, koruyucu (ama şiddet eğilimli) bir adam.

Dayton beni dikkatle inceledi. "Tanrım. Sen de onun kadar delisin, değil mi?"

Geniş bir gülümsemeyle cevap verdim. "Hayır, ben daha deliyim."

Tulumunun fermuarını açtı ve içinden çıktı. Geri kalan ekipmanlarını da çıkarıp bir yığına koyduktan sonra çıkış kapısına doğru yürüdü. Elini kapı koluna koydu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Sen 100 kız mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Birinin ona *The 100*'ü izlemesini söylediğini söyledi. Ben de o kişi sen misin diye merak ettim."

Göğsümde hafif bir his yayıldı. "İzledi mi?" "Neredeyse tüm ilk sezonu."

Sakin ol kızım. Hemen heyecanlanma.

Ona izlemesini söylediğimde, gerçekten izleyeceğini düşünmemiştim. İçimde küçük bir başarı duygusu belirdi.

Aleksandr Volkov'a bir şey yaptırmayı başarmıştım. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini kim düşünürdü?

"Ee? Sen misin?" Dayton bana bakarak sordu.

"Belki," diye göz kırptım. "Devam et."

Aleksandr ve benim aramda bir kez daha baktıktan sonra arkasını dönüp çıktı ve kapıyı kapattı.

Aleksandr nihayet balyozunu yere bıraktığında, ben de geri kalan ekipmanlarımı çıkardım. Göğsü sert ve derin nefeslerle inip kalkıyordu, alnından ter damlıyordu sanki 10 km maraton koşmuş gibi. Güvenlik gözlüklerini çıkarıp omzunun üzerine attı. Bir eliyle terini silerken, diğer eliyle tulumunun fermuarını indirip içinden çıktı.

Bana baktı, dudakları samimi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Nefesim kesildi. Aleksandr çok yakışıklıydı. Buna şüphe yoktu. Onda seksi, ateşli bir hava vardı. Bu ona çok yakışıyordu.

Ama gülümsediğinde? Böyle gerçek, hafif, kaygısız bir gülümseme? Kalbim durdu.

"Daha iyi misin?" diye sordum, ruhuma mutluluk doldu. Onu mutlu görmek beni de mutlu ediyordu. Gülümsemesi bulaşıcıydı.

"Çok daha iyi," dedi, gözlerini kısaca kapatarak. "Buraya sık sık gelir misin?"

"Sık sık... her zaman... aynı şey, aslında," omuz silktim. "Hayatımın bazı zor anlarını atlatmama yardımcı oldu."

Anlayışla başını salladı. "Babanın ölümü."

"Kesinlikle onlardan biriydi, evet."

Başını yana eğdi. "Diğerleri ne?"

Saatlere bakarak gülerek iç geçirdim. "Bu odada *bu* konuyu konuşmaya başlayacak kadar zamanımız yok. Ayrıca, konuşma sırası *sende* ve neyden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

Gözlerini devirdi ve odanın uzak köşesindeki masa ve sandalyelere doğru yöneldi. Etrafına asılmış sayısız işaret, buranın kırılabilir bir mobilya parçası olmadığını açıkça gösteriyordu. Burası sadece insanların oturup ihtiyaç duyduklarında nefes alabilecekleri bir yerdi.

"Bütün bunların..." Otururken elini havada salladı. "...bunu konuşmam gerekmesin diye olduğunu sanıyordum."

"Hayır, bu gerginliği azaltmak içindi, esrar gibi. Yine de konuşman gerek." Yanına oturdum ve omzuna hafifçe dokundum. "Hadi ama. Anlat şunu."

Derin bir nefes aldı. "Büyükbabam, kız kardeşimin elini başka bir Rus aileye söz verdi."

"Tamam," diye başımı salladım. "Ama o zaten evlendi ve büyükbabam bu duruma çok kızgın."

."

"Evet. Ama yine de anlaşmayı yerine getirmek istiyor." "Bunu nasıl yapmayı planlıyor? Onu boşanmaya mı zorlayacak?"

Aleksandr burnundan soludu. "Kız kardeşimin kocasını öldürmeyi tercih eder. Bu daha kolay olur. Ama

Hayır. Resmi anlaşma, Tarasovların *Pakhan* ailesiyle evlilik bağı kurmasıydı. Meğer bunun için Illayana'ya ihtiyacı yokmuş."

"Kafam karıştı," dedim, kaşlarımı çatarak. "Başka bir kız kardeşin mi var?"

"Hayır. Ama Tarasovlar Tarasovlar ailesi bir bir ve buna büyük büyükbabamın dediğine göre, üç tane tamamen sağlıklı, bekâr torunu var."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Tüm vücudum, çıplak tenime elektrik teli değmiş gibi kaskatı kesildi. Düşündüğüm şeyi söylemiyordu, değil mi?

"Sizden birine bunu yaptıracak mı?"

Mavi gözleri bana çevrildi. Daha önce gördüğüm o hayal kırıklığı, vücuduna geri dönmeye başlamıştı.

"Ben," diye homurdandı, gözlerini benden ayırmadan. "Ben olacağım." Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Neden... neden sen?"

"Karmaşık bir durum," dedi, başını geriye yaslayarak.

İçimde öfke yükselmeye başladı ama onu bastırdım. "O zaman basitleştir ve bana açıkla."

O nefes verdi. "Nikolai ve Lukyan arasında, ben bariz seçimim. Aslında *tek* seçimim. Nik böyle bir şeyi halletmek için fazlasıyla yetenekli, ama yapabilmesi, yapması gerektiği anlamına gelmez. Ne kadar inkar etmeye çalışsa da, kalbi başka birine ait. Uzun zamandır öyle ve isterse bunu özgürce takip etme hakkına sahip. Eğer sorunlarını aşabilirse. Lukyan ise... şey... Lukyan. Böyle bir şey için uygun değil. En küçük kardeşim sorumluluk almakta pek iyi değildir. Özgür ruhlu, anı yaşayan biridir. Her zaman önce hareket eder, sonra düşünür. Bu kadar önemli ve ciddi sonuçları olan bir şey ona bırakılamaz. Yapılmaz. Kardeşimi seviyorum, ama hiçbir şeyi ciddiye almakta zorlanıyor. Sorunu çözmektense, düzenlemeyi mahvetme olasılığı daha yüksek. Geriye ben kalıyorum. Eğer evliliği gerçekleştirmezsem, Sergei Illayana'ya zarar verecek.

"Ciddi misin?" diye inanamadan sordum. "Kendi torununa zarar mı verir?"

"Sergei Volkov gibi bir adam için bu tür unvanlar önemli değildir. İstedğini elde etmek için her şeyi yapar. *Herkes zarar verir*. Onun için sınır yoktur. Bu anlamayı istiyor, bu yüzden bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Böyle bir adam, dünyadaki en tehlikeli adam türüdür. Onlara güvenilmez. Onlara sırtınızı dönemezsiniz. Her zaman tetikte olmalı, yaptıkları her şeyi gözlemlemelisiniz, çünkü ne zaman dönüp bugün kafanızın arkasına bir kurşun sıkacaklarına karar vereceklerini asla bilemezsiniz.

Yere dağılmış kırık enkazlara bakarak, az önce söylediği her şeyi kafamda işledim.

Başka biriyle evlenecekti, düzgün, terbiyeli bir Rus kadını karısı olarak alacaktı. Ailesinin büyük olasılıkla onaylayacağı birini.

Benden farklı olarak.

Ben gürültücüydüm. Gürültücüydüm. Küfürbazdım. Kabaydım. Liste uzayıp gidiyordu.

Her bakımdan Aleksandr'ın tam zıttıydım.

Öyle davranmıyordu, ama onun zengin bir aileden geldiğini hemen anlayabilirdiniz. İyi bir eğitim almış ve görgü kurallarını öğrenmişti.

Onda öyle bir hava vardı. "Hangi kaşığın çorba kaşığı, hangisinin tatlı kaşığı olduğunu biliyorum" diye bağırان bir hava. Oysa ben kaseyi kaldırıp bardak gibi içerdim. Lanet olası kaşığı kullanmaya bile zahmet etmezdi.

Neden böyle davrandığını anlıyordum. Onun için neyin söz konusu olduğunu. Ama bu, durumu anlamamı ya da kabullenmemi kolaylaştırmıyordu.

Aleksandr benim değildi. Birlikte değildik. Ama bunu duymak, onun *asla* benim olmayacağı anlamına geliyordu. Başka birinin olacaktı.

Onunla nasıl tanıştığımı düşününce, ona bu kadar bağlandığım için şaşırdım. Onun başka bir kadına bağlanacağı, onunla evleneceği, onunla sevişeceği, hayatını onunla geçireceği düşüncesi beni çok... *kızdırdı*.

"Ne düşünüyorsun? Yüzünde oldukça tehlikeli bir ifade var şu anda."

İçimden irkildim. Evet, bazen duygularımı gizlemekte zorlanıyordum. Aleksandr'ın bunu bilmesini, bunun beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyordum.

Dikkatimi başka bir şeye vermek istedim, hayır, buna ihtiyacım vardı.

"Kalan zamanımızı değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Koltuğumdan atladım ve üzerine çıktım, dudaklarımı dudaklarına yapıştırmadan önce yüzünde beliren tam ve mutlak şaşkınlık ifadesinin tadını çıkardım.

Sert eller beni sıkıca kavradı, parmakları belimin derisine derinlemesine gömüldü. Dilim onun ağzına dalarken kalçalarımı salladım, dilimiz çarpıştı.

Lanet olsun. Tadı inanılmazdı.

Ona dokunmazsam, o bana dokunmazsa ölecekmişim gibi hissettim.

Aleksandr ellerini saçlarımın arasına geçirdi ve başımı geriye doğru çekerek nefesimi kesmeme neden oldu. Dilini boynumda gezdirerek cildimi öpücükler ve ısırıklarla doldurdu. "Bu kadar kolay dikkatim dağıldığını mı sanıyorsun, *malyshka*?" diye tısladı, göğsünden eğlenceli bir gürültü çıktı. "Bu durumdan yararlanacağım çünkü senin amını sikime sarmak için can atıyorum. Ama bu konuşmanın bittiğini sanma." Boynumun yanını sertçe ısırdı ve ben tısladım. "Sen derinlerde pis bir fahişesin, değil mi? Amını doldurmak için çaresizsin."

Nefes nefeseydim, kalbim göğsümde çarpıyor ve vücudum titriyordu, o ise sanki her yeri işaretlemek istercesine dişlerini tekrar tekrar etime geçiriyordu.

"Mmm, *YA lyublyu, kogda ty izvivayesh'sya dlya menya.*"

Siktir, Rusça konuşmasını seviyordum. Tek kelime bile anlamasam da yine de seviyordum. Vücudumun her yerinde titremeye neden oluyordu. Beni aynı anda hem rahatlatıyor hem de heyecanlandırıyordu.

Tek bir sesin tüm bunları nasıl yapabildiğini hiç anlamıyordum.

Çenemi sertçe kavradı, kocaman eli neredeyse tüm yüzümü kapladı. Gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyordu, o kadar tutku ve ateşle doluydu ki beni tamamen yutacaklarını sandım.

"Bunun aramızda tatlı, yumuşak, masalsı bir an olmayacağını bilmeni istiyorum. Hayır. Bu acımasız, sert bir sevişme olacak. Buna hazır mısın?"

Midem kasıldı ve ıslaklık uyluklarımdan aşağı aktı. Hevesle başımı salladım.

Diliyle dudaklarımı yaladı. "Bunu söylemeni istiyorum."

"Bununla başa çıkabilirim."

Çenemi hafifçe ısırdı. "Ne kadar iyi bir seks oyuncagısın." Bir kolunu belime doladı ve beni kendine yakın tutarken cebine uzandı. Sertleşti ve ağzından sinirli bir inilti çıktı. "Siktir."

"Ne?"

"Prezervatifim yok. Tam da prezervatifim olmadığı gün."

"Sorun değil. Rahim içi araç var ve kaçırılmadan birkaç hafta önce test yaptırđım. Temizim. Sen de temizsen, prezervatifsiz de olur." Amımı onun kaslı uyluğuna sürtmeye devam ettim, zevkten nefes nefeseydim.

Aleksandr bana baktı, gözleri yanıyordu. Kendisiyle içsel bir tartışma yaşıyor gibiydi, ama ne hakkında olduğunu bilmiyordum. Ve açıkçası umurumda da değildi. O kadar bastırılmıştı, ona o kadar hazırdım ki, gerekirse, prezervatifsiz beni sikmekten rahatsız olursa, onun uyluğunda kendimi tatmin ederdim.

"Siktir et." Beni kaldırdı ve masanın üzerine sertçe attı. şaşkınlıkla nefesimi tuttum, inleyerek kalçalarımı salladım. İki elimi de tutup başımın üstüne sabitledi, yüzümde alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Söylesene, *malyshka*, çaresiz hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

Bir eliyle vücudumun önünü okşarken, diğer eliyle beni tamamen sabit tuttu. Ona karşı direndim, ama beni kolayca yerinde tutması içimdeki ateşi daha da körükledi.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" diye kulağıma fısıldadı, dilini tenimde gezdirerek. "Ne kadar direnirsen diren, beni durduramayacağını bilmek hoşuna gidiyor. Sana istediğim her şeyi yapabilirim."

Nefes nefeseydim, kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu, onun tutuşunun altında kıvranıyordum. Haklıydı. Tamamen haklıydı. Hoşuma gidiyordu. Lanet olsun, bayılıyordum.

İkimiz de tek bir kelimemle hemen duracağını biliyorduk, ama bu oyunun bir parçası değildi.

"yleyse neden yapmıyorsun? Benimle savaş. İstedini bildiğim gibi benimle savaş.

Ne yaparsan yap, kaçamazsın."

Aleksandr gibi bir adamla, ne kadar kaabileceğimi merak ettim. Geçmişte böyle oynamayı denemiştim, ama hiç işe yaramamıştı. Her zaman çok sert olan bendim. Onlarla çok sert dvştğmde ıldıırıyorlardı.

Sert seviyorum dediğimde, *sert* demek istedim. Çoğu erkeğin düşündüğü gibi sadece biraz şaplak ve boğazlama değil.

Hayır. Etrafta savrulmayı, kıyafetlerimin yırtılmasını seviyordum. Onları yumruklarken, tekmelerken ve tırmalarken, beni yere yatırıp acımasızca becermelerini seviyordum.

Aleksandr benim bu yönümü kaldırabilecek türde bir adam mıydı? Bunu ğrenmenin zamanı gelmişti.

ne doğru eğildim ve kafamla ona vurdum. Kfretti, şimdi patlamış dudağından çenesine kan akarken geriye doğru sendeledi. Göğsüne tekme attım ve masadan indim, kaçmaya hazırdım, ama Aleksandr abuk toparlandı.

Bana saldırdı, beni sıkıca yakaladı, ters çevirdi ve yüzümü masaya doğru itti.

Ben hırıldayarak çılgınca debeleniyordum, ama o benim kaçma girişimlerime sadece gülümsüyordu.

"İşte böyle, *malyshka*, bana ateşli tarafını göster. Hoşuma gitti." Beni ensemden tuttu ve bacaklarımı ayırdı, alt vücudunu kullanarak beni masaya sabitledi. Bir elini aramıza soktu, pantolonumu yırttı ve çıplak kıkımını ortaya çıkardı. "İç çamaşırı yok," diye tısladı ve kıkımını acı verecek şekilde sıktı. "Yaramaz kız."

İki parmağını sertçe içime sokup çıkardığında, zevk ve acı içimi kapladı.

"Benim için çoktan ıslandın. Sen gerçekten pis bir fahişesin, değil mi?" "Siktir git," diye inledim, ona karşı direnerek.

Parmaklarını çıkardı ve vücuduyla beni yere yatırdı, ağırlığı beni nefes almakta zorlanacak kadar ezdi. "Bak." Kafamı zorla çevirip parmaklarına bakmamı sağladı. "Ne kadar ıslak olduğuna bak. Çok güzel." Parmaklarını ağzıma soktu. "Em."

Yanaklarım çöktü, sertçe emdim, dilimi döndürdüm, onun üzerinde kendimi tattım.

"Aferin kızım," diye kulağıma boğuk bir sesle fısıldadı, aksanı kalın ve sertti.

Onun övgüsü ve o lanet olası sesi altında tüm vücudum titredi. O da bununla ne yaptığını çok iyi biliyordu. Şikayet ettiğimden değil tabii.

O geriye yaslandı ve ben ciğerlerime hava çekerek derin bir nefes aldım. Masadan kalkmak için hareket ettim, ama o elini uzatıp ensemini sıkıca kavradı ve beni tekrar masaya itti. "Kalkmanı istersem sana söylerim. O zamana kadar kıpırdamadan dur."

"Yoksa ne olur?" diye nefes nefese onu kışkırttım. "Ne yapacaksın?" "Beni sınamak istemezsin, *malyshka*."

"Sanırım denemek istiyorum." Denemek istediğimi *biliyordum*. Bacaklarımla tekmeliyor, kollarımı sallıyor, onu arkadan vurmaya çalışıyordum. Denemelerim en iyi ihtimalle vasattı. Aleksandr benim için çok büyük, çok güçlüydü. Ama kavgayı seviyordum. Mücadeleyi.

Beni tutmaya çalışırken homurdandı. "Peki. Oynamak mı istiyorsun? Dinlemeyi bilmeyen kötü küçük fahişelere ne olduğunu sana göstereyim."

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp sırt üstü masaya çarptığında çığlık attım. Bir eliyle boğazımı kavradı, diğer eliyle kemerini açıp çıkardı.

Kemerini boynuma doladı, tokayı kemerin içinden geçirdi ve sıkıca çekti. Nefes alamayacak kadar sıkı değildi, ama midemi sıkıştıracak ve içimi şehvetle dolduracak kadar sıkıydı.

"Güvenlik kelimesini unutma," dedi ve sonra penisini içime derinlemesine soktu, dudaklarından saf, erkeksi bir tatmin iniltisi döküldü. O bana sertçe girerken ben inledim, vuruşları söz verdiği gibi acımasız ve vahşiydi. Zevk içimi kapladı, sinir uçlarım alev aldı. her şey hatırladığım kadar güzeldi. Hatta daha da iyiydi.

Çok daha iyiydi.

Boynumdaki kemer, zevki ve tüm bu pisliği daha da artırdı. Bu, hep istediğim her şeydi.

"Ne kadar iyi bir seks oyuncuğısın, sikimi çok iyi alıyorsun," diye homurdandı, kemeri biraz daha sıkarak başımı döndürdü. "Benim seks oyuncuğım olmak istiyorsun, değil mi *malyshka*? Bana ait olmak. Benim tarafından sahip olunmak. Sadece beni ve beni memnun etmek için burada olmak." Sertçe içeri girip çıkıyordu, hiç yavaşlamadan, hiç hızını kaybetmeden, acımasızca vuruyordu.

"Evet, Aleksandr, evet. Durma. Oh, sık, çok iyi. Çok, çok iyi." Ben inleyerek, her vuruşuna karşılık verdim, kendimi onun sikine bastırdım.

Sert ve kalındı. Sahip olduğum binlerce dildodan daha iyiydi. Big Ben bile - ve o benim favorimdi. Beni memnun etmekte asla başarısız olmazdı.

Aleksandr bacaklarını genişletip duruşunu güçlendirdi, bana tekrar tekrar vurmaya başladı. "Ne kadar ıslak, sıkı bir amcık," diye homurdandı, serbest elini aramıza sokup piercingli klitorisimi çekmeye başladı. "İyi küçük seks oyuncuğımın yapması gerektiği gibi sikimden hayatımı sıkıyor."

Vücudumu saran hislerle boğulmuş bir şekilde derin bir inilti çıkardım. *Tanrım*. Kendimi gittikçe yaklaşırken hissedebiliyordum, her derin itiş vücudumda zevk dalgaları yaratıyordu.

Kemerini bıraktı ve iki eliyle kalçalarımı kavradı, beni sikine doğru sertçe itti. Başı geriye doğru yuvarlandı, boynundaki damarlar zonkluyordu. Homurdandı. Hırladı. Anlamadığım Rusça kelimelerle rastgele bağırdı, beni o kadar sert sikiyordu ki, her acımasız itişte masa yerde kayıyordu.

"Siktir. Evet, bebeğim. Boşalacağım." Nefes nefeseydim, kıvranıyor ve ona karşı direniyordum.

Kısa bir an için kaskatı kesildi, gözlerinde bir şey parladı, sonra aynı sabit hızda vurmaya devam etti. Bu çok rahatlatıcıydı, çünkü çoğu erkek senin boşalmak üzere olduğunu duyunca tempoyu değiştirirdi. Bazen işe yarardı. Bazen yaramazdı.

Üzerime eğildi ve o anda ikimizin de çıplak olmasını diledim, böylece onun tenini benim tenimde hissedebilirdim. "Boynuna kemerimi doladığımda ne kadar güzel görüldüğünü biliyor musun, bana karşı ateşli ve muhtaç?" Ağzımı açtı ve dudaklarını benim dudaklarımın üzerine koydu. "Seni tamamen tüketmek istiyorum, benim yaptığın gibi, uyanık olduğun her anı tüketmek istiyorum. Seni ateşli, ıslak, parçalanmış bir halde istiyorum, sadece benim verebileceğim zevki yalvaran bir halde." Tükürüğü ağzımdan ağzıma damladı ve ben inledim, gözlerim geriye doğru yuvarlandı.

Yüzümü sertçe salladı. "Bana bak. Benim sikimin üzerinde boşalırken gözlerin benim üzerimde olsun istiyorum. Yüzündeki ifadeyi hatırlamak istiyorum." Derin bir şekilde içeri girdi, boynumdaki kemeri tekrar çekti ve ben patladım. Sırtım kavis yaptı, dünyanın en yoğun, akıllara durgunluk veren orgazmı duyularımı saldırırken ağzımdan bir çığlık çıktı.

Beyaz sıcak, kavurucu bir zevk dalgası parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar vücudumun her santimini kapladı. Amım sıkılaştı, onun sikini spazmlarla sardı ve o inledi, itişleri kaotik hale geldi. Vahşi. Çılgın.

Beni acı verecek kadar sıkı tuttu ve sertçe boşaldı, içime fişkıran spermeler uyluklarımdan aşağı damladı. Tekrar inledi, tüm vücudu titreyerek kendini boşalttı ve öne doğru düştü, beni ezmeden önce dirsekleriyle kendini tutmayı başardı.

"Lanet olsun," diye nefes verdim, zar zor hareket edebiliyordum. Daha önce de sevişmişim, ama hiçbirisi böyle olmamıştı. Geçen seferkinden daha iyi olabileceğini düşünmemişim, ama yanılmışım.

Aleksandr başını çevirip yanağıma nazikçe öptü. Tatlı ve şefkatliydi. Onun böyle olacağını hiç düşünmemişim. Boynumdaki kemeri çözdü, bana bakarak. Parmakları boğazımda hafifçe dans etti, yumuşak, rahatlatıcı bir masaj yaptı. "İyi misin? Canını yaktım mı?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye homurdandım, jöle gibi hissetmeme rağmen kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti. Kesinlikle. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun, koca adam."

Boğuk kahkahası beni gülümsetti. "Boynuna kemeri taktığımda 'Asshole' diyeceksin sanmıştım," dedi, benim güvenli kelimemi kastederek.

"Ha. Sana söyledim, güvenli kelimeye ihtiyacım yok. Klitorisimi yalarken beni bıçaklasan bile onu söylemem."

Kaşlarını kaldırdı.

"Tabii, 'bıçakla' derken bıçakla demek istemiyorum. Ama bilirsin, burada orada küçük bir kesik olmasını istemezdim," diye göz kırptım.

"Bunu unutmayaacağım," dedi sırtarak, sesinde karanlık bir ton vardı. Yerine getirileceğine dair bir vaatle dolu bir ton.

Oooo, ne güzel.

Diğer yatak arkadaşlarımdan hiçbirisi kan oyunlarına meraklı değildi. Ve haklıydılar. Bu oldukça sıra dışı bir fetiş. Aleksandr ile keşfetmek için sabırsızlandığım bir fetiş.

Eğer zamanım olursa.

Bu düşünceyle, iyi ruh halim anında düştü. Seks, Aleksandr'ın biriyle evleneceği gerçeğinden uzaklaşmamı, unutmamı sağlamak için harikalar yaratmıştı. Ama bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Kapı aniden açıldı. "Hey millet, bunları denemelisiniz, çok lezzetliler... Oh, ne oluyor lan?!" Dayton elindeki yiyecekleri düşürdü ve gözlerini kapattı, yüzü tiksinti ile buruştu.

Aleksandr benden atladı ve ben masadan inerken vücudunu bana kalkan olarak kullanarak hızla pantolonumu giydim.

"Cidden mi? *Cidden mi?! Halka açık bir yerdeyiz ve sizler muhtemelen insanların yemek yediği bir masada iğrenç şeyler yapmaya karar verdiniz mi?! Hayvanlar!" Dayton, hala gözlerini kapatarak çılgın attı.*

Aleksandr penisini kaldırdı, masadan kemerini aldı ve beline geri taktı. Bana baştan çıkarıcı bir göz kırptı, "Bunu her taktığımda bu anı düşüneceğim" diyen bir göz kırpmasıydı ve ben havayı ısırdım, keşke onun cildi olsaydı diye düşündüm.

"Siktir, sanırım kusacağım." Dayton, bir eliyle ağzını kapatırken, diğer eliyle gözlerini kapatarak sızlandı.

"Sakin ol evlat, bu sadece seks. İki yetişkinin rızasıyla yapılan, tamamen sağlıklı ve normal bir bedensel aktivite. Panik yapmayı bırak." Yüzündeki ifadeye gülerek baktım.

"Senin için söylemesi kolay. *Onun* çıplak kıcını yakından ve engelsiz bir şekilde görmedin ki
çıplak kıcını yakından, engelsiz bir şekilde görmedin."

"Hayır, görmedim. Ama görmek istiyorum," dedim Aleksandr'a.

Dayton öğürdü. "Evet. Kesinlikle kusacağım. Tanrım, gözümün önünden gitmiyor. Gözlerimi oyup çıkarmak istiyorum."

"Bu kolayca ayarlanabilir," dedi Aleksandr düz bir sesle ve Dayton bir adım geri attı, sonunda ellerini gözlerinden çekip havada salladı. "Hayır, hayır, hayır, lanet olsun, şaka yapıyordum. Yapma bunu. Üstesinden gelirim. Sadece gözlerimi sabunla yıkamam lazım. Ya da çamaşır suyu. Evet, çamaşır suyu işe yarar." Dayton titredi, sanki travmatik bir deneyim yaşamış gibi kollarını kendine doladı.

"Sen bakiresin, değil mi?" diye sordum, eğlenerek gülerek.

"Sen bakiresin, değil mi?" diye sordum, eğlenerek kıkırdarak. "Ne?! Hayır!" Dayton, kırgın bir şekilde kekeleydi. "Yüzlerce kızla yattım kızla yattım. *Yüzlerce*."

Tabii, eminim. Artık üzerindeki garip his kaybolmuş ve yanakları kızarmışken, daha önce kimseyle yakınlaşmadığı belliydi. Rahatsız bir şekilde kıpırdanıp gözlerini kaçırdı, Aleksandr ve benden başka her şeye bakıyordu.

Aniden çocuk için üzüldüm ve bir nefes verdim. "Oraya girip bunu gördüğün için üzgünüm. İnan bana, bu planlı bir şey değildi. Değil mi Aleksandr?"

O iri yarı adam sadece omuz silkti, etrafında umursamaz bir hava vardı. İçeri girilmesini umursamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle düşünmüyordum. Tek umursadığım şey, bunu görmek zorunda kalan çocuğun olmasıydı. O gelmeden önce işimizi bitirebildiğimiz için mutluydum. Aleksandr'ın telefonu çaldı. Cebinden telefonu çıkardı, bir göz attı,

geri koydu ve başka bir tane çıkardı.

Kaç tane telefonu vardı bu adamın? Ve ne işe yarıyorlardı? Cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Doug burada."

Ağzım açık kaldı. Aksanı kaybolmuştu, sesi hoş ve sıcak bir tona bürünmüştü. Dayton'a baktım ve "*Doug mu?*" diye fısıldadım.

Dayton, "bilmek istemezsin" anlamında başını salladı. Ama ben bilmek istiyordum.

"Şu anda mı? Tamam, beni çok dikkatli dinle Matt. Onu mümkün olduğunca orada tut, anladın mı? Yola çıktım. Gitmesine izin verme. Onu oyalamak için ne gerekiyorsa yap." Aleksandr aniden telefonu kapattı ve gözleri bana kaydı. Birkaç dakika önce beni beceren Aleksandr gitmişti. Şimdi bana bakan, yüzünde sessiz, ölümcül bir ifade olan kişi farklı biriydi. Daha karanlık, daha vahşi biriydi.

"Gitmeliyiz. Hemen."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Rayna ayrılmadan önce Crave Café'ye ulaşmak için otoyolda hızla ilerlerken ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. Drea yolcu koltuğunda oturmuş, şu anda anlamaya vaktim olmayan tuhaf bakışlar atıyordu, Dayton ise arka koltukta oturuyordu.

İlk telefonu aldığımda içimde büyük bir heyecan patlamıştı. Rayna ve Dominik'i bulmak en önemli önceliklerimizden biriydi, ama ne kadar aradığımızı da bulamadık, nerede saklandıklarını bilmiyorduk. Nik'in yüz tanıma yazılımı ara sıra sonuç veriyordu, ama biz oraya vardığımızda Rayna çoktan gitmiş oluyordu.

Hiçbir yerde uzun süre kalmaz, biz onu yakalamadan önce mutlaka oradan ayrılırdı. Dominik ise hiç görülmemişti, bu da garipti. Hâlâ Vegas'ta olsaydı, bir yerlerdeki kameralar onu yakalamış olmalıydı, ama hiçbir şey yoktu. Onun varlığına dair en ufak bir iz bile yoktu.

Bu da ya *çok* dikkat çekmeden saklanıyor ya da gitmiş olduğu anlamına geliyordu. Vegas'tan ayrılmışsa, onu bulmak on kat daha zor olacaktı.

Rayna'yı nihayet yakalama fırsatı kaçırılmayacak kadar önemliydi ve bu da Drea'yı yanımda götürmekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu.

Onu eve geri götürmeyi çok isterdim, ama bunun için zamanım yoktu. Geri dönme fırsatı bulamadan Rayna'nın gitme riskini göze alamazdım.

Bu yüzden, Bratva için önemli bir göreve giderken o da ön koltukta oturuyordu. Ailem için.

Babam bunu öğrenirse, beni o kadar hızlı ringe çıkarır ki boynum kırılır.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Direksiyonu daha fazla sıkarsan, elinde patlayacak," dedi Drea, çok fazla şey gören o güzel kehribar rengi gözleriyle bana bakarak.

Onun altında sıkışmış olduğunu, amının benim sikimi o kadar sıkı sıkıya hatırlayınca kanım kaynadı.

O mükemmeldi. Vahşi. Özgür. Benimkiyle eşleşen bir cinsel iştahı vardı ve bu çok zor bulunan bir şeydi.

Bir keresinde Mila'ya kemeri denemiştım ama o hemen güvenlik kelimesini söylemişti. Tabii ki anlıyordum. Birinin sana bunu yapmasına izin vermek için çok büyük bir güven gerekiyordu. Başka birinin yanında kendini bu kadar savunmasız bırakmak için.

Drea'nın da aynısını yapmasını beklediğimi itiraf etmeliyim ve yapmadığında çok şaşırdım. Bu kadın korkusuzdu.

Onunla birlikteyken birçok kuralımı çiğnemiştım. Artık umursamaya bile başlayamıyordum. Ne tür bir doğum kontrol yöntemi kullanırsa kullansın, hiçbir kadına korunmadan sevişmeme izin vermemiştim. Ama Drea'nın tek bir kelimesiyle, ona girmek için sabırsızlanıyordum.

Bu bir dürtü gibiydi. Onun nasıl hissettiğini bilmem *gerekiyordu*. Aramızda hiçbir şey olmadan, amının etrafında dalgalandığını hissetmek istedim.

Bu... *cennetten bir parça* gibiydi. O tatlı inlemeleri. Bana karşı hareket edişi, sanki doyamıyormuş gibi bana sürtünüşü. Adımı söyleşi, o ateşli İspanyol aksanıyla 'R' harfini yuvarlayarak... *Lanet olsun*.

Sadece bunları düşünmek bile beni o kadar sertleştirdi ki, kendimi yeniden ayarlamak zorunda kaldım.

Nasıl başka bir kadınla evlenip onu unutabilirdim? Onu bir daha hiç görmemek? Bu düşünce bile beni birini öldürecek kadar öfkелendirdi.

Hayatımda ilk kez, Bratva'nın yükümlülüklerinden bıkmıştım. Bu beni kaşlarımı çatmaya itti.

Hayatımı seviyordum. Zor, acımasız ve kanlı olsa da, onu seviyordum. Hiçbir zaman toparlanıp gitme isteği duymamıştım. Zaten bunu asla yapmazdım. Ailemi asla terk etmezdim.

Yine de, bu düşüncenin aklıma gelmesi bile endişe vericiydi.

"Ee?" diye sordu Drea. "Ne oluyor? Neden Mario Kart yarışındaymış gibi buradaki etrafta dolaşıyorsun ve yüzünde o ekşi ifade var?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yüzümde ekşi bir ifade yok."

"Uh, biraz öyle," dedi Dayton arka koltuktan. Onu dikiz aynasından sertçe baktım.

Ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. "Ne? Öyle! Bu senin 'birini öldürecekmişim gibi' yüzün. Biliyorum. Daha önce de gördüm."

Homurdandım ve dikkatimi tekrar yola verdim.

"Hadi ama, koca adam, bana ne olduğunu anlat. Az önce telefonda kim vardı? Seni tüm o gerginlikten kurtarmak için bu kadar uğraştıktan sonra neden bu kadar gerginsin?"

Dayton öğürdü. "Lütfen, Tanrım. Hatırlatma bana."

"Onu boş ver," dedi Drea, ona kaşlarını çatarak. "Hadi."

Çelişkiliydim. Bir yandan ona her şeyi anlatmak istiyordum. Ona içimi açmak ve son zamanlarda yaşadığım tüm kötü şeyleri, yaşadığım tüm stresi paylaşmak istiyordum. Ama diğer yandan, bunu yapamayacağımı biliyordum. Bu aile meselesiydi. *Bratva* meselesiydi. Teknik olarak hala düşman olan biriyle özel detayları paylaşamazdım.

Bu yüzden ona temel bilgileri verdim. Rayna'nın bizi ihanet eden ve Illayana'yı Nero'ya teslim eden biri olduğunu söyledim.

Kendi halkı tarafından da aynı şekilde ihanete uğradığını düşünürsek, anladı ve daha fazla derinlemesine girmedi.

"Umarım onu öldürürsün," dedi sert bir şekilde, gözleri sertleşmişti.

"İlk başta değil. Ama ölecek. Eninde sonunda." Arabayı geçen seferki gibi Crave Café'nin arkasındaki aynı sokağa park ettim.

Temizlikçiler, benim yarattığım karmaşayı temizlemek için olağanüstü bir iş çıkarmışlardı. Burada birinin öldüğünü bile anlayamazdınız. Peroxide'den geriye kalan tek kanıt, betonda onun kanının bıraktığı koyu lekeydi ve o da kan olduğunu anlamak zordu.

"Güzel." Yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi. "İzleyebilir miyim?"

Dudaklarım şeytani bir sırıtışa büründü. Elbette kadın izlemek isteyecekti. İntikamcı küçük şey. Bunu çok istesem de, buna izin veremezdim. Rayna'yı yakalayabilirsem, sorgu sırasında babam da orada olacaktı.

Drea'nın orada olmasını haklı gösterecek bir neden yoktu. En azından şu anda aklıma gelen bir neden yoktu.

Cevap vermek yerine, öne eğildim ve dilimi alt dudağına sürdüm. *Siktir*. Hiç bu kadar yumuşak dudaklar hissetmemiştim. Dolgun, tombul ve dünyadaki en sikilesi ağza bağlı.

Drea'nın nefesi hafifçe kesildi, gözleri arzu ile parladı.

"Burada kal," diye mırıldandım dudaklarının üzerinde, sonra kapıyı açıp arabadan indim.

"Bekle, ne?" diye bağırdı Drea, yana eğilerek bana bakmak için. "Ben gelemiyor muyum?"

"Üzgünüm, *malyshka*," dedim, Beretta'mı çıkarıp şarjörü ve namluyu kontrol ettikten sonra arkama sakladım. "Burada kalman gerekiyor. İlk fırsatta sokağa kaçacağından endişelenirsem, yapmam gereken işe konsantre olamam."

Öfkeyle ağzı açık kaldı. "Ciddi misin? Eğer bunu yapmak isteseydim, Rage Room'da yapardım. Ayrıca, kaçmayacağıma dair sana söz verdim."

"Sana inanıyorum. Bir dereceye kadar." Kapıyı çarptım ve anahtarlığı havaya kaldırarak onun görebilmesini sağladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kapı koluna uzandı ama açma şansı bulamadan kilitledim. "Aleksandr! Beni burada bırakmaya cüret etme! *¡Hijo de puta!*" *Seni orospu çocuğu!* diye bağırdı. Sesini, içeride boğulmamaları için bıraktığım penceredeki küçük aralıktan dışarıya taşıdı.

"Hemen döneceğim," diye bağırdım, arabanın kaputunu dolaşıp sokağın girişine doğru ilerlerken.

"Bacaklarımdan senin menin akarken beni arabana kilitleyip burada bırakacak mısın?!"

Döndüm, içimden bir eğlence dalgası geçti. Ön camdan içeri baktım, Drea bana öfkeyle bakıyordu ve Dayton, Drea'nın sözlerinden utançla kızarmıştı.

"Uslu bir kız ol, Drea. Seni cezalandırmak istemem," diye alay ettim.

Bu yalancı bir sözdü. Onu cezalandırma düşüncesi bile beni taş gibi sertleştiriyordu.

Drea'nın bana attığı bakış, onu arabada kilitli bıraktığım için hayatımı cehenneme çevireceğini söylüyordu.

Hadi bakalım, malyshka. Oynamayı severdim.

Crave Café'nin penceresinden Rayna'yı izledim, kahvesini yudumlarken erkek arkadaşının söylediği bir şeye gülüyordu.

Arka köşedeki bir masada oturmuş, kırmızı çiçekli yazlık bir elbise giymiş, kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Birkaç masa ötede, koyu renk giysiler giymiş, yüzleri sert ve ifadesiz iki adam oturuyordu. Biri Rayna'yı gözetlerken, diğeri sürekli odayı tarayarak tehlike var mı diye bakıyordu.

Bratva'da aktif bir rol oynamamasına rağmen, Rayna'nın hala bir koruma ekibi vardı. O da bizim gibi dövüşmeyi biliyordu. Sergei Volkov'un zayıf torunları olduğu bilinemezdi sonuçta. Ama o, bizim kadar antrenmanlarına özen göstermiyordu.

Kuzenim, babam ona bir şans verseydi ne kadar iyi bir Enforcer olabileceğini söyleyip dururdu, ama gerçek şu ki, o bu iş için uygun değildi. Bratva'dan çok Tik Tok'ta viral olmakla ilgileniyordu.

Tüm hayatı sosyal medya etrafında dönüyordu, bir sonraki en büyük trendin ne olduğunu bulmak ve mümkün olduğunca çabuk ona atlamakla meşguldü.

Babam bir kez ona bir şans vermeye karar vermişti. Onu, 18th Street Gang ile acımasız bir bölge savaşının ortasında olan The Latin Kings ile bir mal teslimatına götürmesine izin verdi. Onları ortadan kaldırmak için yeterli silaha ihtiyaçları vardı. Makineli tüfekler, saldırı tüfekleri, av tüfekleri, tabancalar... Her şey.

Anlaşma yapıldı. Tek yapmamız gereken malları götürmek, paralarını saymak ve ayrılmaktı. Neredeyse hiçbir şeyin ters gitme ihtimali olmayan, çok basit bir işti.

Tabii ki, Rayna telefonunu çıkarıp hepimizin, paranın ve silahların açıkça görüldüğü bir grup selfiesi çekmeye karar verene kadar öyleydi. Telefonu havaya kaldırmış, sanki önemli bir işin ortasında değil de, kızlar gecesi için bara çıkmış kız arkadaşlarıymışız gibi aptalca ördek dudakları yaparak poz vermişti.

Onun aptallığı bize sadece o anlamayı değil, Latin Kings'i de müşteri olarak kaybetmemize mal oldu. Ondan sonra bizimle hiçbir şey yapmak istemediler. Onları suçlayamazdım.

Babam ona güvenmiyordu, ama aileden olduğu için ona bir şans verdi ve o da bu aptalca hareketiyle bu şansı yüzüne vurdu.

O andan itibaren, Bratva'nın işleriyle hiçbir şekilde ilgilenmesine izin verilmedi.

Matt'i tezgâhta gördüm, yüzünde geçen sefer gördüğüm aynı sıkılmış ifade vardı, bir müşteriye bir müşteriye hizmet ediyordu. İçeri giremezdim. Rayna veya korumaları beni gördükleri anda ortalık cehenneme dönerdi.

LVPD'deki bağlantılarımız izlerimizi örtbas etmemizi kolaylaştırıyordu, ama kanlı bir kafede çıkan çatışmayı örtbas etmek onlar için bile zor olurdu.

Rayna'yı dışarı çıkarmam gerekiyordu. Tercihen korumaları olmadan.

Matt, önündeki müşterinin ne istediğine karar vermesini beklerken gözlerini üzerimde gezdirdi. Gözleri tekrar bana döndü, kaşları çatılmıştı.

İki parmağımla dışarı çıkması için işaret ettim.

Etrafına hızlıca bir bakış attıktan sonra bana dönerek göğsünü işaret etti ve sanki "Ben mi?" der gibi sorgulayan bir bakış attı.

Evet, sen, aptal. Başımı sallayarak onu tekrar çağırdım.

Müşterisini başka bir iş arkadaşına devredip dışarı çıktı, kapı açılıp kapanırken kapının üzerindeki zil çaldı. "Çabuk geldin." Ellerini belindeki önlüğe sildi ve kafeye doğru baktı. "Orada, köşede. O, değil mi?"

"Evet." Rayna dışarıya bakarsa diye onu pencereden uzaklaştırdım. Ona söz verdiğim 100 dolarlık banknotları kaldırdım, o almaya uzandığında geri çektim. "Biraz daha para kazanmak ister misin?" Boston aksanımı takınarak "Doug" kişiliğime büründüğümünden emin oldum.

Gözleri kısıldı. "Ne kadar para verirsen ver, senin sikini yalamayacağım dostum."

"Ne? Hayır. Tek istediğim onu dışarıya çekmen."

"Dışarıya mı? Bunu nasıl yapacağım?"

"Onunla konuşmak isteyen biri olduğunu söyle. Onu yaşlı bir adam olarak tarif et. Koyu saçlı. Mavi gözlü. Rus aksanlı."

Kaşlarını çattı. "Kim o?"

"Kim olduğu önemli değil. Sadece onunla dışarıda konuşmak istediğini söyle. Yalnız başına. Yalnız başına kısmını vurgula, tamam mı? Kafenin arkasındaki sokağa çıkan bir arka kapı var mı?"

"Evet."

"Onu oraya çıkar. Ben sokakta bekleyeceğim. Dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kapat ve kilitle. Gerisini ben hallederim."

Gergin bir şekilde içeriye baktı. "Bilmiyorum dostum. Bana bu iş biraz fazla G.I. Joe gibi geliyor."

Tereddüt ediyordu. Onu ikna etmem gerekiyordu.

Acil durumlar için yanımda tuttuğum fazladan 5.000 doları çıkardım ve diğer yüzlük banknot rulosunun yanına tuttum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"5.000 dolar, ve eğer sen..."

"Onu dışarı çıkar. Duydum, duydum." Parayı elimden kaptı ve cebine attı. Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Adamı tekrar tarif et."

Dominik'in tarifini tekrar gözden geçirdim, Rayna'ya aktardığında onun babası olduğunu tanıyabilmesi umuduyla olabildiğince ayrıntılı anlatmaya çalıştım.

"Bana bırak." İçeriye doğru yürüdü, vücudundaki tüm gerginlik kaybolmuş, yerine çelik gibi bir kararlılık gelmişti.

Rayna'ya ve onunla birlikte olan adama son bir kez baktım. Kimdi bu adam? Sade giysiler giymişti ve omuzlarına kadar uzanan uzun, dağınık saçları vardı. Yüzü sert, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Rayna buraya her geldiğinde bu adamla mı buluşuyordu?

Çocuğun işi halledebileceğinden emin olarak sokağa geri döndüm. İlk başta gergin görünüyordu, ama o kadar parayı kazanma ihtimali kararlılığını güçlendirmiş gibiydi, ki bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Drea beni sokağa geri dönerken gördüğünde canlandı, tüm vücudu canlandı. Dudaklarını pencerenin boşluğuna bastırdı, şüphesiz tavırlarla dolu bir şeyler söylemeye hazırdı, ama yüzümü görünce durdu.

Ne gördüğünü bilmiyordum, ama onu duraklatmaya yetecek kadar önemli bir şeydi. "Şu anda tam bir yırtıcı gibi görünüyorsun," dedi ben "O yolda mı? Sonunda izleyebilecek miyim? Hadi, beni de dışarı çıkar da ben de eğlenebileyim. Sana yardım edebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kafamı salladım ve sesindeki mızmız tonuna hafifçe güldüm. Yardımcı olabileceğinden hiç şüphem yoktu. Neredeyse yırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu, ayakları hafif ve hareketleri sıvı gibi akıcıydı. Küçük boyu onu hızlı ve ölümcül yapıyordu. Çok değerli bir destek olacaktı. Ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu. Bratva için. Illayana için.

"Üzgünüm, *malyshka*. Bu, tek başıma yapmam gereken bir şey."

O, açıkça sinirlenmiş bir şekilde homurdandı, ama daha fazla tartışmadı.

Önümde birkaç kapı vardı, her biri caddenin önündeki dükkanlardan birine açılıyordu. Hangisinin Crave Café'ye ait olduğundan emin değildim, bu yüzden beklerken hepsini yakından izledim.

Yanlış gidebilecek birkaç şey vardı. Matt, Rayna'yı dışarı çıkarmaya çalışırken başarısız olabilirdi. Rayna şüphelenip kaçabilirdi. Birisi sokağa gelip onu kaçırdığımı görebilirdi.

Bunların hiçbirinin olmaması için dua etmem gerekiyordu. Tek bir şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu. Sadece bir tane. Bu çok büyük bir istek değildi, değil mi?

Birkaç dakika geçti ve solumdaki kapı açıldı, Rayna dışarı çıktı. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, korku ve şoktan tüm vücudu kaskatı kesildi. Topuklarını döndürdü ve kapıya atladı, aynı anda Matt kapıyı çarparak kapattı ve arkasında kilitledi.

Küfürler savurarak, kapıyı defalarca yumruklarken, birinin kapıyı açmasını talep ederek, çaresizlik içinde kapı kolunu çekip durdu. Kimse açmayınca, kaybını azaltmaya karar verdi ve çıkışa doğru koşmaya başladı.

Ben sağa doğru büyük bir adım attım ve yolunu kestim.

Panik içinde gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde durdu. "A-Aleksandr." Ellerini önündeki yere koydu, avuç içleri bana dönük bir şekilde bir adım geri attı.

Karanlık bir gülümsemeyle, "Merhaba, Rayna," dedim.

"Bak, Illayana sana ne söyledi bilmiyorum..."

"Kız kardeşimin adını son kez söyledin," dedim, ona yaklaşarak. Bir adım daha geri çekildi, gergin bir şekilde yutkundu. "Kuzen..."

"Aile kartını oynamaya çalışma. Bunun için çok geç." O benden uzaklaşmaya çalışırken, her adımını takip ederek onun hareketlerine uyum sağladım. "Gerçekten paçayı kurtarabileceğini mi sandın?"

"Ben... Ben hiçbir şeyden *kurtulmaya* çalışmıyorum, Aleksandr. Gerçekten. Ben..."

"Ben kapatmadan önce ağzını kapat. Artık yalan yok, Rayna."

Dudaklarını sıkıca kapattı, yüzünde nefret dolu bir alaycı gülümseme belirdi. "Seninle gelmeyeceğim. Önce beni öldürmen gerekecek."

"Gerçekten olacaklar üzerinde söz hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?" Onu köşeye sıkıştırdım, kaçacak yeri kalmadı. Sırtı kirli, pis tuğla duvara yaslandı, gözleri kaçacak bir yer ararken sağa sola bakınıyordu.

Asla bulamayacağı bir çıkış.

"Aleksandr, bekle. Beni dinle... Hayır, dur, dur!" Onu saçından yakaladım ve mümkün olduğunca acı verici bir şekilde tutup arabaya sürükledim.

O da direndi, bacaklarını ve kollarını sallayarak bana saldırdı. Sonra yüksek sesle, "Yardım edin, kaçırılıyorum" diye bağırdı, bu ses birisi duyarsa dikkat çekecekti.

Bir bıçak çıkardım ve bıçağı dudaklarına dayadım, bıçak derisini kesti. "Bir daha ses çıkarırsan, lanet dilini keserim."

O inledi, çığlığı boğazında söndü. "A-Aleksandr, kuzenim, lütfen. Yapma bunu," diye yalvardı, ben onu saçından tutup arabanın bagajına kadar sürüklerken.

Bagajı açtım ve onu içeri ittim, yanağıma bir dirsek darbesi yedim ve inledim. Yüzüne yumruk attım, yumruklarımın altında burnunun kırıldığını duydum ve bayıldı, vücudu yere yığıldı.

En başından bunu yapmalıydım.

Yanağıma ovuşturdum, yüzümde hissettiğim keskin acı beni biraz rahatsız etmişti. Ama dürüst olmak gerekirse, hiç direnmeseydi daha çok sinirlenirdim.

Bir Volkov asla kolayca pes etmemelidir.

Nefesimi verdim, omuzlarımdan küçük bir yük kalkmış gibi hissettim. Rayna artık arabamın bagajında güvenli bir şekilde kilitliydi, bu da bizi Dominik'e bir adım daha yaklaştırdı. Illayana'yı Nero'ya teslim etmelerinin amacının ne olduğunu tam olarak öğrenmeye. Bu lanet olası karmaşanın köküne inmeye.

Haftalar geçmesine rağmen, bizi neden ihanet ettiklerini, ne istediklerini hâlâ bilmiyorduk. Illayana'yı Nero'nun eline bırakıp kaçmışlardı. Bir nedeni, bizim göremediğimiz bir planları olmalıydı.

Bu beni tedirgin ediyordu. Dominik, Sergei gibi kurnaz bir piçti. Her ne planı varsa, bizim için iyi sonuçlanmayacağından emindim.

Eve gidip sonunda ihtiyacımız olan cevapları almak için sabırsızlanarak sürücü kapısına doğru bir adım attım, tam o sırada Crave Café'nin arka kapısı aniden açıldı ve Rayna'nın korumalarından biri dışarı çıktı.

Kısa bir saniye tereddüt ettik, ikimiz de birbirimize bakakaldık. Koruma silahını çekti ve ben eğilip arabanın arkasına saklandım. Bir dizi mermi arabanın yan tarafına isabet etti, metalin metale çarpma sesi sokakta yankılandı.

Ayaklarımla yavaşça ilerleyerek eğildim ve silahımı çıkardım.

Arabanın içinden kız gibi çığlıklar yükseldi, kurşunlar yağmur gibi yağıyordu. Kaşlarımı çattım. Drea'yı tehlike karşısında çığlık atan bir tip olarak hiç tanımamıştım.

Arabanın kaputunun üzerinden göz attım ve gardiyanın silahını yeniden doldurduğunu gördüm. Ön camdan Drea'nın çılgınca dışarı çıkmaya çalıştığını, dirseğini tekrar tekrar cama vurarak camı kırmaya çalıştığını görebiliyordum. Arka koltukta Dayton çığlık atıyordu.

Gözlerimi devirdim. *Onun olduğunu bilmeliydim.*

Araba, kurşun geçirmez camları ve patlamayan lastikleri olan zırhlı bir araçtı. Ateş altında olsa bile, onlar için en güvenli yer aslında arabanın içi idi.

Nişan aldım ve ateş ettim. Güvenlik görevlisi yana atladı ve kafasına isabet edecek kurşunu kıl payı kaçırdı. Yerde yuvarlandı ve arabanın yan tarafına çarptı. Ona saldırdım ve uçan diz vuruşuyla göğsüne vurdum.

Muhafız, dizimi göğsüne derinlemesine batırıp onu benimle araba arasına sıkıştırdığımda acı içinde inleyerek bağırdı. Silahımı boğazına dayadım ve ateş ettim. Kan yüzüme, boynuma ve cildime sıçradı, her yeri kırmızıya boyadı.

"Aleksandr! Arkanda!"

Sağ tarafa atladım ve bir saniye önce başımın olduğu yerde arabanın kapısına çarpan botlu ayağı zar zor kaçırdım. Yuvarlandım ve ayağa fırladım,

Rayna'nın diğer koruması tekrar bana saldırdığında bir darbeyi daha engelledim. Gençti. *Gerçekten* gençti. Eğitimini yeni bitirmiş bir çocuk gibiydi. Boyu uzundu, yaşına göre iyi yapılıydı, koyu kahverengi saçları ve soluk teni vardı. Süslü bir kung-fu tekmesi ile elimden silahı düşürdü, bacaklarını sallayıp havada zıpladı.

Bu herif kimdi? Jacky Chan mı?

O, karmaşık yumruklar ve tekmelerle etrafta zıplarken, ben sadece ona bakıp kaşlarımı gittikçe daha da çatarken, o sadece havayı vuruyordu. Sanki o çılgın hareketleri ve sürekli tekrar ettiği "hiyah" çığlıklarıyla beni korkutmaya çalışıyordu.

Son bir dönüş yaptı, ayakları yere sağlam basarken, kolları dövüş pozisyonunda yukarıda, gözleri bana kilitli.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bitti mi?"

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı, kibirinden adeta kokuyordu. "Evet."

"İyi." Hızlıca sağ yumruğumu salladım, parmak eklemlerim çenesine çarptı.

Başı yana doğru savruldu, gözleri geriye doğru yuvarlandı ve vücudu hafifçe sallandı. Yere düştü ve yere çarptı.

Zamanım olsaydı, çocuğu uyandırır ve ona doğru dövüş kuralları hakkında, yeteneklerini göstermek için bir sürü gösterişli hareket yaparak zaman kaybetmemesi gerektiğini anlatırdım.

Sadece saldırırsın.

Dominik bu aptalı nereden buldu?

Arabayı açtım ve Drea, gözlerinde çılgın ve telaşlı bir bakışla dışarı fırladı. "Siktir, iyi misin?"

"İyiyim," dedim, o beni elleriyle yoklayarak yaralanma olup olmadığını kontrol ederken kaşlarımı çattım.

"Oh, iyi. Yaralanmadığın için sevindim."

Bu kadar umursadığını bilmiyordum, malyshka.

"Çünkü seni inciten kişi *ben* olmak istiyorum," diye tısladı ve yüzüme bir tokat attı.

Oh.

Yanağım yanıyordu, vurduğu gücün etkisiyle elinin izi cildimde yayılıyordu.

"Beni arabana kilitlediğin için, seni aptal. Şimdi acele et, bacaklarını tut. Hepsini arabaya bindirip buradan gitmeliyiz. Silah sesleri muhtemelen dikkat çekti." Drea eğildi, kollarını çocuk koruyucuların koltuk altlarına doladı ve onu kaldırdı.

Haklıydı. Rayna'nın çılgılığı dışında, silah sesleri de kesinlikle birinin 911'i aramasına neden olmuştu. Buradan çabucak çıkıp hasar kontrolü yapmamız gerekiyordu. Drea'nın hızlı düşünmesi beni etkiledi.

Çenemi çevirdim, tokatının acısı hala yüzümde zonkluyordu. Gözlerimi kısarak ona baktım ve adamın bacaklarını kaldırıp arabaya doğru sürükledim.

"Dayton! Lanet kapıyı aç!" diye bağırdı Drea, arabaya tekme atarak.

Dayton kapıyı açtı ve biz iki cesedi arabaya atarken geriye doğru çekildi. Kafasında delik olan güvenlik görevlisi yanına düştüğünde öğürdü.

"Tanrım, kusacağım," diye sızlandı.

"Sakın yapma," diye uyardım ve sürücü koltuğuna atladım.

Drea arabaya bindiğinde, arabayı çalıştırdım ve dar sokaktan hızla çıktım, yoğun trafiğe o kadar hızlı bir şekilde girdim ki birkaç kişi bana korna çaldı.

Nik'in numarasını gösterge panelindeki ekranda buldum ve ARAMA tuşuna bastım.

"Evet?" diye cevapladı.

"Crave Café'deki kameraları tekrar silmen gerekiyor."

Sinirli bir şekilde içini çekti. "Gerçekten, Zander. Lanet olası kameraların olmadığı bir yerde insanları öldüremez misin? Hayatımı çok daha kolaylaştırırsın. Temizlikçiler gerekli mi?"

"Vakit yok. Polis muhtemelen yoldadır. Radyoları dinle ve LVPD'deki bağlantılarımıza haber ver."

"Tamam. Ne olduğunu anlatacak mısın?" "O bende."

Nik bir an sessiz kaldı. "Onu mu? Rayna'yı mı?"

"Evet. Babama haber ver."

"Anlaşıldı." Nik telefonu kapattı.

Drea'ya baktım. Güneş ışığı ve güller gibi parlak bir gülümsemeye, sanki bir adamı öldürmüş ve iki kişiyi kaçırmış olmamız onun için tamamen normal bir şeymiş gibi.

Kartelin lideri olarak, öyle olduğunu tahmin ediyordum.

Birçok yönden Drea benim için mükemmeldi. Tıpkı benim gibi bu hayatı yaşıyor ve soluyordu. Ellerini kirletmekten korkmuyordu. Acı vermekten. Öldürmekten. Benim kadar acımasız ve vahşiydi.

Gerçek şu ki, ondan vazgeçmek istemiyordum. Ne şimdi, ne de asla.

Otuzuncu Bölüm

Eve döndüğümüzde, babam onun benimle olduğunu fark etmeden önce Drea'yı hızla odasına götürdüm. Odasına geri götürülmekten memnun değildi. Kilitlenmek için mükemmel bir oda olmasına rağmen, tekrar kilitlenmemesi için yalvardı. Ayaklarını sürükleyerek benimle pazarlık etmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca, saldırıya geçti, bana tekme atıp bağırdı.

Ancak, onun bilmediği bir şey vardı, ben bunu seviyordum. Bana karşı koymasını seviyordum. Sonunda, onu omzuma atıp odasına taşımak zorunda kaldım, o da yumruklarıyla sırtıma vuruyordu.

Tüm bu olay bana nostalji hissi verdi, onu ilk kez Nero'nun evinden aynı şekilde sürükleyerek aldığım zamanı hatırlattı.

Tanrım. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor şimdi.

Onu rehin tuttuğumu unutmak kolaydı. Çoğu zaman Drea bir mahkum gibi davranmıyordu. Olanlardan memnun görünüyordu, akışına bırakmış ve kardeşiyle buluşmayı bekliyordu (ki bunu yarın için ayarlamıştım).

Drea'nın onu aradığı öğleden sonra, Drea'yı bıraktıktan kısa bir süre sonra Juan'a mesaj attım ve buluşmanın nerede ve ne zaman gerçekleşeceğini söyledim. Tüm kozlar bende olduğu için, müzakere açısından onun elinde pek bir koz yoktu. Benim şartlarımı kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Öğlen saatlerinde şehir merkezinde sahip olduğumuz binalardan birinde buluşacaktık. İkimiz de birer adam getirebilecektik. *Birer tane*. Bundan fazlası saldırganlık olarak kabul edilecek ve kartel ile Bratva arasındaki anlaşma umudu ortadan kalkacaktı.

İdeal sonuç, aramızda ateşkesin sağlanması ve kartelin Outfit'e sağladığı desteğin derhal kesilmesi idi. Anlaşma sağlanırsa, Drea Juan'la birlikte ayrılacaktı.

Onun etrafımda olmasına, istediğim zaman onu görebilmeye o kadar alışmışım ki, onun ayrılacağı düşüncesi göğsümü öfke ve üzüntüyle sıkıştırıyordu.

Ama bu düşünceleri ve duyguları bir kenara bırakıp daha sonra ilgilenmem gerekiyordu. Dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Odaklanmam gerekiyordu. Sakin ve kontrolü elimde tutmalıydım.

Ve bunu yapabilmemin tek yolu, Drea'yı aklımdan tamamen çıkarmaktı.

"Uyandı mı?"

Babamın sesini duyunca döndüm ve odaya girmesini izledim.

"Henüz uyanmadı." Tavandan sarkan Rayna'ya baktım, kalın metal zincirler bileklerini sarıyor ve kollarını sıkıca çekiyordu. Çıplak ayakları beton zemine zar zor değiyordu, vücudu havada hafifçe sallanıyordu.

Duvara bir masa dayalıydı. Üzerinde çeşitli işkence aletleri diziliydi, hepsi kurumuş kanla kaplı ve paslanmıştı.

Bu aletlerin iki amacı vardı. Birincisi, gözdağı vermek. Korkutmak. Rayna onları gördüğü anda, içinde bulunduğu durumun ciddiyetini tam olarak anlayacaktı. İkincisi ise, onu konuşturmak için kullanmak.

En çok bunu bekliyordum.

Babam, gözlerinde öfkeyle Rayna'nın baygın bedeninin etrafında dolaştı.

"Onu getirirken sorun yaşadınız mı?"

"Halledemeyeceğim bir şey yoktu." Köşedeki iki adama başımı eğdim, birinin kafasında bir delik vardı, diğerinin ise bilekleri ve ayak bilekleri bağlıydı, başı öne eğilmişti.

Babam homurdandı. "İyi. Bir şey söyledi mi?" "Önemli bir şey yok. En azından şimdilik."

Başını sallayan babam masaya doğru yürüdü ve silahları nostaljik bir duyguyla inceledi, sanki hepsi ona güzel anıları hatırlatıyormuş gibi.

Muhtemelen öyleydi. Babam, neredeyse benim kadar insanlara işkence yapmaktan hoşlanıyordu.

"Kardeşin geldiğinde onu uyandırırım. Çocuk nasıl gidiyor?"

Duvardan ayrılıp nefesimi verdim. "Beklenebileceği kadar iyi. Birçok yönden Lukyan'a benziyor. Potansiyeli var ama yeteneklerini gerçekten ortaya çıkarmak için gerekli motivasyondan yoksun. Kusmuş olsa da Dirty Vultures'la iyi başa çıktı."

Babam güldü. "Çok yakında buna alışacaktır."

Evet, öyle olacağını tahmin ediyordum. The Dirty Vultures demişken...

"MC ile başka sorun var mı?" diye sordum, odada bir aşağı bir yukarı yürümek için kendimi zor tutarak. Başlamak için sabırsızlanıyordum. Rayna ile ne kadar çabuk halledersek, o kadar çabuk Drea'ya dönebilirdim.

Onunla geçirebileceğim zamanın sınırlı olduğunu düşünürsek, bunu sonuna kadar değerlendirmek istiyordum. İçimden büyük bir kısmı, buradan ayrıldığı anda her şeyin biteceğinden korkuyordu. Onu bir daha asla göremeyecektim.

Bana ilgi duyduğunu, birlikte geçirdiğimiz zamanın cinsel yönünden zevk aldığını biliyordum. Ama bunun ötesinde? Bundan o kadar emin değildim. Kafamın içinde bir ses, onun sadece hapis cezasını çekmek için benimle olduğunu, özgür kaldığında geri dönmeyeceğini söylüyordu.

Bu yüzden onu bırakmaya tereddüt ediyordum.

Ya Juan'la birlikte giderse ve onu bir daha hiç görmezsem?

Burada olmak istememesi umurumda değildi. Onu burada istiyordum ve bu onu burada tutmak için ihtiyacım olan tek motivasyondur.

"Hiçbiri," diye cevapladı babam, dudaklarını büzerek. "Senin... onlarla yaşadığın olaydan beri çok sessizler. *Fazla* sessizler."

Sesindeki tedirginliğe kaşlarımı çattım. "Şüpheleniyorsun."

"Çok. Bir şeyler planlıyorlar. Biliyorum. Hissediyorum. Sanki kötü bir şey olmak üzereymiş gibi hissediyorum."

"Endişeleniyorsan, neden önleyici bir saldırı yapmıyoruz? Harekete geçmeden hepsini ortadan kaldırıyoruz?"

Babam bunu düşündü. "Önce bununla ilgilenelim. Rayna ve Dominik'in işi halledildikten sonra onlarla ilgileniriz."

Ben başımı salladım. "Tamam o zaman."

Nik birkaç dakika sonra odaya koşarak girdi, biraz nefes nefeseydi, alnında ter damlaları parlıyordu. "Üzgünüm, olabildiğince çabuk geldim."

"Neredeydin?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Bana ters ters baktı. "Seni ilgilendirmez."

Tatiana'yla birlikteydi.

Yalnız olsaydık daha fazla ısrar ederdim, ama şimdi bunun sırası değildi.

İllayana taşındığından beri, Tatiana'nın eve ziyaretleri neredeyse hiç olmadı. Hala her gün aynı rotayı koşuyor ve bu rotası onu evimizin önünden geçiriyor, ama buradaki varlığı bununla sınırlı.

Nik onunla birlikteyse, onu bulmuş demektir ve bu beni meraklandırdı. Daha sonra bu konuyu onunla konuşacaktım.

"Hadi başlayalım," dedi babam, boynunu çatırdatarak. "Onu uyandır."

Nik, köşede duran, ışık ve bokla dolu kovayı aldı (bu oda başka bir odaya taşınmadan önce bu odanın eski sakini tarafından kullanılmıştı) ve Rayna'nın üzerine döktü.

Rayna, vücuduna dökülen sıvılar yüzünden öksürerek ve öğürerek uyandı. "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağırdı, kusmak üzereydi. Dudakları titriyordu, gözleri panik içinde odanın içinde dolaşıyordu. "Ne yapıyorsunuz?!" diye çığlık attı, çılgınca debelenerek. "Bırakın beni! Hemen bırakın beni!"

Babam, Nik ve ben sıkılmış ifadelerle onu izledik, yorulmasını bekledik, ki bu çok uzun sürmedi. O sakinleşince, babam bana baktı ve başını Rayna'ya doğru eğdi.

Nik kaşlarını çatı, bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu.

Ben de onun kadar şaşkındım, ama bunu belli etmedim. Hayatım boyunca pek çok sorgulama yapmıştım. Hepimiz yapmıştık. Ama babam odadayken, kontrolü her zaman ele alırdı. O, arkanıza yaslanıp çocuklarının tüm kirli işleri yapmasına izin veren türden biri değildi. O da bizim gibi ellerini kana bulamayı severdi.

Neden birdenbire kontrolü başkasına devrediyordu? Önce Los Zetas ile görüşme, şimdi de bu? Aklından ne geçiyordu?

Rayna'nın önüne geçtim. Nefes nefeseydi, kollarını kurtarmaya çalışırken inliyordu.

"Sana bir şans vereceğim, Rayna. Bana bilmek istediklerimi söylersen seni öldürmem."

Bana şüpheyle baktı. "Sana inanmıyorum." Onu bunun için suçlayamazdım.

Hareket ettim ve tüm işkence aletlerimizin bulunduğu masayı tutup Rayna'nın yanına ittim. Masayı tam onun önüne durdurdum ve parmaklarımla her birini incelerken ona hepsini incelemesi için bolca zaman verdim.

Pense, bıçaklar, baltalar, hançerler, palalar, şok kemerleri, çivili coplar, demir testereler. Liste sonsuzdu.

Yutkundu, yüzünde korku belirdi.

İstedığım aleti seçmek için acele etmedim. Benim de (herkesin olduğu gibi) favorilerim vardı. Örneğin çivili cop. Ama bugün daha yakın ve kişisel bir şey yapmak istedim, bu yüzden kavisli hançerlerden birini alıp havaya kaldırdım.

Bu çok iyi olurdu.

"Aleksandr, bekle..."

Masayı dolaşarak onun önüne geldim. Kafamı yana eğip onu yakından inceledim, ilk önce nereden keseceğimi düşünüyordum. Çok fazla seçenek vardı. Onun acı çekmesini, kanamasını istiyordum. Ama ölmesini istemiyordum. En azından henüz değil. İhtiyacımız olan cevapları alana kadar değil.

Rayna son derece kibirli biriydi, bu yüzden yüzünden başlamaya karar verdim.

Bıçağın ucunu alnının ortasından burnunun köprüsüne ve gözünün altına kadar derisinin üzerinde gezdirdim.

O kaskatı kesildi, nefes almaya bile korkarak hareketsiz kaldı.

"İllayana'yı neden Nero'ya teslim ettin? Neden bize ihanet ettin?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Bana gerçekten zarar verir misin?"

Bir kadına?

Kendi kuzenini?"

"Kadın olmanın seni kurtaracağını mı sanıyorsun? Benimle akraba olmanın sana zarar vermekten çekinmemen neden olacağını mı sanıyorsun?" Hayal kırıklığıyla başımı sallayarak tsk yaptım. "Seni daha iyi tanıdığımı sanıyordum, Rayna."

Kadınlara zarar vermek için özel bir çaba göstermezdim, ama gerekirse bunu yapmaktan da çekinmezdim. Bir kadın beni öldürmek için bıçakla üzerime gelirse, beni öldürmeden önce onu öldüreceğime emin olabilirsiniz.

Kadınlar erkekler kadar, hatta onlardan daha tehlikeliydi.

"Biliyorum, biliyorum. Ailenin senin için her şey olduğunu biliyorum ve ben de ailenin bir parçasıyım Aleksandr, öyleyim. Ben... ahhhh!"

Bıçağı yüzüne indirdim, gözünü kesmeye özen gösterdim. Kan yanaklarından akarken çılgılık attı ve geriye doğru savruldu.

"Sen aileden *değilsin*, Rayna. Aile senin yaptığın şeyi yapmaz. O tarafıma hitap etmeye çalışma, çünkü beni sadece kızdırırsın." Onu yakaladım ve diğer gözünün üzerine hançerin ucunu dayadım.

"Dur! Dur! Lütfen yapma," diye yalvardı, ağlayarak. Ağladıklarında çok hoşuma gidiyordu.

"Neden bize ihanet ettin?"

Cevap vermediğinde, saç çizgisinden başlayarak hançeri alnından gözüne doğru sürükledim, derisi yarıldı.

Çılgılık attı, çırpındı, kıvrıldı, acıdan kurtulmak için her şeyi denedi.

Bıçak kaşını keserken, "Çünkü babam öyle söyledi!" diye bağırды.

Onun görme yetisini tamamen yok etmekten sadece bir milim uzaklıkta durdum. Omzumun üzerinden babama baktım. Tüm dikkati Rayna'daydı, vücudu gerginlik ve öfkeyle kasılmıştı.

Rayna, sözlerini aceleyle söylemeye devam etti. "Bana onu teslim etmemi söyledi, tamam mı? Benim bununla hiçbir ilgim yok. Hepsi onun suçu. O ve onun aptal planı."

"Ne planı?"

"Ben nereden bileyim? Sence beni planlarına dahil ediyor mu?"

Bana hiçbir şey söylemiyor," diye tükürdü, acı içinde inleyerek. İçimde buna inanan küçük bir parça vardı.

Dominik çok özel bir insandı. Bu "plan" her neyse, kızı olmasına rağmen onu planın temel unsurlarına dahil ettiğini sanmıyordum. Rayna onun onayını o kadar çok istiyordu ki, sorgusuz sualsiz onun için her şeyi yapardı.

Yine de... *bir şeyler* biliyordu. Bundan emindim. Buna sezgi, içgüdü ya da sıradan bir önsezi deyin. Her neyse, bana, gösterdiği kadarından daha fazlasını bildiğini *haykırıyordu*.

"Sana *bir şey* söyledi, değil mi Rayna?" diye sordum, sesimi alçaltarak.

Gözlerini kaçırdı ve küçük hareketin verdiği acıdan dolayı tısladı.

Tıpkı düşündüğüm gibi.

Hayal kırıklığıyla başımı sallayarak iç geçirdim. "Açıkçası Rayna, senin daha akıllı olduğunu düşünürdüm."

Sözlerimin tonu yüzünde alaycı bir ifadeye neden oldu. Sesim, Dominik'in ona defalarca kullandığı türden bir azarlama tonuyla doluydu ve bu yüzden de o bundan nefret ediyordu.

"Bratva'ya aktif olarak dahil olmamış olabilirsin, ama aileye ihanet edenlerle nasıl başa çıktığımızı *biliyorsun*. Şimdi, sana karşı hoşgörölü davranmaya hazırım. Annemin mezarı üzerine yemin ederim, bana bildiklerini anlattırsan sana daha fazla zarar vermeyeceğim ve seni öldürmeyeceğim."

Bana şüpheyle baktı, bana inanıp inanamayacağını anlamaya çalışıyordu. Bana güvenip güvenemeyeceğini.

Sonunda, güvenebileceğine karar verdi. Annem söz konusu olduğunda, şakaya gelmediğimi biliyordu.

"Bak, fazla bir şey bilmiyorum, tamam mı? Yemin ederim. Sadece Nero ile bir tür anlaşma yaptığını biliyorum. Adam senin kız kardeşini istiyordu. Onu kullanarak Dimitri'yi Outfit ve La Cosa Nostra arasındaki kavgadan çekilmeye ikna etmek istiyordu. Babam ona yardım etmeyi teklif etti."

"Karşılığında ne?" Dominik'in karşılığında bir şey almadan böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyordum.

Gergin bir şekilde arkama baktı, şüphesiz babama bakıyordu, ki eminim babam öfkesini belli ediyordu.

Parmağımı yüzünden bir santim uzağa vurdum ve gözleri tekrar bana döndü. "Ona bakma. Bana bak. Dominik Nero'dan ne istiyordu?"

"Nero, Illayana'yı hallettikten sonra, onu babama teslim edecekti, böylece babam onu kullanarak Dimitri'yi Bratva'nın kontrolünü bırakmaya zorlayacaktı."

Nik alaycı bir şekilde güldü ve ilk kez sohbete katıldı. "Bu asla işe yaramazdı."

Rayna küçümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin? Ebeveynlerin çocuklarını ayırmaması gerekir, ama *hepsinin* favorisi vardır. Ben bilirim. Kardeşim babamın favorisiydi ve anne karnında öldü. Daha doğmamıştı bile. Bu, babamın onu daha çok sevmesini engelledi mi? Hayır. Eğer benim hayatımı, doğmamış oğlunun hayatıyla takas edebilseydi, yapardı. Illayana, Dimitri'nin en sevdiği çocuğu ve hepimiz bunun nedenini biliyoruz. Çünkü o, annenize en çok benzeyen çocuk. Onu sağ salim geri getirmek için ne gerekiyorsa yapardı."

Oda sessizliğe büründü.

O haklıydı. Dominik, Illayana'yı koz olarak kullanma planında başarılı olsaydı, bu işe yarardı. Babamın onun hayatını kurtarmak için yapmayacağı hiçbir şey yoktu, çünkü Rayna haklıydı. O en sevdiği *kızdı*.

Kardeşlerim ve ben, hepimiz bunu biliyorduk. Umursamıyorduk. Babam hepimizi seviyordu. Sadece Illayana'ya karşı özel bir zaafı vardı. Aslında hepimizin vardı. O ailenin en küçüğüydü. En küçükler, yaşları ne olursa olsun, her zaman şımartılır.

Aslında oldukça şaşırmıştım, hatta biraz da etkilenmişim. Onun bu kadar... şey... kurnaz bir şey bulabileceğini hiç düşünmemiştim. Akıllıca.

Omzumun üzerinden bakarak babamın gözlerine baktım. Her zerresinden öfke yayılıyordu, gözleri intikam arzusu ile yanıyordu. Acı vermek. Öldürmek.

Bu bakışı tanıyordum. Her gün aynada görüyordum.

Onun devralmasını bekliyordum, ama o sadece Rayna'ya tekrar başını eğdi, kendi sessizce bana bununla ilgilenmemi söyleme şekliyle.

Bunun ne olduğunu daha sonra öğrenecektim.

Rayna'ya döndüm. "Dominik şimdi ne planlıyor?" "Başka bir planı olduğunu da nereden çıkardın?"

"Bana saçmalama, Rayna. Dominik'in ne kadar inatçı olduğunu ikimiz de biliyoruz. La Cosa Nostra'nın çevresini sardığı New York'ta Illayana'ya ulaşmak, sınırlı kaynaklara sahip biri için neredeyse imkansızdır. Bu yüzden istediğini elde etmek için başka bir yol bulmuş olmalı. Nedir o yol?"

"Bilmiyorum," diye acı içinde inledi. Yüzündeki kesiklerden mi, yoksa bileklerine uygulanan baskıdan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

O acı çektiği sürece ben mutluydum.

"Yemin ederim, onun bir sonraki planını bilmiyorum.

Bilmiyorum." "Kafede ne yapıyordun?"

Kısa bir an tereddüt etti. "Bir arkadaşım ile buluşuyordum."

Bir arkadaş mı? Tabii. Saçmalık dedim.

"Üzgünüm, bana yalan söylersen ne olacağı konusunda sana daha açık olmalıydım." Masaya geri döndüm, kavisli hançeri bıraktım ve başka bir silah aldım.

"Ben..." sözleri, elimde tuttuğum şeyi görünce boğazında kaldı.

Pense.

"Bana söylediğin her yalan için bir dişini alacağım."

Ben ona doğru ilerlerken, o inleyerek benden uzaklaşmaya çalıştı. "A-Aleksandr..."

"Bir sonraki sözlerini *çok dikkatli* seç, Rayna," diye uyardım, sesim karanlık bir tonda.

"Tamam, tamam," diye nefes vererek dudaklarını yaladı. "Haftada bir kez oraya gidip biriyle buluşuyorum."

"Kim?"

"Bilmiyorum."

Yüzünü kavradım, penseyi ağzına soktum ve en öndeki dişlerinden birini, orta kesici dişini sıktım.

"Hayır, kim olduğunu gerçekten bilmiyorum!" diye mırıldandı penseyle ağzını kapatmış halde, gözlerinden yaşlar akıyordu. Penseyi çekip çıkardım, konuşması için ona fırsat verdim. "Babam bana orada bir adamla buluşmamı söyledi. Adını bilmiyorum. Kişisel hijyen konusunda korkunç olması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece kafede onunla buluşup, bana verdiği para çantasını alıp gidiyorum. Hepsi bu."

"Parayı ne yapıyorsun?"

"Kısa bir süre sonra konum bilgisini içeren bir mesaj alıyorum ve oraya bırakıyorum." "Telefonun nerede?" Onu kaçırdığımda yanında yoktu Biliyorum, kontrol ettim.

"Çantamda, kafede kaldı. Saldırıya uğrayacağımı tahmin etmemiştim," dedi kızgın bir şekilde.

Bu çok talihsiz.

"Parayı kim alıyor?"

"Bilmiyorum. Onlar oraya vardığında ben çoktan gitmiş olurum."

Lanet olsun. Dominik izlerini saklamak için fazlasıyla dikkatli davranıyordu. Şimdiye kadar verdiği tüm cevaplar samimi görünüyordu. Birinin bana yalan söyleyip söylemediğini anlamakta oldukça iyiyimdir ve içgüdülerim "yalan" diye bağırıyordu. Bu yüzden ona inanmaya meyilliydi.

Bu adam her kimse, Dominik'e bir şey için para ödüyordu. Soru şu ki, ne için? Dominik bizimle aynı bağlantılara sahipti. Silahlar mı? Ya da belki koruma?

Hâlâ içimde Rayna'nın bir şey sakladığını söyleyen rahatsız edici bir his vardı.

"Kim olduğunu bilmiyor olabilirsin, ama bir fikrin var, değil mi?"

Elimdeki penseye bakarak, kelimelerini dikkatlice seçti. "Bir keresinde motosikletin arkasına bindiğini gördüm. Üzerinde ceket yoktu, o yüzden o zaman bir şey düşünmedim. Ama bugün kafeye geldiğinde, onunla birlikte bir grup motosikletçi daha olduğunu gördüm."

"Hangi motosiklet kulübüne üyeydiler?"

"Yamalarını yeterince iyi göremedim."

Onun verdiği bilgi hem yararlı hem de yararsızdı. Dominik açıkça bir motosiklet kulübüne üyeydi. Ama sadece Vegas'ın bu köşesinde bile düzinelerce farklı motosiklet kulübü vardı. Hangisi olduğunu bulmak zaman alacaktı.

Ben bunun The Dirty Vultures olduğunu düşünmeye meyilliydi. Babam onlarla çalışmayı reddettiğinde Dominik'e kolayca başvurabilirlerdi.

Son soruya geçtim. Cevabını zaten bildiğimden oldukça emin olduğum bir soru. "Dominik nerede?"

Rayna alaycı bir şekilde güldü. "Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi. Illayana'nın düğününden beri onu görmedim. Benden bir şey yapmamı istediğinde beni arıyor. Her zaman farklı bir numaradan."

Ve iyi bir köpek gibi, her zaman sorgusuz sualsiz yapardı.

Babama baktım. Bana kısa bir baş salladıktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

"Tamam," dedim, penseyi bırakarak. "O zaman burada işimiz bitti."

"B-bitti mi?" diye kekeledi. "Bu ne anlama geliyor?" "Sence ne anlama geliyor?" diye sııttım.

"Seni piç!" diye bağırdı, çılgınca el kol hareketleri yaparak. "Bildığım her şeyi söylersem beni öldürmeyeceğine yemin etmiştin! Yemin etmiştin!"

"Evet, yemin ettim ve ben sözümün eriyim Rayna. Endişelenme, seni öldürmeyeceğim."

Büyük bir rahatlama ile nefes verdi, tüm vücudu sanki tüm enerjisi bir anda boşalmış gibi çöktü.

"Senin hayatını almaya hakkım yok."

Kafasını kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla indi.

Arkamda kapı açıldı, beton zemine çarpan yüksek topuklu ayakkabıların *tıklama* sesi odada yankılandı.

"Siktir," diye boğuk bir sesle bağırdı Rayna, gözleri korkuyla büyüdü. Bacaklarının arasına sıvı sıçradı, idrar kokusu burnuma ulaştı ve ben güldüm.

Evet, kardeşim insanlara böyle bir etki yapardı.

Döndüm, Illayana içeri girerken yüzümde bir gülümseme yayıldı.

Otuz Birinci Bölüm

Kız kardeşimi en son görmeyeli sadece birkaç hafta olmuştu, ama o kısa sürede bir şekilde çok değişmişti.

İllayana her zaman güçlüydü. Kendine güvenen. Saygı duyulması gereken bir güç. Kardeşlerim ve benim gibi acımasız ve merhametsiz olmak üzere yetiştirilmişti ve bu, yaptığı her şeyde kendini gösteriyordu. Kendini tutuş şekli.

New York'ta geçirdiği zaman onu bir şekilde daha da güçlü, daha da ölümcül hale getirmişti. Odaya giriş şekli bile, etrafındaki hava daha karanlık, korkutucu bir şeye dönüşmüştü.

Güçlüydü. Kararlıydı. Herkesin dikkatini ve saygısını çeken bir yürüyüşü vardı.

Tüm tavırları hafif ve kaygısızlıktan sert ve stoikliğe dönüşmüştü. Daha kararlıydı. Tanıdığım eğlenceli, enerjik, çılgın İllayana burada değildi. Onun yerini olgun, ciddi bir kadın almıştı.

"İyi görünüyor," dedi Nik, önümüzdeki kapalı kapıya bakarak. Rayna'nın içeriden gelen çığlıkları o kadar yüksekti ki koridora kadar yankılanıyordu. "Farklı, ama iyi. Mutlu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak homurdandım. İllayana, Rayna'ya işkence ederken odayı kendine istemişti. Nedenini bilmiyordum. Belki de eğlenirken seyirci istemiyordu.

Muhafızları Christian, Luca, Lorenzo ve Adrian, onun yanından ayrılmayı reddederek odanın içindeydiler. Kaçırılmasından sonra cesaretlenip her isteğine boyun eğmeyi bırakmışlardı (ki eminim bundan nefret etmiştir).

Nik ve ben umursamadık ve ona alan açmak için koridora çıktık. Kulağıma gelen acı dolu çığlıklara bakılırsa, Rayna'dan

Rayna'dan çok daha fazla eğleniyordu.

"O bir şekilde bir şekilde, biliyorsun sence sence? Daha cilalı.

"Evet," diye onayladım.

"Evet," diye onayladım. Bu değişimi ona Arturo'nun getirdiğini düşünmüyordum. İlayana başkalarının iradesine boyun eğecek türden biri değildi. Ve gördüğüm kadarıyla, Arturo onu olduğu gibi seviyor gibiydi.

Hayır. Bu değişim, La Cosa Nostra'nın Kraliçesi olarak aldığı yeni pozisyonun bir sonucuydu.

Onun gibi otoriter bir pozisyonda olan birinden belirli bir ciddiyet ve profesyonellik beklenirdi ve İlayana'nın bunu tam olarak benimsediği açıktı.

"Rayna'nın söylediklerine ne dersin?" diye sordu Nik.

"Bence Dominik, ilk başta tahmin ettiğimizden daha büyük bir tehdit."

"Evet, bence haklısın. Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Kahretsin, babamın pozisyonunu istediğini biliyordum, ama bu *kadar* çaresiz olduğunu fark etmemiştim."

"Bence Dominik, Rayna'ya çok benziyor," dedim, ona bakarak. "İkisi de ebeveynlerinin onayını almak için çaresiz, ama ne yaparlarsa yapsınlar, her zaman yetersiz kalıyorlar. Dün Sergei ile yapılan toplantıda, babam onu Dominik ile değiştireceğini söyledi."

Nik'in kaşları çatıldı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Anya Tarasov ile ayarlanan evlilikten henüz ona bahsetmemiştim ve onun bu konuda bir şey yapamayacağı kadar geç olana kadar da bahsetmeyi düşünmüyordum. O, 'özverili kardeş' kartını oynayıp benim yerimi almaya çalışacaktı.

Bunun olmasına izin vermeyecektim. Onun sorusunu görmezden gelerek, söylediklerime devam ettim. "Sergei, Dominik'i sorumlu yapma fırsatı vardı ama bunu yapmadı. Neden? Çünkü Dominik'in bunu başarabileceğini düşünmüyor. Sergei düşüncelerini açıkça söylemekten çekinmez. Eminim Dominik'e defalarca onun yeterince iyi olmadığını söylemiştir..."

"Ve Dominik bunu duymaktan bıkmış olmalı," dedi Nik, düşüncelerimi tamamlayarak.

"Aynen öyle," diye başımı salladım. "Sergei ona istediğini vermeyecekti, o da bunu kendisi alacaktı ve böylece Sergei'ye, *Pakhan* olmak için yeterince akıllı, yeterince güçlü ve yeterince acımasız olduğunu kanıtlayacaktı."

"Büyükbaba buna razı olur muydu?" diye şüpheyle sordu.

"Sergei her şeyden çok gücü önemser. Bunu biliyorsun. Dominik kazanmış olsaydı, ona bir içki ısmarlar ve zaferine kadeh kaldırırdı."

Nik somurtarak, "O gerçek bir pislik. Babam onunla bu kadar uzun süre nasıl yaşayabildi, hiç anlamıyorum." dedi.

"Sergei, mirasını devam ettirmek için ona ihtiyaç duymuyor olsaydı, çocuk sahibi olacağını bile şüpheliyim."

"Doğru." Elini yüzüne sürdü. "Peki ya MC meselesi? Benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?"

"Dominik'in The Dirty Vultures ile işbirliği içinde olduğu mu? Evet." Mantıklı olan tek şey buydu. "Yan odadaki adayı sorgulamamız lazım."

"Bunu daha önce yapmamış olmana şaşırdım." Bana yan gözle baktı. "Meşguldüm," diye homurdandım.

"Daha çok meşgul olmak gibi. Baban biliyor mu?"

"Neyi biliyor?" diye sordum, aptal rolü yaparak. Ama daha iyi bilmeliydim. Nik inanılmaz derecede zeki biriydi.

"Hadi ama, ciddi ciddi inkar mı edeceksin? Seni tanıyan herkes, Zeta kadınına aşık olduğunu görebilir. Seni onunla izledim."

Gözlerimi ona çevirdim. "Beni mi gözetliyorsun, *mladshiy brat?*" *Küçük kardeş?*

Omzunu umursamazca kaldırdı. "Daha çok seni kolluyorum. Eğer o dönüp seni mahvederse, bunu bilmem lazım ki seni koruyabileyim."

"O böyle bir şey yapmaz." Bu sözlerle duyduğum güvenin büyüklüğüne *ben* bile şaşırdım. Ona bu kadar güvendiğimi fark etmemiştim.

"Zander." Nik'in sesi son derece ciddiydi. "Onunla istediğin kadar eğlen, ama onun kim olduğunu unutma. O, Los Zeta kartelinin patronu. O bir müttefik değil, düşman."

Yumruklarım sıkıldı, öfke içimi kapladı.

"Ayrıca, öyle bir kadın senin kraliçen olmakla asla yetinmez. Kendi imparatorluğu var. Senin için ondan vazgeçmeyeceğinden eminim." Telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Yüzünde kara bir öfke bulutu belirdi.

Dünyada, genellikle sakın ve soğukkanlı olan kardeşimde böyle bir tepki uyandırabilecek tek bir kişi vardı.

"Tatiana mı?"

Nik homurdandı ve telefonu cebine koydu.

"Ne oluyor?"

"Hiçbir şey." Cevabı, benim inanmam için biraz fazla hızlıydı.

Şakacıktan koluna yumruk attım, o da yüzünü buruşturdu. "Söyle hadi. Bana kendi hayatından bir şey vermeden benim hayatımı kurcalayabileceğini mi sanıyorsun? Hayatta olmaz."

O, pazılarını ovuşturdu ve yüzünde anlam veremediğim bir ifadeyle boşluğa bakakaldı. "O gidiyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Ivan buna izin verecek mi?" Tatiana'nın babası Ivan, babamın birçok danışmanından biriydi. Onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki, kaç yıldır olduğunu bile hatırlamıyordum.

Tatiana'yı inanılmaz derecede koruyordu. Öyle ki, babam onun yanında sakin ve rahat kalıyordu.

"New York'ta prestijli bir üniversiteye kabul edildi ve moda okuyacak. Birkaç hafta sonra ayrılacak."

Ah. O zaman yüzündeki ifadeyi açıklıyordu. Üzüntüydü. Umutsuzluktu.

Acı.

"Burada gidebileceği bir üniversite bulamıyor mu?" diye sordum, yüzündeki o iç karartıcı ifadeyi ortadan kaldırmak için bir çözüm bulmaya çalışarak.

"Sorun o değil. Vegas'tan ayrılmak *istiyor*. Yeni bir başlangıç yapmak istiyor, uzaklaşmak istiyor..." Sözleri aniden kesildi, gözlerinde acı vardı.

"Senden," diye tamamladım yumuşak bir sesle, göğsümü sıkıştıran bir sempatiyle. "Tamam, yeter artık. Artık oyalamak yok. Artık sorularımı kaçamak cevaplarla geçiştirmek ya da 'kendi işime bakmamı' söylemek yok. İkinizin arasında ne oldu, Nikolai?"

O, düzensiz bir nefes verdi. "Her şeyi mahvettim, Zander. Hem de fena halde. Ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Denedim. Yapamıyorum..."

"Ne yaptın?" Tatiana'nın, o bakmadığında ona attığı bakışları görmüştüm. O bakışlar özlem ve arzu doluydu. Tatiana hala ona karşı böyle hissediyorsa, yaptığı şey o kadar da kötü olamazdı. Tabii... "Onu aldattın mı?" Onların çıktığını bilmiyordum, ama bu çoğu kadının asla tolere edemeyeceği bir şeydi.

"Hayır," dedi, başını sallayarak. "Yaptığım şey daha kötüydü." Yüzünde, kalbi kırılmış bir ifade belirdi. "Zander, ben..."

Önümüzdeki kapı açıldı ve Nik ağzını kapattı, yüzü birdenbire tüm duygularından arınmış bir ifadeye büründü.

İllayana baştan aşağı kanlar içinde dışarı çıktı. Kan yüzünden damlıyordu. Saçlarına işlemişti. Giysileri o kadar ıslanmıştı ki beyaz pantolonlu takım elbisesinin

kırmızıya boyanmıştı. Christian, Luca, Lorenzo ve Adrian onun arkasındaydı. La Cosa Nostra adamları mide bulandırıcı ve solgun görünürken, Adrian hiç de kötü görünmüyordu.

Adrian, düşmanlarımıza işkence ettiğimiz acımasızlığa alışkındı. Christian, Luca ve Lorenzo'nun ise alışkın olmadığını tahmin ediyordum, çünkü Illayana'ya sürekli gergin ve ürkek bakışlar atıyorlardı, sanki ona ne yapabileceğinden korkuyorlarmış gibi. Onun neler yapabileceğinden.

Nik'e baktım. Şu anda ondan daha fazla bilgi almanın imkânı yoktu. Tamamen kapanmıştı. Yüzündeki ifade, başka bir kelime bile söylemeyeceğini açıkça gösteriyordu.

İçimde yükselen öfkeyi bastırdım. Aylardır onun açılmasını ve olanları bana anlatmasını sağlamaya çalışıyordum. Bu, ilk kez paylaşmaya istekli olduğu andı.

"Gitmeliyim," dedi Nik, Illayana'ya bakarak sert bir sesle. "Gitmeden önce seninle görüşürüz."

"Aslında..." Nik uzaklaşırken, adımları küçük odada gürültüyle yankılandı. "...Ben kalmıyorum," dedi Illayana, uzaklaşan sırtına kaşlarını çatarak. Bana doğru baktı. "O iyi mi?"

"İyi," diye cevapladım, onu koruyarak. "İçeride nasıl gitti?"

Gözlerinde memnuniyet parladı. "Çok, *çok* iyi." Muhafızlarına baktı. "Öyle değil mi, çocuklar?"

Christian'ın yüzü soldu. "Tabii," dedi tereddütle, gözlerinden kaçarak.

Luca boğazını temizledi. "Kesinlikle daha önce hiç görmediğimiz bir şeydi, orası kesin."

Merakla kaşlarımı kaldırdım. Odanın içine bir göz atmak için yana eğildim. Rayna hâlâ tavandan sarkıyordu, gözleri donuk ve cansızdı, yüzü hayal edilemez bir acı içinde donmuştu. Çıplaktı, boynunun çukurundan pelvisine kadar düz bir kesik vardı. Derisi dışarıya doğru çekilmiş, organları yere dökülmüştü. Vücudunun içini doğrudan görebiliyordunuz. Illayana onu tamamen deşmişti.

"Huh," dedim, ona bakarak. "Onu hemen öldürmeyecek bir şey seçeceğini sanmıştım. Bilirsin, biraz uzatmak için."

Illayana homurdandı ve koridordan aşağı doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim, muhafızları da arkamızda sıraya girdi. "İstemiştim, *inan bana*. Ama vaktim yok. Geri dönmem lazım."

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" Çukurdan çıkıp deponun içinden geçerek Las Vegas'ın serin havasına adım attık. Ay,

parlak bir şekilde parlıyordu ve eve doğru yürürken yolumuzu aydınlatıyordu.

Durdu. "Bize bir dakika verin çocuklar," dedi korumalarına.

Birbirlerine baktılar ve ne yapacaklarını sessizce tartıştılar.

Illayana homurdandı. "Geri çekilin ve bana biraz alan verin. Kardeşimle konuşmak istiyorum. *Yalnız başıma.*" Muhafızların varlığından açıkça rahatsızdı. Arturo'dan önce hiç muhafızı olmamıştı. Hiç ihtiyaç duymamıştı. Kaçırılmasından sonra, Arturo bunun bir daha olmaması için daha katı kurallar getirilmesini talep etmiş olmalıydı. Onu boğan kurallar.

Dört adam da birkaç adım geri çekildi, duyulmayacak kadar uzaklaştılar, ama daha fazla uzaklaşmaya niyetleri yoktu.

Hepsine bakışlarımı dikip gözlerimi kısarak baktım. Her biri dört adım daha geri çekildi.

Yeterliydi.

"Teşekkürler," dedi Illayana, şakaklarını ovuşturarak. "Bu saçmalığa daha ne kadar dayanabilirim, gerçekten bilmiyorum. Her yere peşimden geliyorlar, Aleksandr. *Her yere.* Lanet olası tuvalete bile."

Omuz silktim. "Bu onların işi. Nero'ya olanlardan sonra onları suçlayamazsın."

"Hayır, sanırım haklısın. Özellikle Arturo'nun beni korumadıkları için onlara yaptıklarından sonra. Yine de sinir bozucu."

"O adamla evlendiğinde neye bulaştığını biliyordun."

Illayana homurdandı. Endişe çizgileri yüzünü bozuyordu, ondan endişeli bir enerji yayılıyordu.

"Ne oluyor? Sorun ne?"

"Outfit ile işler kötü gidiyor. Franco bize *ciddi* sorunlar çıkarıyor. O küçük pislik, tüm dağıtım merkezlerimizi basıp malzemelerimizi çalıyor. Babamın söz verdiği silahlara ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Ben hallederim." La Cosa Nostra ile yapılan orijinal anlaşmada, Baba, Outfit ile olan kavgalarında onlara yardım etmek için silah kasaları vermeyi kabul etmişti. Nakliye hazırды, ta ki Nero evimizi bombalayıp silahları çalana kadar. Silahları geri almayı başardık, ama henüz göndermeye vaktimiz olmadı.

"Planın nedir?"

"O pisliğin canını yakacağım," diye gülümsedi intikamcı bir şekilde. "Hafta sonuna kadar silahlar lazım. Arturo'nun partisine gelirken

getirebilir misin?"

İnledim. Bunu tamamen unutmuştum.

İllayana gözlerini kısarak baktı. "Zaten geleceğini söylemiştin.

Vazgeçmeyi aklından bile geçirme."

Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünüyordum. Eminim bir çeşit bahane bulabilirdim. Yapılacak bir anlaşma. Öldürülecek biri. Bir şey.

"Sana ihtiyacım var."

Hırıldadım, lanet olası bir çocuk gibi yere ayağımı vurma isteği içimi kapladı.

Seni küçük pislik.

İllayana, bana ihtiyacı olduğunu söylerse hayır demeyeceğimi

biliyordu. "Tamam," dişlerimi sıkarak homurdandım.

Parlak bir gülümsemeyle, "Teşekkürler. Ah, Lukyan'ı da götürmen gerekiyor," dedi. "Lukyan'ı mı?" Kaşlarımı çattım.

"Evet. Beni deli ediyor, Zander. Yani, benimle gelmesine minnettarım.

Orada olması uyum sürecine gerçekten yardımcı oldu. Ama gitmezse, onu gerçekten öldüreceğim."

Gözlerimi devirdim ve yavaşça eve doğru yürümeye başladım. "Ne yapıyor?"

"Ne yapmıyor *ki*? Arturo'yu kasten kızdırmadığı zamanlarda, göğüsleri olan her şeye asılıyor. Capo'nun karılarından birini becerdiğini biliyor musun? Neredeyse kendini öldürtecekti. Onu uykusunda öldürmezsem, başkası öldürecek. Sana garanti ederim. Partiye geldiğinde onu da yanında getirmeni istiyorum. Ona bir şey için ona ihtiyacın olduğunu söyle. Bilmiyorum, sadece ölmeden önce onu New York'tan uzaklaştır."

"Tamam, tamam. Sakin ol, onu götüreceğim." Lukyan bir gün benim ölümüm olacaktı, bundan emindim.

Tüm kardeşlerim arasında en çok onun için endişeleniyordum. Yirmi üç yaşındaydı ama hala on dört yaşındaki bir çocuğun olgunluğundaydı. Tarasovlarla ayarlanan evlilik için onu düşünmeme nedenlerinden biri de buydu. Bu işi yeterince ciddiye almayacaktı. Her şeyi lanet bir oyun gibi görecekti.

"Teşekkürler. Şu anda onunla başa çıkamıyorum. Outfit'in üstüne bir de *famiglia* içinde olan bitenler var ve onun bir sonraki adımının ne olacağını, kimi aşağılayacağını veya kızdıracağını düşünerek zaman kaybedemem. Stres yüzünden saçlarım beyazlayacak."

"Ne oluyor?"

Tsk diye ses çıkardı, heyecanı yüzünden okunuyordu. "Olacağını bildiğim şey. Aileler Arturo'nun bir yabancı ile evlendiği için kızgın. 'İtalyan olmayan bir kadın'la." Bunu havada tırnak işaretleri yaparak söyledi ve gözlerini devirdi. "Açıkçası, bu çok saçma. Kadınlarının benden *çok* daha iyi olduğunu sanıyorlar. Kendilerini savunamıyorlar bile. Hiçbiri savunamıyor. Ne zaman bir şey olsa, kocalarının arkasına saklanıp ağlıyorlar. Lanet olasıca işe yaramazlar."

"Kadınlarının kavga etmediğini biliyorsun, Illayana. Onlar böyle davranmazlar."

"Savaşmalılar," diye tersledi, gözleri yanıyordu. "Kocalarının kendilerini kurtarmasına güvenmemeliler. Kendilerini kurtaracak güce sahip olmalılar."

Elimi omzuna koyup gözlerinin içine baktım. "Onların yaşam tarzında çılgın değişiklikler yapmaya kalkışma, en azından şimdilik. Buna karşı çıkacaklardır. Onlara daha iyi bir yol *göster*, zorla kabul ettirme. Onlara ne kadar değerli olabileceğini göster."

Derin birkaç nefes alıp sakinleşti. "Biliyorum. Babam da aynı şeyi söyledi. Silahları istememin nedenlerinden biri de bu. Arturo'nun doğum günü partisinde tüm adamlarının görmesi için onları ortaya çıkarmayı planlıyorum."

Gülümsedim. *Akıllıca bir fikir*. Bir mafya üyesinin kalbini kazanmanın en hızlı yollarından biri, gösterişli silahlardır. Ve biz en iyisine sahiptik.

Birkaç dakika sessizce yürüdük, ayaklarımızın altında çakılların çıtırtısı gece havasında yankılanan tek sesdi. Korumaları saygılı bir mesafede duruyorlardı, bu da onun biraz rahatlamasına yardımcı olduğunu anlayabiliyordum.

"Mutlu musun?" diye sordum, evin önüne park edilmiş büyük siyah SUV'nin önünde durduğumuzda.

Illayana bana baktı, gözlerinde bir ışıltı parıldıyordu. "Hiç olmadığım kadar mutluyum. Tabii olan biten tüm boktan şeyler hariç. Arturo... benim isteyebileceğim her şey ve daha fazlası."

Başımı salladım. Mutlu olduğu sürece, önemli olan tek şey buydu. "Güzel. Tamam, sen git. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Parmak uçlarına basarak bana yanağımdan öptü. " *"Skuchayu po tebe, starshiy brat," Seni özleyeceğim, ağabey.*

Otuz İkinci Bölüm

"Ayağa kalk, *malyshka*," diye gürledi Aleksandr, hapishanemin kapısında durarak.

Ben iç geçirdim, egzersizimi durdurup ona sert bir bakış attım. "Sana da merhaba, koca adam. Ben çok iyiyim, sorduğun için çok teşekkürler. Sen bu sabah nasılsın?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve gülümsedi. "Şimdi daha iyiyim."

Bunu fazla yorumlamamaya çalıştım, ama yine de midemde kelekler uçuştı.

"Hadi, sana göstereceğim bir şey var."

Meraklandım.

Sadece üç sit-up kalmıştı, bu yüzden setimi çabucak bitirip ayağa fırladım ve vücudumu esnettim. Aleksandr'ın gözleri üzerimde dolaştı, ateşle parlıyordu. Bana bakışını seviyordum, sanki dünyadaki en seksi şey benimmişim gibi. Bu kesinlikle özgüvenimi artırıyordu.

"Yolu göster," dedim, elimi havada sallayarak. Onu odadan dışarı takip ettim, gözlerim alışkanlıktan etrafıma kaydı. Güvenlik eksikliğini hemen fark ettim. Genelde kapımda duran güvenlik görevlisi artık orada değildi.

İlginç.

Bu, kaçmaya çalışmayacağıma güvendiği anlamına mı geliyordu?

Hayır. Öyle olsaydı, her gece kilit altında tutulmazdım.

"O kadınla işler nasıl gitti? Kaçırdığın kadın?" Merdivenlerden inerken sordum. Merak içimi kemiriyordu. Beni nereye götürüyordu?

Aleksandr homurdandı. "İyi."

"Kulağa pek iyi gelmiyor. Ne oldu? Onu öldürdün mü? Nasıl yaptığını anlat. Ağladı mı?"

Yumuşak bir kahkaha attı, gözleri eğlenceyle parladı. "Onu ben öldürmedim. Kız kardeşim öldürdü. Rayna onu tecavüz edilmesi için teslim ettiği kişi oydu, bu yüzden öldürmek onun hakkıydı. Onu deşip içini boşalttı."

"Gerçekten mi?" diye sordum, ilgim doruğa ulaşmıştı. Bağırsaklarını deşmek *acımasız bir* işti. Çok güçlü bir mideye sahip biri gerektirirdi. "Sanırım kız kardeşini sevdim."

Aleksandr güldü. Tüm vücudunu saran, gürültülü bir kahkahaydı ve anında yüzüme bir gülümseme getirdi. Neyi bu kadar komik bulduğunu bilmiyordum, ama o sesi tekrar duyabilmek için bunu tekrar tekrar söyledim.

Ön kapıdaki iki gardiyan, Aleksandr'a şok olmuş gibi baktılar, sanki onu daha önce hiç gülerken görmemişler gibi.

"Siktir, bence o da senden hoşlanacak," dedi, vücudu hala titriyordu. "Eğer tanışırsanız, ikinizin ne tür saçmalıklar yapacağını bilmek bile istemiyorum." Ön kapıyı açtı ve benim için açık tuttu.

Las Vegas'ın acımasız sıcağına çıktım. Güneş tepeme vuruyordu, hava sıcak ve nemliydi. Aleksandr elini belime koydu ve beni evin etrafından dolaştırdı. Beni o işkence zindanına geri götürmüyordu, değil mi?

Tanrım, umarım değildir.

Köşeyi döndüğümüzde donakaldım, olduğum yerde durdum. Önümde bir tür bisiklet parkuru vardı. Çimlerin üzerine tenis kortu büyüklüğünde büyük bir köpük pist serilmişti. Düzinelerce farklı yöne giden küçük yollar vardı ve engel olarak güvenlik konileri yerleştirilmişti. Trafik ışıkları, banklar, ayaklı lambalar ve sahte çalılarla minyatür bir kasaba gibi düzenlenmişti.

Güzel, siyah bir bisiklet pistin tam ortasında duruyordu, gidonuna bir kask asılıydı.

Gözlerimi kocaman açarak Aleksandr'a döndüm. "Bu ne?" diye şok içinde sordum.

"Her zaman bisiklet sürmeyi öğrenmek istediğini söylemiştin." Omuzlarını, sanki bu büyük bir şey değilmiş gibi, kayıtsızca silkti. Ama lanet olsun, bu büyük bir şeydi.

Bunu hazırlamak için *çok zaman* harcamış olmalıydı. Bütün bu zahmete benim için mi girmişti? Tanrım, kalbim çarpıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Hiç. Şaşkınlıktan sessiz kaldım (ki bu çok sık olmazdı).

"Bana öğretecek misin?"

O başını salladı ve beni bisiklete doğru yönlendirdi. Mükemmeldi. İlk bisikletimin tam da hayal ettiğim gibiydi. Sepeti ya da gidonunda çirkin püsküller yoktu. Üzerinde, göğsümdeki dövmeyi hatırlatan muhteşem bir ateş püskürten ejderha çıkartması vardı. Onu bu yüzden mi almıştı?

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Boğazımdaki düğümü yuttum.

Ağlamayacaktım.

Dayan, Drea. "Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Önemli değil," diye homurdandı.

Onu öpmek için parmak uçlarımda zıpladım, ama o çok uzundu. Bunun yerine gömleğini tutup onu kendime doğru çektim. Ağzı benimkine değdiğinde kıkırdadı. Dudaklarımdan gülümsediğini hissedebiliyordum. Bu, kalbimi coşturdu.

"Hadi. Gidelim, gidelim," dedim heyecanla, zıplayarak. Bisiklete tırmandım ve başlamak için sabırsızlanarak ayaklarımla ileri doğru ittim. Bisiklet yuvarlanmaya başladı, hız kazandı. Ayaklarımı pedallara koymaya çalıştım, ama koyamadım.

Bisiklet yavaşlayıp sallanmaya başladığında paniğe kapıldım. Nereye bakacağımı bilmiyordum. Başım ayaklarıma, sonra ellerime doğru hızla hareket etti. Aşağı, yukarı, aşağı, yukarı.

"Nasıl dururum?!" diye bağırdım. Düşecektim.

Aleksandr'ın büyük elleri belimden tuttu ve beni dengeledi. Gürleyen kahkahası havayı doldurdu. "Direksiyonu çevirip pedala basman lazım."

"Aynı anda mı?"

"Evet," diye gülerek cevapladı. Onun eğlendiğine sevindim. Bu çok korkutucuydu. Beni durdurdu. Elinde, gidondan düşen kask vardı. "Önce güvenlik." Kaskı kafama taktı ve çenemin altında klipsledi. "Şimdi, ayaklarını pedallara koy." Dediğini yaptım, doğru yerleştirdiğimden emin olmak için aşağıya baktım. "Güzel. Gidonları sıkıca tut, ama çok sıkma."

Çok sıkı değil mi? "Çok sıkı değil" ne demekti? "İşte böyle. Tamam, pedal çevirmeye başla."

"Düşeceğim."

"Hayır, düşmeyeceksin. Ben tutuyorum."

Bir saniye tereddüt ettim, ama belimde hissettiğim güçlü elleri bana güven verdi ve pedal çevirmeye başladım. Yavaşça ilerledim ve o her saniye benimle kaldı, dengemi korudu.

"Güzel. Bisikleti yönlendirmeye odaklan. Yolu ortasında tut." Sesi yumuşaktı. Rahatlatıcı, sabırlı.

Bisikleti düz tutmaya odaklandım, bacaklarımla pedal çevirirken sallanmasına izin vermemeye çalıştım. Yol viraj yaptığında, bisikleti virajı takip edecek şekilde yönlendirdim ve Aleksandr beni övdü.

"Çok iyi. Şimdi biraz daha sert pedal çevir."

Bunu yaptım ve hızlanmaya başladım. Hey, bu o kadar da kötü değildi.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Yapıyordum. Bisiklet sürüyordum!

Pisti defalarca dolaştık. Aleksandr bana ayak uyduruyordu, ellerini belime sıkıca tutarak bana daha fazla talimat veriyordu. Direksiyona ve pedallara odaklanarak, direksiyona ve pedallara odaklanarak o kadar konsantre olmuşum ki, Aleksandr'ın beni bıraktığını, onu geçene kadar fark etmedim bile.

"Aman Tanrım!" Korkuyla irkildim ve bisiklet sallandı.

"Sorun yok! Devam et." Aleksandr sakinleştirici bir sesle bağırdı. "Yapabilirsin."

Bisikleti düzelttim, kararlılık kemiklerimi doldurdu. Aleksandr'ın söylediği her şeyi hatırlayarak, tüm dikkatimi önümdeki göreve verdim ve devam ettim. Hiç hızımı kaybetmeden dönüp durdum. Göğsümde güven patladı. Biraz daha hızlandım.

Bu çok eğlenceliydi! Gittikçe hızlandım, rüzgar yüzüme çarptı ve heyecandan bağırdım.

"Woohoo!"

Aleksandr pistin dışında dururken yanımdan hızla geçtim. O sadece benim pistte tekrar tekrar tur attığımı izledi, yüzünde en ufak bir sıkıntı belirtisi yoktu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir sıcaklık vardı, kalbimin atışını hızlandıran bir yumuşaklık.

Ona geri dönerken, frenlemeyle ilgili söylediği her şeyi hatırladım ve onun önünde durdum. Ayaklarımı tekrar sağlam zemine bastım ve dudaklarımdan kocaman, parlak bir gülümseme yayıldı. Bisikleti yere yavaşça indirdim (çizmek istemediğim için) ve ona koştum.

Kollarının arasına atladığımda beni yakaladı. Dudaklarına, yanağına, alnına, burnuna, her yerine öptüm. Onu öpücüklerle boğdum ve o yüzünü buruşturup güldü. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hoşuma gitti. Çok kaygısızdı. Tanık olmak çok güzeldi.

"Teşekkür ederim," dedim, biraz şaşkın bir şekilde. Hala benim için bunu yaptığına inanamıyordum.

Aleksandr gözlerimin içine derinlemesine baktı. "Senin için her şeyi yaparım."

Otuz Üçüncü Bölüm

Gergindim, ki bu benim için garip bir durumdu çünkü ben gergin *olmazdım*. Hiçbir koşulda. Kafama silah doğrultulmuş, ellerim arkamda kelepçeli bir oda dolusu insanla karşı karşıya kalsam bile, bunu umursamadan omuz silkerdim.

Ama bu?

Evet, gergindim.

Korkmuyordum. Korkmak ve gergin olmak çok farklı şeylerdi. Juan ile bu görüşme benim için çocuk oyuncağı gibiydi. Şu anda karşı karşıya olduğum durumdan çok daha kötü durumlarda bulunmuştum.

Beni endişelendiren, bu görüşmenin sonucu idi. Sonucunun ne olacağı. Ya Los Zetas ile topyekûn bir savaş ya da Drea'nın ayrılması. Beni terk etmesi.

Bunun önemi olmaması gerektiğini biliyorum. Altı ay sonra Anya Tarasov ile evleneceğim. Drea ile benim aramda önemli bir şey olamaz. Ama daha önce de söylediğim gibi, ben bölümlere ayırma konusunda uzmandım, bu yüzden bir sorun haline gelene kadar bazı şeyleri görmezden gelmekte iyiyimdir.

Aklımda, Drea ile geçireceğim altı ay daha vardı. Onu daha iyi tanımak için. Beyninin nasıl çalıştığını anlamak için. Onu neyin mutlu ettiğini öğrenmek için. Onu neyin üzdüğünü öğrenmek için. Vücudunun benimkine değdiği hissin tadını çıkarmak. Onun için hazırladığım bisiklet parkurunu gördüğünde yüzündeki ifade çok güzeldi. Bu, göğsümde daha önce hiç yaşamadığım hafif, sıcak bir his uyandırdı. Onu bu kadar mutlu görmek beni de mutlu etti. Tüm zamanımı o gülümsemeyi geri getirmek için harcamak istedim.

Ona olan bağlılığım artık kontrolden çıkmıştı. Ondan uzak olduğum her an, kendimi... tedirgin, gergin hissediyordum. Ondan ne kadar uzak kalırsam,

daha endişeli ve öfkeli oluyormuşum gibi hissediyordum.

Bu, onun ayrılması için iyiye işaret değildi. Dürüst olmak gerekirse, nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu.

Drea, kardeşi gelene kadar yanımda kıpır kıpır duruyordu, gözleri kapıya bakıp duruyordu. Las Vegas şehir merkezinde Bratva'nın sahip olduğu birçok binadan birinde duruyorduk, etrafımızı gergin bir sessizlik kaplamıştı.

O da benim kadar gergin miydi? Onun ayrılacağını düşünerek hissettiğim aynı dayanılmaz endişeyi hissediyor muydu?

Bunu bilemezdim, değil mi? Çünkü bazen onun o güzel kafasının içinde neler olup bittiğini anlamak, onu okumak neredeyse imkansızdı. Stres veya öfkeyle boğulduğunda, o açık bir kitaptı. Ama böyle anlarda, soğukkanlı ve sakın bir görünüş sergilediğinde, ne düşündüğünü hiç bilemezdim.

Ona sorabilirdim tabii, ama bir yanımdan cevabı bilmekten korkuyordu.

Ya gitmek *istiyorsa*? Beni bir daha görmek istemiyorsa? Bu düşünce kafamda ping pong topu gibi zıplıyordu ve rahatlamamı imkansız hale getiriyordu.

Nik arkamdaki duvara yaslanıp telefonuna bakıyordu, her zamanki gibi sessizdi ve ekrana bakıyordu. Son konuşmamızdan beri benden kaçınıyordu, Tatiana hakkında onu rahatsız edeceğimi bildiği için benimle konuşmak istemiyordu.

Ve ben de öyle yapacaktım. Onun beni yine dışlamasına izin vermeyecektim. Sadece doğru zamanı beklemem gerekiyordu.

Zincirlerin tıkırtıları odada yankılanıyordu, Drea bileklerindeki kelepçeleri kaşıyordu. Juan onu alıp kaçmaya çalışırsa diye önlem olarak takılmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Drea kelepçeleyeceğimi söylediğimde direnmedi. Aslında sırtarak, onu siktiğimde bunu yapmamı dilediğini söyledi.

Geçmiş zaman kullandığı gerçeği gözümünden kaçmadı. Bu, Juan'la birlikte buradan ayrılmayı, benden kurtulmayı beklediği anlamına geliyordu.

Bu düşünce göğsümde sıkışmış bir his yarattı. Nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

Kapı aniden açıldı ve iki adam içeri girdi.

"Juan!" Drea öne atıldı, kardeşine doğru koştu. Benden bir adım bile uzaklaşmadan zincir gerilince aniden durdu. Omzunun üzerinden bana sinirli bir bakış attı.

Juan, görünüş olarak Drea'ya benziyordu; aynı karamel teni ve kehribar rengi gözleri, daha önce onun yüzünde defalarca gördüğüm aynı sert ifade. Ama onun ifadesi beni çelikten daha sert yapmıyordu. Siyah kot pantolon ve kolsuz tişört giymişti, her iki kolunda da dövmelemler vardı.

Yanında, uzun boylu, iyi yapılı, koyu saçlı ve koyu gözlü bir adam vardı ve o gözler şu anda Drea'ya sabitlenmişti, bakışlarında özlem dolu bir ateş vardı.

Bu adam da kimdi?

İçimde karanlık, kıskanç bir sahiplenme duygusu uyandı ve yumruklarımı sıktım. Ona baktığı samimi tavır, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Sevişmişlerdi.

Öfke seli içimi kaplarken elimdeki zinciri sıktım. Zincir, Drea'nın bileklerindeki kelepçelere bağlıydı ve onu bana bağlı tutuyordu. Başka bir adamın ona dokunduğunu düşününce dudaklarımdan vahşi bir hırıltı çıktı. Öyle öfkelen dim ki, yüzünü duvara vurup kulaklarından ve gözlerinden kan akıtmak istedim.

"Zander." Nik dikkatlice yanıma yaklaşınca kaskatı kesildim. "İyi misin?" diye fısıldadı, sesini alçak tutarak.

Boynumu çitlattım ve o duyguları bir kenara ittim. Onlarla ve anlamlarıyla daha sonra ilgilenecektim. "İyiyim. Devam edelim."

Nik birkaç saniye daha bana baktıktan sonra geri çekildi ve arkamdaki duvardaki yerine geri döndü.

"Drea," dedi Juan rahat bir nefes alarak ona doğru bir adım attı.

Nik, gözünü kırpmadan silahını çekip onun göğsüne doğrulttu.

Juan, silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. "Sadece kız kardeşime sarılmak istiyorum."

Nik silahını indirmed i, benim onayımı bekledi.

"Aleksandr." Drea, umutsuzlukla dolu büyük, güzel kehribar rengi gözleriyle bana baktı.

Sinirlenerek inledim. Neden benim adımlı öyle söylemek zorundaydı ki? O kadar üzgün ve yalvaran gözlerle bana baktığında onu reddedemezdim.

Başımı Juan'a doğru çevirerek, onun istediğı izni verdim.

Yüzünde minnettarlık parladı, dudaklarında parlak, ışı l ışı l bir gülümseme belirdi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bana öyle gülümsemesi, onu kardeşine bu kadar yaklaştırmamanın riskli olmasına rağmen, buna değdiğini hissettiriyordu.

Juan bizi inceledi, kaşları hafifçe çökmüş, bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. Drea uzaklaşırken elime dolanan zinciri çözdüm, ona ulaşması için yeterli uzunlukta bıraktım.

"*Hermano bebe,*" *Küçük kardeş,* diye mırıldandı Drea, kollarıyla onu sardı.

Juan gözlerini devirdi, ama ona sarılırken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Nasılsın? İyi misin?"

"İyiyim. Geldiğin için teşekkürler."

"Tabii ki." O geri çekildiğinde, onunla birlikte gelen adam öne çıktı ve hızla ona sarıldı.

"İyi olduğuna sevindim Minx. Senin için endişelenmiştim." Adını henüz öğrenmediğim adam, iki elini Drea'nın yüzünün iki yanına koydu ve ağzını onun ağzına yaklaştırdı.

Oh, hayır, olamaz.

Zinciri sertçe çektim ve Drea çığlık attı, sendeleyerek yanıma geri geldi. Boynunun arkasını sahiplenircesine avuçladım, gözlerimde karanlık bir bakışla bu lanet olası ölü adamı süzdüm. O da bana ters ters baktı, elleri yanlarına indi.

Drea homurdandı ama bana karşı koymadı.

"Sakin ol," dedi Juan, gözlerini kısarak. "Sorun istemiyoruz. Sakin ol. Ona zarar vermeye gerek yok."

"Sana zarar veriyor muyum, *malyshka*?" diye sordum Drea'ya, bakışlarım kardeşine kaydı.

"Hayır," diye homurdandı. Gözleri bana çevrildi, irislerindeki tanıdık parıltı bana onun sinirli olduğunu ama sert muameleyi sevdiğini söylüyordu.

Juan bizi incelerken kaşlarını daha da çatarak, gözlerinin derinliklerinde hesaplayıcı bir bakış belirdi. Devam etmeye karar verdi ve yanındaki adamı tanıttı.

"Bu Logan."

Bütün vücudum kaskatı kesildi. *Logan.* Drea'nın vücudunda adı yazılı olan adamdı bu. Onun lanet olası amında. Kontrolsüz bir şekilde elim sıkıştı, içimden karanlık bir öfke seli yükseldi. Drea, Juan'ın duymaması için ağzının kenarından fısıldayarak, "Tamam, bu acıttı," dedi.

Hemen elimi gevşettim ve sessizce küfrettim. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu, ama bunu zor buluyordum. Daha önce hiç böyle bir duygu hissetmemiştim

. Böylesine saf, hayvani bir kıskançlık. Sahiplenme duygusu.

Hiç.

Logan bana alaycı bir şekilde baktı, tüm dikkati hala Drea'nın ensesindeki elime odaklanmıştı. Öfke ve kıskançlık ondan yayılıyor, havada titreşiyordu.

Bu durum beni bu kadar sinirlendirmeseydi, sıırıardım. Sanki *onun* kadını çalan benmişim gibi bana bakıyordu.

Drea benimdi.

Onun ona bakmasını istemiyordum, aynı odada olmalarını istemiyordum. Drea'nın *benden* başka biriyle geçirdiği zamanları düşünmesini istemiyordum. Onun her şeyine sahip olmak istiyordum. Vücuduna. Düşüncelerine. Zihnine. Onun cinsel geçmişini hatırlatan hiçbir şeyin olmasını istemiyordum.

Eğer yapabilseydim, benden önceki erkeklerle ilgili tüm anılarını silip, sadece beni bırakırdım.

Bu beni kötü bir adam mı

yapar? Muhtemelen.

Umursadı

m mı?

Hayır.

Beni hızla ele geçiren bu yeni duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Daha önce yattığım kadınların hiçbirini umursamamıştım. Başka biriyle yatıyor olmaları ya da aramızdaki ilişkiyi bitirmeleri umurumda değildi. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Drea ile olanlar farklıydı. Logan'ın ona bu kadar samimi bir şekilde bakmaya cüret ettiği için gözlerini oyma isteği duyduğum anda bunun farkına vardım.

"Bu Nikolai." Hâlâ silahını Juan ve Logan'a doğrultmuş olan arkamdaki kardeşimi işaret ettim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Juan.

Doğrudan konuya girdi. Onu şimdiden sevmiştim.

Bizi ayıran uzun konferans masasına oturdum, Drea'yı yanıma oturtup ona yakın durdum.

Juan, hesaplayıcı gözlerle izliyordu, benim aslında açıklamak istemediğim şeyleri görüyordu. O ve Logan yavaşça oturdular, vücutları gergin ve gerginlikle doluydu.

Geriye yaslandım, olabildiğince rahat bir şekilde, elimi Drea'nın sandalyesinin arkasına koydum. Saçından bir tutam aldım ve parmağımın etrafında döndürdüm. "Outfit ile yaptığın anlaşma. Bana anlat."

Juan kaşlarını çattı ve çenesini sıktı, bu hareket bana konuşmak istemediğini ama bu konuda başka seçeneği olmadığını bildiğini gösteriyordu. "Anlaşma değildi. Nero kız kardeşimi kaçırdı ve dediğini yapmazsam onu öldüreceğini söyledi. Baskın için adam istediğinde, ona verdim. Uyuşturucu stoğumuza erişim istediğinde, ona verdim. Sana bu lanet olası bir 'anlaşma' gibi mi geliyor?" Başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Patronun ikinci adamı olmak bazı ayrıcalıklar getirir ve Drea'yı güvende tutmak için gerekenleri sağlamakta hiçbir sorun yaşamadı."

Gözlerim Drea'ya kaydı. Oh, doğru ya. Don olarak kimliği bir sırdı, benim bilmemem gereken bir sır.

Sinirli bir şekilde dudağını ısırды, endişeyle cevabımı bekliyordu.

Merak etme malyshka, oyunu bozmayacağım.

"Nero'nun ölümünü duyduğumda, adamlarımızı ve malzemelerimizi geri çektik. Drea'yı aramaya gittim ama onu hiçbir yerde bulamadım. Meğer onu siz piçler kaçırmışsınız. Şimdi bana onun için ne istediğinizi söyleyin."

Başımı yana eğerek Drea'nın saçlarıyla oynamaya devam ettim. İstedğimiz şeyi bize çoktan vermişlerdi. En azından birini. Outfit ile yaptıkları "anlaşma"yı durdurmak. İkinci şey ise...

"Sen ve adamların, kız kardeşimin peşine düştüğünüzde Bratva'nın düşmanı oldunuz."

"O öyle değildi..."

"Konuşmam bitmemişti." Juan ağzını kapattı ve bana öfkeyle baktı. "Sebepleriniz ne olursa olsun, ilk kanı *siz* döktünüz. Biz değil. Bizi evimizde saldırdınız. Kız kardeşimin düğününü mahvettiniz. Onu kaçırdınız ve Nero'ya tecavüz etmesi için teslim ettiniz. Hepinizi öldürmek ve hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam etmek bizim hakkımız."

Juan ve Logan silahlarına uzandılar, odanın içinde endişeyle etrafa bakındılar, sanki bir grup insanın içeri girip onları vuracağını bekliyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, Drea'nın kardeşi olmasaydı, muhtemelen bunu kendim yapardım.

"Şanslısın ki, bu... husumeti sürdürmek gibi bir niyetimiz yok." Husumet doğru kelime miydi? Emin değildim. "Bana göre, ikimiz de birbirimize karşı suç işledik. Sen benim adamlarımdan bazılarını öldürdün, ben de seninkilerden bazılarını öldürdüm. Sen benim kız kardeşimi kaçırdın, ben de seninkini kaçırdım. Bana göre skor eşit."

Juan kaşlarını çattı ve elini yavaşça masanın üzerine, herkesin görebileceği bir şekilde koydu.

"Tek istediğimiz, aramızda ateşkes ilan edilmesi."

"Hepsi bu mu?"

"Ayrıca Outfit ile her türlü bağlantıyı kesmen. Onlara hiçbir şekilde yardım etmeyeceksin."

Bir an sessiz kaldı. Gözleri Drea'ya kaydı ve geri döndü. "Kız kardeşimle konuşmam lazım. *Yalnız başıma.*"

"Olmaz." Neden bizim olmadan onunla konuşmak istediğini biliyordum. Drea ona ne yapması gerektiğini, benim şartlarımı kabul edip etmemesi gerektiğini söyleyecekti. Yetkili olan oydu, o değil.

Yumuşak parmaklar kolumu sardı, tüylerim diken diken oldu. Aşağı baktım. Drea'nın eli benim elimdeydi, gözleri bana daha önce olduğu gibi aynı hüznü, yalvaran bakışı atıyordu.

Lanet olsun.

Sinir bozukluğu içimi kapladı. İstedikini elde etmek için her zaman o bakışı kullanacaktı, bunu biliyordum.

"Peki," dişlerimi sıkarak söyledim. "Ama o da gider," dedim, Logan'ı işaret ederek. O da odada olacaksa, Drea'yı yalnız bırakmamın imkanı yoktu, bana ne kadar güzel bakarsa baksın. Bu olmayacaktı.

"Vete a la mierda, imbécil. No recibo órdenes tuyas." Siktir git, pislik. Senden emir almam, Logan İspanyolca olarak tükürdü.

"Logan, cállate." Logan, sus. Drea bağırdı.

Koyu renkli gözler, kalın kaşların altından bana dik dik baktı. Logan susturulmaktan hoşlanmazdı, ama yine de ağzını kapattı.

"Teşekkürler, Aleksandr," Drea sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle fısıldadı. Ben homurdandım ve nefesimi dışarı verdim.

Siktir, bana ne oluyordu böyle?

Ayağa kalktım, Drea, Juan ve Logan da beni takip etti. Drea'nın kelepçelerinin anahtarlarını çıkardım ve kilidi açtım, metal yere düşerken tıkırdadı.

"Beş dakikan var, *malyshka*. Bir saniye bile fazla değil."

Otuz Dördüncü Bölüm

"Hay siktir ya Drea, ciddi mi? Bratva'dan bir adam mı? Senin neyin var lan?" Aleksandr, Nik ve Logan odadan çıktıktan sonra Juan boğazından düşük bir sesle tısladı.

Yarım ağızla güldüm. Juan'ın Aleksandr ile benim aramdaki bağı bir saniyede anlayacağını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, Aleksandr'ın davranışları bunu oldukça açık hale getirmişti.

Normalde kıskançlık konusunda pek hevesli biri değildim, ama onun benim için bu kadar koruyucu davranışlarını izlemek tüylerimi diken diken ettiğini itiraf etmeliyim.

Logan ve ben yıllardır "olacak mı, olmayacak mı" türünde bir ilişki yaşıyorduk. Daniel'dan sonra ciddi bir ilişkiye ilgi duymuyordum ve Logan da playboy yaşam tarzını seviyordu, bu yüzden ihtiyaç duyduğumuzda sevişmek ikimiz için de çok iyi oluyordu.

Karteldeki insanlar bizim "resmi olarak" bir araya gelip gelmeyeceğimizi merak ediyorlardı. Birçok yönden birbirimize benziyorduk. Çok iyi anlaşıyorduk ve o benim ya da konumumdan tehdit hissetmiyordu, ki bu çok zor bir şeydi. Dürüst olmak gerekirse, biriyle birlikte olacaksam, o ideal seçim olurdu.

Ta ki Aleksandr ile tanışana kadar.

O evleniyor, hatırladın mı?

Ugh. Bazen iç sesimden nefret ediyordum. O her zaman bir kaltaktı, unutmak ya da görmezden gelmek istediğim mantıklı şeyleri yüzüme vururdu.

"Sakin ol, düşündüğün gibi değil."

O, alaycı bir bakışla burnunu çekti. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Ben senin ikizim. Seni herkesten daha iyi tanıyorum ve

o adamdan hoşlandığını biliyorum. O da senden hoşlanıyor." "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Ağzı açık kaldı. "Şu anda kendi sözlerini duyuyor musun?" diye tısladı, yüzündeki bakış, daha önce babamın yüzünde sayısız kez gördüğüm bakışın aynısıydı. "Bu tuhaf bir Stockholm Sendromu vakası falan mı? Bu adam seni *kaçırdı*, Drea. Bunu anlıyorsun, değil mi? Lütfen, lütfen, onunla yattığını söyleme bana."

Ona boş boş baktım. "Sana yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Tabii ki yalan söylemeni istemiyorum," diye sertçe fısıldadı.

"O zaman aptalca sorular sorma," diye karşılık verdim. "Tabii ki onunla yattım. Sen olsan yapmaz mıydın?"

Burnunu havaya kaldırdı. "Benim hakkımda konuşmuyoruz."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bu evet demek." Juan'ın erkek arkadaşlarından biriyle sevişirken kaç kez yakaladığımı sayamazdım.

"Hayır, öyle değil. Anlamı... Hayır, sakın konuyu değiştirmeye kalkışma. Sen düşmanla yattın, ben değil. İnanamıyorum..."

"Tamam, bunun için vaktimiz yok," dedim, elimi havada sallayarak. "Aleksandr bana beş dakika verdi ve inan bana, bir saniye bile fazla beklemeyecek."

"Oh, sana güveniyorum. Eğer bunu bilen biri varsa, o da sensin, değil mi, fahişe?"

"Bunun hesabını sonra soracağım. Onun teklifini kabul ediyoruz."

"Tabii ki. Seni onlarla bırakacak değildim. Kim olduğunu öğrenmeden önce seni buradan çabucak çıkarmalıyız."

Dudaklarımı ısırdım ve başka yere baktım. *Oh adamım, beni öldürecek.*

"Zaten biliyorlar."

Juan gözlerini kırpmadan bana baktı. "Bir daha söyle?"

"Bir süre önce öğrendiler. Yüksek mevkilerde bağlantıları var. Parmak izi tarayıcısı bulmuş ve ilk gece parmak izlerimi taramış. Oradan kimliğimi öğrenmiş."

"Senin Don olduğunu biliyor mu?"

Başımı salladım. Düşündüğümde çok daha iyi karşılıyordu. "O zaman ben burada ne halt ediyorum? Bunu kendi başına halledip anlaşılmayı kendi başına halledip çoktan eve dönebilirdin."

"Denemedim mi sanıyorsun? Bratva eski kafalıdır. Anlaşmayı ancak başkaları şahitlik ederse yaparlar."

Yüzünü buruşturdu. "Ne? Neden?"

"Bilmiyorum. Onların işleyişi böyle ve Aleksandr bu konuda taviz vermeyi reddetti." Aleksandr, Nik ve Logan'ın çıktığı kapıya bir göz attım ve Juan'a dönerek sesimi alçaltarak, "Beni Nero'ya ispiyonlayanın kim olduğunu buldun mu?" diye sordum.

"Hayır." Yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Ama Oliver kayıp."

Oliver, Juan'ın uzun süredir yatak arkadaşlarından biriydi. Çocukluktan beri arkadaşları ve aslında birbirlerinin ilk sevgilileriydiler. İçten içe Oliver'ın Juan'ı sevdiğini biliyordum, ama gücü daha çok seviyordu.

Babam öldüğünde ve beni halefi olarak atadığında, Oliver Juan'ı benden bu görevi almaya ikna etmeye çalışmıştı. Juan'ın başa geçmesini istiyordu, böylece dolaylı olarak kendisi de başa geçecekti.

"Onun ispiyoncu olduğunu düşünüyorsun," dedim, kardeşim için üzülerək. Mantıklıydı. Oliver, Juan'ın Don olması için beni ortadan kaldırmak istiyordu.

"Bence bu şüpheli. Sen ve Oliver kavga ediyorsunuz, Nero aniden ulaşip bir görüşme talep ediyor, seni kaçırıyor ve ben otomatik olarak sorumlu oluyorum. Oliver, sen kaçırıldıktan kısa bir süre sonra kayboldu. Onu arıyorum ama şu ana kadar bir sonuç alamadım." Gözlerinde suçluluk parlıyordu. "Seni o görüşmeye gitmeye zorlamamalıydım. Hepsi benim hatam. Bütün bunlar."

"Hayır, değil. Oliver'ın suçu." Tabii gerçekten ispiyoncu oysa. "Anlamadığım bir şey var, Nero'ya benim kim olduğumu söyleyen oysa, neden kaçtı? Sonunda Don olduğun ya da Don gibi davrandığın için bundan yararlanmak isteyecekti, ama neyse. Sonunda istediğini elde ettiğinde kaçması mantıklı değil, tabii..."

"Ölmemişse," diye tamamladı Juan, çenesini sıkarak. "Aklıma geldi ve merak ettim. Belki Nero istediği bilgiyi aldıktan sonra onu öldürdü, bilmiyorum. Hiçbir ihtimali göz ardı etmiyorum. Onu bulana kadar aramaya devam edeceğim, ölü ya da diri."

Başımı salladım. "Üzgünüm kardeşim. Seni tanıyorum..."

"Aşk" deme. Onu sevmiyorum. Ama aslında seviyordu, sadece bunu itiraf etmek istemiyordu çünkü Oliver onu sayamayacağımız kadar çok kez incitmişti. Juan'ın ilişkisini saklamaktan bıkmış olduğu için onu ailemize ifşa eden oydu. Juan hazır olmadan onun sırrını ifşa etme görevini üstlenmişti.

Buna ve o piçin kardeşime yaşattığı onca şeye rağmen, Juan onu hala seviyordu. Sadece bunu itiraf etmiyordu. Ne bana, ne de kendine.

"Bratva ile ilgili bu olayda anlamadığım bir şey var, o da neden bizimle anlaşma yapmaya razı oldukları," dedi Juan, konuyu tamamen değiştirerek. Oliver hakkında konuşmanın şu anda onun için çok zor olduğunu hissettim.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onlara kıyasla biz küçük çaplıyız. Bizi ezip geçip yoluna devam etmek onlar için muhtemelen zor olmaz. Öyleyse neden yapmıyorlar? Neden bizimle pazarlık yapma zahmetine giriyorlar?"

Bu iyi bir soruydu. Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu merak etmiştim. Juan, bizim küçük çaplı olduğumuzu söylerken haklıydı. Bratva'nın sahip olduğu etkiye sahip değildik. Ama biz acımasız ve katildik.

Juan yaklaşarak, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Sokaklarda bir söylenti dolaşıyor," dedi.

"Ne tür söylentiler?" diye şüpheyle sordum.

"Avantajlarını kaybediyorlarmış." Aleksandr mı? Avantajını mı kaybediyor? Bu fikir gülünçtü. "Aralarında acımasız bir iç savaş falan olduğu ve güçlerinin dağıldığına dair söylentiler dolaşıyor. Kendi bölgelerini bile düzgün bir şekilde kontrol edemiyorlar. Bir sürü binası yanmış ve buna karşı hiçbir misilleme yapılmamış."

"Bu, güçlerini kaybettikleri anlamına gelmez. Henüz sorumluları bulamadıkları anlamına gelebilir."

"Bu durumdan yararlanmalıyız," dedi Juan, söylediklerimi tamamen görmezden gelerek. "Bratva'nın dikkati dağınıksa, saldırmak için mükemmel bir zaman. Düşünebiliyor musun? Los Zetas'ın tüm gücü elinde tutan Bratva'yı çökertip yok eden taraf olması? Lanet olası efsaneler olurduk."

Öfkeyle dişlerimi göstererek homurdandım, onu kulağından tutup göz hizama indirdim.

"Ah! Drea!" diye sızlandı.

"Kapa çeneni," diye tısladım, gözlerim kapıya kaydı ve tekrar endişeyle geri döndü. Onun söylediklerini duymamış olmalarını diledim. "Bir daha *asla* bu kadar aptalca bir şey söyleme, duydun mu? Söylediğin şey doğru olsa *bile* - ki bu çok büyük bir "eğer" - yine de Bratva'ya karşı koyamayız. Onların neler yapabileceğini gördüm. Adamlarını gördüm. Her sabah

lanet olası ordudaymış gibi antrenman yapıyorlar. Askeri bir odaklanma var onlarda, Juan. Bana inan, bizi hiç çaba harcamadan ezip geçerler."

Juan'ın yüzü acıdan buruşmuştu, ben kulağını sıkıca tutarken tüm vücudu kamburlaşmıştı. "Ama..."

"Başlangıçta beni kaçırmalarına neden olan da bu tür aptalca, hırslı düşüncelerdi."

Ağzını kapattı. Gözlerinde parıldayan kalbi kırık bakışları suçluluk duygusuyla göğsümü sıktı, ama şu anda bunu düşünemezdim. Tüm içgüdülerim bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu haykırırsa da, onun beni Nero ile görüşmeye ikna etmesine izin verdim. Bunu bir daha yapmayacaktım.

Onu bıraktım ve o rahatsızlık içinde kulağını ovuşturarak doğruldu. Ona düz bir bakış attım. "Bratva, düşman olarak değil, müttefik olarak çok daha iyidir, Juan. Hayatında beni dinleyeceğin bir an varsa, o da şimdidir."

Sinirli bir nefes verdi. "Peki," diye başını salladı. "Eve dönmek için heyecanlı mısın?"

Cevap vermekte tereddüt ettim. Gerçek şu ki, pek heyecanlı değildim. Juan'ı ve annemi özlemiştim, ama Aleksandr'ı daha çok özleyeceğimden korkuyordum. Onun sert ve kaba dış görünüşünün ardına bakmış, içinden gelen, herkesten sakladığı kişiyi görmüştüm. Ve onu sevmiştim.

Güçlü, şefkatli ve özverili biriydi. Her zaman başkalarını, özellikle de ailesini kendinden önce düşünürdü.

Onu sevmeye ya da ona değer vermeye niyetlenmemiştim. Ama öyle oldu. Bunu engelleyemedim. Nasıl hissettiğimin önemi yoktu, çünkü altı ay sonra evlenecekti. Düşündüm de, ona daha fazla bağlanmadan bugün ayrılmak muhtemelen daha iyiydi.

Onu

unutacaktım.

Eninde sonunda.

Belki.

Muhtemelen

unutmayacağı

m.

"Annen nasıl?" diye sordum, onun sorusuna cevap vermek yerine. Bu bariz konu değişikliğini fark etmemesini umuyordum.

Tanrıya şükür, fark etmedi.

"Çocuğu kaçırılan birinin olabileceği kadar iyi. Buraya gelmesini engellemek için onu ana evin odalarından birine kilitlemek zorunda kaldım. Buraya gelmek istedi ve ona sadece bir kişi getirebileceğimi, o kişinin de silah kullanabilen biri olması gerektiğini söylediğimde beni dinlemedi."

benim sadece bir kişi getirebileceğimi ve o kişinin silah kullanabilen biri olması gerektiğini söylediğimde beni dinlemedi."

Boğazımda bir kakhaha yükseldiğini hissettim. Sofia Ortega büyük bir anne ayı gibiydi. Bebeklerini şiddetle koruyordu ve özünde yıkım eğilimi vardı.

"Eve bırakılmaktan pek memnun olmamıştır herhalde," diye güldüm.
"Sence

—
Öfkeli bir kükreme havayı yırttı, ardından yüksek sesli bağırışlar ve sert bir çarpma sesi geldi.

Juan ve ben birbirimize baktık. "Bu da neydi böyle?" diye aynı anda söyledik.

Çıkışa doğru koştum, Juan da hemen arkamdaydı. Kapıyı açtım ve donakaldım.

Kahretsin.

Aleksandr, Logan'ın göğsüne çömelmiş, elleriyle boğazını sıkıyordu ve o kadar sert sıkıyordu ki Logan'ın gözlerine kan sızıyordu.

Aleksandr'ın yüzündeki vahşi ifade, Logan'ın yüzüne bir santim uzaklıkta dişlerini gösterip gözleri öfkeyle parlayan hali beni şok etti.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Rage Room'a gittiğimizde bile (oranın tek amacı insanların öfkelerini eşyaları parçalayarak ifade etmeleri idi), yine de kendini kontrol ediyor, eşyalara kesin ve doğrudan vuruşlar yapıyordu, sahip olduğu sıkı özdenetimden asla gerçekten vazgeçmiyordu.

Logan, Aleksandr'ı bu kadar sinirlendirmek için ne yapmıştı?

"Zander! Yeter!" Nikolai bağırdı, kardeşini Logan'dan çekmeye çalıştı ama başaramadı.

Aleksandr bir tuğla duvar gibiydi. Tamamen hareket ettirilemezdi. Nikolai'nin girişimlerinden hiç rahatsız görünmüyordu, sadece öfke dolu gözlerini Logan'a dikmiş, onun canını sıkarken boğuyordu.

Bir şey beni ileriye itti. Ne olduğunu tam olarak söyleyemem. Belki de Aleksandr'ın Logan'ı öldürmesine saniyeler kalmış olmasıydı. Ya da belki de Juan'ın silahını kurarken çıkardığı ses, namlu şimdi Aleksandr'ın göğsüne doğrultulmuştu.

Her neyse, beni bir mıknatıs gibi Aleksandr'a doğru itti.

Kollarımı onun kocaman pazılarına doladım ve Nikolai diğer koluyla aynı şeyi yaparken, ikimiz de

Aleksandr'ı yerinden çıkarmaya çalışıyorduk.

"Lanet olsun, koca adam, bırak onu," diye bağırdım.

Nikolai, Aleksandr'ın kolundan kendini kurtardı ve onun önüne koştu. Aleksandr'ın yüzüne acımasız bir sağ kroşe attı, darbe onu sersemletti ve Logan'ın boğazındaki tutuşunu gevşetti. Nikolai, bir futbol oyuncusu gibi kardeşine çarptı ve hepimiz yere yığıldık.

Ah.

Juan, Logan'ın yanına koşarak nabzını kontrol etti. Yüzüne yayılan rahatlama, bilmem gereken her şeyi bana anlattı.

Hayattaydı. Bilinci kapalıydı ama hayattaydı.

Göğsümde hissettiğim hafif acıyla yüzümü buruşturarak kendimi kaldırdım. Yüz kilodan fazla sert, kaslı bir vücudun altında ezilmek, sandığım kadar eğlenceli değildi.

Aleksandr kardeşini kendinden itti ve ayağa kalktı, yüzünde hala öfke belirgindi. Gözleri Logan'ın hareketsiz bedenine takıldı. Sanki ona tekrar saldırmayı düşünüyor gibiydi.

"Anlaşma iptal," diye homurdandı Aleksandr, elini ön koluma sıkıca geçirdi. Beni kendine doğru çekti ve ben şoktan başka bir şey yapamadan onu takip ettim.

Bekle, ne? Şu anda ne oluyor lan?

Juan ayağa fırladı ve silahını Aleksandr'a doğrulttu, bu da Nikolai'nin silahını Juan'a doğrultmasına neden oldu. "Onu bırak!" diye bağırdı kardeşim.

Siktir. Bu durumu bir an önce yatıştırmam gerekiyordu. "Beyler, durun. Buna gerek yok. Her şey yolunda."

Aleksandr hiçbir şey söylemedi ve Nikolai onu korurken beni gizli otoparka inen asansöre doğru götürdü.

"Hey! Onu bırakın dedim! Sizi vuracağım, yemin ederim."

Aleksandr asansörü çağırmak için düğmeye bastı ve dönerek beni koruyucu bir şekilde arkasına aldı ve Juan'ın silahının namlusuna baktı. "Hayır, vurmayacaksın. Çünkü ikimiz de burada yetki sahibi olanın sen olmadığını biliyoruz. Anlaşma *iptal*. Duydun mu? Adamını al ve ben fikrimi değiştirip ikinizi de öldürmeden önce eve git. İşimiz bitti."

Bir zil sesi asansörün geldiğini haber verdi ve kapı açıldı. Aleksandr beni Nikolai'yi arkasına alarak içeriye aldı. Juan bana

yardım istedi. Ne yapacağını bilmiyordu, beni onlarla birlikte gitmeme izin mi versin, yoksa buna engel mi olsun?

Başımı salladım, ona geri çekilmesini işaret ettim. Logan'a ne olduğunu bilmiyordum. Ama her ne olursa olsun, Aleksandr'ın kendine uyguladığı sıkı kontrolü kaybetmesine neden olacak kadar kötüydü, ayrıca yaptığı anlaşmadan da vazgeçmesine neden olmuştu.

Kartel ile Bratva arasında topyekûn bir savaş çıkmadan önce neler olduğunu ve bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini anlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Yeraltı otoparkına inen asansör yolculuğu sessiz ve gergindi. Herkesin birbirinden nefret ettiği garip bir aile yemeği gibiydi. Ne Aleksandr ne de Nikolai tek kelime etmedi. Ben, öfkeden köpüren iki iri yarı adamın arasında sıkışmış duruyordum. Bu, hoş olmayan bir anıydı.

"Tamam. Biri bana ne olduğunu anlatacak mı?"

Sessizlik. Kendi kendime konuşuyor olsam da fark etmezdi.

Asansör çaldı. Aleksandr, beni asansörden çıkarıp arabasına doğru yönlendirirken kolumu sıkıca tuttu, ayak seslerimiz boş otoparkta yankılanıyordu.

"Aleksandr, bunu konuşmamız gerek."

Hiçbir şey söylemedi, sadece arabanın kilidini açtı ve "nasılsın" bile demeden beni içeri itti. Kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi.

Yine mi?

Ağzımı açtım, bağırmaya hazırdım, ama sözler dilimde kaldı. Aleksandr'dan sadece öfke yayılmıyordu. Aynı zamanda daha önce onda hiç görmediğim bir üzüntü de vardı.

O ve Nikolai, ne konuştuklarını duymakta zorlanacağım kadar uzağa gittiler. Nikolai kardeşine bağırırken, boynunun yanındaki damarları zonklarken, onu suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret ederken, küçük parçalar halinde duyabiliyordum.

"Senin neyin var... kendine gel... kim takar onu... o senin değil ki..."

Aleksandr, Nikolai'nin yüzüne sert bir yumruk attı. Nikolai, tamamen hazırlıksız yakalanarak yere düştü.

Aleksandr, çenesini sıkıp kaşlarını çatarak öfkeli bir bakışla uzaklaştı. Sürücü kapısını açtı, arabaya bindi ve bir kez bile bana bakmadan arabayı çalıştırdı.

Nikolai kendini toparladı ve bize doğru kaşlarını çatarak baktı. Çenesini ovuşturarak arabaya doğru yürüdü. Aleksandr arabaya bindiğinde hızla evin yönüne doğru yola çıktı.

Otuz Beşinci Bölüm

Aleksandr, beni evin giriş holünden geçip geniş dairesel merdivenlerden yukarı çıkarırken enseme sıkıca tuttu. Arabada buraya gelirken, gerginliği konuşarak kırmaya birkaç kez çalışmış olmama rağmen, bana bir kez bile aldırış etmedi. Ne Aleksandr ne de Nikolai konuşmaya katıldı. İki de birbirleriyle konuşmakla ilgilenmiyordu, benimle konuşmak ise hiç söz konusu değildi.

Aleksandr ile yalnız kalana kadar bekleyip olan biteni sorgulamaya karar verdim. Aleksandr'ın evin içindeki yürüyüşüne bakılırsa, bu her an gerçekleşebilirdi.

Beni kaldığım odaya götürmek yerine, aynı kattaki başka bir kapıyı açtı ve beni içeri itti.

"Tamam, bu kadar sert davranma," diye bağırdım ve ondan uzaklaştım. Odaya hızlıca bir göz attım. Egzotik siyah ipek çarşaflarla örtülü devasa bir dört direkli yatak. Koyu renkli perdeler ve koyu renkli mobilyalar. Her yönden beni saran zengin, baştan çıkarıcı bir koku, bir şekilde beni rahatlatırken aynı zamanda tahrik ediyordu.

Tamamen erkeksi bir kokuydu, Aleksandr'ın kokusu.

Kapının çarpmasıyla dönüp Aleksandr'a baktım. Birbirimize öfkeyle baktık. O, Logan'la olanlar yüzünden kızgındı, *ben* ise başından beri bu duruma düştüğümüz için kızgındım.

"Ne oluyor, Aleksandr?" dedim, kendimi fazla heyecanlandırmamaya çalışarak. "Neden bunu yaptın? Logan ne yaptı ki..."

Aleksandr öne atıldı ve elini boğazıma doladı. Bu ani hareket karşısında nefesim kesildi. Beni geriye doğru itti, ta ki yatağa düşene kadar

yatağa düşene kadar beni geriye doğru itti, vücudu benim üzerime çöktü. "Bir daha ağzından onun adını duymak istemiyorum," diye homurdandı, gözlerimin içine bakarak.

Ağzım açık kaldı. "Kıskanıyorsun," dedim inanamadan.

Logan'la olan tüm o olaylar sırf kıskançlıktan mıydı?

"Tabii ki öyleyim," diye hiç tereddüt etmeden itiraf etti. "Onun ellerinin vücudunda dolaştığını duymaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Senin tadını, orgazm olduğunda çıkardığın sesleri bildiğini? Sen *benimsin*."

Logan ona ne demişti böyle?

Ağzı benim ağzıma indi, arzuyla, ihtiyaçla ve tutkuyla dolu bir şekilde beni derin bir şekilde öptü.

Tanrım, bu adam ve dili! Bekle, az önce ne dedi?

Ağzımı onunkinden ayırdım. "Senin mi?" diye tekrarladım, dudaklarımı yalayıp, tadını çıkararak.

Çenemi sertçe kavradı. "Benim ve sadece benim." Beni tekrar öptü, sözleri karnımda bir ateş yakıyordu.

Hala konuşmamız gereken, ele almamız gereken çok şey vardı. Beni daha fazla burada tutamazdı. Beni bırakması gerekiyordu. Juan'ı ateş açmamaya ikna etmeyi başarmıştım, ama kardeşimi tanıyordum. İşleri bıraktığımız haliyle, endişeli olacaktı. Beni geri getirmek ve tehlikeden kurtarmak için bir şeyler, herhangi bir şey yapmak için sabırsızlanacaktı.

Ama şu anda bunların hepsi ikinci planda kalmıştı. Öncelikli olan Aleksandr'dı. Dudakları. Dokunuşu. Kokusu. Ona ve onunla ilgili her şeye neredeyse takıntılıydım. Sert, baskın tavırlarına takıntılıydım. Engellerle dolu bir dağ arkasında sakladığı nazik, şefkatli kalbine takıntılıydım.

Aleksandr gömleğimi yırttı ve sonra bir bıçakla sütyenimi ikiye böldü, göğüslerim ortaya çıktı.

"Lanet olsun, çok güzelsin," diye mırıldandı, hayranlıkla bana bakarak. Öne eğildi ve meme ucumu ağzına aldı. Dilini döndürdü ve sırtım yataktan kalktı, zevk içimi kapladı.

"Siktir, Aleksandr," diye inledim, başını göğsüme bastırarak.

Diğer meme ucuna geçti ve ilkinde gösterdiği ilgiyi ona da gösterdi.

Nefes nefeseydim, dudaklarımı yaladım, onun daha aşağı inip o yetenekli dilini iyi bir şekilde kullanmasını çok istiyordum. Ama Aleksandr'ın, ona ne kadar ipucu versem de acele etmeyeceğini bilmeliydim. O zamanını almayı severdi. Bu mutlaka kötü bir şey değildi, ama şu anda olduğum kadar azginken, yavaş gitmek istemiyordum.

O benim tenimi öptü, yaladı ve ısırdı, göğüslerimde ve karnımda minik aşk ısırıkları bıraktı. Ben onun altında kıvranıyordum, karnımın derinliklerinde şehvet dalgaları yükseliyordu. Aniden ayağa kalktı, beni acı içinde ve kafası karışık bırakarak. Dirseklerimin üzerine yaslandım, başımı yana eğerek onun yavaşça kıyafetlerini çıkarmasını izledim.

Siktir. Vücudu için ölünür bir şeydi. Karın kasları. Sert, tonlu kaslar. Net, belirgin v-line (dürüst olmak gerekirse, bir erkekte en sevdiğim özelliklerden biriydi).

Pantolonu kalçalarına kadar inmişti, yüzünde karanlık, günahkar bir ifadeyle parmağını bana doğru kıvrarak beni ileri çağırdı.

Omurgamdan bir ürperti geçti, tüylerim diken diken oldu. Nasıl olur da bu kadar basit bir hareket bu kadar günahkar bir şekilde erotik olabilir?

Ellerim ve dizlerimin üzerinde ona doğru süründüm, yatağın yüksekliği beni pantolonundaki canavarla tam göz hizasına getirdi.

"Sırt üstü yat, başın yatağın kenarında olsun," diye emretti.

Aman Tanrım.

Döndüğümde dünya tersine döndü, içimde heyecan patladı. Aleksandr pantolonunun fermuarını açtı ve penisini çıkardı.

Büyük. Kalın. Ağır. Kesinlikle emilebilir.

Penisi dudaklarımın üzerinde durana kadar hareket etti, eli yavaşça yukarı aşağı okşuyordu. "Aç." Sesi kaba, boğuk ve derindi. Arzu ve açlıkla doluydu.

Ağzımı genişçe açtım. Dizlerini hafifçe bükerek penisini dudaklarımın arasından geçirdi. Yavaşça içeri girip çıkarken eli boğazımı hafifçe kavradı.

"*Blyad*, ağzının iyi hissettireceğini biliyordum," diye inledi, başını geriye attı.

Midem gerildi, kaba, erkeksi inlemeleriyle amım karıncalandı. Erkeklerin inlemelerini duymak beni çok tahrik ediyordu. Bunda farklı bir şey vardı. Seksi, ateşli ve tamamen sarhoş edici bir şey. Onu iyi hissettirmek ve odayı onun zevkiyle doldurmak istedim.

Yanaklarımı çukurlaştırdım, kafamı hareket ettirip onu daha fazla içime almaya çalıştım.

"Hayır." Aleksandr boğazımı hafifçe sıktı. "Hareket etmeni istersem sana söylerim. Sen sadece iyi bir seks oyuncuğu gibi orada yat ve ben işimi bitirene kadar sikimi al."

İnledim, onun darbelerinin hızlanmasıyla ağzımın kenarından salya damladı. Penisini boğazımın arkasına çarptı ve ben öğürdüm.

"Yut. Burnundan nefes al. İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun, *malyshka*." Elleri hareket etti, yüzümün yanlarını kavradı ve beni tamamen sabit tuttu. İsteddiği gibi vücudumu ve ağzımı kullanarak ileri geri itti.

Onun zevkini bu şekilde *almasıyla* ıslaklık uyluklarımdan aşağıya doğru akıyordu. Onun sertliği, gittikçe hızlanırken çıkardığı homurtu ve hırıltılar.

"Dışlerini kullan. Ah, lanet olsun, işte böyle. Ağzının sikle dolmasını seviyorsun, değil mi? Yüzünün sikilmesini seviyorsun. Seks oyuncakları her zaman sever."

Konuşmaya çalışmak bile neredeyse imkansızdı, bu yüzden sadece başımı salladım ve onun etrafında inleyerek. Elimi karnıma indirdim, pantolonuma soktum ve klitoris piercingimi çektim. Beni o kadar tahrik etti ki, dayanamıyordum. O kadar istekliydim, o kadar bastırılmışım ki, kelimenin tam anlamıyla titriyordum.

Her itişinde kendini boğazımın derinliklerine doğru daldırıyordu, gözyaşları yüzümden akıyordu.

"Ağladığında çok güzelsin, *malyshka*," diye övdü, sikini dışarı çekerek. Dudaklarıma dokundurdu. "Çok iyiydin. Kalk."

Yatağın üzerinde ayağa kalktım, tenim yanıyor, kalbim deli gibi atıyordu. Beni baştan aşağı incelerken gözlerinde yırtıcı bir bakış parlıyordu. Sütüyenimi kesmek için kullandığı bıçağı aldı ve parmaklarında döndürerek bıçakla ne kadar yetenekli olduğunu gösterdi.

Vücudumu bir titreme sardı. Tanrım, şu anda tam anlamıyla şeytani görünüyordu, beni yemek istermiş gibi bakıyordu.

Umarım yerd.

"Kıpırdama." Giysilerimin geri kalanını vücudumdan kesti, kumaşlar yere düştü. Bıçağın ucunu yavaşça uyluğumda gezdirdi ve ben ona atlamamak için ellerimi yumruk yapmam gerekti. Sonra ne yapacağını görmek istedim.

Çıplak halimle onun önünde durdum, gözleri dövmeli tenimin her santimini tarıyordu.

Gözleri benim amıma kaydı ve gözlerinde öfke parladı. Logan'ın adını orada aradığını biliyordum. "Vücudunda başka bir erkeğin adının olmasını *nefret ediyorum*," diye karanlık bir sesle homurdandı. "Onun yerine benim adım olmasını istiyorum."

Öne eğildi, beni kaldırırken başını göğüslerimin arasına gömdü, bacaklarım beline dolandı. Eli saçlarıma dolandı ve başımı geriye doğru çekti, dili boynumdan çeneme doğru kayd ve ağızıma daldı.

İnledim, amımı onun sert karın kaslarına sürttüm.

"İhtiyacı olan küçük şey," diye fısıldadı ağızıma, öpücüğü vahşileşti. Acımasızca.

Sırtım dört direkli yatağın dikey sütunlarından birine çarptı ve Aleksandr beni kaldırdı, bacaklarımı omzuna atarken başını uyluklarımın arasına daldırdı. Ağızını klitorisimin üzerine kapattı ve sertçe emdi.

Zevkten çılgılık attım. Dengemi sağlamak için saçlarını tuttum, kalçalarım o mükemmel oyulmuş yüzün üzerinde zıplarken.

Her yalaması ve dilinin her dokunuşuyla zevk içimi kapladı ve inledim.

"Bu sesi çok seviyorum. Ve bu amcığı. Çok güzel, pembe ve..." Dili içime girdi, ağızından derin, boğuk bir inilti çıktı ve amcığımda titreşti. "...sıkı," diye bitirdi, girişime bolca öpücükler yağdırarak. "Çok sıkı."

"Oh, *mierda, Aleksandr*, durma," diye nefes nefeseydim, orgazmım hızla yaklaşıyordu.

"Çok ıslaksın, bebeğim," diye övdü, ellerini kıcıma sıkıca geçirip beni yüzüne daha sert bir şekilde bastırdı. Dili giriş noktamdaki klitorisime doğru uzun, yavaş vuruşlarla ilerledi, kıvrımlarımın arasına daldı ve beni tamamen baştan çıkardı.

Sanki doyamıyormuş gibi amımı yalıyordu. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi. Benim tadımı, benim zevkimi.

Bir kadına oral seks yapmayı seven bir erkekte daha seksi bir şey yoktu. Ve lanet olsun, Aleksandr bunu çok seviyordu. Kendini hevesle ve heyecanla bu işe adanmış şekilde bu çok açıktı.

"Siktir, seni bütün gün yiyebilirim ve asla doyamam. Tadını dilime sonsuza kadar kazımak istiyorum." Dil, klitorisimin etrafında iki kez döndü, sonra dişleri piercingimi çekti ve ben boşaldım.

Orgazmım beni sertçe vurdu, tüm vücudumu salladı. Sırtım kavislendi, ellerim onun saçlarını çekerken derin bir inilti çıkardım, damarlarımda beyaz sıcak bir zevk yanıyordu.

"İşte böyle, bebeğim. Bacaklarınla başımı sık. Amınla beni boğ." Ona doğru ittim, onun müstehcen sözleri içimde yükselen o muhteşem zevki uzatıyordu.

Aleksandr beni sıkıca kucakladı ve yatağa geri yatırdı. Vücuduma tırmandı, beni sikmek ve *sertçe sikmek* isteyen bir erkeğin vahşiliğiyle bana baktı.

"Sen benimsin, değil mi Drea?" diye yumuşak bir sesle mırıldandı. Adımı çok sık söylemezdi. Çoğu zaman bana, ne anlama geldiğini bilmesem de beni heyecanlandıran bir Rusça kelimeyle seslenirdi. Ama adımı söylediğinde, yemin ederim kalbim bir an durdu. "Benim olduğumu söyle." Amımı sertçe avuçladı ve ben nefesimi tuttum. "*Bunun* benim olduğumu. Senin her santimini bana ait olduğumu."

Cevap vermedim, çünkü ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Başka biriyle evlenirken bu nasıl olabilirdi ki? Ama o anda ikimiz de bunu görmezden gelmeye razıydık.

Bunun yerine öne eğildim ve dile getiremediğim tüm duygularımı ona öpücüklerle aktardım. O da beni öptü, ellerini yüzüme koyarak şefkatli bir hareket yaptı, ama ben gerçeği biliyordum.

Belki Aleksandr bir şekilde beni önemsiyordu, belki de önemsemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunu asla öğrenemeyeceğimi düşünüyordum.

Bacaklarımı açtı ve penisini içime soktu. Zevk içimde yükseldi, tüm uzuvlarıma hızlı bir dalga gibi yayıldı. Dolu hissettim. Tamamlanmış. Bütün.

Aleksandr önce yavaş ve derin hareketlerle, kalçalarını şehvetli daireler çizerek hareket etti, sonra her vuruşta giderek hızlandı, ta ki yatak duvara çarpmaya başlayana kadar.

Elleri her yerimdeydi. Saçlarımda. Göğüslerimi kavırıyordu. Kalçamı avuçluyordu. Derin, erkeksi homurtuları odada yankılanıyordu. Her itişine karşılık verdim, derisini tırmaladım. Alt dudağını kanayacak kadar sertçe dişlerimle ısırdım ve o, gözleri parlayarak tısladı.

"Güvenli kelimenizi hatırlıyor musunuz?" diye boğuk bir sesle sordu ve hızını artırdı.

Omurgamdan bir ürperti geçerek başımı salladım. Ne planlamıştı?

"Gerekirse kullan." Tek eliyle iki elimi de başımın üstüne sabitledi, bu hareket beni tamamen savunmasız ve ona açık hale getirdi. Ona karşı direndim, gücünü test ettim. Bir santim bile kıpırdamadım.

Bana alaycı bir şekilde sırtıttı. "Elinden gelenin hepsi bu mu, *malyshka*?" diye alay etti ve derin darbelerle ilerledi.

İnledim, beni siktiği güç göğüslerimi yukarı aşağı zıplatıyordu. Tanrım, o kadar *iyi* hissettiriyordu ki. Hiç bitmesini istemedim.

Yüzüme tokat attığında, sürpriz, acı ve zevkin hoş bir karışımı içimi sardı. Sert bir tokat değildi. Aslında, gücünün %5'ini bile kullandığını sanmıyorum. Hiç acıtmadı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Daha önce seks sırasında hiç vurulmamıştım, ama bu içimde bir şeyler yarattı. Ateşlenmişim, amım o kadar çok ıslanmıştı ki, her içeri girip çıktığında sesini duyabiliyordun.

Kendinden emin bir şekilde güldü. "Bunu seveceğini biliyordum. Benim mükemmel küçük seks oynucağım." Hızı arttı, beni nefes nefese bıraktı.

Zevk o kadar yoğundu ki, yerinde duramadım, ona karşı çırpınıp direndim. "Evet, Aleksandr. Lanet olsun, çok iyi hissettiriyorsun."

"Sen de öyle, bebeğim. Sen de öyle." Başını boynumun kıvrımına gömdü, vurup vurup vurup durdu. Bir elini iki bileğimin etrafına doladı, beni aşağı bastırdı ve bana verdiği şeyi almaya zorladı.

Dişleri boynumun yan tarafına yapıştı ve orgazmımın başlaması için tek ihtiyacım olan buydu. Zihnimi uyuşturan zevk beni ele geçirdiğinde onun adını haykırdım, tüm endişelerim silinip gitti ve yerini şimdiye kadar yaşadığım en iyi, en coşkulu duygu aldı.

Amım onun sikini sıkıca kavradı ve başı birden yukarı kalktı, ağzından yüksek ve uzun bir inilti çıktı. Bir eliyle başlığı tokatladı ve acımasızca beni sikti, kendi zevkini ararken benim zevkimi de uzattı.

"Siktir, siktir, siktir," diye bağırdı, darbeler vahşileşti. Kaotik. Boynunun yanındaki damarlar zonkluyor, kasları şişiyor ve çenesi sıkılıyordu. Onu görmek bile beni yeniden baştan başlamak için yeterliydi.

Dudakları dudaklarıma çarptı, dili ağzımın içine daldı. İçime boşalırken boğazından düşük bir inilti çıktı.

"Seninle 'adını söylemem yasak olan kişi' arasında ne olduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordum, başımı omzuna yaslayarak Aleksandr'ın göğsüne hafif daireler çizerek. İkimiz de hala çıplaktık, uzuvlarımız birbirine dolanmış ve vücutlarımız gevşemişti.

Beni ılık bir bezle temizledikten sonra, yatağa geri tırmandı, üzerimize battaniyeyi çekti ve beni kollarına sardı. İlk kez böyle sarılmıştık, ama şikayetçi değildim. Boyutu onu rahat bir sarılma partneri yapıyordu. Onunla birlikte olmak, bu kadar sakin ve huzurlu bir ortamda onunla vakit geçirmek çok güzeldi.

Sanırım birbirimizin yanında hiç bu kadar rahat olmamıştık.

Aleksandr, önünü izlerken parmağıyla saçımın bir tutamını oynatıp döndürüyordu. Rahattı — vurgu "*rahat*"tı. Çünkü sorumu sorduğum anda altımda gerildi ve boğazından küçük, sinirli bir hırıltı çıktı.

"İstediğin kadar homurdan, bunu konuşacağız." Dirseklerimin üzerine yaslanarak ona sert bir bakış attım. "Ne oldu? Ne dedi?"

Yüzümdeki ifadeyi inceledi ve sinirli bir nefes verdi. "Birlikte yaşadığınız cinsel deneyimleri ayrıntılı olarak anlattı."

Burnumu kırıştırdım. Kahretsin. Bu her anlama gelebilir. Logan ve ben birlikte *pek* çok şey yapmıştık.

"Ne gibi? Tam olarak ne dedi?"

"Seni kışından sikmiş ilk ve tek erkek olduğunu ve bu yüzden kışının ona ait olduğunu söyledi. Seni bıraktığım anda seni sikip beni tamamen unutturacağını söyledi." Bütün vücudu öfkeyle titriyordu, yüzünde karanlık, şeytani bir ifade vardı.

Lanet Logan.

Yani, bir bakıma haklıydı. Anal seks yaptığım tek erkek *oydu*. Ama bu, benim *herhangi* bir parçamın ona ait olduğu anlamına gelmiyordu. Cinsel olarak çok uyumluyduk, ama hepsi o kadardı. Duygusal olarak hiçbir zaman bağlanmadık, bu da ilişkimizin "seks arkadaşlığı" aşamasından öteye geçememesinin nedenlerinden biriydi.

Muhtemelen Aleksandr'ın bana karşı sahiplenici tavrını görmüş ve onunla uğraşmaya karar vermişti. Logan özellikle kıskanç bir adam değildi, ama biraz egosu vardı. Aleksandr daha iri, daha güçlü ve daha seksi biriydi ve bu Logan'ı tehdit altında hissettiriyordu. Bu yüzden, yapması gerekeni yaptı ve Aleksandr'ı alt etmek için bir yol buldu.

"Ve bu seni kızdırdı mı?" Bu aptalca bir soruydu. Logan'ı boğazlamıştı resmen.

"Senin diğer erkeklerle birlikte olduğunu duymaktan hoşlanmıyorum. düşünmekten hoşlanmıyorum."

Onu başka kadınlarla hayal etmekten de hoşlanmıyordum, bu yüzden bu konuda sinirlenmesini ona suçlayamazdım. Dürüst olmak gerekirse, ben olsam muhtemelen aynı şeyi yapardım.

Gergin bir nefes verdim. Şimdi, konuşmamız gereken şeyi konuşmak için en uygun zamandı. Aramızdaki huzurlu anı bozmak istemiyordum, ama bunu yapmak zorundaydım.

"Aleksandr."

Ciddi ses tonumla sertleşti. "Beni bırakmalısın."

"Öyle mi?" diye sordu, öne eğilip çıplak göğsüme minik öpücükler kondurarak.

Ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordum: yetenekli diliyle dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Neredeyse başarılı olacaktı, ama ben heyecanımı bastırdım. Etkilenmeyecektim.

"Evet." Elimi göğsüne koydum ve onu geri ittim. Anında geri çekildi, kaşları çatıldı. "Yeter artık. Beni daha fazla burada tutamazsın. Bunun için bir neden yok. Kartel ile Bratva arasında olanlar talihsiz bir olaydı, ama rekabetimizin devam etmesine gerek yok. Beni bırakırsan, tüm bunlara son verebilirim." Onu terk etme fikrinden ne kadar nefret etsem de, bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Sadece iki örgütümüz için değil, benim için de. O Rusya'ya gitmeden, başka biriyle evlenmeden önce, ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Aksi takdirde, uzun vadede bana daha fazla zarar verecekti.

"Hiçbir şey yapmama gerek yok," dedi sırtarak. "Sen bana aitsin ve seni istediğim kadar burada tutacağım."

Yüzümde kırılganlığımı gösterdim. "Sen bana ait olamazsan ben de sana ait olamam. Bu iki yönlü bir şey. Sen gidip başka bir kadınla evlenirken benim oturup senin yanındaki kadın olmamı mı bekliyorsun?" Başımı salladım. "Hayır. Sen ve ben birlikte eğlendik, ama bu kadar. Artık beni bırakmalısın."

Öfke ve hayal kırıklığı gözlerinde parlıyordu. Ayağa kalktı, bana sırtını dönerek öfkeyle giysilerini giyindi, kollarını gömleğine soktu

ve pantolonuna soktu. Gömleğini pantolonuna sokarken Rusça bir Şeyler mırıldandı ve elini saçlarına geçirdi.

Oturdum, battaniye belime kadar düştü ve onu dikkatli gözlerle izledim. "Aleksandr?"

Döndü, gözleri bir anlığına göğüslerime kaydı, sanki kendini tutamıyormuŐ gibi, sonra tekrar yukarı baktı. "Giysilerini giy."

Ona ve tavrına sinirlenmiŐtim. Elbette benim onun kirli küçük metresi olmamı beklemiyordu, değil mi? O başka biriyle sevişirken, evlenirken ve  ocuk yaparken kenarda duran kadın?

Belki de bu benim hatamdı. B y kbabasının yaptığı, ona zorla kabul ettirdiği anlaşmayı bana anlattıktan sonra bile, geri adım atmadım. Devam ettim, Rage Room'daki masada onunla seviştim. Sanırım bu, karışık sinyaller olarak sınıflandırılabilirdi.

Artık yok. Benim için en iyisinin ne olduğunu düşünmek zorundaydım, çünkü ne kadar istesem de Aleksandr beni ilk sıraya koyamazdı.

Otuz Altıncı Bölüm

Parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim, gözlerim geniş açık alana kayarken, bana yaklaşan kimseye bakmamak için elimden geleni yaptım.

Lütfen kimseyi öldürme, Illayana'nın yumuşak sesi kafamın içinde yankılandı. Parti başlamadan önce üçümüzü de oturtmuş ve bize sorun çıkarmamamız için yalvarmıştı.

Bunun iyi gitmesi lazım, demişti, hepimizin gözlerine bakarak, tıpkı annemiz gibi, sanki ablamızmış gibi bize sertçe azarlamıştı.

RnB müziği çalıyordu, etrafımda kahkahalar ve sohbetler dönüyordu. Atmosfer hafif ve eğlenceliydi.

Bundan nefret ediyordum. Doğası gereği sosyal bir insan değildim. Yalnız kalmayı çok daha fazla tercih ediyordum. Partiler benim tarzım değildi, ama burada, umursamadığım bir adamın doğum gününü kutluyordum.

Konuklar arasında açık bir ayırım olmasına rağmen, insanlar eğleniyor gibi görünüyordu. Çimlerin bir tarafında La Cosa Nostra oturuyordu, erkekler bira içip puro içerek gürültücü ve şamatalıydılar. Diğer tarafta ise biz, Bratvas vardık. Birkaç askerimiz, Tatiana, Adrian, Nik, Lukyan ve ben.

Gruplarımız arasında düşmanlık vardı. Birbirimizi sevmediğimiz açıktı. Oyun parkında uslu durmak zorunda kalan iki yaramaz okul çocuğu gibi, birbirimizle geçinmek zorunda bırakılıyorduk.

Illayana'nın düğünü o kadar ani bir şekilde sona ermişti ki, teknik olarak bu bizim grup olarak ilk sosyal ortamımız olarak sınıflandırılabilirdi ve

, düğünü tam anlamıyla çöküşe uğramamış olsaydı, durumun böyle olacağı hızla ortaya çıkmaya başladı.

Umurumda değildi. Burada oturup kimseyle konuşmamaktan son derece memnundum.

Illayana, misafirlerin arasında dolaşarak, hepsinin yeterince yiyecek ve içecek aldığından emin olarak, ev sahibi olarak görevini yerine getiriyordu. Arturo da hemen arkasından, herkesle tokalaşarak ve geldikleri için teşekkür ederek onu takip ediyordu.

Partinin "sürpriz" kısmı tam da olması gerektiği gibi gitmişti. Hepimiz arka bahçede beklerken, Illayana Arturo'nun gözlerini eliyle kapatarak onu dışarı çıkardı. Herkes "Sürpriz!" diye bağırdı. İnsanlar alkışladı ve tezahürat yaptı. Arturo şok olmuş gibi *davrandı*, ama gözlerinden anladım. Partiyi biliyordu, ama Illayana'yı memnun etmek için rol yapıyordu. Her yere yayılmış yiyecek ve süslemelerden anlaşıldığı kadarıyla, Illayana onun için bu partiyi düzenlemek için büyük çaba sarf etmişti.

Bu bölüm bittiğinde, hepimiz kendi gruplarımıza dağıldık. "Yemekler güzel," dedi Nik, karşımdaki koltukta homurdanarak bir çatal dolusu makarnayı ağzına attı. Tabacağı her şeyle doluydu: pizza, tavuk, biftek, salata, kuzu eti, kıyılmış dana eti, pastırma... Liste uzayıp gidiyordu. Yanındaki tabakta ise çeşitli tatlılar, kekler, muffinler, karamel dilimleri ve muhallebiler vardı.

Çok fazla yemek gibi gelebilir, ama Nik hepsini yiyebilecek kapasitede biriydi. Muhtemelen yemekten sonra bile hala aç kalacaktı.

"Yemiyor musun?" diye sordu bir lokma arasında.

"Aç değilim." Dürüst olmak gerekirse, ben aslında burada değildim. Fiziksel olarak buradaydım. Ama zihinsel olarak, aklım çok uzaklardaydı.

Drea'nın yanındaydı.

O gitmek istiyordu. O sözleri söylediği anda, boğazıma sıkı bir endişe topu yerleşmiş ve bir daha çıkmamıştı. Ardından panik hızla gelmişti.

Onu nasıl bırakabilirdim? Drea'ya, ciğerlerimdeki havaya, damarlarımdaki kana, karnımdaki yemeğe ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şeydi ve onsuz kalma düşüncesi... dayanılmazdı.

Boğuluyormuşum gibi hissettim. Güçlü bir akıntı beni aşağı çekiyordu ve kurtulmak için gücüm yoktu, çünkü kurtulmak ailemi tehlikeye atmak anlamına geliyordu. Ve sevdiğim başka bir kişinin ölümünden sorumlu olamazdım. Yapamazdım.

Bunu atlatamazdım.

Nik 100 dolarlık banknotu masaya attı, masa sallandı. Çatalını arkamda bir yere doğrulttu, ben de döndüm ve en küçük iki kardeşimizi görünce ruh halim biraz hafifledi.

Yemek masasının yanında birbirlerine bağırıyorlardı, kavga çıkmak üzereydi. Ne hakkında tartıştıklarını bilmiyordum ama yüzlerindeki o bakışları daha önce görmüştüm. Lukyan'ın yüzünde yaramazlık, Illayana'nın yüzünde ise öfke ve hayal kırıklığı vardı.

Ne olursa olsun, kavgayı Lukyan başlatmıştı. Bundan emindim.

Hiç şaşırtıcı değildi.

100 dolar çıkardım ve onun paranın üzerine attım. "Illayana'ya." 50 dolar daha attım. "Bir dakikadan az bir sürede onu nakavt edeceğine bahse girerim." Küçük kız kardeşim stresliydi ve kavga etmek için can atıyordu, öfkesini ve gerginliğini dışa vurmak için bir çıkış arıyordu. Bunu yapabileceğinden emindim.

Nik düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Gözleri ikisiyle benim aramda gidip geliyordu. "Bu bahsi kabul ediyorum," dedi ve 50 dolarını ekledi.

Daha iyi görebilmek için sandalyemi yeniden konumlandırırdım ve Nik ile birlikte kaçınılmaz olanın gerçekleşmesini bekledik.

Sesleri yükseldi ve diğerlerinin dikkatini çekti. Illayana, dişlerini gıcırdatarak Lukyan'ın yanına yaklaştı. Lukyan sıırttı.

"İşte başlıyor. Patlamak üzere."

"Görüyorum, görüyorum." Illayana'nın kırılma noktasına geldiğini, saldırmaya hazır olduğunu gösteren küçük işaretler vardı. Ve şu anda da bunları gösteriyordu. Kaşlarını çatmış, lazer gibi keskin bir odaklanma, sıkılmış yumruklar. Olay gerçekleşecekti.

Arturo'nun gözleri panik içinde büyüdü. Ne olacağını tam olarak biliyordu. Bakışları hızla tatlı masasını taradı. Çikolatalı kek gibi görünen bir şeyi aldı. Bir kolunu kadının omzuna doladı, onu kendine çekerek kekini kadının dudaklarına götürdü.

Illayana, Arturo'nun elini kendi eliyle kapattı ve Lukyan'a bakmaya devam ederken bir ısırık aldı. Kocası yavaşça onu uzaklaştırmaya başladı, başını kulağına eğerek ona bir şey fısıldadı. Arturo'nun onu uzaklaştırmasına izin verirken tereddütlü adımlar attı, kekten küçük ısırıklar alırken hala Lukyan'a kaşlarını çatıyordu.

Aynen böyle, kavga sona erdi.

Nik ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Siktir," diye hafifçe güldü ve başını salladı. "Onu yemekle dikkatini dağıtabileceğimizi nasıl hiç fark etmedik? Bu yıllar önce çok işimize yarardı."

Ben homurdandım ve paramı geri aldım. Arturo bazen kız kardeşimizi bizden daha iyi tanıyor gibiydi.

Nik parasını aldı ve cebine koydu. Tek kelime etmeden yemeğinin geri kalanını yedi, aramızda rahat bir sessizlik hakimdi. Yemeğini bitirince iki tabağı da itti ve ağzını peçeteyle sildi. İçkisini bir yudum aldı, masaya koydu ve bana ciddi bir bakış attı.

"Bana söyleyecek miydin?"

Ben sertleştim. Bahsettiği tek bir şey olabilirdi. Gözlerimi ona çevirdim, ama ben cevap veremeden o konuştu.

"Yalan söyleme," dedi sert bir sesle, gözlerini kısarak.

İç çekerek, başka yere baktım. Bu, konuşmak istediğim bir konu değildi, özellikle de şu anda zihnim Drea ile ilgili düşüncelerle dolu olduğu için. Ama sır ortaya çıkmıştı. En iyisi bu konuyu kapatmaktı.

Bunu altı ay sonra, onun bir şey yapamayacağı bir zamanda konuşmayı tercih ederdim, ama hayat her zaman istediğin gibi gitmez.

Öyle olsaydı, başlangıçta bu durumda bile olmazdım.

"Nasıl öğrendin?"

Arkalarına yaslandı, yalan söylemeyeceğimi veya konuşmayı kaçınmayacağımı anlayınca yüzünde memnuniyet belirdi. "Babamın ofisine dinleme cihazı yerleştirdim."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne yaptın?"

Dudaklarının bir tarafı küçük bir sırıtışla yukarı kıvrıldı ve masumca omzunu kaldırdı. "Ben meraklı bir piçim. Büyükbabamla olan konuşmayı duymak istedim."

"Toplantıya katılabilirdin."

Nik burun kıvırdı. "Ve o adamla gerçekten konuşmak zorunda kalmak mı? Hayır, teşekkürler. Benim yöntemim daha iyiydi. Onu görmeden dinleyebildim. Benim için kazan-kazan durumu." Beni duygulu gözlerle inceledi. "Bu sabaha kadar dinleme fırsatım olmadı. Bunu yapmak zorunda değilsin, Zander."

"Evet, yapmam gerek," diye otomatik olarak cevap verdim.

"Hayır, gerek yok. Büyükbabayı ve Tarasovlarla yaptığı bu aptal anlaşmayı siktir et. Bırak o halletsin. Bu bizim sorumluluğumuz değil."

"Eğer dinlediyseniz, bu anlaşmaya uymazsak ne olacağını çok iyi biliyorsunuz."

Yüzünde öfke belirdi. "Yapmaz. Blöf yapıyor."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordum, ona sert bir bakış atarak. Çünkü onun inanmadığını biliyordum.

O da bana baktı. "Hayır. Ama yapabileceğimiz bir şey olmalı. Deli, bunak büyükbabamız söyledi diye Rusya'ya gidip bir kadınla evlenmek zorunda kalmamalısın."

"Tam da bunu yapmak zorundayım, çünkü ikimiz de Sergei'nin parmağını şıklatarak Illayana'ya bir şey yapma gücüne sahip olduğumu biliyoruz."

Sinirli bir nefes verdi. "Tamam. Haklısın. Ama bu, bunu senin yapman gerektiği anlamına gelmez."

Kafamı salladım. Böyle yapacağını biliyordum.

"Hayır. Nik." "Zander, beni dinle..."

"Hayır, *sen* beni dinle," diye bağırdım ve onu susturdum. "Bu konuyu ilk ve son kez konuşacağız, o yüzden dinle. Onunla evlenecek olan benim. Sen değilsin. Lukyan da değil. *Ben*. Karar verildi. Kesin."

"Ama..."

"Tatiana'yı sonsuza kadar terk etmeye razı mısın?" Söylemek istediği sözler boğazında kaldı. "İkinizin arasında ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ve inan bana, yakında cevapları alacağım, ama bildiğim tek şey, başka bir kadınla evlenirsen Tatiana'nın tam tersi yönde koşacağı. Sen başka birine bağlandığında, kırdığın şeyi onarma şansı kalmayacak. İstedğin bu mu? Tatiana'ya kapıyı sonsuza kadar kapatmaya hazır mısın?"

Gözleri, Illayana ile dans edip gülen söz konusu kadına kaydı. Mavi sundresi, daireler çizerek dönerken etrafında dönüyordu, yüzü gökyüzüne doğru eğilmişti ve güneş ışığı yüzüne parlıyordu.

Nik, onu gördüğü anda tüm tavırları değişti, gözlerinde sıcaklık ve sevgi parıldıyordu. Tatiana'ya baktığında her zaman olduğu gibi acı ve öfke de vardı, ama bunların hiçbiri ona olan sevgisini azaltmıyordu. Bu çok açıktı.

Onu cevap vermekten kurtardım. "Hiçbir şey söylemene gerek yok, çünkü cevabı zaten biliyorum. Ve sorun değil. Mutlu olmayı, denemeyi

ve onunla aranızı düzeltmeyi denemeyi hak ediyorsun. Bunun için mutluluk şansından vazgeçmene izin vermeyeceğim. Seni bundan koruyabileceğim sürece olmaz."

Çelişkili görünüyordu, benimle aynı fikirde olmamak istiyordu ama yapamayacağını biliyordu. Tatiana'sız bir hayat, benim için Drea'sız bir hayat düşünmek kadar acı vericiydi.

"Ben en büyüğüm. Bu benim sorumluluğum, Nik. Tartışma bitmiştir. Bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum."

"Peki ya Lukyan?"

Alaycı bir şekilde sordum. "Ciddi ol."

"Ciddiyim. O yetenekli."

"Yetenekli, evet." Bu hiç şüphe götürmezdi. "Bunu sevgiyle söylüyorum, ama bu kadar önemli bir konuda ona güvenilemez. Tarasovları kızdırıp kendini öldürtecek gibi görünüyor. Burada yaptığı da buydu," dedim, elimi havada sallayarak. "Orada da aynısını yapacak, ama Rusya'da onu koruyacak kimse olmayacak. O yeterince ciddi değil, Nik. Her şeyi lanet bir oyunmuş gibi görüyor. Ayrıca hayatını kurtarmak için çenesini kapalı tutamıyor. Tamamen uygunsuz ve aptalca bir şey söylemesi ne kadar sürer sence?"

Nik'in kaşları hafifçe çatıldı. "Tamam, ne demek istediğini anlıyorum. Anlıyorum. Ama bence ona bir şans vermelisin. Bazen ona çok sert davranıyorsun, Zander. Onunla konuş. Durumun ne kadar ciddi olduğunu ona anlat. Seni şaşırtabilir."

"Nasıl şaşırtacak? Üçüncü gün yerine ilk gün kendini öldürterek mi?" Kafamı salladım. "Hayır. Bunu kendim yapsam daha iyi. Daha kolay. Dediğim gibi, onu seviyorum, ama Lukyan her şeyi mahvedecek. O güvenilmez biri."

Nik cevap vermek için ağzını açtığı anda gözleri arkama kayd ve tüm vücudu gerildi. Döndüm. Lukyan arkamda duruyordu, yüzünde her zamanki gibi aynı küstah ve yaramaz gülümseme vardı, ama zoraki görünüyordu. Zorlanmış. Gözlerindeki ışık daha sönük görünüyordu.

Siktir. Beni duydu mu?

Lukyan, tabağındaki yiyecekleri devirmemek için dikkatlice parmak uçlarında öne doğru eğildi ve masaya oturdu. "Yemeğimi almayı aklından bile geçirme," diye şaka yaptı ve Nik'in kaburgalarına şakacı bir şekilde dirsek attı. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Rahatlamış bir şekilde küçük bir nefes verdim. Beni duymamıştı. Duymuş olsaydı, bunu söylemeden edemezdi. "Hiçbir şey."

"Aslında," Nik araya girdi, gözleri bu fırsatın ayağına geldiğine inanamıyormuş gibi parıldıyordu. "Biz sadece şunu konuşuyorduk..."

"Tatiana, Cosa Nostra'dan bir adamla mı gidiyor?" Konuyu saptırmak için çaresizce onun arkasını işaret ettim.

Nik o kadar hızlı döndü ki, boynunu incitmemesine şaşırdım. Göğsünden vahşi bir hırıltı çıktı ve sandalyesini geriye fırlatarak ayağa fırladı. Bize tek kelime etmeden onların peşinden koştu, konuşmamız tamamen unutulmuştu.

Tatiana'nın tam da o anda başka bir adamla gitmeyi seçmiş olması ne kadar da şanslıydım. Nik'i başka hiçbir şeyin caydırabileceğini sanmıyorum.

"Onu durdurmalı mıyız?" Lukyan, hamburgerinden bir ısırık alırken ağzının köşesinden fısıldadı. "Muhtemelen adamı öldürecek."

Evet, Nik muhtemelen yapardı.

Omuz silktim. "Bu bizim sorunumuz değil." Nik bütün öğleden sonra Tatiana'ya "dokunma" mesajları gönderiyordu. Ona yaklaşan her erkeğe öfkeyle bakıyordu. Eğer içlerinden biri ona bir şey yapmaya kalkışacak kadar aptalsa, bu onların kendi hatasıydı.

Illayana, Nik'in az önce boşalttığı koltuğa çöktü ve yorgun bir nefes verdi. "Dostum, parti vermek berbat bir şey," diye mırıldandı ve Lukyan'ın tabağından bir patates kızartması aldı.

Daha önceki kavgaları tamamen unutulmuştu. Bu ikisinin iyi yanı buydu. Kediler ve köpekler gibi kavga ederlerdi ama bir dakika sonra her şeyi unuttur, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranırlardı. "Ona söyledin mi?" diye Lukyan'a sordu, bakışları bana kaydı.

"Neyi söyledim?" Korku içimi kapladı. Kardeşime baktım. "Yine ne yaptın?" Sinirlenerek iç geçirdim.

Gözlerinde bir anlık bir acı parladı. Bu beni kaşlarımı çatmaya itti. Böyle bir şeyden incinmesi ya da gücenmesi ona hiç yakışmıyordu.

"O hiçbir şey yapmadı," diye Illayana araya girerek onu savundu. "Onda... ne denir buna? Bir hayranı mı? Bir takipçisi mi?"

"Takipçi mi?" diye tekrar ettim, kafam karışmıştı.

O, sanki tüm bu olanlardan zevk alıyormuş gibi, yüzünde küstah bir gülümsemeyle başını salladı. "Hadi, söyle ona," diye ısrar etti.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı Lukyan.

"Belli ki *bir şey* var. Neler oluyor? Tehlikede misin?"

İllayana kakhaha attı. "Aşık olma tehlikesi, belki. Mektupta öyle yazmıyor muydu? *'Sen de beni sevdiğim kadar seveceksin, Lukyan, sevgilim,'*" dedi tatlı, tiz bir sesle, alaycı bir tonla.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Lukyan.

"Bana engel ol," diye alay etti İllayana, dilini çıkararak.

Lukyan ayağa fırladı ve İllayana da onu takip etti, ikisi de masanın iki ucundan birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı.

"Hayır." Elimi havada salladım. "Bunu tekrar yapmayacağız. İkiniz de oturun. Hemen."

Oturdular.

"Güzel. Şimdi, sen..." Lukyan'ı işaret ettim. "Konuşmaya başla."

O, önce hamburgerinden bir ısırık daha aldıktan sonra homurdandı.

"Gerçekten önemli bir şey değil.

Sadece garip şeyler oluyor."

"Ne gibi?" diye sordum, ona bakarak. İlgimi çekmişti. Vücut dillerine bakılırsa, endişeli değillerdi, korkmuş ya da ürkek görünmüyorlardı. Ne olursa olsun, İllayana bunu komik buluyordu, Lukyan ise garip ve sinir bozucu.

"Küçük şeylerle başladı. Burada orada ufak tefek şeyler. Birinin beni takip ettiğini hissediyordum. Beni izlediğini. Kimseyi göremiyordum, ama birinin gözlerinin üzerimde olduğunu *hissettiğin* zamanlar vardır ya? Öyleydi işte. Sonra telefonlar gelmeye başladı. Günde iki ya da üç tane. Kimse konuşmuyordu. Arayıp, ben cevap verince kapatıyorlardı. Sonra eşyalarım kaybolmaya başladı. Değerli şeyler değil, spor salonundaki dolabımda tuttuğum rastgele şeyler. Bir tişört. Havlu. Deodorant kutusu. Hatta diş fırçam bile."

"Ona, muhtemelen ona deli bir vudu büyüğü yapıp kendini ona aşık etmek için aldığını söyledim." İllayana düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Bir dakika, bunun bir kız olduğundan emin miyiz?"

Lukyan sert bir bakış attı. "Kız," dedi kesin bir şekilde.

"Ama nereden *biliyoruz*? Hala annesinin bodrumunda yaşayan şişman, yaşlı, kel, orta yaşlı bir adam da olabilir. Belki kalabalık bir odanın diğer ucundan seni gördü ve ilk görüşte aşık oldu. Ya da belki..."

Lukyan nişan aldı ve patates kızartmasını doğrudan ağzına attı. İllayana boğuldu, gözleri korkuyla büyüdü ve panik içinde göğsünü yumrukladı. Patates kızartmasını tükürdü ve ağır ağır nefes aldı. Arturo endişeyle yanına koştu ama İllayana onu eliyle uzaklaştırdı ve boğazını temizledi.

"Hak ettin," diye homurdandım.

"Kız olduğunu biliyorum çünkü arabamdaydı ve kokusunu bıraktı."

"Kokusu mu?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Mm hmm," Lukyan başını salladı. "Meyveli, tatlı ve %100 *kadınsı*," dedi, İllayana'ya somurarak. "Arabamdan hiçbir şey çalınmadı, orta konsolda bıraktığım cüzdanım bile. Arabada hiçbir hasar yoktu. Döşemeye sinmiş koku dışında, arabaya girildiğine dair hiçbir iz yoktu."

Düşünerek kaşlarımı çattım. Bu, basit bir hayranlıktan çok daha fazlası gibi görünüyordu. Kesinlikle taciz sınırına girmişti. "Başka bir şey var mıydı? İllayana bir mektuptan bahsetmişti?"

"*Mektuplar*," dedi İllayana, "s" harfini uzatarak.

Lukyan onu görmezden geldi. "İlk birkaç tanesi zarf büyüklüğündeydi ve üzerinde sadece ruj izi vardı. Sonrakilerde ise bazı yazılar vardı. Aslında rastgele şeyler. *Biz birbirimiz için yaratılmışız. Sen benim ruh ikizimsin. Yakında birlikte olacağız.* Blah, blah, blah. Ve sonuncusu, bu sabah geldi." Zarf büyüklüğünde siyah bir kart çıkardı ve bana uzattı. Üzerinde güzel kırmızı el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Aşkım,

Dün geceki ihanetin beni hem yıkmış hem de incitmiş durumda. Birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu görmüyor musun?

Ne kadar uyumlu olduğumuzu görmüyor musun?

Sen ve ben kaçınılmazız. Ölüm gibi. Kontrolümüz dışındaki güçler bizi birbirimize bağladı. Seni ilk gördüğüm anda bunu hissettim. Sen de hissetmedin mi? Hissettiğini biliyorum.

Bu hediye sana bir ders olsun, aşkım. Bu sadece sana olan tam ve mutlak bağlılığımın bir göstergesi değil, aynı zamanda aşkımıza tekrar ihanet edersen başına geleceklerin bir göstergesi.

Bu hayatta ve sonraki hayatta daima senin olan,

Gözlerim Lukyan'a kaydı. Bu ne tür bir delilikti? Bu, takipçiliğin sınırlarını çok aşmış, hayal dünyasına girmişti.

"Hangi ihanetten bahsediyor? Ve ne hediyesi?"

"Dün gece dışarı çıktım ve kulübün arkasındaki sokakta bu kızla seviştim. *Çok seksiydi*. Büyük göğüsleri ve güzel kalçaları vardı. Çıglık atan biriydi," diye göz kırptı.

Illayana öğürdü.

"Sanırım bahsettiği ihanet bu," diye devam etti Lukyan. "Çünkü bu onun hediyesiydi." Mücevher dükkanından alınabilecek türden orta boy bir kutu çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Kutuyu aldım. Tanrım, içinde ne olduğunu bilmek istiyor muydum ki? Kapağı kaldırdığımda, içinde on tane mükemmel manikürlü parmak gördüm. Kapağın altında, mektuptaki ile aynı el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Kendine ait olmayan bir şeye dokunmaya cesaret ettiği
için parmaklarını kaybetti. Sana dokunmasına izin verdiğin
kişilere dikkat et, aşkım.

"Onlar benim yattığım kızın parmakları. Yüzükleri tanıdım." Lukyan, bir patates kızartmasını ağzına atarken kafasını kutuya doğru eğdi. Hiç de endişeli görünmüyordu ve bu *beni* endişelendirdi.

"Bu ne zaman başladı?" diye sordum, parmakları yakından inceleyerek. Kesikler temizdi. Kesin. Kesildikleri yerin çevresinde kurumuş kan vardı ve altındaki parşömen kağıdını lekeliyordu.

"Buraya geldikten birkaç gün sonra," diye cevapladı Lukyan. Bu, bu takıntının hızla ilerlediği anlamına geliyordu.

"Onunla ilgili herhangi bir görüntü var mı? Belki spor salonunda senin dolabını karıştırırken ya da arabana girerken?"

"Hayır." Başını salladı. "Kameralarda bir tür arıza oldu ve olayların olduğu sıralarda bozuldu."

Endişe verici. Çok endişe verici.

"Bunu Thomas'a göndereceğim, kutudan parmak izi alıp alamayacağına bakacak." Bu kişinin kim olduğunu bulmamız gerekiyordu, hem de hızlıca, daha da kötüleşmeden.

Lukyan omuz silkti. Gözlerindeki bakış hoşuma gitmedi. Bu kızın deliliği onunkiyle birebir aynıydı.

"Belki de seninle eve gitmesi gerekir," dedi Illayana, bana anlamlı bir bakış atarak. "Onu New York'tan ve ondan uzaklaştı." "

Sırıtişımı sakladım. Kesinlikle durumdan yararlanıyordu, ama neyse, şikayet etmeyecektim. Bu, her şeyi kolaylaştırıyordu.

"Katılıyorum. Valizlerini topla Lukyan. Benimle birlikte geri döneceksin." Bir kadın yanımızdan geçti, berbat peruğu dikkatimi çekti. İki dolarlık mağazalarda bulabileceğiniz türden ucuz bir peruktu. Rahatsız bir şekilde peruğuyla oynuyor, suratında somurtkan bir ifadeyle etrafına bakınıyordu. Peruk kafasına tam oturmamıştı ve görünüşü bana çölde yuvarlanan bir çalı çırpısını hatırlattı. "Orada ne oldu?" diye sordum, başımı kadına doğru çevirerek. Tanıdık geliyordu, sanki onu daha önce görmüşüm gibi, ama nerede gördüğümü hatırlayamıyordum.

Illayana döndü. Gözleri kadına takıldığında, yüzünde kötü bir gülümsemeyle tekrar bana döndü. "O Gabriella."

"Neden bu kadar mutsuz görünüyor? Ve neden sana öyle bakıyor?" diye sordum, kadını inceleyerek.

"Arturo'yu duşta 'kazara' gördü," dedi Illayana, parmaklarıyla tırnak işareti yaparak. "Kazaraymış, hadi oradan. Bilerek yaptı. Ben de o kaltağın saçını ateşe verdim."

Lukyan kahkaha atarken ben de kaşlarımı kaldırdım. "Tanrım, çok komikti," diye gürlledi ve yemeğine devam etti. "Keşke görseydin, Zander. Kafası ateş topu gibi havaya uçtu," diye kıkırdadı.

"Ben taşındığımdan beri o evde kalıyor. Ama merak etme, güvenilir bir kaynaktan çok yakında korkunç bir kaza geçireceğini öğrendim. Onu öldürecek bir kaza," dedi Illayana kötücül bir şekilde gülerek.

"Onu daha önce öldürmemiş olmana şaşırdım."

"Bunun neresi eğlenceli olurdu ki?" dedi, dudaklarında kötücül bir sırıtış belirdi. "Kurbanlarımın önce acı çekmesini tercih ettiğimi biliyorsun. Öyle bir kadın görünüşüne önem verir. Onu tanımlayan şey budur. Onun hayatını almadan önce, içini olduğu kadar dışını da çirkinleştirmeyi planlıyorum."

Lukyan ve Illayana kahkahalara boğuldu, sanki bu durumla ilgili aralarında bir şaka yapmışlar gibi birbirlerine baktılar. Ben de onlara katıldım, vücudum gülmekten titriyordu. Kahretsin, bu ikisini özlemişim.

Partinin geri kalanı görünüşte olaysız geçti. İnsanlar dans etti ve güldü. Arturo'nun küçük kardeşleri Theodora ve Lucien, kafaları kesilmiş tavuklar gibi koşturup, çılgık atıp birbirlerini kovaladılar. Lukyan ve Illayana biraz daha tartıştılar. Nik ve Tatiana,

. Sonuç olarak, öğleden sonra *o kadar da* kötü geçmedi.

Partide eksik olan tek kişi Arturo'nun küçük kardeşi Vincenzo'ydu. Ama onu sormak için yeterince umursamadım.

Partinin ortasında Illayana, Nik ve benim Vegas'tan getirdiğimiz silahları ortaya çıkardı. Cosa Nostra adamları yeni silahları çok sevdiler. Ayrıca birkaç AK-47 ve AA-12 de ekledik. Adamların çılgına dönmesinden anlaşıldığı kadarıyla, bu Illayana'nın lehine çalıştı.

Umarım bu, Illayana ile adamlar arasındaki gerginliği yumuşatmaya yardımcı olur. Bratva prensesinin patronlarıyla evlenmesinin ne kadar avantajlı olduğunu anlamalarını sağlar.

Lukyan'ın son çantalarını arabaya atarak ayrılmaya hazırlanırken, Illayana yanıma yaklaştı.

"Çıkıyor musun?"

Başımı salladım ve bagaj kapağını kapattım.

Bana sarıldı. "Geldiğin için teşekkürler. İstemediğini biliyorum, bu yüzden minnettarım."

"Önemli değil," diye homurdandım ve geri çekildim.

Hızlıca etrafına bakındıktan sonra bana ciddi bir bakış attı. "Seninle yalnız konuşma fırsatım olmadı. Çok fazla şey oluyordu ve ben milyonlarca farklı yöne çekiliyordum, ama senin iyi olup olmadığını görmek istedim."

Kaşlarımı çattım. "İyiyim."

Bana şefkatli gözlerle baktı. "*Starshiy velet, ağabey*, sende bir değişiklik olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? Değiştin. Soğuk, daha kapalısin. Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama... üzgün görünüyorsun. Bunu ilk olarak hafta başında eve geldiğimde fark ettim, ama hayal gördüğümü düşündüğüm için bir şey söylemek istemedim. Ama bugün yine gördüm. Kendinden geçip kapanıp, zihnin başka yerlere gittiği anları. Neler oluyor? Konuş benimle."

İç çekip, başka yere baktım. Bazen Illayana benim hoşuma gitmeyecek kadar algısı güçlüydü. Bir yanımda bunu örtbas etmek istiyordu. Onun düşündüğü gibi hayal gördüğünü varsaymak. Sahte bir gülümseme takınıp her şeyin yolunda olduğunu söylemek. Ama daha büyük bir yanımda tüm bu saçmalıkları Drea ile konuşmak istiyordu.

Ben de öyle yaptım.

Başından başladım, onunla tanıştığım da hissettiğim ilk bağı anlattım. Birlikte geçirdiğimiz zamana daha derinlemesine daldım, İllayana'nın bilmesi gerekmeyen birkaç detayı atladım. Drea'yı bırakma konusundaki korkularımı anlattım. Göğsümü sıkıştıran endişemi. İllayana dinledi, yüzünde en ufak bir yargılama izi yoktu. Anya Tarasov'dan bahsetmedim, çünkü bunun onun suçuymuş gibi kendini suçlu hissedeceğini biliyordum. Ama öyle değildi.

"Senin başına gelenlerin kısmen onun halkının sorumluluğu olduğunu biliyorum

"Hayır, Aleksandr, bunu düşünme. Onu suçlamıyorum. Bu onun kontrolü dışındaydı. Suçlanacak tek kişi Nero ve o pislik çoktan öldü. Tavsiyemi ister misin?"

Öyle mi yaptım? Emin değildim. Yine de başımı salladım. "Onu bırakmalısın."

Bu düşünce aklıma geldiğinde her zamanki gibi öfke beni sardı.

"Beni dinle. Endişelerini anlıyorum, ama bu senin yüzleşmen gereken bir şey. Onu sonsuza kadar o evde kilitli tutamazsın. Orada kalarak deliye dönmesi muhtemel olmakla kalmaz, kartelin tepkisi Bratva üzerinde ciddi etkilere yol açabilir. Onu bırakırsan geri döneceğine inanman gerek."

Ama ben o kadar emin değildim, değil mi? Çünkü onun da beni benim onu sevdiğim kadar sevdiğinden emin değildim.

Otuz Yedinci Bölüm

Aleksandr tam bir pislikti.

Şu anda pencerenin yanına koyduğum sandalyede oturuyordu, böylece günlük antrenmanını yaparken onu izleyip gözlerimi ondan ayırmayabilirdim. Elinde bir kitap vardı ve gözleri sayfalara yapışmış gibiydi. Kitaplıkta bulduğum bir fantastik romandı, henüz düzgünce okumaya fırsat bulamamıştım çünkü her sabah Aleksandr'ın çıplak göğsüne bakarak dikkatim dağılıyordu.

Ona beni bırakması gerektiğini söylediğimden beri pek konuşmamıştık. Aslında hiç konuşmamıştık. Bu benim için sorun değildi çünkü *kızgındım*. O gelirdi, bazen sevişirdik — çünkü bir kızın da bir şeyler yapması lazım — ve bazen sadece sessizce otururduk, ben bir TV programı izlerken o ya kitap okur ya da telefonuna bakardı.

Ayrılma konusu bir daha hiç gündeme gelmedi, çünkü ben her gündeme getirdiğimde o konuyu kapatıyordu. Bu beni sinirlendiriyordu. Bana Juan'la iletişime geçmem için telefonunu vermişti ve ben de kardeşimden Bratva'ya saldırmak gibi aptalca bir şey yapmaması için onu ikna etmiştim. O endişeliydi, ben ona defalarca beni öldürmeyeceklerini söylememe rağmen.

Aleksandr, isteseydi bunu yapmak için sayısız fırsatı vardı, ama hiç yapmadı. Beni buraya ilk getirdiğinde ve onun sorularını cevaplamayı, taleplerine uymayı reddettiğimde bile yapmadı. Bana hiç elini sürmedi. En azından Juan'ın korktuğu şekilde değil.

Burada yavaş yavaş aklımı kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi kaybediyordum. Aleksandr, burasının kilitli kalmak için mükemmel bir oda olduğunu söylerken haklıydı. İstedğim zaman çıkabilme imkânı dışında, isteyebileceğim veya ihtiyacım olabilecek her şey vardı.

Ailemi özlüyordum. Annemi... Juan eli boş döndüğünde, muhtemelen çok endişelenmişti. Tanrım, ona bu konuda ne kadar kızdığını hayal edebiliyordum. Bu düşünce beni eğlendirdi.

"Orada neye gülüyorsun?"

O boğuk, aksanlı sesle irkildim. Güldüğümün farkında bile değildim. Bakışlarım ona kaydı. Gözleri hâlâ elindeki kitaba sabitlenmişti, dikkatini vermediğini hissettiriyordu, ama ben verdiğini biliyordum. Aleksandr hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Sandalyenin genişliğini rahatça dolduruyordu, ayak bileği dizine rahatça dayanmış, duruşu mükemmeldi.

Açık pencereden içeri giren güneş ışığı, onu muhteşem bir altın ışıkla kaplıyordu, bu manzara nefesimi kesti.

Kahretsin, ona sıırıslıkam aşık olmuştum. Artık çok geçti. Zarar verilmişti. Onun evlenmek için ayrılmasının acısından ve kalp kırıklığından kendimi kurtaramazdım. Hem kalbim hem de ruhum derinden etkilenmişti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Beni kaçıran, günlerce bir odada kilitli tutup gitmeme izin vermeyen adama sıırıslıkam aşık olmuştum. Güçlü bir adamdı. Sert. Çok huysuzdu ama aynı zamanda benim için en tatlı şeyleri de yapardı, mesela *bir keresinde* en sevdiğim şeyin kızarmış peynirli sandviç olduğunu söylediğim için her gün bana kızarmış peynirli sandviç getirirdi. Ya da bana ilk bisikletimi getirip bisiklet sürmeyi öğrettiği zaman.

Aleksandr, yakınlaşması çok zor bir adamdı. Sessizdi. Çekingen. Düşüncelerini ve duygularını, hayatı buna bağıymış gibi koruyordu.

Ama sorun değildi, çünkü genellikle en zorlu mücadeleler en çok ödüllendirici olanlardı.

Aleksandr içini açıp beni hayatına kabul ettiği an, en derin, en karanlık sırlarını paylaştığı an, Nero'nun beni kaçırmışından bu yana başıma gelen her şeyin değdiğini anladım.

Hiç şüphe yoktu.

"Yine konuşmama dönemine mi döndük, *malyshka*? Bunu aştığımızı sanıyordum?" Aleksandr'ın dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi ve ben de ona gülümsemekten başka bir şey yapamadım.

Sözleri, daha önce bana söylediği bir şeye atıfta bulunuyordu.

Gerçek şu ki, onunla konuşmuyordum, çünkü daha önce de söylediğim gibi, beni bırakmadığı için ona kızgındım. Benim için en iyisinin uzaklaşmak olduğunu anlamadığı için

benim için en iyisinin uzaklaşmak olduğunu anlamadığı için ona kızgındım, böylece onun başka birine bağlanmasını izlemek zorunda kalmazdım, oysa ben onun benim olmamı istiyordum.

Bu yüzden gülümsememi sert bir bakışla değiştirdim ve ondan uzaklaşarak tekrar televizyona odaklandım. Ross ve Rachel kavga ediyorlardı, bence "ara verdik" meselesi tamamen saçmalıktı.

Rachel hiç ara verdiklerini söylemedi. "Belki ara vermeliyiz" dedi. *Belki.* Ve üzgünüm, ara verselerdi *bile* (ki vermediler), birkaç saat sonra başka biriyle yatmazsın. Bu çok alçakça bir hareket.

Kesinlikle Rachel'ın tarafındayım.

Gözümün ucuyla Aleksandr'ın kitabını kapattığını gördüm. Sandalyesini bana doğru çevirdi, başını yana eğdi.

Ona bakmamaya kararlıydım, televizyona daha sert bir şekilde baktım. *Zordu.* O çekici mavi gözlere bakmayı seviyordum. O da bunu biliyordu.

"Yüzündeki o kızgın ifade sikimi sertleştiriyor, biliyorsun," diye gürledi, omurgamdan aşağı titreme geçirdi.

Evet, bunu biliyordum, çünkü son üç gündür, ona o bakışı attığım her seferinde, sevişiyorduk. Yatakta. Yerde. Duvarda. Duşta.

Öfkeli seks bambaşka bir boyuta ulaşmıştı.

"Bugün sevişmeyeceğiz," dedim sertçe, ama aslında sevişmek istiyordum. "O yüzden gitsen iyi olur."

Kaşları en sevimli şekilde çatıldı. "Neden gideyim ki?" diye sordu, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en aptalca soruymuş gibi. "Eğer buraya sadece seninle yatmak için geldiğimi düşünüyorsan, benim için değerini büyük ölçüde hafife almışsın."

Bu sefer kaşlarımı çatma sırası bendeydi.

"Benim için önemli olan sadece fiziksel şeyler değil, Drea. Yani, yanlış anlama, fiziksel tarafı da..." Dudaklarında günahkar bir gülümseme belirdi. "...akıl almaz."

Sırıttım. Evet, cinsel çekimimiz olağanüstüydü.

"Ama benim için bundan daha fazlası var. Senin yanında olmak zihnimi yatıştırıyor, içimde kopan fırtınayı dindiriyor. Ruhuma huzur getiriyor. En kötü, en sinir bozucu bir gün geçiriyor olsam bile, senin gülümsemeni görmek - evet, tam da o gülümseme - tüm sorunlarımı ortadan kaldırıyor."

Onun sözleri kalbimi hızla çarptırdı, midemde kelekler uçuşmaya başladı. Gözlerinde yanan samimiyet, her kelimesine inanmamı sağladı ve

beni heyecanlandırdı. Beni onun kadar önemseydiğini bilmek beni heyecanlandırdı. Benim varlığımı arzuladığını ve beni sadece seks oyuncağı olarak görmediğini (ki, bilginiz olsun, ben de öyle olmayı seviyordum) bilmek beni heyecanlandırdı. *Beni* bedenim kadar sevdiğini bilmek çok hoştu.

"Şaşırmış görünüyorsun." Aleksandr başını eğdi. "Neden?"

"Sanırım bunu bilmiyordum, şey..."

"Benim için bu kadar önemli olduğunu mu?"

Gülerek cevap verdim. "Evet, öyle sayılır."

"Şaşırmamalısın. Yoksa neden saatlerce burada seninle oturup duruyorum sence? Birbirimize tek kelime etmediğimiz halde? Sen bana sürekli dik dik baktığın halde? Çünkü ben..."

Bang!

Aleksandr birden doğruldu, omurgası düzleşti ve kaşları derin bir çatık haline geldi. Başını hafifçe yana eğdi, yüzünde derin konsantrasyon çizgileri belirdi, sanki sesi duymak için zorlanıyormuş gibi.

Bang! Bang! Bang!

Aleksandr, çığlıklar başlamadan saniyeler önce ayağa fırladı. Patlama seslerinin silah sesleri olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Siktir! Silah sesleri! Biri ateş ediyordu.

Aleksandr'ın odadan koşarak çıkmasını bekliyordum, ama o doğrudan komodinin yanına gitti ve elini komodinin altına soktu. Gizli bir düğmeye bastığında odada bir *klik* sesi duyuldu. Duvar boyunca uzanan kitaplık açıldı ve kalın, metal bir kapı ortaya çıktı.

Ağzım açık kaldı. *Ne oluyor lan?*

Aleksandr kapıya koştu. Tuş takımına bir tür şifre girdi ve kapı açıldı. Kapıyı sıkıca kavradı ve homurdanarak açtıktan sonra içeri koştu.

Battaniyeleri tekmeledim ve onu takip ettim. Şimdi bir tür güvenli oda olduğunu anlayabildiğim bir odanın girişinde durdum. Aleksandr arkadaki monitör duvarının önünde duruyordu, gözleri bir ekrandan diğerine geçerek evin içinde koşuşturan bir grup silahlı insanı izliyordu.

"Siktir," diye homurdandı, öfkesi her halinden belli oluyordu. Solundaki duvardan kurşun geçirmez yeleği alıp göğsüne bağladı. Sağındaki, çeşitli silahların bulunduğu duvara doğru ilerledi. Göğüs, bel, uyluk ve ayak bileği kılıflarını taktı, hareketleri sanki bunu binlerce kez yapmış gibi hızlı ve hassastı. Gözleri

bilgisayar ekranlarından ayırmadı ve silahları ve bıçakları vücudundaki kılıflara hızla yerleştirdi. Son olarak büyük bir makineli tüfek aldı ve kolunu kayışın içine sokarak sıkıca sarılmasını sağladı.

"Aleksandr..."

"İçeri gir ve kapıyı kapat," diye sertçe emretti ve bir kağıda bir şeyler yazdı. "Ne görürsen ya da ne duyarsan duy, dışarı çıkma. Bir telefon var, kardeşini ara. Seni almaya gelmesini söyle. Adres bu," diye kağıdı bana uzattı.

Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki, yetişmekte zorlanıyordum. Dışarıdan daha fazla silah sesi ve çığlık geliyordu. Bu odada kilitli kalmak istemiyordum. Yardım etmek istiyordum.

Tekrar denedim. "Aleksandr..." Beni öptü, sözlerim kesildi, beni kollarına sarıp kaldırdı, dili ağzıma daldı. İnledim, yüzünü sıkıca kavrayarak tüm gücümle ona karşılık verdim. Sanki birbirimizi son kez görecekmışiz gibi, sevgi ve tutkuyla öpüştük.

Ve sonra o gitti.

Otuz Sekizinci Bölüm

Biri saldırıyordu. Kim olduğunu bilmiyordum. Nedenini de bilmiyordum. Tek bildiğim, şu anda evimde küçük bir grup insanın dolaştığı ve barışçıl niyetlerle burada olmadıklarıydı.

Kameralarından görebildiğim kadarıyla, hepsi siyah tulum giyiyordu. Maskeleri yoktu. Bazıları silahlıydı, diğerleri bıçak, pala veya balta taşıyordu. Kaç kişi olduklarını veya alarm çalmadan eve nasıl ulaştıklarını bilmiyordum. Bunları daha sonra çözmem gerekecekti. Şu anda, tehdidi ortadan kaldırmam ve ailemi bulmam gerekiyordu. Yaralanmadıklarından emin olmam gerekiyordu.

Drea'nın odasından çıkarken, hızla telefonumu çıkardım ve tüm askerlerimizin bulunduğu WhatsApp grup sohbetine bir mesaj attım. Tek bir karakterden oluşuyordu. Sadece patlama emoji. Gerekli olan tek şey buydu. Adamlarımızın her biri bu mesajın ne anlama geldiğini biliyordu. Saldırıya uğradığımızı ve takviyeye ihtiyacımız olduğunu anlamına geliyordu. Kimsenin gelmesi yaklaşık on ila on beş dakika sürecekti. O zamana kadar evi olabildiğince temizlemem gerekiyordu.

Silahımı kaldırmış, en ufak bir sesi bile dinlerken gözlerimle her şeyi tarayarak koridorda yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledim. Şu ana kadar her şey alt kattan geliyordu. Bağırışlar ve çığlıklar vardı. İnsanlar tezahürat ediyor, ardından da sanki evi dağıtıyormuş gibi yüksek sesli gürültüler geliyordu. Çığlıklar ve ağlamalar vardı. İnsanlar yardım istiyordu.

Evde sürekli yaşayan üç hizmetçimiz vardı, ayrıca her gün dönüşümlü olarak gelen birkaç tane daha vardı. Belli ki biri yaralanmıştı. Bu beni dişlerimi gıcırdatmaya itti. Bu pislikler bunun bedelini ağır ödeyeceklerdi.

Gıcırtı sesi kulaklarıma ulaştı. Biri merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Sırtımı duvara dayadım, bir dizimin üzerine çöktüm ve nişan aldım. Köşeyi döndüm. İki saldırgan, ikisi de silahlıydı. Bekledim, nişan aldım ve ateş ettim.

İlk adamın kafası *patladı*, kurşunlar alnını delip kafatasının arkasından çıktı ve duvara kan sıçradı. Birkaç santim sağa kayarak tekrar ateş ettim. İkinci adam da ilk adam gibi yere yığıldı.

Kurşunlar, siper olarak kullandığım duvara çarptı ve ben geri çekildim. Kahretsin. Orada başka biri daha vardı, ama benim görüş alanımda değildi. Net bir atış yapabilmek için hareket etmem gerekiyordu.

Ateş aniden durdu, ardından gelen *tıklama sesleri* mermilerinin bittiğini gösteriyordu. Şimdi, onlar yeniden doldurmadan saldırma zamanımdı.

Harekete geçmek üzereydim ki sağımdaki kapı açıldı ve durakladım. Dayton dışarı çıktı, ne olup bittiğinden emin değilmiş gibi endişeyle başını sağa sola çeviriyordu. Tüm bu gürültünün nedenini anlamaya çalışıyordu.

Boynunda yine o aptal kulaklıklar asılıydı, muhtemelen bu yüzden o ana kadar olanları duymamıştı.

Dünya etrafımda yavaşladı. Dayton ateş hattının tam ortasıydı. Merdivenlerdeki kişi yeniden ateş etmeden önce hareket etmezse, ölecekti.

Yeni bir kurşun yağmuru başladığında ona doğru koştum. Kendimi attım ve Dayton'ı kapının eşiğinde yere yatırdım. Kolumdan bir acı yayıldı, ama şiddetinden ciddi bir şey olmadığını anladım. Muhtemelen sadece sıyrık olmuştu.

Dayton, üzerimize yağmur gibi yağan tahta parçaları ve kapıyı kağıt gibi parçalayan kurşunlar arasında çığlık attı.

"Yere yat!" diye bağırdım, onu odanın içine doğru itmeye çalışarak. "Çabuk!"

Dayton yerde sürünerek ilerledi, ben de hemen arkasında kaldım. "Neler oluyor?!" diye bağırdı.

Cevap verme zahmetine girmedim. Olanlar oldukça açıktı. Lanet olası bir saldırı altındaydık. Bunu ona açıklamama gerek yoktu.

Silah sesleri kesildi. Kulaklarım çınlıyordu, ani sessizlik kafamı karıştırıyordu. "Yatağın altına. Hadi, şimdi," diye sertçe fısıldadım.

Dayton tereddüt etmedi. Yatağın altına süründü.

Ben de saklanacak bir yer aradım. Ateş edenler bizi aramaya gelmeden önce en fazla birkaç dakikamız vardı.

Tahmin ettiğim gibi, kırk beş saniye geçmeden onları duydum. Üç farklı ses birbirine fısıldıyordu. Üç kişi beni tedirgin etmiyordu, ama akıllı davranmalıyım, sayı üstünlüğünü bana karşı kullanma fırsatı bulamadan onları çabucak ortadan kaldırmalıyım.

Odaya dikkatlice girerken kırık tahtalar ayaklarının altında çıtırdadı. Derin ve sessiz nefesler aldım, MG3 makineli tüfeğimi sıkıca kavradım ve kanepenin yanından gözetledim.

Siyah tulum giymiş üç adam odaya yayılmaya başladı. Birinin silahı, diğer ikisinin ise baltası ve palası vardı. Maske takmadıkları için yüzlerini görebiliyordum, ama yine de kim olduklarından emin değildim. Bunu daha sonra çözmem gerekecekti.

Önce silahlı adamı halletmem gerekiyordu. En büyük tehdit oydu. Adamlar odanın içine doğru ilerlerken, ben kanepenin etrafında alçakta kalarak hareket ettim, böylece önlerinde değil, arkalarında kaldım.

Zıpladım ve bir dizi mermi sıktım, ikisinin sırtına isabet ettim, ama üçüncüsü tam zamanında kenara atlayıp yatağın arkasına saklandı. Dayton'ın çığlıkları silah seslerinin üstüne çıkıyordu ve parmağımı tetikten çektim. Onu vurma riskini almak istemedim.

Adam ayağa fırladı ve baltasını fırlattı. Vücudumu yana çevirdim, balta kurşun geçirmez yeleğimin üstünden sıyrıldı, yanımdan ısıklık çalarak geçti ve duvara saplandı.

Siktir. Ucuz atlattım.

Adam bana saldırdı ve aynı anda yerden düşen palayı aldı. Sertçe savurdu ve ben silahımı kaldırıp engelledim, temas anında kıvılcımlar saçıldı. Göğsüne tekme attım ve geriye uçtu.

O ayağa kalkmadan üzerine atladım ve bacaklarımı koluna dolayarak kol kilidi yaptım. Sıkıca bastırdım, koluna acımasızca baskı uyguladım ve kemik kırıldı. Çığlık attı, bacaklarını çılgınca tekmeledi.

Ayak bileğimdeki kılıftan bıçağı çekip kafasına sapladım. Çığlıklar kesildi ve tüm mücadele gücü kayboldu.

Ayaklarımın üzerine döndüm ve makineli tüfeğim tekrar elime geçene kadar omzumdaki kayışı çektim.

"Dayton, gidelim," diye homurdandım, şarjörü çıkarıp başka bir şarjörle değiştirdim. Yavaşça yatağın altından çıktı, gözleri kırmızı

ve şişmiş, yüzünden gözyaşları akıyordu. Gözleri adamın kafasından çıkan bıçağa takıldı ve kustu.

Yatağın yanındaki masaya doğru yürüdüm, yolumun üzerindeki diğer iki adamın kafasına birer kurşun sıktım. Ayrılmadan önce öldüklerinden emin olmalıydım, aksi takdirde arkamdan bana saldırma riski vardı. Yatağın yanındaki masanın altındaki düğmeye bastığımda, sağdaki kitaplık açıldı ve arkasındaki güvenli oda ortaya çıktı.

Evin her odasında bir tane vardı. Babam bu evi annem için inşa ederken, birkaç ekstra şey eklemişti; zeminde gizli kapaklar, duvarlarda gizli geçitler ve güvenli odalar. Annem öldürülmeden *önce de* paranoyaktı. Annemin ölümü bu özelliğini daha da şiddetlendirdi.

Klavyeye şifreyi girdim ve kapı açıldı. Kapıyı iterek açtım ve Dayton'a işaret ettim. O da Drea gibi odayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben gelene kadar dışarı çıkma, duydun mu?" dedim ve onu içeri ittim. "Tanımadığın kimseye bu kapıyı açma. Burada kal." Onun bir şey söylemesini beklemedim. Vaktim yoktu. Dışarı çıktım ve arkamdan ağır metal kapıyı kapattım.

Silahımı kaldırmış halde koridordan geçip merdivenlerden aşağı inerken odadan hızla çıktım. Her adımda nereye basacağımı dikkatlice seçerek temkinli adımlarla yürüdüm. Bu evi herkesten daha iyi tanıyordum. Tüm kusurlarını biliyordum, merdivenlerin gıcırdamaması için nereye basacağımı biliyordum. Böylece sessizce, gizlice hareket edebiliyordum.

Giriş salonuna ulaştım ve dikkatlice dinleyerek durdum. Sağımdaki salonu net bir şekilde görebiliyordum ve salonda kimse yoktu. Sola dönüp gündüz odasına girdim. Gördüğüm ilk pisliğe ateş ettim. Askerlerimizden birinin cesedinin üzerine eğilmiş, yüzünde sadist bir gülümsemeyle bıçağı karnına saplıyordu.

Koridordan biri koşarak geldi ve baltayı karnıma savurdu. Silahımı kullanarak savuşturdum, bıçağımı çekip omzuna sapladım. Acı içinde bağırarak baltayı düşürdü. Bıçağı çekip ters tutarak boğazını kestim.

İçgüdülerim bana hareket etmemi söylüyordu ve o anda arkamda ayak sesleri duydum. Yan tarafa döndüm ve bıçağın saplanmasından kıl payı kurtuldum. Bıçağı tekmeledim ve bıçak yere düştü.

Bir adım geri çekildi ve yumruklarını kaldırdı. "Sen büyük bir pisliksin, değil mi?" diye güldü ve prime time boksörleri gibi ayak parmaklarının üzerinde dans etti. "Seni yere serersem, tüm çocuklar benim erkek olduğumu düşünecek. Hadi bakalım

büyük çocuk. Ne yapabileceğini göster bana. Ama sana söz veriyorum, ben de birkaç hareket biliyorum. Karate siyah kuşağım ve MMA ile uğraştığım da bilinir. Hadi, başlayalım."

Göğüs kılıfımdan tabancalardan birini çıkardım ve doğrudan kafasına doğrulttum. Şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerçekten büyük bir maço hesaplaşması yaşayacağımızı mı sanıyordu? Silahlı bir çeteye evime zorla girmişti. Bu oyunu oynamayacaktım.

"Çok konuşuyorsun." Onu tam alnının ortasından vurmadan önce tek söylediğim buydu.

O yere düşerken, mutfığa açılan kapıdan başka biri içeri girdi. Elindeki makineli tüfek beni lanet etmeye itti.

Döndüm ve oturma odasına koştum. Ateş açtı ve ben yere düştüm, dizlerimin üzerinde kayarak duvara tutundum ve onu kullanarak kendimi köşeye attım. Hızımı kaybetmeden ayağa kalktım ve aynaya doğru koştum. Elimi yansıtıcı yüzeye bastırdım, aynanın kapağı açıldı ve içeri sıkıştım, makineli tüfekli adam peşimden gelmeden önce gizli geçide saklanmayı başardım.

O yanımdan geçerken nefesimi tuttum, çift yönlü ayna bana dışarıyı görme imkanı verirken, onun içeriyi görmesini engelliyordu.

Kimse beni kendi evimde öldüremezdi. Bu yeri avucumun içi gibi biliyordum. Yıllar boyunca babam, kardeşlerimi ve beni gece gündüz demeden, evin içinde ve dışında karşılaştığımız herkesi ortadan kaldırarak ilerlememiz gereken tatbikatlarla şaşırtırdı. Gizli tuzak kapıları ve geçitleri avantajımıza kullanırdık, ki babamın bunları yaptırmasının sebebi de buydu. Biri bize saldırmaya karar verirse, üstünlük bizde olurdu.

Makineli tüfekli adam yanımdan geçince, sessizce dışarı çıktım ve arkasına gizlice yaklaştım. Elimi ağzına kapatarak çığlığını bastırdım ve bıçağımı sırtına sapladım. Bıçak, kaburgalarının altından akciğerini delip kalbine ulaştı. Bana doğru yığıldı ve onu yere indirdim.

Silahlarını hızlıca kontrol ettikten sonra, hangilerinin alınmaya değer olduğuna karar verdim ve yoluma devam ettim. Alt katın geri kalanını taradım ve muhafızlarımızın ve hizmetçilerimizden birinin cesetlerini buldum. Hizmetçi, güvenli odaya zamanında ulaşamamış olmalıydı.

Mutfığa geçtim, hızlı ve ustaca hareket ederken gözlerim cam sürgülü kapılardan dışarıyı tarıyordu. Birisi solumdan koşarak

solumdan bana doğru koşarak geldi ve ben onu göğsünden vurdum. Başka bir adam sağımdan bana saldırdı, yumruğu yüzüme doğru uçtu. Geri çekilip darbeyi önledim ve silahımın kabzasıyla burnuna vurdum. Acı içinde bağırarak geriye düştü. Onu kalbinden vurdum.

Birisi arkamdan bana saldırınca omurgamdan bir acı geçti. Öne doğru uçtum, bir homurtuyla mutfak masasına çarptım, başka bir vücudun ağırlığı beni masaya yapıştırdı.

Dirseklerimi geriye doğru salladım, sert bir darbe indirdim ve masadan uzaklaştım, hızla dönerek yeni rakibimle yüzleştim.

Kaşında kötü bir kesik vardı, gözünden kan akıyordu. Kendini topladı ve bana dik dik baktı. Cesur biriydi, bunu kabul etmeliyim.

Makineli tüfeğimi doğrultup ateş ettim. Hiçbir şey olmadı.

Siktir, mermi bitmiş. Saymalıyım.

Omzumdaki askıyı çözdüm ve silahı yere düşürdüm. Sadece bir yedek şarjör taşıyacak kadar yerim vardı, bu yüzden mermi kalmadığında silah sadece boş bir yük olmuştu.

Adam bana saldırdı ve şiddetli bir sağ kroşe attı. Onun yumruğunun altından kaçtım, kolumu onun koluna doladım ve onu sırt üstü yere düşürdüm, yere çarptığı anda göğsüne bıçağımı sapladım.

Sağdan biri koştu. Bıçağımı bir cesetten çekip başka birine sapladım, bıçağı odanın diğer ucuna fırlatıp adamın boğazına sapladım.

Omzumda şiddetli bir acı hissettim. Dişlerimi gıcırdatarak homurdandım, bıçağın derimi kestiğini hissettim. Arkama doğru tekme attım, ayağımı adamın dizine çarptım ve onu geriye doğru ittim.

Vücudumu saran acıyı görmezden geldim ve o küçük pisliğin peşine düştüm. Koştum, sola doğru sahte bir hareket yaptım ve sağa döndüm, arkasına gelip kollarımı boynuna doladım. Onu yerden kaldırdım, ben sıkarken bacakları panik içinde tekmeliyordu.

Silahın doldurulduğu sesi duyunca kaskatı kesildim. "Bırak onu!" diye bağırdı biri.

Omzumun üzerinden baktım. Mutfağın girişinde, namlusu bana doğrultulmuş bir av tüfeği tutan bir adam duruyordu. Gözleri odanın içinde dolaşarak tüm ölüm ve katliamı gördü ve gergin bir şekilde yutkundu. Silah elinde titriyordu.

Yavaşça ona döndüm ve kollarımdaki adamı ayakları yere değecek şekilde indirdim. Boynunu sıkıca tutmaya devam ettim, sadece nefes almasına yetecek kadar gevşettim.

"Kardeşimi bırak dedim!" diye bağırdı av tüfeği olan adam, silahı agresif bir şekilde bana doğrultarak.

Kardeş mi? Bu benim lehime işledi.

Önümdeki adamı kalkan olarak kullandım, vücudumu içe doğru kıvrarak onun daha küçük bedeninin arkasında olabildiğince saklandım. Bir sonraki hamlemi düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Elinde tuttuğu av tüfeğinin titremesinden anlaşıldığı kadarıyla, Nervous Nelly kendine güvenen bir nişancı değildi. Öyle olsaydı, muhtemelen beni çoktan vurmaya çalışırdı. Ama kardeşini vurmaktan da korktuğu belliydi, bu yüzden tavır takınıp tehdit etmeye başvuruyordu.

Kollarımdaki adam hırıltılı nefes alıyordu, yüzü oksijen yetersizliğinden morarmıştı. Tek bir sıkı sıkışma onu öldürebilirdi.

"Onu bırak yoksa seni vururum!" Nervous Nelly çığlık attı, av tüfeği havada o kadar çok titriyordu ki, kazara ateş almasından korktum. "Sana üç sayana kadar süre veriyorum, sonra beynini dağıtırım! Bir! İki! Üç..." Acı içinde çığlık atarak dizlerinin üzerine çökünce sözleri aniden kesildi.

Arkasında, saçları kanla kaplı, yüzünde gerçekten karanlık ve vahşi bir ifadeyle Drea duruyordu. Elinde, içinde olması gereken güvenli odadaki ile aynı iki kavisli bıçak vardı. Baştan ayağa kanla kaplıydı. Yüzünde, kollarında, giysilerinin her yerinde. Vahşi bir küçük saldırı köpeği gibi görünüyordu. Kanlı ve acımasız.

Nervous Nelly'nin sırtına atladı ve bıçaklarını göğsüne defalarca sapladı, ölüm arzusuyla ele geçirilmiş bir kadın gibi hızlı ve derin bıçak darbeleriyle onu her yerinden bıçakladı.

Kollarımdaki adam çığlık attı ve ağladı. Yanaklarından gözyaşları süzüldü ve bana karşı çırpındı.

Boynunu kırdım ve onu yere attım. Ona doğru yürüdüm. "Sana güvenli odada kalmanı söylemiştim."

"Sanırım demek istediğin..." Nervous Nelly'nin ölü ve parçalanmış bedeninden kalkarken, yüzündeki kanlı saçları iterek ağır bir nefes aldı. "...teşekkür etmekte."

Onu kalçalarından tutup yerden kaldırdım ve göz hizama getirdim. Ayakları havada sallanıyordu. Bana direnmedi, elindeki silahlarla ellerini elimde olabildiğince sıkıca kavradı.

Dudaklarımı acımasızca cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarına yapıştırdım, dilimi ağzının derinliklerine ittim. Onu hissettiğimde, tadını aldığımda inledim. İnanılmaz derecede tatlıydı. Onsuz yaşayamayacakmışım gibi, sanki o benim her şeyimmiş gibi onu öptüm. Çünkü öyleydi.

Geri çekilmeden önce alt dudağını ısırdım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, dudaklarına yumuşak, küçük öpücükler kondurarak. "Teşekkür ederim, *malyshka*."

Bana parlak bir gülümseme attı. Sonra gözleri şokla büyüdü. "Siktir, Aleksandr! Omzunda bir bıçak var!"

Öyle mi?

Başımı çevirip, benden dışarı çıkan bıçağın sapını gördüm. Oh, doğru ya. O pislik beni bıçaklamıştı. Tamamen unutmuştum. Adrenalin acıyı maskeleyerek için çok işe yaramıştı.

Drea'yı daha yükseğe kaldırdım, bacaklarını belime doladım. "Çıkar şunu Çıkar."

"Ne?! Delirdin mi? Orada bırakıp seni bir götürmeliyiz!"

Onu kalçamda yeniden konumlandırıdım, arkama uzandım ve bıçağı kendim çıkardım. Acıdan dişlerimin arasından tısladım ve bıçağı attım. Bıçak yere düştü.

"Aleksandr!" Üzerime tırmandı, iyi görebilmek için eğilirken karnı diğer omzuma batıyordu.

"Sakin ol. Sadece yüzeysel bir yara. İyileşeceğim."

"*Maldito idiota*." Seni *aptal*, diye azarladı, geri çekilip başını salladı.

"Ah, ne tatlı değil mi?"

Havayı dolduran derin, bariton ses karşısında tüm vücudum gerildi. Drea'yı yavaşça yere indirdim, yeni tehdide dönerek vücudunu bana yakın tutmaya devam ettim.

Onu gördüğüm anda tanıdım. Rayna ile kafede gördüğüm adamdı. O uzun, dağınık saçları her yerde tanırdım. Bir dakika sonra odaya erkekler akın etti. Dört. Beş. Altı. Yedi. Hepsi nereden çıkmıştı?

Bizi çevreleyerek Drea ve benim etrafımda gevşek bir daire oluşturdular. Her birinin elinde bir tür silah vardı: bıçak, balta, pala, boru, levye, beyzbol sopası. Silahı olan tek kişi Dağınık Saçlıydı.

Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışarak seçeneklerimi değerlendirdim. Beynim, tüm farklı senaryoları gözden geçirerek dakikada bir kilometre hızla çalışıyordu. Üç

bıçağım ve iki tabancam kalmıştı. Drea'nın her iki elinde de birer bıçak vardı. Belki üzerinde başka silahlar da saklıydı, emin değildim.

Her halükarda şansımız yoktu.

Scraggly Hair, AK-47'sini omzuna dayadı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Onu canlı yakalayın," dedi, doğrudan beni işaret ederek. "O kaltağı öldürün."

Bu sana dilini mal olacak.

Adamlardan biri kirli dudaklarını yalayarak güldü. "Onu ilk ben sikmek istiyorum."

"Ne zamandan beri bir kadını sikmek için onun hayatta olması gerekiyor?" solundaki adam kıkırdadı.

"İyi noktaya değindin. Onun bedeni benimdir."

Onların sözlerine karşı içimde yükselen öfkeyi sıkı bir kontrol altında tuttum. Sinirlenmek bana hiçbir fayda sağlamaz, aksine onlara yardımcı olurdu. Drea'ya dokunmayı düşündükleri için onların suratlarını dağıtmaktan başka bir şey istememe rağmen sakın kalmam gerekiyordu.

Her şeyin bir zamanı vardı.

"Yakalayın onları," dedi Scraggly Hair.

Bize doğru koştuklarında, bir adamın göğsüne ön tekme attım, sonra aynı bacakla hızlı bir çift vuruşla diğerine arka tekme attım. Silahımı çıkardım ve biri onu elimden almadan önce iki el ateş ettim. Vücudum otomatik pilota geçti, bıçaklar, beyzbol sopaları ve baltalar bana doğru sallanırken saldırı ve savunma yapmaya başladım.

Drea, küçük boyunu ve hızlı hareketlerini kullanarak Flash gibi etrafta dolaştı, kesip biçti. Kendini asla çok yaklaştırmadı, saldırdığı kişiden güvenli bir mesafe koruyarak eğilip zikzaklar çizdi, koşarken kavisli bıçakları ete gömüldü.

Bir aparkat attım ve adamın başı geriye doğru savruldu. Drea yanından koşarak geçti ve karnına tekme attı. Sonra tekrar koşmaya başladı, etrafımda daireler çizerek, arkamdan gelen herkese saldırdı. Yakınımda kaldı, ben tekme attığımda bacağımın altından eğildi, yumruk attığımda kolumun altından çömeldi. Bir yılan gibiydi, hareketleri hızlı ve akıcıydı, vücudunu bir akrobat gibi bükerek benim saldırılarımı atlatıyordu.

Kafama gelen tekmeyi engelledim, bıçağı çekip onun uyluğuna ve ardından göğsüne iki hızlı darbe indirdim. Döndüm ve bıçağı havaya fırlattım. Bıçak başka bir adamın boğazına saplandı ve adam darbenin şiddetiyle geriye uçtu.

Drea'nın yüzüne bir yumruk uçu. Onu avucumla yakaladım ve bükerek kırdım. Adam acı içinde bağırdı. Drea bıçağını adamın karnına sapladı, ben de kafamla ona vurdum.

Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi birbirimizle uyumlu bir şekilde çalıştık, ama gerçekte bu, birbirimizle ilk kez birlikte savaştığımız zamandı. Bize bakarak bunu anlayamazsınız. Drea ve ben mükemmel bir uyum içindeydik, birbirimizden besleniyor ve güçlerimizi birbirimizin zayıflıklarını örtbas etmek için kullanıyorduk.

Drea iki bıçağını da fırlattı, bıçaklardan biri bir adamın göğsüne, diğeri başka bir adamın bacağına saplandı. Omzunun üzerinden bana baktı ve göz kırptı.

Tabii ki kadın eğleniyordu.

Sırtına vurdu ve ne istediğini anlamam bir saniye sürdü.

Gömleğinin arkasını sıkıca tuttum ve onu havada döndürdüm. Savaş çılgılığı atarken ayağı bir adamın yüzüne çarptı, kan ve dişler etrafa saçıldı.

Biri bana bir araba kadar şiddetle çarptı. Drea'nın gömleği parmaklarımın arasından kayarken ben duvara çarptım. Böbreklerime gelen hızlı yumruklar ağrılı nefesler almama neden oldu. Başka bir saldırganın yumruğunun yüzüme doğru geldiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kafamı sola çevirdim ve yumruk bir saniye önce kafamın olduğu yere, duvara çarptı.

Beni yere indiren adam hala beni duvara sıkıştırıyordu, yumrukları kaburgalarımın çarpıyor ve vücudumda acı patlamasına neden oluyordu. Diğer adam ise kolunu duvardan çekip beni tekrar vurmaya hazırlanıyordu.

Bir bıçak alnından fırladı, bıçağın ucu yüzüme doğru bakarken kan her tarafıma sıçradı. O düşerken arka planda Drea'yı gördüm, bıçağı attığı anda eli hala havada duruyordu.

Arkasında birinin gizlice yaklaştığını görünce paniğe kapıldım. Beni duvara tutan adamın etrafına sarıldım ve hızlı bir Jiu Jitsu hareketi ile ikimizi yere çevirdim, onu Rear Triangle Chokehold ile tutarken bacaklarımı boynuna doladım. Ayak bileğimdeki kılıftan son bıçağımı çıkardım ve fırlattım. Bıçak havada ısıklık çaldı ve Drea'nın arkasına gizlice yaklaşan adamın omzuna saplandı.

Bacaklarımı bükerek adamın boynunu kırdım. Ayağa kalktım, yumruklarımı kaldırdım ve odada bir sonraki saldırganı aradım, ama kimse yoktu.

Geriye sadece Scraggly Hair kalmıştı, gözleri öfkeyle yanarken, bakışları yerde yatan adamlarının kanlı cesetlerini tarıyordu.

Makineli tüfeğini doğrudan bana doğrulttu. "Onun seni canlı istemesi umurunda değil, seni öldüreceğim," diye tısladı, tetiğı geri çekip silahı ateşlemeye hazırladı.

O mu?

Drea yanıma geldi ve ben onu arkama çektim, vücudumu kullanarak onu Scraggly Hair'in ateş hattından korudum. O buna karşı koymaya çalıştı, ama ben onun ön kolunu sıkıca ve amansızca tuttum.

Ona saldırmak için çok uzaktaydı. Bir adım bile atamadan öldürdüm. Yüzündeki ifade öfke ve intikamla doluydu. Beni öldürmek istiyordu. Peki. Ama Drea'ya bir şans vermek için bir yol bulmam gerekiyordu.

"Seni vuracağım ve sonra senin cesedinin üzerinde karını sikeceğim," diye tehdit etti Scraggly Hair, öfkeden elindeki silah titriyordu. "Belki de önce izleyebilmen için seni hayatta bırakırım, ha? Onun gerçek bir erkeğın sikini almasını izle. Hoşuna giderdi, değil mi?" Drea'yı görmek için etrafıma bakmaya çalıştı, ama ben dik durdum, gözlerinin ona bile bakmasına izin vermedim.

Bir bıçağın sapı avucuma çarptı. Drea bana bıçaklarından birini uzattı. Onu sıkıca kavradım. Tek ihtiyacım olan bir fırsat.

"Evet, iyi vakit geçireceğiz," dedi Scraggly Hair, pantolonunun fermuarını açarak. "Sanırım mideye bir kurşun işini görür. Ölmek birkaç dakika sürer, böylece ben sevişirken sen acı içinde kıvranabilirsin..."

Bang!

Scraggly Hair boğuldu, gözleri fal taşı gibi açıldı ve göğsünün ortasından kan sızmaya başladı. İnanamayan bir ifadeyle aşağıya baktı, vücudu sallandı ve yüzüstü yere düştü.

Arkasında Dayton duruyordu, elinde titreyerek bir tabanca tutuyordu, namludan duman yükseliyordu. Yüzü şoktan donmuştu, gözleri az önce öldürdüğü adama sabitlenmişti.

Evdeki kimse dinlemiyor muydu?

Yine de çok kızamazdım. Az önce hayatımı kurtarmıştı.

Drea arkamdan çıkıp sahneyi hızla kavradı. "Hadi Dayton!" diye tezahürat yaptı ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Dayton'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Evet, evet, aferin," dedim, gözlerimi devirerek ona doğru yürüdüm. "Şimdi, bana o şeyi ver, yoksa..." Sözlerim, Dayton'ın boğazına saplanan bir bıçakla kesildi.

Şok beni felç etti. Bir an için hareket edemedim, düşünemedim. Tek yapabildiğim, orada durup, olanları anlamaya çalışırken gözlerimi kocaman açmaktı. Tek görebildiğim, Dayton'ın dizlerinin üzerine çökmeden önce yüzündeki saf acı ifadesiydi. Ona doğru koştum ve yere düşmeden onu yakaladım. Drea, Dayton'ı kollarımda tutarken, ben ona inanamadan bakarken, onu bıçaklayan adamın peşinden gitti.

Ne oldu lan?

Bıçak gırtlakımı delip geçmişti. Boğazındaki delikten kan hızla akarak etrafımızda bir su birikintisi oluştu.

Siktir. SİKTİR!

Ne yapacağımı düşünürken ellerim titriyordu. Onu kurtarmanın bir yolu yoktu, ama yine de onu kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Gözlerinde yaşlarla bana baktı, ağzını açıp kapatarak konuşmaya çalışıyor gibiydi.

"Sorun yok evlat. İyileşeceksin. Konuşmamaya çalış." Gömleğimin kolundan bir parça kumaş kopardım ve yaraya baskı uygulamaya çalıştım, ama zordu. Ne kadar bastırırsam, o kadar boğuluyordu.

Kan ağzından sızıp çenesinden aşağı akıyordu. "Ben... ölmek... istemiyorum," diye fısıldadı, her kelimeyi dudaklarından çıkarmak için büyük çaba sarf ediyordu.

Kalbim parçalandı. "Ölmeyeceksin. Beni duyuyor musun? İyileşeceksin. Sorun yok. Ben... ben bunu düzelteceğim."

Nasıl? Bunu nasıl düzeltebilirsin?

Nik ve Lukyan, kanlı ve yaralı bir halde ortaya çıktılar ve Drea'ya Dayton'ı bıçaklayan adamı taşımada yardım ettiler. Tatiana'nın da orada olduğunu fark ettim.

"Siktir," dedi Lukyan, Dayton'a bakarak.

"Doktoru çağır," diye bağırdım. Yarasına bastırdığım kumaş tamamen kanla ıslanmıştı. Çok fazla kan vardı. Durduramıyordum.

Nik'in gözleri ellerimden yüzüme kaydı. "Zander." O da benim bildiğimi biliyordu. Benim kendime inanmayı reddettiğim şeyi. Onu kurtarmak mümkün değildi.

"Ara!" diye bağırdım, öfkem artıyordu. Öfkem gittikçe artıyordu, baskı dayanılmaz hale geliyordu.

Dayton, yeni doğmuş bir bebek annesine sarılır gibi gömleğimin önünü kavradı, yüzünden gözyaşları akıyordu. "Lütfen," diye boğuk bir sesle konuştu, "...acıyor,"

diye soluk soluğa konuştu. Nefesi acı verici bir hırıltıya dönüştü, ağzından küçük inlemeler çıkıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, vücudu titriyordu. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Onu kurtarmamı, her şeyi düzeltmemi, acısını dindirmemi, onu korumamı bekliyordu.

Suçluluk, acı ve ıstırap beni sıkıca kavradı, kalbimi sıktı. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çaresiz hissettim.

"Sorun yok, sorun yok," diye tekrar tekrar söyledim, sanki ne kadar çok söylersem, bunun gerçek olma şansı o kadar artacakmış gibi.

Dayton'ın ağlamaları hiç dinmedi. Son nefesini verene kadar ağladı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Aleksandr'daki değişim aniden oldu. Dayton'ın cansız bedenini kollarında salladı, sanki ne olduğunu anlamamış gibi, çocuğunu kaybetmiş bir ebeveyn gibi ona baktı. Artık burada olmamasına rağmen, zavallı çocuğu sakinleştirmeye çalışır gibi hafifçe ileri geri salladı.

Sonra Dayton'ı bıçaklayan pislik öksürdü ve Aleksandr'ın başı, avını yakalayan bir aslan gibi ona doğru döndü. Tüm vücudu gerildi, yüzü hayatımda gördüğüm en vahşi ve acımasız ifadeye dönüştü. Tanıdığım Aleksandr yok olmuştu, yerine intikamdan başka bir şey istemeyen karanlık, öfkeli bir versiyonu gelmişti.

Dayton'ı yavaşça yere bıraktı ve ayağa kalktı, dişlerini gösterip adama doğru yürürken, karanlık adeta ondan yayılıyordu.

Aleksandr'dan hiç korkmamıştım. Beni kaçırdığında ya da kafama silah dayadığında bile. Ama şu anda, Aleksandr hayatımda gördüğüm en korkutucu şeydi.

Hepimiz onun yolundan çekildik, kırmızı deniz gibi ikiye ayrıldık.

Adam yavaşça oturmaya başlarken inledi. Aleksandr göğsüne tekme attı ve onu tekrar yere yatırdı. Aleksandr üzerine çöktü ve yüzüne tekrar tekrar yumruk atmaya başladı. Sağ kroşe, sol kroşe, sağ kroşe, sol kroşe. Goril gibi yumruklarını yere vurur gibi, bir, iki, üç kez yumruk attı, sonra tekrar yumruk atmaya devam etti, her vuruşta ellerini değiştirerek. Hiç yavaşlamadı. Hiç azalmadı. Sanki cinlenmiş gibi, vurmaya, vurmaya, vurmaya devam etti.

Adamın yüzü, amansız saldırıdan dolayı buruup içe doğru çöktü. Her vuruta diler ve kan havaya uçtu, odanın her yerine sıçradı. Yine de Aleksandr durmadı. Yavalamadı. Hayvani bir kükreme patladı içinden, iki baparmağını adamın gözlerine derinlemesine batırdı, baını Ŗiddetle salladı ve yere çarptı, sonra kanlı yumruklarıyla yüzüne vurmaya devam etti.

"Tanrım," diye fısıldadı Lukyan, dehetle izlerken. "Onu durdur Nik, kendine zarar vermeden önce."

Lukyan haklıydı. Onu hemen durdurmazsak, Aleksandr kendine zarar verecekti. Tabii çoktan vermemise. Nikolai'nin yanında, endişeli gözlerle ona bakan minyon, sarıın bir kadın duruyordu. Sarı sundresi kanlı ve yırtılmıtı, mükemmel manikürlü ellerinde bir tür eki gibi görünen bir Ŗey tutuyordu. Elleri kirlenmeyecek türden birine benzemiyordu. Aslında, tüm bu cesetlerin arasında bu kadar rahat durmasaydı, onu kan gördüğü anda çığlık atan, titiz bir ponpon kız tipi olduğunu dnrdm. Ama bu ortamda çok rahat görünüyordu, öyle biri olamazdı. O da Bratva'dan bir kadın mıydı?

Nikolai bir an tereddüt ettikten sonra dikkatli bir adım attı. Arkadan yavaşça yaklaştı. Elini uzattı ve Aleksandr'ın omzuna hafifçe dokundu. "Zander..."

Aleksandr döndü ve kardeşinin çenesine yumruk attı. Nikolai geriye doğru uçtu ve Aleksandr, sanki hiçbir Ŗey olmamış gibi, hiç hızını kaybetmeden, altında yatan parçalanmış cesede yumruk atmaya devam etti.

"Siktir," diye içini çekti Lukyan.

Kadın ığlık attı ve Nikolai'nin yanına kotu, endişeyle onunla ilgilendi.

Aleksandr'ın adamı dövmeye devam ettiğini izledim. Yakında duracağına dair hiçbir işaret yoktu. Ona yardım etmek için bir Ŗeyler yapmam gerekiyordu, ne olursa olsun.

Ona doğru bir adım attım ve Lukyan kolumu tutup beni durdurdu.

"Hayır, yapma," diye uyardı, baını sallayarak.

Onu itip yoluma devam ettim. Aleksandr'ı bu öfke krizinde durdurabilecek tek kişi bendim. Bunu biliyordum. Ŗu anda hissettiği Ŗeyi, onu içten içe tüketen kederi ve suçluluk duygusunu anlayabilecek tek kişi bendim.

Dikkatlice yaklatım, beni duyması ve Ŗaırmaması için yüksek sesle adımlar attım. Arkasına çöktüm ve derin,

sakinleştirici bir nefes aldım.

"Aleksandr?"

Nikolai'ye yaptığı gibi bana döndü. Yumruğu yüzümden bir santim uzakta havada durdu. Geri çekilmedim. Kanlı yumruğu çenemden sadece birkaç milimetre uzakta dururken bile irkilmedim. Sadece vahşi, çılgın gözlerine baktım, göğsü derin, düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

En karanlık ve en acımasız anında, öfkeden gözü dönmüş, düzgün göremediği bir anda bile, bana zarar vermeyi reddetti.

İçinde o kadar çok öfke vardı ki, onu tamamen yutacak gibi görünüyordu. Baktığım Aleksandr, tanıdığım Aleksandr değildi. Sevdiği ve değer verdiği insanlar için gizlice altın bir kalbi olan, nazik, şefkatli, huysuz bir adam değildi. Hayır. Bu adam karanlıkla doluydu. Öfke ve nefretle beslenen, anlaşılmaz bir canavardı.

Gözlerinin derinliklerinde yatan suçluluk duygusunu da görebiliyordum ve kalbim onun için parçalandı. Annesine olanlar yüzünden, bunun onu içten içe parçaladığını biliyordum. Onu durduğu kenardan bir şekilde ikna etmem gerekiyordu. Onu karanlıktan geri çekmem gerekiyordu.

Eğildim ve hala havada duran yumruğunu iki elimle kavradım, onu kendime doğru çekip göğüslerimin arasına yerleştirdim. "*Regresa a mí.*" Bana geri dön. Yumuşak bir sesle konuştum, sözlerimi kalın İspanyol aksanıyla süsledim çünkü onun bunu ne kadar sevdiğini biliyordum.

Aleksandr'ın yüzü seğırdi. Gözlerinde yanan mücadeleyi görebiliyordum, sanki bir parçası öfkenin duvarının arkasında çırpınıyor, kontrolü geri kazanmak için çaresizce mücadele ediyordu. Ne yapacağına karar verememiş, ikilemde kalmıştı. Öfkesine kapılıp boğulmaya mı devam etmeli, yoksa beni dinleyip onu bırakmalı mıydı?

"*Regresa a mí,*" Bana geri dön, diye tekrarladım, elini sıkıca tutarak.

Gözlerine yeniden bir parça ışık geldi. Beni kendine çekti ve ben de isteyerek kucağına oturdum. O başını göğsüme gömüp beni sıkıca sararken, ben de bacaklarımı beline doladım.

Ağlamadı. Aleksandr ağlayan türden bir adam değildi. Ama beni sanki onun can simidiymişim gibi, sanki beni ona bağlı tutmam gerekiyormuş gibi tuttu. Vücudu titriyordu, ellerini sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sıkıca sarıyordu.

Onu sakinleştirmek için elimden geldiğince, saçlarını okşayarak İspanyolca anlamsız sözler fısıldadım. Ona burada olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesini istedim.

Ne kadar süre öyle kaldık, birbirimize sarılıp, bilmiyorum. Saatler olabilir. Dakikalar olabilir. Gerçekten

bilmiyordum.

Aleksandr, biri garip bir şekilde boğazını temizlediğinde sertleşti. Başını kaldırıp kardeşine baktı. O karanlık biraz daha azalmıştı.

Nikolai çenesini ovuşturdu, derisinde morluklar oluşmaya başlamıştı. Aleksandr'ın ona tekrar vuracağından korkar gibi dikkatlice yaklaştı. Kucağından kalkmaya çalıştım ama Aleksandr beni daha da sıkı tuttu, bırakmak istemedi.

Bu beni çok heyecanlandırdı.

"Hayatta kalan var mı?" Aleksandr kalın sesiyle homurdandı.

Nikolai etrafına bakındı. "Varsa da, fazla yaşamazlar." "Ölmeden önce onlardan öğrenebileceğin her şeyi çabuk öğren."

Nikolai başını salladı. "Tamam." Ayrılmak üzereydi ama durdu ve geriye dönüp baktı. "Üzgünüm, Zander." Neden üzgün olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Nedeni oldukça açıktı.

Aleksandr derin bir nefes alırken gerginlik omurgasına geri döndü. Hiçbir şey söylemedi, sadece onaylamak için başını bir kez salladı.

Lukyan, etrafımızı dikkatli gözlerle inceledi. "Babam nerede?" diye sordu, sanki adam birdenbire ortaya çıkacakmış gibi başını bir yandan diğer yana çevirerek.

Aleksandr kaşlarını çatı. "Seninle birlikte olduğunu sanıyordum?"

"Hayır," Lukyan kaşlarını çatı. "Onu görmedim."

Aleksandr'ın kaşları daha da çatıldı. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Sadece karın kaslarını kullanarak ayağa kalkarken kollarıyla beni daha sıkı sardı.

Böyle bir şeyi yapmak için gereken güç, üstelik birini taşıırken bunu yapmak için gereken güç, olağanüstüydü. Sadece bu da değil, bunu o kadar akıcı bir şekilde yaptı ki, ona zor gelmiyordu bile.

Beni yere indirdi ve başımı ellerinin arasına alarak yumuşak, nazik bir öpücük verdi. Beni çok değer verdiği, bırakmak istemediği gibi öptü, dili yavaş ve derin hareketlerle.

Sıcak bir yaz gününde eriyen dondurma gibi ona eridim, onu öperken vücudum onun vücuduna yapıştı. Kendimi ona kaptırmaktan başka bir şey istemişyordum. Dokunuşuna. Kokısına. Her şeyine. Ama Aleksandr benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk geri çekildi.

Alnını alnıma dayadı, o muhteşem kristal mavisi gözleri ruhumun derinliklerine bakıyordu. Beni bir kez daha hafifçe öptü, dudakları benimkilerde bir süre kaldı, sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Lukyan'ın yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Ağzı açık kalmış, gözleri adeta kafasından fırlayacak gibi Aleksandr'ı odadan çıkarken takip ediyor, sanki kime baktığını bile bilmiyormuş gibi arkasından bakıyordu. Bakışları tekrar bana döndü.

"Tamam, o adam kimdi ve kardeşimle ne yaptı?"

Sırıttım ve masumca omuz silktim.

Aleksandr'ın bu davranışının olağan dışı olduğunu bilmek içimde tuhaf bir his uyandırdı mı? O, böyle şefkatli anlar sergileyen bir tip değildi.

Evet. Evet, öyle hissettim.

"Tuhaf," diye mırıldandı Lukyan düşünceli bir şekilde, ayak parmaklarının ucunda dönerek. "Çok tuhaf." Aleksandr'ın arkasından gitti ve ben de aceleyle onların peşinden koştum.

Aleksandr başka bir odaya girdi ve ben kapı eşiğinde durup içeriye baktım. Bir tür ofis odasıydı ve tamamen parçalanmış durumdaydı. Kalın maun masa yan yatmıştı. Sandalyeler eğri büğrü, ters dönmüş ya da devrilmişti. Yere küçük eşyalar dağılmıştı: kağıtlar, kalemler, kişisel eşyalar, bir lamba. Kendi kanlarının içinde oturan üç ceset, burada epik bir kavgaya yaşandığını açıkça gösteriyordu.

Aleksandr, enkazın arasında yavaş ve dikkatli adımlarla temkinli bir şekilde ilerledi. Her ayrıntıyı dikkatle, titizlikle inceledi, gözleri her şeyi tararken yüzü endişe ve kaygıyla doluydu. Bütün vücudu gerildi ve eğilerek bir şey aldı.

"Ne? Nedir o?" Lukyan yaklaşarak sordu. Aleksandr'ın elinde tuttuğu şeyi gördüğünde, keskin bir nefes aldı. "Siktir."

Aleksandr ayağa kalktı, gözlerinde sert bir ifade vardı.

Elinde tuttuğu şeye gözlerimi kısarak baktım. Şey gibi görünüyordu... Ne olduğunu bile bilmiyorum.

Bu ne lan?

Her neyse, kanlıydı ve üzerinde sarkık bir et parçası gibi görünen bir şey vardı.

"Bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle," dedi Lukyan, sesinde korku dolu bir tonla.

"Öyle," diye homurdandı Aleksandr. "Bu babamın takip çipi. Onu kesip çıkarmışlar."

Pardon, takip çipi mi?

Kesinlikle doğru duymamıştım.

Aleksandr kardeşine sertçe baktı, söyleyeceği sözlerin ağırlığı onu çok zorluyordu, sanki bunları söylemek ona çok zor geliyordu.

"Babam kaçırıldı."

Kırkıncı Bölüm

Babamın ofisinin girişinde durmuş, önümdeki yıkım denizine bakarak olan biteni anlamaya çalışıyordum.

Savaşı kazanmayı başarmıştık ama bunun bedeli *çok ağır* olmuştu. Yirmi bir askerimiz ve saldırı başlamadan önce güvenli odalara sığınamayan iki hizmetçi öldürülmüştü.

Ve Dayton. Zavallı, zavallı Dayton. Onu hayal kırıklığına uğratmışım ve bu suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Evin her odası paramparça olmuştu. Tamamen tahrip edilmişti. Televizyonlar ve aynalar kırılmıştı. Mobilyalar parçalanmıştı. Dolaplar ve çekmeceler talan edilmiş, tüm eşyalarımız odanın her tarafına saçılmış ve çiğnenmişti. Hatta yataklara ve kanepelere işemişlerdi.

Bu basit bir vandalizm eylemi değildi. Hayır. Bu bir aşağılama eylemiydi. Sorumlu kim olursa olsun, Scraggly Hair'ın bahsettiği gizemli "o", sadece bize zarar vermek istememişti. Bizi aşağılamak da istiyordu.

Ancak, aşağılanacak olanlar biz değildik. Onlardı.

Küçük bir orduyla karşı karşıya kalmıştık, tamamen hazırlıksız yakalanmıştık, ama tüm zorluklara rağmen galip gelmeyi başarmıştık.

Lukyan hala ölü sayısını sayıyordu, ama son baktığımda yirmi yediye ulaşmıştı.

Yirmi yedi.

Askerlerimiz iyiydi. Bizim bir askerimiz, onların yaklaşık üç askerine eşdeğerdi. Her gün onlara uyguladığımız sıkı eğitim bunu garanti ediyordu. Ancak sayıca çok üstün bir düşmanla karşı karşıya kalırsanız, bunun bir önemi kalmazdı.

Takviye kuvvetler gelmeseydi, bu kazanamayacağımız bir savaş olabilirdi.

Açık avucumda duran babamın takip çipine baktım. Bu minicik şey neredeyse hiç ağırlık yapmıyordu, ama yine de elimde inanılmaz derecede ağır geliyordu. Artık omuzlarıma binen büyük sorumluluk beni korkutmuyordu. Hayatın boyunca hazırlandığın bir şeyden korkmak zordu.

Beni korkutan şey, babamın kaderiydi.

Onun takip cihazını kesip onu kaçırmış olmaları teknik olarak iyi bir haberdi. Onu öldürmek isteselerdi, cesedini bulurdum. Ama bu, ondan ne istedikleri sorusunu akla getiriyordu.

Çoğu insan, Bratva'nın liderine sahip olmanın büyük bir pazarlık kozu olduğunu, onlara istedikleri her şeyi talep etme gücü verdiğini düşünürdü. Para. Silahlar. Uyuşturucular.

Ancak babamı gerçekten *tanıyan* herkes, onun hayatı için pazarlık yapacak biri olmadığını bilirdi. Çocuklarının hayatları için, evet. Ama kendi hayatı için? Hayır.

Ve ben onun yerine bunu yapmaya kalkışırsam, beni öldürürdü.

Nikolai'nin tutuklularla biraz şansının olmasını umuyordum. Hayatta kalan sadece birkaç kişi vardı, ancak bunun çok uzun süreceğini sanmıyordum. Yaraları hayati tehlike arz ediyordu ve ben onların hayatını kurtarmak için zamanımı ve kaynaklarımı boşa harcamayacaktım.

"Oh, Aleksandr," diye yumuşak, kadınsı bir ses cıvıladı. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

Dönüp baktığımda Flora'nın arkamda durduğunu gördüm, elinde paspas ve kova vardı. O, evde kalıcı olarak yaşayan hizmetçilerden biriydi. Onu yirmi yıldan fazladır tanıyordum. Rusya'dan bizimle birlikte buraya gelmişti. Yaralanmadığını görünce sevindim.

"Babanın ofisini temizlemeye geldim," dedi, omzumun üzerinden arkamdaki odada bekleyen kanlı pisliğe bakarak.

Babamın takip çipini cebime attım ve elimi uzattım. "Ben yaparım."

Hafifçe kaşlarını çattı ama itiraz etmedi ve temizlik malzemelerini bana uzattı.

"Gecenin geri kalanında izinli sayıl. Temizlikçileri çağırıp her şeyi hallettireceğim." Tek bir kişinin temizleyemeyeceği kadar çok hasar vardı.

"Sorun değil." Hayır, hiç sorun etmedi. Yapması gereken işler hakkında hiç şikayet etmedi veya tartışmadı.

"Biliyorum. Travmatik bir gün oldu. Git ve dinlen."

Omzuma teselli edici bir şekilde elini koydu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bir an sessizce yanımda durdu, sonra dönüp uzaklaştı.

Odaya dönüp derin bir nefes aldım. Babamın ofisini hiç böyle görmemiştim. Her zaman düzenli ve temizdi. Hiçbir şey yerinden oynamazdı. Babam düzenli ve verimli bir adamdı. Dağınlıklığı sevmezdi, özel alanlarında ise hiç sevmezdi. Yemin ederim, evin başka hiçbir yerinde geçirdiğı zamandan daha fazla zamanı bu ofiste geçirirdi.

Temizliğe başladım. Tüm çöpleri ve hasarlı mobilyaları temizledim. Tüm kitapları topladım ve arka duvardaki raflara koydum, her birinin tam olarak ait olduğı yere geri koyduğumdan emin oldum. Babam onları alfabetik sırayla düzenlemişti.

Masasını düzelttim ve yerine taşıdım, bu çok zordu çünkü masanın ağırlığı çok fazlaydı. Deri koltuğunun tekerleğı kırılmıştı, bu kolayca tamir edilebilirdi, bu yüzden şimdilik onu koridora koydum. Daha sonra ilgilenecektim.

Ayağımanın altında bir şey çıtırdadı ve masayı düzenlemeyi bırakıp aşağıya baktım. Neye bastığımı fark ettiğimde kalbim sıkıştı ve bir an nefes almam gerekti. Yavaşça eğildim ve elimden geldiğince dikkatli bir şekilde onu aldım.

Antika bir fotoğraf çerçevesi ve içinde ailemizin bir fotoğrafı vardı. Cam kırılmıştı, kan, kırık yüzeyin üzerine örümcek ağı gibi yayılmış küçük çatlakları lekeliyordu.

Parmaklarım fotoğrafın üzerinde durdu, üzüntü göğsümü sıkıştırdı, beni ele geçirmek üzereydi. Eski bir fotoğraftı, annem hayattayken çekilmişti. Lukyan ve Illayana daha çocuktu. Hepimiz gülümsüyorduk, babam bile, ki bu çok nadir bir şeydi. Çok... mutlu görünüyorduk.

O zamanlar hayat güzeldi. Hepimiz bir aradaydık. Mutluyduk.

Sağlıklıydık. Hayattaydık. Peki ya şimdi?

Her şeyin ne kadar değıştiğini düşünerek, çerçeveyi ait olduğı yere, babamın masasına geri koyarken derin bir nefes aldım. Keşke bazı şeyleri farklı yapsaydım.

Daha erken aşağı inmiş olsaydım, belki onu kurtarabilirdim. Annemi kurtarabileceğim gibi. Dayton'ı kurtarabileceğim gibi.

Suçluluk duygusu içimde patladı, o kadar şiddetliydi ki nefes almakta zorlandım.

Nik odaya girdi ve ben hızla başımı çevirip, gözümünden sızan gözyaşını sildim. Boğazımı temizledim, zihnimde kendimi azarladıktan sonra ona dönüp baktım.

Kapıda durmuş, kanlı ellerinde ıslak bir bezle endişeli gözlerle beni inceliyordu.

"Ne buldun?" diye sordum, babamın masasını düzenleme işine geri dönerek, sanki o az önce benim zayıf bir anımda beni yakalamamış gibi davranarak.

Nik rolünü oynadı, ama bana attığı bakış, bu konuyu tamamen unutmayacağını açıkça gösteriyordu. "Birkaç şey," dedi, odaya biraz daha girerek. "Altısı hala hayattaydı. İkisi, onları sorgulamaya fırsat bulamadan öldü. Yaraları çok ağırdı. Dördünden ikisi Dirty Vultures'tandı."

"Sadece iki mi? Diğerleri ne oldu?"

"Onlar başka bir motosiklet çetesinin üyeleri, Kaos Lordları."

Bir yığın kağıdı masanın çekmecesine koyarken kaşlarımı çattım. "Onları hiç duymadım."

"Ben de. Ama sadece o ikisi değilmiş. Bu baskına dört farklı MC çetesi katılmış."

Bu, sayıların nereden geldiğini açıklıyordu.

"Görünüşe göre, hepsi tek bir adam tarafından bir araya getirilmiş. Hiçbiri onun adını bilmiyordu ama hepsi onu aynı şekilde tarif etti. İri. Koyu saçlı. Mavi gözlü." Gözlerini bana dikti. "Rus."

Yumruklarımı sıktım, içimde öfke girdabı dönüyordu. "Dominik," diye homurdandım.

Nik başını salladı. "Bu MC'ler hepsi küçük çaplı, radarda bile görünmüyorlar. Dominik bir şekilde hepsini kendisi için çalışmaya ikna etmiş. Belki onlara para ödüyor. Belki karşılığında bir şey veriyor. Bilmiyorum. Ama tüm bunların arkasında o var."

Boynumu çıtlattım, beni ele geçirmek üzere olan öfkeyle mücadele ettim. Bir sonraki adımımı belirlemek için sakin ve soğukkanlı olmalıyım. "Rayna'nın ölümü onu saldırıya itti."

"Evet," dedi Nik, yüzü gergin. "Bunu önceden tahmin etmeliydik."

"Nasıl öngörebilirdik ki? Rayna onun kızıydı, ama ona hiç değer vermedi. Gerçekten. Hepimiz bunu biliyorduk. Lanet olsun, o bile bunu biliyordu. Hayır.

Onun ölümünü saldırmak için bir bahane olarak kullanıyordu. Sergei ona bu konuda soru sorarsa, bir gerekçe olsun diye." Zihnim her şeyi bir araya getirmeye çalışırken dakikada bir kilometre hızla çalışıyordu. "Hâlâ anlayamadığım şey, neden babamı kaçırdığı. Anlayamadığım şey bu. MC meselesi kolay. Eğer küçük çaplı bir çete olsalardı, onlara çok istedikleri bir şey teklif ederdi. Para ve statü. Yükselme ve sonunda organize suç dünyasında tanınır ve korkulan biri olma imkanı. Hepsini kendi liderliği altında bir araya getirdi ve emirlerini yerine getirmeleri için ikna etti. Kendi küçük ordusunu kurdu ve kapımızı çaldı, bizi alt etmeye çalıştı. Babamı kaçırdı. Adamlarına beni canlı yakalamalarını emretti. Neden? Gerçek amacı neydi?"

Nik'in yüzü asıktı. "Hiçbir fikrim yok, ama o tekrar saldırmadan önce bunu çabucak çözmemiz gerekiyor. Sanırım bunu öğrenmenin tek yolu Dominik'i yakalamak."

Başımı salladım. Tanrım, çok yorgundum. Sadece uzanıp bir hafta uyumak istiyordum. Tüm vücudum ağrıyor ve acıyordu. Her tarafımda kesikler ve morluklar vardı ve omzumdaki bıçak yarası deli gibi zonkluyor, sırtımın her yerine acı yayıyordu.

"Drea hakkında..."

İnledim ve yüzümü ellerimle ovuşturdum. "Şimdi olmaz, Nik."

"Evet, şimdi," diye sertçe talepte bulundu ve bana sert bir bakış attı. "Bu olaya çok yakınsın, bu yüzden göremiyorsun, ama onu bırakman gerekiyor."

"Nikolai," diye homurdandım, çenemi sıkarak. Bunu duymak için hiç havamda değildim. Kafamda milyonlarca başka şey vardı. Halletmem ve ilgilenmem gereken milyonlarca başka şey. Bunun da onlardan biri olmasını istemiyordum.

Drea, düşündüğümünden çok daha fazlasıydı. Güzel, nazik, cesur, sadık ve onu muhteşem bir kadın yapan milyonlarca başka şeydi. Saldırı başladığında kaçabilirdi. Sadece kendine ve kendisi için en iyisine odaklanıp gidebilirdi.

Ama yapmadı. Benim yanımda kaldı. Benim yanımda savaştı ve hayatımı kurtardı.

"Bu saldırı haberi çoktan sokaklara yayıldı. Kardeşi bir güç topluyor ve onun ne yapmayı planladığını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok. Eğer biz toparlanma fırsatı bulamadan şimdi bize saldırırsa, işimiz biter. Onu tutmak bize zarar vermekten başka bir işe yaramaz. Anlıyorum..."

"Hiçbir şey anlamıyorsun," diye tısladım, öne çıkıp burnumu burnuna dayadım.

"O zaman bana açıkla," dedi, bana sert bir bakış atarak. Benden hiç korkmadan, bir milim bile kıpırdamadı. Nik hiç korkmazdı.

"Onu bırakırsam, geri dönmez."

Kaşlarını çatı.

İçimde bir öfke kıvrılırken, odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. "Ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Anya ile evlenmem gerektiğini biliyorum. Ama Drea'yı bırakmak istemiyorum çünkü bırakırsam, bir daha asla geri dönmeyecek. Ben başka bir kadınla evlenirken o boş boş oturup beklemeyecek."

"Yani onu zorla bunu yapmaya mı zorlayacaksın? Onu sonsuza kadar o odada kilitli kalmaya mı zorlayacaksın?"

"Evet. Bu onu hayatımda tutmam anlamına geliyorsa, evet." "Seni nefret etme riski olsa bile mi?"

"O zaman bile." En azından hala hayatımda olurdu. En azından onu her gün görebilirdim. Hiç yoktan iyiydi.

Nik başını salladı. "Aleksandr, bunu tüm sevgimle söylüyorum, ama bu kadar aptal olmayı bırakmalısın."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Duydun beni. Kekelemedim. Bütün bunların basit bir çözümü var ve o da evliliği gerçekleştirmemek. Hayır, bir şey söyleme. Sus ve beni dinle. Ne zaman mutluluğunun bizimki kadar önemli olmadığına karar verdin bilmiyorum. Önemli ve sen istediğini hak ediyorsun. Lukyan ve benim senin bizim için yaptığın fedakarlıkları fark etmediğimizi mi sanıyorsun? Ailemiz için? Siktir et bu görücü usulü evliliği. Bir kez olsun kendin için bir şey yap. Drea'ya evlenmeyeceğini söyle ve onu bırak. Bir ilişkiyi zorla sürdüremezsin, bunu zor yoldan öğrendim. Seninle olmak istiyorsa geri dönecektir. Ama en azından kardeşini bu lanet olası evlilikten vazgeçirebilir."

"Söylemesi kolay, ama bu mümkün değil Nik. İçimizden biri Anya Tarasov ile evlenmezse, büyükbaba Illayana'yı öldürecek."

"Ben yaparım." Lukyan odaya girdi, yüzü hiç görmediğim kadar ciddiye.

Nefesimi verip şakaklarımı ovuşturdum. Baş ağrısı başlıyordu ve bunun çok şiddetli olacağını anlayabiliyordum. "Lukyan..."

"Arturo'nun partisinde söylediklerini duydum." Suçluluk duygusu midemi burktu ve kaskatı kesildim.

"Ben güvenilirmez biri değilim," dedi, sesi hafifçe titriyordu ve içimdeki suçluluk duygusu patladı, beni tamamen tüketti. "Çok şaka yaptığımı biliyorum."

Bazen aptalca şeyler söylediğimi biliyorum. Ama ciddi de olabilirim. *Yapabilirim*. Sana bunu kanıtlamam için bana bir şans ver."

Derin bir nefes alıp, kardeşime yakından baktım. Gözlerinde sadece samimiyet vardı, kendini kanıtlama ihtiyacı ondan yayılıyordu. Ama bunu ona zorlamak da adil değildi.

"Lukyan, söylediklerim için özür dilerim. Senin duymanı istemedim..."

"Ama bunun doğru olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Benim sadece bir beceriksiz olduğumu?"

"Sen beceriksiz değilsin." Devam etmemi bekledi. "Ama bazen işleri batırma eğilimin var. Ve bu hassas bir durum. Bir şey ters giderse, Illayana tehlikeye girebilir."

"Bunu yapabilirim Aleksandr," dedi, dik durarak. "Bırak da yapayım. Bana güven. Bana inan. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz veriyorum."

Nik'e baktım. O da ciddiyetle başını salladı.

Tanrım, umarım pişman olmam. "Tamam."

Onun yapması gerekenleri ve Rusya'ya ne zaman gideceğini ayrıntılı olarak konuştuk, ama bir araba kapısının çarpmasıyla durakladım ve merakla başımı eğdim.

"Kim o?"

Bir saniye sonra Illayana odaya daldı, gözleri çılgınca ve telaşlıydı. Bana doğru koştu ve kollarımı sıkıca kavradı. "Bunun doğru olmadığını söyle," diye ağır ağır nefes alıp verdi, tırnakları derime batıyordu.

Neden bahsettiğini tahmin etmeme gerek yoktu. Nik ona olanları anlatmak için onu aramış olmalıydı.

"Doğru. Babam kaçırıldı."

Yüzü buruştu, gözlerinde yaşlar birikti. "Nasıl? Böyle bir şey nasıl olabilir?" Arturo ve korumaları içeri girdi. Arturo hemen karısının yanına gitti, kolunu onun omzuna doladı ve onu hafifçe çekerek sakinleştirmeye çalıştı.

Bu iyi bir soruydu. Nik'e baktım. "Güvenlik kamerası görüntülerini izleme fırsatın oldu mu?"

"Evet," diye cevapladı, öfkeden kaynıyordu. "Ve bulduğum şeye inanamayacaksın."

Kırk Birinci Bölüm

"Hadi, gidelim."

O kadar hızlı döndüm ki başım döndü ve çığlık attım. Odamın kapısında Nikolai duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde sert bir ifade vardı.

Elimi kalbime götürdüm. "Tanrım, ödümü kopardın." Kapıyı açtığını bile duymamıştım. Pencerenin yanında durmuş, özlemle dışarıya bakarken, kendi düşüncelerime dalmıştım ki, birdenbire, sanki havadan çıkmış gibi ortaya çıktı.

Sözleri beynimde yankılandı ve kaşlarımı çattım. "Bekle, ne? Nereye gitmek?"

Cevap vermedi. Sadece ayaklarının ucunda döndü ve kapıyı açık bırakarak uzaklaştı.

Şüpheyi kapıya baktım. Neler oluyordu? Aleksandr neredeydi? Dünkü saldırıdan beri onu görmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, bunu bekliyordum.

Olanların ve babasının kaçırılmasının ve babasının kaçırılmasıyla uğraşmakla meşgul olacağını biliyordum.

Bunun onun için ne anlama geldiğinden emin değildim. Artık sorumluluk onda mıydı? Yoksa babasını bir şekilde bulmuşlar mıydı?

Ona bir gece süre vermeye karar vermiştim çünkü daha önce de söylediğim gibi, başa çıkması gereken çok şey olduğunu biliyordum, ama verebileceğim tek şey buydu.

Cevaplar istiyordum. Ne olduğunu bilmek istiyordum. En çok da onun iyi olup olmadığını bilmek istiyordum.

Dayton'ın ölümü onu çok etkilemişti. Onun için endişeleniyordum. Kendini suçladığından ve keder ve suçluluk duygusunun onu tükettiğinden endişeleniyordum. Endişeleniyordum...

"Hey!" Nikolai'nin sert sesiyle irkildim. Kapının eşiğinde durmuş, sanki ben aptalın tekiymişim gibi bana bakıyordu. "Gidelim dedim."

"Ben de nereye gidelim dedim?" diye bağırdım, ona dik dik bakarak. Beni korkutmasına izin vermeyecektim. Onu tanıımıyordum. Ona güvenmiyordum.

Gözlerini kısarak bana baktı ve sonra başını sallayarak burnunu çekti. "Kardeşimin senden hoşlanmasına şaşmamalı," diye mırıldandı.

Ne demek istediğini anlamadım, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Acele et. Bütün gün bekleyemem." Yine gitti ve bu sefer geri dönmeyeceği hissine kapıldım.

Dudaklarımı ısırdım, iki saniye tereddüt ettikten sonra onun peşinden koştum. Doğası gereği meraklı bir insandım, bu yüzden ona güvenmesem de neler olup bittiğini bilmek istiyordum. Özellikle de beni Aleksandr'a götürme ihtimali varsa.

Merdivenlerin başında Nikolai'yi yakaladım ve birlikte aşağı indik. Bana hiçbir şey söylemedi, ben de ona hiçbir şey söylemedim, ikimiz de tamamen sessizce yürümekten memnunduk.

En azından, öyle olduğunu sanıyordum.

Merdivenlerden inip fuayeye girdiğimizde kolunu uzattı ve bir adım daha atmamı engelledi.

"Neden kaçmadın?"

Sorusuna kaşlarımı çattım.

"Saldırı sırasında," diye açıkladı. *Ah*. "Bunu yapmak için mükemmel bir fırsatın vardı. Aleksandr bana bu adresi verdiğini ve kardeşine gelip seni almasını söylemeni istediğini söyledi. Ama sen bunu yapmadın. Bunun yerine hayatını tehlikeye attın ve kardeşimle birlikte savaştın. Bize yardım ettin. Neden?"

"Çünkü onu seviyorum." *Tabii ya*.

Aleksandr beni o güvenli odada bırakıp, arkasını dönüp gitmeden uzaklaştığında, daha önce hiç yaşamadığım bir panik içimde patladı. Ona yardım etmek için elimden geleni yapmam gerektiğini biliyordum. Onu tek başına tehlikeye atamayacağımı biliyordum.

O ayrılırken yatak odasının kapısının kapanmasını *zar zor* engelleyebildim. Kapıyı yakalamak için elimi kapı aralığına sokarak atlamam gerekti. O kapı her kapandığında kilitleniyordu. Onu engellemezsem, o odada mahsur kalıp ona yardım edemeyeceğimi biliyordum.

Kapıyı açık tutmak için bir şey koyduktan sonra, hızla güvenli odaya koştum ve taşıyabileceğim kadar çok silah ve

bıçakları aldım.

Aleksandr'ın söylediği gibi kardeşimi aramaya zahmet etmedim. Zaman kaybetmek istemedim. Her saniye çok önemliydi.

Ona ulaşmak için acımasız bir mücadele vermiştim. Ona zamanında ulaşamayacağımdan korkuyordum. Onu yerde ölü bulacağımdan, çekici mavi gözlerinden ışığın kaybolduğundan korkuyordum. En kötüsü gerçekleşmeden ona ulaşmaya kararlıydim ve hiç olmadığı kadar sert mücadele ettim.

"Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmem mümkün değildi," diye bitirdim, Nikolai'ye dik dik bakarak.

"Seni kaçırmış olmasına rağmen mi?"

Yarım ağızla güldüm. "Oh, o konuyu çoktan aştık. Evet, başlangıçta oldukça kızgındım. Beni kaçırmış ve adamlarımı öldürmüştü. Kim buna kızmaz ki? Ama *benim adamlarım* önce *senin kız kardeşini* kaçırmıştı. Bu arada, Nero'nun yatağına zincirlenmemiş olsaydım, buna asla izin vermezdim. Ondan sonra olan her şey benim görüşüme göre adil ve haklıydı ve intikam almaya niyetim yok. Aslında, senin yerinde olsam, muhtemelen aynı şeyi yapardım."

Beni dikkatle inceledi, ağızından çıkan her kelimeye inanıp inanamayacağını anlamaya çalışıyordu. "Aleksandr, Anya Tarasov ile evlenmeyecek. Lukyan evlenecek." Geriye bakmadan fuayeyi geçip ön kapıdan çıktı.

Onu doğru duyduğumdan emin olmak için parmağımı kulağıma sokup temizlemek için güçlü bir dürtü hissettim.

"Hey! Bekle!" Onun peşinden koşarak kapıdan dışarı çıktım ve verandanın merdivenlerinden aşağı indim. "Ne demek evlenmeyecek? Bir şey mi oldu? Nerede o? Onu görmek istiyorum."

Nikolai bana cevap vermedi. Garaj yoluna park edilmiş sarı taksiye doğru yürüdü ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Bir deste 100 dolarlık banknotları çıkarıp şoföre uzattı. "Onu istediği yere götür." Sonra evin içine girerek ortadan kayboldu.

Kafam karışmıştı. Ağızım açık kalmış, uzaklaşan sırtına bakıyordum. Ne haltlar dönüyordu? Beni bırakıyor muydu? *Aleksandr* beni bırakıyor muydu?

Bunun hakkında bilgisi olduğuna emindim, çünkü bu evde onun onayı olmadan hiçbir şeyin olabileceğini sanmıyordum.

Bakışlarım açık arabanın kapısına, sabırlı gözlerle bana bakan ve içeri girmemi bekleyen şoföre döndü. Aleksandr'ın beni bırakması için

gündür Aleksandr'ın beni bırakmasını talep ediyordum ve işte, sonunda gitme fırsatı parmaklarımın ucundaydı.

Öyleyse neden tereddüt ediyordum? Neden sonunda eve gitme fırsatını kaçırmıyordum?

Bu aptalca bir soruydu. Nedenini biliyordum. Gitmek *istemi*yordum. Ve o bu görücü usulü evliliği yapmayacaksa, ben neden yapayım?

Ne kadar süre orada durduğumu bilmiyordum, kafamdaki kaotik düşünceleri düzenlemeye çalışırken taksinin içini izliyordum. Birinin çakıllı yolda yürüdüğü sesi beni dalgınlığımdan uyandırdı. Kafamı kaldırdım, içimde öfke fırtınası kopuyordu.

Ne. Lanet. Olsun.

Kısa, dar bir elbise içinde uzun bacaklar. Yüksek, fahişe topuklu ayakkabılar. Kalın, koyu renkli dalgalı saçlar. Mila, etrafını saran o üstünlük havasıyla, burnu havada ve dudaklarında kötücül, intikamcı bir gülümsemeyle bana doğru yürüyerek geldi. "Sana ondan sıkılacağını söylemişim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde yanımdan geçip merdivenlere doğru yürürken. Kapıda duran iki güvenlik görevlisi kapıyı açarak onun girmesine izin verdi.

İçimde karanlık bir kıskançlık patladı ve ayaklarım onu takip etmek için harekete geçti.

Hayatta olmaz.

Aleksandr Volkov

Nik yolcu tarafındaki kapıyı açıp Drea için tuttuğunda pencereden döndüm. Onun gitmesini izlemek, taksiye binip bir daha geri dönmemesini izlemek istemiyordum.

İkinci kattaki ofisimde durmuş, bir sapık gibi pencereden dışarı bakarak, onun görünmesini endişeyle bekliyordum. Gitmeden önce onu son bir kez görmek için çaresizce.

Tanrım, onu şimdiden özlemiştim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sadece bir gece geçmişti ve onu o kadar çok özlemiştim ki canım acıyordu. Gülüşünü özlemiştim. Gülümsemesini özlemiştim. İzlediği saçma sapan televizyon programında hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda burnunu buruşturmasını özlemiştim.

Onu arabaya bindirip veda etmem gerektiğini biliyordum, ama kendime dürüst olmalıyım. Oraya gidip onu geri getirmekten zar zor kendimi alıkoymuştum. İlk tanıştığımızda olduğu gibi onu omzuma atıp, ait olduğu yere, odama geri sürüklemekten.

Kendimi zar zor kontrol edebiliyorken onun gitmesini izlemeye dayanamazdım.

Bu yüzden benim yerime Nik'i gönderdim.

Her şeyi planlamıştım. Onu bırakacaktım. Düşünmesi için ona zaman ve alan tanıyacaktım.

Ve kendi başına geri dönmezse, onu geri sürükleyecektim.

Tık tık.

Derin bir nefes verdim ve masamın arkasına geçtim. Bir anda bir dizi duygu beni sardı.

Öfke. Hayal kırıklığı. Heyecan.

"Girin," diye seslendim, boynumu çatırdatarak.

Kapı açıldı ve Mila içeri girdi. Bana attığı şehvetli bakış, buraya iyi bir neden, eğlenceli vakit geçirmek için geldiğini düşündüğünü gösteriyordu.

Ne kadar yanılıyordu.

"Alek," dedi, dudaklarını ısırarak. Kapıyı kapatmaya gitti. "Açık bırak."

Kaşlarını çattı, sonra omuzlarını silkti ve odaya doğru ilerledi. Bakışları boş boş dolaşarak her şeyi içine çekiyordu. "Burası

güzel."

Bunu içten söylemediğini, sadece duymak istediğim şey olduğunu düşündüğü için söylediğini anlayabiliyordum.

"Ofisin olduğunu bilmiyordum."

Çünkü hiç kullanmadım. Hiç ihtiyacım olmadı. Ama babam öldükten sonra çalışacak bir yere ihtiyacım vardı ve onun ofisini kullanmak doğru gelmedi. Ofisi saldırıdan önceki haline geri getirmiştım ve babam eve dönene kadar dokunmamayı planlamıştım.

Hâlâ onunla konuşmaya başlamadığım için, rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

İyi. Rahatsız olmasını istiyordum.

Elbisesinin önündeki fermuara uzandı, muhtemelen seksüel çekiciliğini bir tür dikkat dağıtma taktiği olarak kullanmak istiyordu, ama ben elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Buraya bunun için gelmedin, Mila."

Rahatsızlığı on katına çıktı. Onu seks için buraya çağırmadıysam, bunun kötü bir şey anlamına geldiğini biliyordu. Ondan seks dışında hiçbir şey istemediğimi ona defalarca söylemiştim.

"Gerçekten paçayı kurtarabileceğini mi sandın?" diye sordum, sesim alçaldı.

Gözle görülür şekilde gergin bir şekilde yutkundu. "Neyden kurtulmak?"

Oyun oynamak için havamda değildim. Yorgundum, lanet omzumdaki bıçak yarısından hala acı çekiyordum ve şu anda sevdiğim kadına dalmamış olmaktan dolayı sinirliydim.

Vay canına, sevdiğim mi?

Bir an düşündüm ve içimden omuz silktim. Doğru gibi geliyordu.

Masamdaki dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirdim ve oynat düğmesine bastım. Gözleri ekrana kaydı ve yüzü düştü.

Saldırının olduğu gecenin güvenlik kamerası görüntüleri dizüstü bilgisayarda oynatıldı. Görüntülerde Mila'nın ön kapıdaki nöbetçi kulübesine girip görevdeki iki askere bir tabak kek verdiği görülüyordu. Otuz saniye geçmeden ikisi de kan kusup yere yığıldılar.

Mila daha sonra kontrol paneline koştu ve kapıyı açarak dört mavi minibüsün mülke girmesine izin verdi. Bu minibüslerde Dominik'in bizi ortadan kaldırmak için gönderdiği MC ordusu bulunuyordu.

Nik bana ilk gösterdiğinde, şaşkınlıktan sessiz kalmıştım. Aklımda canlandırdığım tüm olası senaryolar arasında, Mila'nın bizi ihanet edeceği hiç aklıma gelmemişti. Gördüğümün gerçek olduğundan emin olmak için videoyu defalarca izledim. Onları içeri alan oydu.

Mila dizüstü bilgisayarın kapağını kapattı, tedirginliği öfkeye dönüştü. "Ne bekliyordun?" diye tısladı, yüzü kızardı. "Beni bir kenara atıp, hiçbir sonuçla karşılaşmadan o İspanyol *sürtüğü* sikebileceğini mi sandın? Benim oturup bunu izleyeceğimi mi sandın? Kraliçe olmam gerekiyordu, Alek. Ben! O değil. Bunu hak eden benim. Seni sevmiştim! Harika bir eş olurdum! Ama bana, senin deyimiyle, 'sikini sokabileceğin sıcak bir beden'den daha fazlası olma şansı hiç vermedin."

Eğlence içimi kapladı ve denesem bile gülmemi tutamadım. Mila o kadar şok oldu ki bir adım geri attı, gözleri yuvalarından fırladı. Beni daha önce hiç gülerken duymamıştı.

"Çünkü sende hiçbir şey yok, Mila. Hiçbir zaman da olmadı. Seni tanımakla ilgilenmedim çünkü sende tanınmaya değer hiçbir şey yok."

Yüzü utançtan bir ton daha kırmızıya döndü.

"Benim bilmek istediğim şey, tam olarak planın neydi? Amcamın bizi devirmesine yardım ederek, o kadar çok istediğin pozisyona ulaşabileceğini mi sandın? O kadar çok istediğin ilgiyi mi?"

"İlgiye aç *değilim*."

Arka planda yüksek sesli, öfkeli ayak sesleri duyuluyordu. Biri evin içinde gürültüyle dolaşüyor, kapıları açıp kapatıyordu.

"Sen güç düşkününü bir fahişesin. Hepiniz ilgiye açsınız."

Elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Burada durup bunu dinlemek zorunda değilim." Ayrılmak için döndü, ama sonraki sözlerim onu durdurdu.

"Neden buraya geldiğini bilmiyorum. Bu kadar aptal olacağını düşünmemiştik. Bizi ihanet ettin, ama yine de ben aradığımda koşarak geldin. Neden?"

Döndü. "Çünkü düşündüm ki..." Ağzını kapattı.

"Ne düşündün? Sonunda seni seçeceğimi mi? Yaptıklarını öğrenemeyeceğimizi mi sandın? Nöbet kulübesinde güvenlik kameraları olmadığını mı sandın?"

Gözlerini kaçırdı.

"Oh, yapmadın," diye hafifçe güldüm. "Görüyorsun Mila, *işte* burada hata yaptın. Böyle bir şeyi başaracak kadar akıllı olduğunu düşünerek."

"Başardım!" diye bağırdı, masaya geri dönerek. "O muhafızları öldürdüm ve o adamları içeri aldım. Lanet olası işlerini yapsalardı, kraliçe olurum!"

"Dominik sana yardım edersen sana bunu vaat etti mi?"

"Onun yanına gittim! *Ona* yardım etmeyi teklif ettim ve o da *Pakhan* olduğunda benimle evlenmeyi kabul etti."

"Ve bu plan suya düştüğünde, benimle şansını denemeye devam edeceğini mi düşündün?" Kafamı salladım. "Birinin bu kadar aptal olabileceğini anlamıyorum."

Mila'nın arkasında, Drea'nın açık kapıdan merdivenleri çıktığını gördüm, göğsü inip kalkıyor ve gözleri çılgınca etrafta dolaşıyordu.

Kaşlarımı çattım. Hala burada ne arıyordu? Gittiğini sanıyordum.

Başı bizim tarafımıza döndü ve bakışları Mila'ya kilitlendi. Öfke onu ele geçirdi ve tek bir amaca odaklanmış, her adımı kararlılıkla bize doğru yürüdü. Kaşları öfkeli bir şekilde çatılmıştı ve çenesi o kadar sıkılmıştı ki dişlerini kırarak diye korktum.

Mila önümde durmuş başka bir şey söylüyordu, ama ben dinlemeyi bıraktığım için duymadım. Tüm dikkatim Drea'daydı, o da ofisimin kapısını daha da açarak Mila'nın yanına gitti. Mila'nın saçlarını arkadan avuçlayarak yüzünü masama çarptı.

Mila çılgılık attı, kolları havada sallanıyordu. Drea durmadı. Mila'nın kafasını tekrar tekrar masaya vurdu, yüzü tamamen öfkeyle kaplanmıştı.

Eğlenerek kaşlarımı kaldırdım, onu şaşkınlık ve hevesin hoş bir karışımıyla izledim.

Kan masanın üzerine sıçradı. Bir şey kırıldı. Muhtemelen Mila'nın burnu. Emin değildim.

Çarp!

Çarp!

Çarp!

Drea onu bıraktı ve Mila acı dolu bir iniltiyle yere yığıldı.

Ama Drea henüz bitirmemişti. Daha çok vardı. Onu tekmelemeye başladı, ayağının topuğuyla üzerine basarken İspanyolca küfürler yağırdı.

"Put a estúpida," Seni aptal sürtük

Tekmeledi.

"Te voy a matar," Seni geberteceğim.

Tekmeleme.

"Zorra sucia y podrida," Pis, çürümüş fahişe.

Drea masanın üzerindeki antika mektup açacağını aldı ve Mila'nın göğsüne sapladı, yavaşça çevirip çıkardıktan sonra tekrar sapladı. Sonra doğruldu, yüzündeki bir saç telini iterek nefesini verdi. Gözleri bana çevrildi, öfkesi yeniden arttı, dudakları kıvrılarak hırladı.

"Benim gitmemi bile beklemeden fahişeni çağırdın, ha?"

Kaşlarımı çattım. "Onu bu yüzden buraya çağırmadım."

"Öyle mi?" Drea masamın üzerine atladı ve bana yukarıdan bakmaya başladı. Bu, onun ilk kez böyle bir pozisyonda olduğu zamandı ve ben bunu pek umursamadım. Beni, çok sevdiğim o öfkeli bakışıyla izliyordu.

"Hayır. Onu öldürmek için buraya getirdim. Dün kapıları açan oydu. Baskın başladığında alarmin çalmasını engelleyen oydu."

Gözleri, bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışır gibi kısıldı. İnanmaya karar vermiş olmalıydı, çünkü konuyu kapattı. Ayağını göğsümün ortasına koydu ve beni koltuğuma itti.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ama ona karşı koymadım.

"Kardeşini beni serbest bırakması için gönderdin." Gözlerinde suçlayıcı bir parıltıyla, sesinde tehditkar bir tonla söyledi.

"Evet. Çünkü bunu kendim yapsaydım, arabaya binmene izin vermezdim."

."

"Gerçekten mi?

Neden?" "Nedenini

biliyorsun." "Yine de

söyle."

Gözlerimi yüzünün her detayında gezdirdim. O yumuşak, kadınsı özellikler. Güzel karamel rengi ten. Büyüleyici kehribar rengi gözler. Onu düşündüğümde her zaman hissettiğim o sıcak, bulanık his göğsümde çiçek açtı,

beni neredeyse boğacak kadar yoğun, karanlık bir sahiplenme duygusuyla kaplandı. "Çünkü seni seviyorum."

Nefesi kesildi.

"Seni o kadar çok seviyorum ki acıyor. Sensiz olmak, seni görememek, seninle konuşamamak, senin gittiğini düşünmek fiziksel olarak acıtıyor. Kendini zihnime, ruhuma kazımayı başardın. Kalbime damganı vurdun. Artık o sana ait."

Drea gülümsedi, ama gülümsemesi hala öfkeyle doluydu. "İyi. Çünkü ben de seni seviyorum." Onun bu açıklaması beni rahatlattı. "Ama bu sana kızgın olduğumu değiştirmez."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

"Bana veda etmeden beni gönderebileceğini düşündüğün için."

Bu veda olmayacaktı demek üzereydim. Kendi başına geri dönmezse onu bulup geri getirecektim, ama o kot pantolonunun düğmesini açıp pantolonunu aşağı çekip tekmelediğinde sözler boğazımda kaldı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, ağzım kurumuştı. O kadar güzeldi ki. Gözlerimi onun kıvrımlı kalçalarına, güçlü, dövmele bacaklarına gezdirdim, ona hayranlıkla baktım. Onun her santimini yalamak, tüm o dövmeleleri dilimle izlemek istedim.

Hâlâ masamın üzerinde duruyordu ve beni cezalandırmak istercesine bana dik dik bakıyordu. Parmaklarını iç çamaşırına takıp aşağı doğru çekti. O masanın kenarına oturup bacaklarını genişçe açarak ayaklarını sandalyemin kolçaklarına dayadığında, pantolonumun içindeki sikim zonklamaya başladı.

Damarlarımda ateş yanıyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. O güzel pembe amcık, ıslak ve parlak. Piercingli küçük klitorisi, ağzıma alınmak için yalvarıyordu. Dünyadaki en iyi şova ön sıradan yerim vardı.

Tanrım, ona ihtiyacım vardı ve *hemen* ihtiyacım vardı.

"Bunu telafi edeceksin," diye fısıldadı, öne eğilip kravatımı eliyle kavradı. Beni kendine doğru çekti ve ben de isteyerek, tamamen ona kapılmış bir şekilde gittim. Ne isterse yapardım. "Yüzüne boşalana kadar amımı yalayacaksın. Sonra tekrar yapacaksın, tekrar tekrar."

"Bu bir ceza mı?" diye mırıldandım, dilimi onun uyluğunun iç kısmında gezdirerek. "Çünkü sana dürüst olmalıyım *malyska*,

bu daha çok lanet bir rüya gibi geliyor."

Drea kıkırdadı, eliyle kravatımı sıkarken beni ölmek istediğim yere gittikçe daha da yaklaştırdı. "Oh, ama bu bir ceza bebeğim. Çünkü sonrasında seks olmayacak. Bütün gün dilinde benim tadımı hissederek dolaşacaksın, sikin o kadar sertleşecek ki acıtacak, ama hiç rahatlamayacaksın. Ben seni affetmeye karar verene kadar." Kravatımı sertçe çekti ve ben oradaydım, ağzım onun klitorisine yapışmıştı.

Hem zevkten hem de acıdan inledim. Zaten acı verici bir şekilde sertleşmişim ve o beni bütün gün böyle tutacak mıydı? Kötü küçük cadaloz.

Ağız sulandıran tadı ağzımı doldurdu ve ben hepsini içime çektim, dilim onun amının üzerinde yavaş, tembel daireler çizerek hareket ediyordu. Bir titreme onu sardı ve zevk dolu bir nefes verdi, başı geriye doğru eğildi.

Ellerim onun uyluklarının arkasını kavradı ve bacaklarını geriye doğru ittim, onu yalarken onu daha da açtım. Yalamak. Emmek. Isırmak. Siktir, onu dilimde hissetmeyi seviyordum. Klitorisinin ağzımın içinde nabızı atışı, kıvrımları arasındaki kayganlık. Onunla ilgili her şey beni tahrik ediyordu. Beni o kadar sertleştirmişti ki, boşalana kadar o sıkı, küçük amcıgı sikmek istiyordum.

Dilimi düzleştirdim ve tek bir uzun hareketle kıkından klitorisine kadar gezdirdim.

Drea zevkten çılgılık attı, ben de bunu tekrar tekrar yaptım, amcıgı daha da ıslandığında inleyerek, nem dudaklarımı kapladı. O bunu *gerçekten* çok sevdi.

Nefes nefese kalmış, kalçalarını hızlı, geniş daireler çizerek sallıyordu. "*Dios*, beni boşaltacaksın. Sen ve o lanet dilin," diye inledi, göğsü inip kalkıyordu.

Aynı ritmi koruyarak dilimi yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket ettirdim. Drea saçımı avuçladı ve yüzümü klitorisine dayayarak bana sürtündü. Parmaklarımı kalçalarına doladım ve onu sıkıca tutup onu teşvik ettim. Daha hızlı hareket etmesine yardım ettim. Daha sert.

"Siktir Aleksandr, evet. Evet, bebeğim."

Kadınların bana "bebeğim" demesinden hep nefret etmişimdir. Bu, anında reddettiğim bir sevgi ifadesiydi. Ama Drea'dan geldiğinde, onun çekici İspanyol aksanıyla dudaklarından döküldüğünde, bu beni hiç rahatsız etmedi. Bana ne derse desin, yine de onun ayaklarına diz çöküp ona tapınırdım.

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım ve boğazımdan düşük bir inilti çıkardım, titreşimler onu çılgına çevirdi. Drea şiddetle boşaldı, vücudu titreyerek benim adımı haykırdı. Saçımı tutuşu acı verici hale geldi, ama bu beni daha da sertleştirdi, zevk omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Onun tadından, kalçalarını sallama şeklinden boşalabileceğimi hissettim. Klitorisi dilimde titreşirken çıkardığı seksi, küçük seslerden.

Drea beni bıraktı ve nefes nefese geriye yığıldı. Dirseklerine dayanarak kendini kaldırdı ve sırtıttı, gözleri amına kaydı ve tekrar yukarı çıktı. "Tekrar."

İki parmağımı içine soktum, ondan akan o lezzetli ıslaklığı biraz aldım ve dudaklarıma götürdüm, parmaklarımı temizleyerek emdim. O sıkı, küçük deliğe sikimi sokup kendimi ona kaptırmak için can atıyordum. Vücudumdaki her damla spermi boşaltana kadar onu sikmek istiyordum. Ama yüzündeki ifadeden bunun yakın zamanda olmayacağını anlayabiliyordum.

Bu yüzden hemen geri döndüm ve dilimi tekrar amına yapıştırdım.

Bu, hayatımın hem en iyi hem de en kötü cezasıydı. Ama lanet olsun, bundan çok zevk aldım, çünkü Drea'yı tekrar tekrar orgazm etmekten daha iyi bir şey yoktu. Ve hepsini tatmak daha da iyiydi.

Kırk İkinci Bölüm

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin, Zander?" diye sordu Nik. Gözlerinde endişe, teninde kaygı görebiliyordum.

Bu konuda ne düşündüğünü çok net bir şekilde ifade etmişti ve ben de onu anlıyordum. Çok iyi ve geçerli argümanlar sunmuştu. Ama ben bunun doğru bir karar olduğuna emindim.

"Evet," diye başımı salladım ve ona sert bir bakış attım.

Ofisimde oturuyordum, Nik sağımda, Lukyan solumda duruyordu. Illayana masamın önünde, ayak bileklerini çaprazlayıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, masaya yaslanmıştı. Odadaki gerginlik o kadar yoğunlu ki, tereyağı bıçağıyla kesilebilirdi. Kardeşlerim planıma katılmıyorlardı. Çok riskli olduğunu düşünüyorlardı. Lukyan ve Illayana "delilik" demişlerdi. Ama burada yetkili olan onlar değildi, bendim. Ve bunun işe yarayacağından emindim.

Ve işe yaramazsa, şey...

Saldırıdan bu yana bir hafta geçmişti ve hala babamı bulmaya yaklaşmamıştık. Tüm kaynaklarımızı kullandık, tüm bağlantılarımıza ulaştık ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadık. Sanki yeryüzünden silinmiş gibiydi.

Büyükbabam haberi duyduğunda hiç umursamamıştı. Zaten umursamasını beklemiyordum. Bana *Pakhan* olabileceğimi söyledi, Tarasovlarla yaptığımız anlaşmayı hatırlattı ve sonra telefonu yüzüme kapattı.

Orospu çocuğu, oğlunun kaybolduğunu hiç umursamadı. Dominik'in tüm bunların arkasında olduğunu bile umursamadı. Sadece güldü ve "O çocuk sandığımdan daha cesurmuş" dedi.

Burada olanlara, kendi çocukları arasında yaşanan bu savaşa bu kadar az önem vermesine şaşırımtım. Sanki onun için hiç önemi yokmuş gibi. Volkovlar *Pakhan* olduğu sürece, olayların kendi akışına bırakıp nasıl sonuçlanacağını görmekten memnundu.

Büyükbaba konusunda bir şeyler yapılması gerekiyordu, ama bu daha sonraya kalacaktı.

Gözlerim Drea'ya kaydı ve kalbim hafifledi. Onu görmek bile beni sakinleştirdi. Göğsümde kopan kaos fırtınasını yatıştırdı ve zihnimi berraklaştırdı. Masamın sert yüzeyine oturdu, bacaklarını çaprazladı, elinde bıçağı çevirip duruyordu.

Aramızdaki ilişki hızlı ilerlemişti. Olağanüstü hızlı. Şikâyet ettiğimden değil. Mila'yı öldürdükten ve bütün gün boyunca vücudu ve baştan çıkarıcı dokunuşlarıyla bana işkence ettikten sonra, kardeşini arayıp Columbus'a dönmeyeceğini söyledi. Burada kalacağını söyledi. Benimle.

Neredeyse inanamıyordum.

Juan'ın tepkisi beklendiği gibi iyi olmadı. Drea, onun zorla bir şeye zorlanmadığından emin olmak istediği için onunla şahsen görüşmek zorunda kaldı. Onu, onu korumak için iki askerle birlikte gönderdim.

Birkaç saat sonra geri döndü, ağlamaktan gözleri kızarmış ve zihinsel olarak tamamen bitkin bir halde. Annesi de oradaydı ve onu eve dönmeye ikna etmeye çalışmıştı. Ama Drea yine de kalmayı seçti, beni seçti.

Los Zetas kartelinin patronu rolünden vazgeçtiği için üzüleceğinden korkuyordum, ama üzülmendiğini, biraz rehberlikle Juan'ın babaları kadar iyi olabileceğini söyledi. Hatta daha iyi bile olabileceğini. Kardeşinin yetenekli olduğuna emindi ve anneleri ona yardım edeceğinden, onun iyi olacağını biliyordu.

Drea düzenli olarak haber vereceğini ve ziyaret edeceğini söz vermişti, bu benim için zor olacaktı çünkü o gözümün önünden kaybolduğunda endişeli ve sinirli hissediyordum, sanki biri bana tuhaf bir şekilde baktığında onun yüzünü duvara çarpacakmışım gibi.

Daha önce onun kadar değerli bir şeyim olmamıştı. Drea beni tamamen mahvedecek güce sahipti. Beni yıkacak güce. Ona bir şey olursa, nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. O benim hayatımdaki en önemli şeydi.

Babam için yeni bir saygı ve hayranlık duymaya başladım. Annem için Drea'ya duyduğum duyguların az da olsa bir kısmını hissediyorsa, nasıl hala ayakta kalabildiğini bilmiyordum. Birinin Drea'yı benden, annemin babamdan alındığı gibi alması düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Drea'yı alıp, asla tehlikeye girmeyeceği güvenli bir yere kaçmak istedim.

Ama bunu yapamazdım. Aileme karşı sorumluluklarım vardı. Babama karşı. Beni bulacağıma güveniyordu ve ben de onu bulana kadar rahat edemezdim.

Biri ofisimin kapısını çaldı.

"*Vkhodit*," Gir, diye emrettim, sesim odanın her yerine yankılandı. Kapı açıldı. Czar kafasını içeri soktu. "O burada."

Boynumu çatırdatarak derin bir nefes aldım. "Onu içeri getirin." Czar ortadan kayboldu. Kapı açılıp Dominik içeri girdiğinde kardeşlerimin planımla ilgili tüm endişeleri yok oldu.

Yüzündeki o aptal, kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek için içimi kaplayan dayanılmaz bir dürtü beni sardı ve masamın üzerinden atlamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Dominik ilk kez benimle iletişime geçtiğinde, rüya gördüğümü sandım. O kadar aptal olamazdı.

Meğer öyleymiş. Buluşmak istediğini söylediğinde, şansıma inanmadım. Haftalarca onu aradıktan sonra, *o bana* gelecekti. Ama sürpriz etkisi geçince, beynim durumu analiz etmeye başladı ve Dominik'in üstünlük sağladığını hemen anladım.

Babam onun elinde olduğu sürece, ona yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dominik, her ihtimale karşı hazırlıklı olan türden bir adamdı. Orijinal planı işe yaramazsa diye yedek planının da yedek planı vardı. Her zaman üç, dört, bazen beş hamle önceden düşünürdü. Ona bir şey olursa, babamın ölüm fermanını imzalamış olacağımı biliyordum.

Kardeşlerim de elbette bunu biliyordu. Ama endişe ve öfkeyle kör olmuştu. Dominik mülke adımını attığı anda onu yakalayıp, işkenceyle bilgi almayı istiyorlardı. En azından Lukyan ve Illayana öyle istiyordu. Nik biraz daha akıllı başında biriydi. Duygularını bir kenara bırakıp benim gördüğümü görebiliyordu.

Ancak Dominik ile evde değil, başka bir yerde buluşmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Ama ben aynı fikirde değildim. Dominik'in saldırısının işe yaramadığını görmesini istiyordum. (Kabul etmekten nefret etsem de) etkileyici bir ordu kurmuş olmasına rağmen, biz hala tek parça halindeydik. Hala güçlüydük. Kralımızı kaçırmış olsa da, Prens tahta çıkmaya hazırды.

Dominik içeri girerken, kardeşlerim etrafımı sararak birleşik bir cephe oluştururken, ben masamın arkasındaki sandalyemde oturmaya devam ettim. Nik ve Lukyan arkamda, Illayana önümde ve tabii ki güzel Drea sağımda masamın üzerinde oturuyordu, elinde bıçak hala rahatça dönüyordu.

Dominik'in yanında dört adam vardı, hepsi üzerinde farklı yamalar bulunan motosiklet yelekleri giyiyorlardı. Reapers, Warriors, Chaos Lords ve Brotherhood. Hepsi küçük çaplı motosiklet çeteleriydi, çünkü ben hiçbirini duymamıştım. Dirty Vultures'in yokluğu dikkat çekiciydi ve saldırı sırasında başkanlarının ölümü, onların sayılarının azaldığı anlamına mı geliyordu acaba diye merak ettim.

"*Plemyannika,*" *Nephews*, Dominik sıcak bir şekilde dedi ve sanki onu kucaklayacağımızı beklermiş gibi kollarını açtı. "*I plemyannitsa, tak priyatno vsekh vas videt',*" *Ve yeğenim, hepinizi görmek ne güzel.*

Odanın dört köşesine yerleştirdiğim dört muhafız silahlarını çekti ve Dominik gülererek durdu.

"Tek amcanızı selamlamak için ne kötü bir yol, çocuklar," diye gülererek dedi Dominik. Arkasında duran adamlar yavaşça silahlarına uzandılar, ama Dominik onlara durmaları için işaret etti. "Sorun yok. Bunlar benim ailem. Bana zarar vermezler, değil mi çocuklar?"

İma açtı: ona zarar verirsiniz, babam bunun sonuçlarına katlanır. Bize "çocuklar" demesi de gözümünden kaçmadı. Bizi kendinden daha küçük hissettirmeye çalışıyordu, sanki yetkili olan oymuş gibi.

"Toplantı istemiştin Dominik, işte buradasın. Ne istediğini söyle de işimize bakalım," dedim, sıkılmış bir ses tonuyla.

Cevap vermek yerine, gözleri Drea'ya kaydı. "Peki bu sevimli küçük kuş da kim?"

Onun Drea'ya bakışlarından dolayı içimden onun gözlerini oyup çıkarmak geldi, ama sakinliğimi koruyarak sessizce dişlerimi gıcırdattım. Dominik'in sadece benden değil, kardeşlerimden de en ufak bir rahatsızlık hissetmemesi önemliydi. Birlikte hareket ettiğimizi görmesi gerekiyordu. Her zamankinden daha güçlüydük.

Drea sol elini havaya kaldırarak Dominik'e parmağındaki elmas yüzüğü gösterdi. "Ben Aleksandr'ın karısıyım."

Dominik'in yüzündeki şaşkınlık paha biçilemezdi.

Hayatımızdaki her şey her zaman hızlı ilerlerdi. Ölüm her an kapımızda bekliyordu. Sahip olduğun zamanı boşa harcayamazdın, çünkü

zamanının geldiğinden asla emin olamazdın. Bu yüzden, saldırının ardından işleri hallettikten sonra, Drea'ya ne kadar değer verdiğimi, benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için ona bir sürpriz hazırladım.

Depoya bir ek bina yaptırdım, tam da onun beni götürdüğü Rage Room'u yansıtan büyük bir oda. Bu ona hediyeimdi. Yalnız kalmak istediğinde ya da bir şeyi parçalamak için güçlü bir istek duyduğunda gidebileceği bir yer. Ona yeni bir sığınak vermek istedim. Evet, bu sığınak da mülkümün içindeydi, çünkü onu kendime ne kadar yakın tutabilirsem o kadar iyi olurdu.

Buna o kadar heyecanlandı ki, giysilerimi yırttı ve odanın ortasında onu sikmemi istedi. Odayı kutsamak için. Sonra, onun için aldığım yüzüğü çıkardım ve ona evlenme teklif ettim. İkimiz de büyük bir düğün istemiyorduk, bu yüzden ertesi gün sadece ailelerimizin katılımıyla kaçtık.

Dominik elini kalbine koydu. "Düğüne davet edilmediğim için kırıldım," dedi, yüzünde somurtkan bir ifadeyle.

"En son bir düğüne katıldığında olanları düşünersek, nedenini anlayabileceğinden eminim."

Dominik güldü. "Touché, yeğenim. Touché."

"Buraya neden geldin Dominik?" diye sordum, ona dik dik bakarak.

Bunu çok merak ediyordum. Neden saklandığı yerden çıkma riskini aldı? Neden onu öldürmekten başka bir şey istemeyen insanların bulunduğu bir eve girme riskini aldı?

"Elbette benim olanı almak için," diye gülümsedi. "Bir karar vermen gerekiyor, küçük yeğenim. Eminim şimdiye kadar geçen haftaki saldırının sorumlusunun ben olduğumu anlamışsındır. Evet, sen her zaman akıllı olan oldun. Dimitri'nin bende olduğunu biliyorsun ve onu öldürmekten çekinmeyeceğimi de biliyorsun. Öyleyse, babanın yaşamasına istiyorsan, sen ve kardeşlerin Bratva üzerindeki tüm haklarınızdan vazgeçip bana devredeceksiniz. Bu evi, bu ülkeyi terk edecek ve bir daha geri dönmeyeceksin. Dediğimi yaparsan, babanı serbest bırakacağım ve hepinizin yaşamasına izin vereceğim. Kendin ve ailen için doğru olanı yap ve şimdi, burada bana boyun eğ. Yenildiğini kabul et, ben de merhamet göstereyim. İkimiz de biliyoruz ki baban olmadan günlerin sayılı. Sert bir herif olabilirsin Aleksandr, ama sen Dimitri Volkov değilsin."

Beni gerçekten aptal sanmış olmalı, çünkü sadece bir aptal onun gibi bir adamın teklifini kabul ederdi. Dominik

güvenilmez bir adamın tam örneğiydi. İstedliğini elde ettiği anda, dönüp hepimizi öldürecekti. Bununla ilgili hiç şüphem yoktu.

Hafifçe güldüm, parmaklarımı masanın üzerinde birbirine geçirdim. "Çok... ilginç bir teklif, Dominik. Gerçekten. İşte benim teklifim." Gerilimi artırmak için bir an sessizliği sürdürdüm. "Bunu eski usulle halledeceğiz." Drea masadan atladı ve yanıma geldi.

"Eski usul mü?" Dominik kaşlarını çatı.

Yavaşça ayağa kalktım ve ceketimi çıkardım. "Ölümüne bir kavga."

Kardeşlerim işaretimle harekete geçtiler, tüm mobilyaları, masayı ve sandalyeleri tutup duvara ittiler ve geniş bir alan açtılar. "Sen ve ben," diye devam ettim, gözlerimi ondan ayırmadan, "bire bir." tek." Ceketimi Drea'ya verdim ve uzun kollu gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

Dominik izliyordu, yüzünde tedirginlik belirliyordu. Beni yenebileceğinden emin değildi, bu çok açıktı. Yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanması, gergin bir şekilde dudaklarını yalaması bunu gösteriyordu.

Babam gibi iri bir adamdı. Ama dövüşte babamın becerisine sahip değildi. Kardeşlerim bu riski almaya değmeyeceğini düşünüyorlardı. Dominik'in kazanma ihtimalinin az olması bile onlara uymuyordu.

"Eğer kazanırsan, kardeşlerim *Pakhan'a olan* hak talebine karşı çıkmayacaklar. Ama ben kazanırsam, babamı geri alacağım. Adamlarından birine onun yerini söyleyeceksin, böylece sen öldüğünde nerede olduğunu bileceğim."

Dominik, gürültülü bir kahkaha ile endişesini gizlemeye çalıştı. "Kazanacağından bu kadar emin misin, küçük yeğenim?"

Bu "küçük yeğen" saçmalığı yeni bir şeydi. Beni rahatsız etmek için aşağılayıcı bir terim olarak kullanıyordu. İşe yaramadı. Dominik benden büyük olmasına rağmen, "küçük" kelimesi bana uymuyordu.

"Yeterince eminim."

Dominik beni dikkatle inceledi, gözleri hafifçe kısıldı. "Bu meydan okuma ne kadar *cazip* olsa da, neden bununla uğraşmam gerektiğini anlamıyorum. Sen ve adamların bana karşı kazanamazsınız."

Kaşlarımı kaldırdım ve arkasındaki "adamlarına" yargılayıcı bir bakış attım. "İkimiz de *adamlarının* bizimkilerle boy ölçüşemeyeceğini biliyoruz. Bu yüzden, sürpriz unsuru ve sayıca üstün olmanıza rağmen yine de kaybettiniz." Saldırıdan sonra ortalığı temizlemeyi bitirdiğimizde, öldürdüğümüz adamların sayısı otuz dokuzdu.

Dominik çenesini sıktı ama inkar etmedi.

"Şu anda her zaman istediğin şeyi elde etme şansın var. Tek yapman gereken beni yenmek." Bir adım öne çıktım ve kollarımı davetkar bir şekilde açtım.

Drea'yı çok iyi tanıdığım için ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyordum. Gözlerine bir bakış, onun gergin olduğunu, benim için endişelendiğini anlamam için yeterliydi. Başka kimse bunu anlayamazdı. Yüzünde, kardeşlerim gibi tam bir güven maskesi vardı. Hiçbir rahatsızlık göstermek istemiyorlardı, ama hepsinin bunu hissettiğini biliyordum.

Dominik dişlerini diliyle yokladı, beni değerlendiriyordu. Birbirimize baktık, aramızdaki gerginlik artıyordu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. *Evet de, orospu çocuğu. Evet de.*

Dominik başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü ve bir adım geri attı. "Beni bu işe sokamazsın. Son şansın, küçük yeğenim. Kontrolü bana ver yoksa baban acı çekecek."

Hiçbir şey söylemedim.

"Peki. Sana bir çıkış yolu sunduğumu unutma. Kendi yatağını yaptın, şimdi de o yatakta yatmak zorundasın. Bundan sonra olacaklar senin sorumluluğunda." Ayaklarının ucunda döndü ve odadan fırlayarak çıktı.

Lukyan'a baktım. "Onu takip et."

Kardeşim başını salladı ve Dominik'in peşinden gitti.

"Bu salak herifin cesaretine inanabiliyor musun?" Illayana kapıya bakarak homurdandı. "Gerçekten her şeyi teslim etmeyi kabul edeceğini mi sandı?"

Ne umduğunu, ne beklediğini bilmiyorum. Dominik ve ben yakın değildik, ama o bile benim onun cömert teklifini asla kabul etmeyeceğimi bilmeliydi. İstesem bile yapamazdım. Babam, onun hayatı karşılığında Bratva'nın kontrolünü pazarlık edersem kafamı koparırdı.

Korku ve endişe beni sardı. Babamın kaderini belirlemiştim. Ona ne olursa olsun, bunun sorumluluğu bana aitti.

Yumuşak eller belimi okşadı. Drea yanıma geldi, yüzü sıcak ve rahatlatıcıydı. "Onu bulacağız," dedi yumuşak bir sesle, düşüncelerimi sezerek.

Evet, bulacağımızı biliyordum. Ama onu bulduğumuzda ne durumda olacaktı?

?

Kırk Üçüncü Bölüm

Bir hafta sonra

"Mikhail geldi."

Nefesimi tuttum ve sandalyemde dönerek kardeşime baktım. Bir elimde iPad'im, diğer elimde bir bardak votka vardı ve az önce aldığımız bir sevkiyatın envanter listesini inceliyordum.

Nik'in sözleri beni tamamen şaşırttı. Mikhail burada ne arıyordu? Saldırıdan sonra, Dayton'ın ölümünü haber vermek için onu aramıştık. Bunu pek iyi karşılamamıştı. Özel jetine atlayıp rekor sürede buraya gelmişti.

Olanları anlattık. Ne yazık ki Dayton, Dominik ile olan savaşta ikincil bir kayıp olmuştu. Tüm çabalarım rağmen onu güvende tutamamıştım. Bunun tüm sorumluluğunu üstlendim, çünkü onu korumak benim görevimdi. Ve ben başarısız olmuşum.

Mikhail tüm bu süre boyunca oturup dinlemişti. Anlatmam bittiğinde ayağa kalktı, ceketinin yakalarını düzeltti ve sonra yüzüme yumruk attı. Tek kelime etmeden odadan fırlayarak çıktı. Dayton'ın cesedini aldı ve gitti.

Onu uzun bir süre görmeyeceğimi düşünüyordum, ama bir hafta sonra karşımda duruyordu. Neden?

iPad'imi masamın üzerine koydum. "Onu içeri al."

Nik başını salladı, yüzünde endişeli bir ifade belirdi, sonra kapıyı daha fazla açarak Mikhail'i içeri aldı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, koyu sarı saçlı Mikhail, lise futbol takımının oyun kurucusu olarak tanımlanabilecek biriydi. Keskin, simetrik yüz hatları, güçlü çenesi ve açık gri gözleri vardı. Uzun, siyah bir trençkot, koyu renk gömlek ve koyu renk pantolon giyiyordu.

Arkasında iki adamla odaya girdi ve masamdan bir adım uzaklıkta durdu. Nik arkama geldi ve dik durdu. Bir elini önündeki bileğini kavrayarak bodyguard gibi durdu ve gözlerini Mikhail'den ayırmadı.

Mikhail'in Dayton'ın ölümünden dolayı hâlâ kızgın olduğunu biliyordu. Mikhail habersiz geldiği için Nik temkinli davranıyordu.

Mikhail, önceden izin almadan kapımızdan girebilen birkaç kişiden biriydi. Onun benim için bir tehlike oluşturduğunu düşünmüyordum. Oğluna olanlar yüzünden kızgındı, ki buna hakkı vardı, ama buraya bana zarar vermek için geldiğini düşünmüyordum.

En azından hayatı tehdit edecek şekilde değil. Belki ringde birkaç raunt dövüşmek istemiştir, kim bilir? Eğer öyleyse, ona bu hakkı verirdim. En azından bunu yapabilirdim.

"Mikhail," dedim, ayağa kalkarak. Elimi uzattım ve o da elimi sıkıca tuttuğunda şaşırdım. "Seni gördüğüme şaşırdım."

Mikhail başını salladı ve masamın önündeki sandalyelerden birine oturdu. "Bu bir dostluk ziyareti değil."

Öyle olduğunu tahmin etmiştim.

"Til Death Games'i duydun mu?"

Kaşlarımı çattım ve koltuğuma yaslandım. "Hayır. Duymam mı gerekiyordu?"

"Avrupa kıyılarındaki uzak bir adada yılda bir kez düzenlenen, gladyatör tarzı bir ölüm kalım mücadelesidir. Dünya liderleri ve deli gibi zenginler, kimin kazanacağını izlemek ve bahis oynamak için bir araya gelirler."

Omzumun üzerinden Nik'e baktım. O da omuz silkti. O da hiç duymamıştı.

"Oyunların sorumlusu Talon adında bir adam. Oyunlar başlamadan birkaç hafta önce, insanların bahislerini bilinçli bir şekilde yapabilmeleri için yarışmacıların listesini ve istatistiklerini gönderir. Savaşçıların yeteneklerini gösteren küçük ön izlemeler gönderir. Savaşırken çekilmiş videolar falan."

"At yarışı gibi mi?" diye sordu Nik.

"Evet, ama bunun yerine insanlar var." Mikhail bir tablet çıkardı ve çalıştırdı. "Oyunlara katılan bu insanlar her zaman gönüllü olarak orada değiller. Bazıları öyle, ama çoğu değil. Oyunlara katılmak için özel olarak kaçırılmışlar, böylece oyunlar daha eğlenceli hale geliyor. Boksörler. UFC dövüşçüleri. Denizciler. İyi bir dövüş garantileyen insanlar."

Bu konunun gidişatı hoşuma gitmedi.

"Oyunlara hiç katılmadım, ama yeni bir oyun başlamak üzereyken bildirim alıyorum. Dün bu şifreli e-postayı aldım. Bu yılın kadrosu, kimlerin dövüşeceği ve dövüşçülerin ölümüne teke tek dövüşlerde yeteneklerini sergiledikleri videolar var. Gelecek olanın küçük bir ön izlemesi. Bu, dövüşçülerden birinin Oyunlara sokulduğu bir video." Tableti bana uzattı.

Onu aldım ve yakından inceledim. Video duraklatılmıştı. Nik, ben oynat düğmesine basarken omzumun üzerinden izlemek için eğildi.

Videoda acımasız bir dövüşün yakın çekimi vardı. Kimsenin yüzünü göremiyordum, sadece iki kaslı sırt ve birbirlerine şiddetle saldıran kaslı kollar vardı. Bu, izleyicileri daha çok çekmek için videoları kasıtlı olarak bir araya getiren tanıtım videolarını hatırlattı. Aynı dövüşün farklı açıları gösteriliyordu. Kanlı yumruklar yumuşak ete sertçe çarpıyordu. Vahşi darbeler ve acı verici vuruşlar, ama dövüşenlerin yüzleri hiç gösterilmiyordu.

Hoparlörlerden bir ses duyuldu.

"Oh, ne acımasız bir aparkat!" dedi erkek ses, arka planda kalabalık tezahürat yapıyordu. *"Bence bu darbeden sonra ayağa kalkamayacak millet! Oh, bekleyin, tekrar deneyecek! Ne kavga ama!"* Büyük bir çift el bir adamın yüzünü yakaladı ve keskin bir hareketle boynunu kırdı. *"Ve kazanan belli oldu!"* Kamera uzaklaştı ve ringin ortasında duran, sırtında ter damlaları parlayan, kasları şişkin bir adamı gösterdi. Adam kollarındaki ölü adamı yere bıraktı ve kameraya döndü.

Nefesim kesildi.

"Bayanlar ve baylar, kazananımız Bratva Kasabı!"

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r Telif](#)

[Hakkı](#)

[T J Maguire'i Takip Edin](#)

[Adanmışlık](#)

[YAZARIN NOTU](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

